ROGER J. MORNEAU

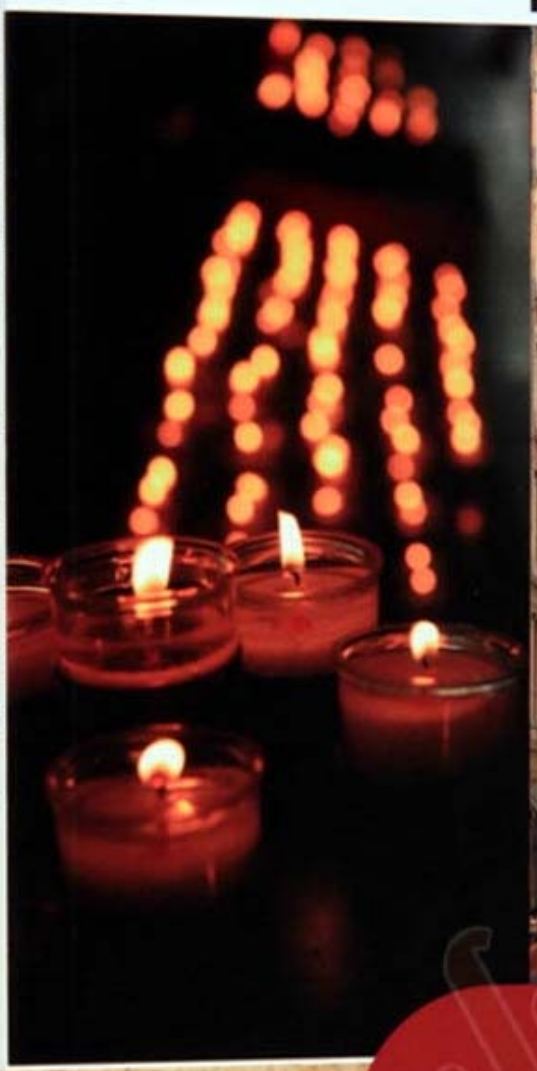

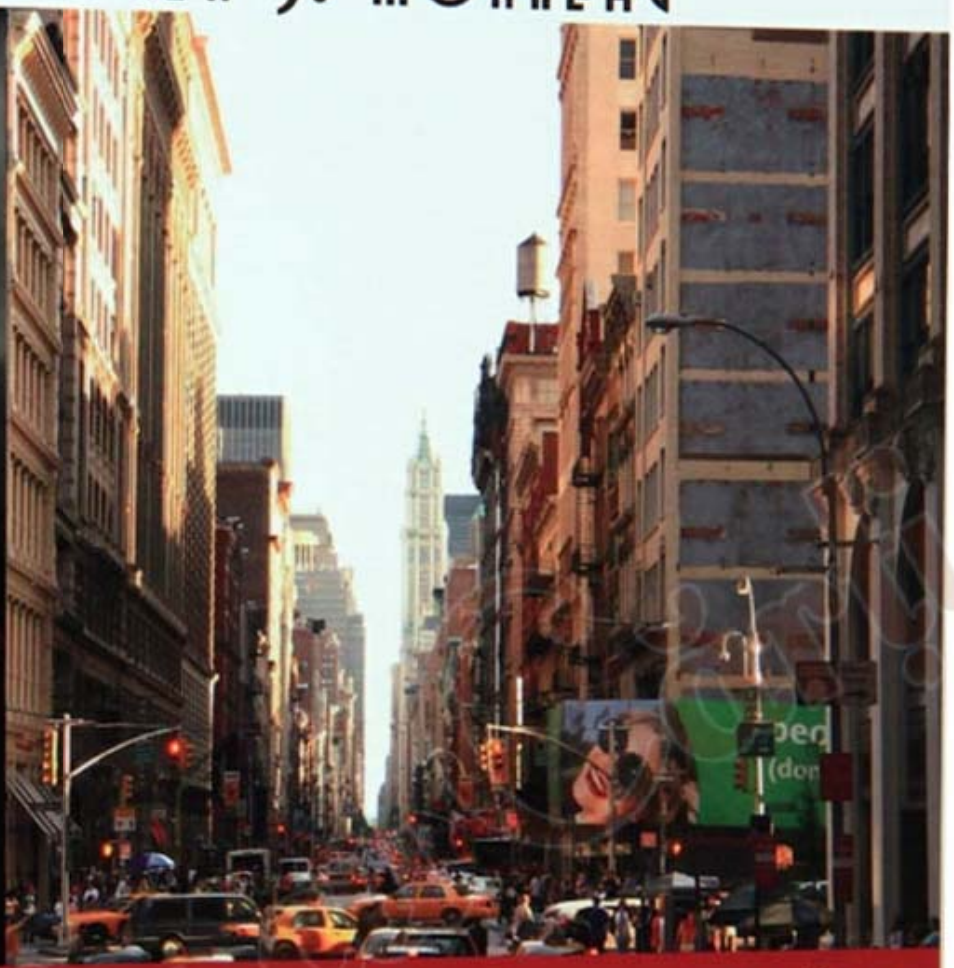

O CĂLĂTORIE ÎN SUPRANATURAL

Casa de Editură
Viață și Sănătate

O CĂLĂTORIE ÎN SUPRANATURAL
ROGER J. MORNEAU

Roger J. Morneau

O CĂLĂTORIE ÎN SUPRANATURAL

Casa de Editură
Viață și Sănătate
București 2000

Titlul lucrărilor în original:
„Trip Into the Supernatural"
„ Incredible Answers to Prayer"
„More Incredible Answers to Prayer"

Traduceri:
Barbu Emanuel Sandu – *O călătorie în supranatural*
Cornelia Isaia – *Răspunsuri supranaturale la rugăciune*
Constantin Vasile – *Mai multe răspunsuri incredibile la rugăciune*

Toate drepturile rezervate Casei de Editură
„VIAȚĂ și SĂNĂTATE"

ISBN - 973-9484-27-1

Cuprins

Partea I-a – **O călătorie în supranatural**

1. Conflict cu spiritele 9
2. Zilele copilăriei mele 14
3. O călătorie în supranatural 23
4. Locaşul de închinare al zeilor 33
5. Spiritele în acțiune 42
6. Presiune pentru o decizie 49
7. De la închinarea la demoni la studiul Bibliei 56
8. Luni seara, la studiu 66
9. Studiind în timp împrumutat 71
10. Ziua promisiunilor 78
11. Sabatul biblic 86
12. O zi nouă şi o viață nouă 90
13. Sub umbra morții 101
14. Numărând binecuvântările 110

Partea a II-a – **Răspunsuri supranaturale la rugăciune**

15. Casa morții 117
16. Un timp sfânt 127
17. Crescând în harul şi cunoaşterea lui Dumnezeu 136

18. Salonul de reanimare al lui Isus 145
19. Rugăciuni cu mari rezultate 158
20. Lista rugăciunilor neîncetate 172
21. Rugăciuni de mijlocire pentru tineri 179
22. Rugăciuni pentru cei necredincioşi şi răi 184
23. Fiecare problemă, o chemare la rugăciune 193

Partea a III-a – **Mai multe răspunsuri incredibile la rugăciune**

24. Un fluviu de har vindecător 203
25. Nu există bucurie mai mare 209
26. Părinţi marcaţi „de vinovăţie" 218
27. Ajutor nelimitat 224
28. Tragedia căminelor care se destramă 230
29. Lucrarea celui care se roagă 239
30. Păziţi de spiritele demonilor prin puterea rugăciunii 245
31. O mare descoperire 253
32. Dragoste necondiţionată 260
33. Gândurile vă aparţin? 266
34. „Misiuni" exorciste 271
35. A doua mea viaţă 279

Mulţumiri

Am plăcerea de a-mi exprima recunoştinţa nemărginită doamnei June Strong, care, ca scriitor profesionist, a binevoit să mă îndrume şi să-mi călăuzească pana, fără al cărei ajutor n-aş fi scris încă ceea ce ştiu şi simt în problema războiului spiritual.

De asemenea, adresez un cuvânt de mulţumire pastorului William R. Lawson, care m-a convins, înainte de a aşterne prima propoziţie, că trebuie să dau o mărturie scrisă a experienţei mele cu spiritele pentru binele celorlalţi.

Sunt în acelaşi timp recunoscător lui Ellen şi Maynard Cady, care mi-au fost sprijin de multe ori în perioada în care scriam această carte, eliberându-mi mintea de povara retrăirii trecutului meu prin câte o călătorie cu maşina prin munţii Pennsylvaniei, pentru o şedere de o zi în cabana lor din vârful muntelui.

Cele mai multe nume din această carte au fost schimbate, pentru a proteja viaţa particulară a celor implicaţi în evenimentele evocate aici.

***

Au trecut mai bine de doi ani de la ieşirea de sub tipar a cărţii mele *Incredible Answers to Prayer*. În acest timp, am primit sute de scrisori şi telefoane. Unele dintre ele erau cereri de rugăciune pentru persoane aflate în necaz, dar un mare număr de scrisori erau de la oameni care vroiau să-mi spună cum i-a binecuvântat Dumnezeu în încercările lor de mijlocire, prin rugăciune pentru alţii.

Duhul lui Dumnezeu a schimbat vieţi, a îndreptat situaţii disperate, a adus biruinţe acolo unde nu mai era nici o speranţă. În noua mea carte, voi prezenta câteva dintre aceste întâmplări minunate, plus anumite întrebări apărute frecvent în scrisorile şi telefoanele pe care le-am primit între timp. Unele se refereau cu predilecţie la posedarea demonică şi la aşa-numiţii izbăvitori. Vreau să prezint, într-o formă mai consistentă, părtăşia mea cu aceste persoane aflate în necaz.

Roger Morneau

Dedicaţie

Dedic această carte unei tinere domnişoare care, în urmă cu mai bine de treizeci de ani, mi-a acordat mâna şi inima sa în căsătorie şi a fost gata să-şi împartă viaţa cu mine, chiar dacă aceasta însemna alegerea de a umbla sub umbra morţii.

Scumpei mele soţii, Hilda.

***

Dedic această carte sutelor de cititori care m-au încurajat să împărtăşesc şi altora şirul neîntrerupt de răspunsuri la rugăciunile mele.

Am schimbat majoritatea numelor celor ce apar în această carte pentru a le proteja caracterul privat.

Partea I-a

O călătorie în supranatural

1. Conflict cu spiritele

În timp ce ridicam cartea pentru a citi, bucăţica de hârtie cu mesajul telefonic pentru Roland a început să plutească prin cameră, apoi a trecut ca o săgeată, lovind volumul deschis cu asemenea putere, încât mi l-a zburat din mâini şi abia am reuşit să nu-l scap şi de pe genunchi. Primul meu impuls a fost să am o discuţie cu el. Punând bucăţica de hârtie între paginile cărţii, am continuat să citesc. Puţin mai târziu, o forţă mi-a smuls cartea din mâini şi a lipit-o de peretele din faţa mea.

Am luat decizia să-i telefonez totuşi lui Roland, mobilul nefiind agitaţia produsă de spirit, ci respectul pentru prietenul meu. Era un telefon chiar pe hol, dar în situaţia aceasta nu voiam să-l folosesc, aşa că m-am dus până la un restaurant din apropiere. Aşteptând în cabina telefonică, m-am uitat la ceas. Era ora 1 noaptea. Telefonul sună de două ori.

– Alo! Morneau, tu eşti?

– Da, eu.

– Morneau, îndrăzneţul naibii... vai ce spun? N-am vrut să zic asta. Voiam să spun că te joci cu viaţa ta. Ţi-ai pierdut minţile?

– Mi se pare mie sau eşti cam necăjit, i-am spus. Ai probleme?

– Dacă am eu probleme? Eu n-am nici o problemă. Tu eşti cel cu necazuri – şi auzi la el cum vorbeşte, de parcă nu are nici o grijă pe lumea asta. Morneau, ţi-am admirat întotdeauna spiritul îndrăzneţ, numai că de data asta ai mers prea departe, mult prea departe. Te-ai întors împotriva spiritelor care te-au ajutat, iar acum te vor distruge. Sunt surprins că eşti încă în viaţă. Măi băiete, sunt îngrijorat pentru tine. Pentru că n-aş vrea să păţeşti ceva.Am stat lângă telefonul ăsta toată seara, aşteptând să suni. Nu ai nimic de zis?

– Bineînţeles că am ceva de zis, dar cum s-o fac când nu-mi dai nici o şansă să vorbesc?

Apoi a continuat imediat:

– Morneau, nu înțelegi proporțiile necazului în care te-ai băgat. De miercuri seara – după cum spune preotul satanist – ai intrat adânc în belea cu spiritele. Dar acum e prea târziu, prea târziu.

– Roland, l-am întrerupt eu, dacă te calmezi, o să ne fie mult mai ușor să ne înțelegem. Explică-te cu miercuri seara.

După câteva momente, și-a recăpătat vocea normală.

– Miercurea trecută, când am intrat în locașul nostru de închinare, am fost luat pe sus și trimis imediat în biroul marelui preot. M-a întrebat dacă te-am văzut în ultima săptămână. Expresia feței lui mi-a dat de înțeles că se întâmplase ceva groaznic. Am întrebat dacă nu cumva ai murit sau dacă ai avut un accident, ceva. Marele preot a declarat că te aflai într-o stare mult mai îngrozitoare. Marți seara, în timpul orei sfinte de la miezul nopții, un spirit consilier i s-a arătat și i-a spus că studiezi Biblia cu păzitori ai Sabatului – exact cu aceia pe care stăpânul îi urăște cel mai mult de pe fața pământului. Preotul mi-a cerut să-ți dau de urmă și să te fac să înțelegi în ce pericol te afli, dar nu te-am găsit nicicum.

– Totul e-n ordine, i-am zis. Nu mă aflu în nici un fel de pericol.

– Asta s-o crezi tu! replică iarăși vocea. La ora șase și jumătate în seara asta, marele preot mi-a telefonat ca să mă informeze că, după câte i-au spus spiritele, ai fost la biserică la sabatiștii ăia și asta l-a înfuriat pe stăpân. Despre asta ce ai de spus?

– Da, am studiat Biblia și am fost la o biserică ce păzește Sabatul. Dar nu îmi pasă câtuși de puțin ce simte îngerul căzut față de mine. Dacă vrei să știi mai multe despre activitatea mea din ultima săptămână, treci dimineața asta pe la mine, ce zici?

Întors acasă, m-am rugat și m-am culcat. Douăzeci de minute mai târziu, becurile s-au aprins. Le-am stins. Dar, aproape în aceeași secundă, s-au aprins din nou. Am decis atunci să dorm cu lumina aprinsă. Câteva minute după asta însă, aproape toate lucrurile din cameră au început să se miște de la locul lor. Un tablou plutea prin cameră și se agăța pe celălalt perete. O veioză de masă stătea spânzurată în aer, fără nici un sprijin vizibil. Observând activitatea spiritelor, am realizat că rugăciunile mele le puseseră sub un fel de restricție. Nu puteau conversa cu mine, lucru de care eram sigur că voiau să-l facă. Imediat, le-am poruncit să plece, în Numele lui Isus Hristos. Lampa și tablourile au căzut pe jos.

Ridicând lampa, am îndreptat abajurul deformat, dar am lăsat cioburile de la geamurile tablourilor acolo unde erau, pentru a le mătura în zori.

I-am mulțumit lui Isus pentru grija plină de iubire pe care mi-o purta și m-am întors în pat.

Gândul că spirite puternice de demoni plecaseră la auzul Numelui Său m-a umplut de un sentiment de satisfacție. Acea înfruntare mi-a servit, de asemenea, la întărirea convingerii că totul era într-adevăr sub control – așa cum îi spusesem prietenului meu.

Cam la o oră după cele întâmplate, spiritele s-au reîntors. Din nou, folosind Numele lui Isus, le-am forțat să-mi părăsească locuința. Au plecat fără nici o ezitare și am încercat din nou să dorm.

Spre uimirea mea, pe la ora patru din noapte, aceste spirite enervante au revenit. Stând în pat, am încercat să înțeleg de ce le îngăduie Domnul să revină. Am ajuns la concluzia că poate trebuia să mă conving, auzind eu însumi ce simțeau demonii cu privire la acceptarea lui Isus ca Domn și Mântuitor al meu.

– Deci, vrei să vorbești cu mine? O.K., vorbește atunci.

– De ce refuzi să dialoghezi cu noi, a întrebat un spirit cu o voce care răsună în toată camera.

– Am găsit un Stăpân mai bun.

– De ce ne-ai abandonat când avem mari bogății pregătite pentru tine?

– M-ați înșelat atâția ani, încât nu mai am nevoie de voi.

– Te-am tratat cum trebuie din momentul în care te-ai alăturat celor ce știu care este sursa adevărată a bogăției și puterii, zise el cu o voce care părea să impună respect și autoritate.

Am sesizat că vorbeam cu un șef consilier. Chiar și aerul din cameră părea încărcat de energie, iar prezența lui era impunătoare. Dându-mi seama că eram o pradă ușoară pentru puterea lui, m-am rugat în tăcere: „Doamne Isuse, Te rog, ajută-mă!" Și apoi, un pasaj din Scriptură mi-a venit în minte, un pasaj pe care pastorul Taylor mi-l adusese la cunoștință în aceeași zi. „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu" (Ioan 1,11.12). Imediat, am simțit că Dumnezeu mă va scoate victorios din acea înfruntare. O stare de calm adânc a venit peste mine.

Pe măsură ce conversația noastră continua, am sesizat că spiritul era confruntat cu un fel de criză. De fapt, am simțit că e înghițit de valuri de disperare, pe măsură ce devenea conștient că își irosea inutil resursele în încercarea de a-mi recâștiga loialitatea.

– Ascultă-mă cu atenție, îmi spuse spiritul. Îți spun adevărul. Stăpânul are pregătită pentru tine o bogăție mare, dacă vei accepta să nu te mai asociezi cu oamenii pe care îi urăște și să nu mai ții ziua aceea a șaptea, de Sabat, pe care el o disprețuiește.

– Duhule, cred că spui adevărul, dar nu vreau bogăția ta. Nu-i de ajuns. Am primit deja o ofertă mai bună în schimbul supunerii mele – tot aurul pe care-l doresc plus viață fără sfârșit, ca să mă pot bucura de el. Am decis să-mi dăruiesc viața lui Isus Hristos.

– Nu-mi mai aminti numele acesta, a explodat spiritul. Vreau să vorbesc cu tine, dar nu mai menționa numele acesta. Eu sunt un șef consilier. Spiritele, asociații și cu mine am muncit pentru a pregăti calea ca stăpânul să te convingă prin averi uriașe. I-am adus lui George faima și onoarea de care se bucură acum și am aranjat ca voi doi să vă întâlniți, ca să înțelegi ce planuri minunate avem pentru viața ta. Iată oferta. Nu trece, te rog, pe lângă ocazia aceasta.

– Duhule, am zis eu, acum zece zile aș fi căzut la învoială, dar nu astăzi. Acum sunt ceea ce am putea numi un inițiat, fost închinător la demoni. Isus este acum Stăpânul meu și, cu ajutorul Lui, voi fi un păzitor al poruncilor, care se va uni cu acei păzitori ai Sabatului pe care îi urăști. Cât despre tine și prietenii tăi duhuri, în realitate sunteți o grămadă de înșelători. Îmi oferi aur, ca să renunț la viața eternă. Las-o baltă. Mai bine aștept venirea Domnului. Pe noul pământ, recreat, voi avea tot aurul pe care mi l-aș fi putut dori.

Timp de aproape două minute, numai ceasul meu deșteptător, cu ticăitul lui, a mai spart tăcerea. În mod evident, spiritul consilier întâlnise neprevăzutul. Avea nevoie de puțin timp pentru a încropi o nouă strategie.

– Foarte bine, spuse el într-un târziu. Refuzi bogăția și faima din partea stăpânului, așa că sărăcia va fi partea ta în viață. Asta, dacă reușești să rămâi în viață o perioadă de timp, cât de cât. Din această zi, vei umbla sub umbra morții.

Apoi, a urmat un râs cum nu mai auzisem niciodată în viață. Trăda o plăcere imensă în cruzime. Îndată m-am gândit că trebuia să fi fost același

fel de râs cu care Nero întâmpina sfâșierea în bucăți a victimelor creștine de către lei în arenele romane. Un tremurat mi-a străbătut coloana și probabil că aș fi intrat în panică, dacă n-aș fi avut protecția lui Dumnezeu.

– Duhule, am zis, vreau să știi că m-am pus sub protecția lui Hristos Cel de pe Calvar și că sunt pregătit să merg sub umbra morții câtă vreme El va merge cu mine. Acum, îți ordon în Numele Său să pleci și să nu mai vii niciodată.

O ușă ce ducea către un balcon din spate s-a deschis, anunțând plecarea spiritului, apoi a fost trântită de peretele camerei cu o asemenea forță, încât mânerul ei aproape a trecut prin zid.

2. Zilele copilăriei mele

Am fost al cincilea născut într-o familie de opt membri, pe 18 aprilie 1925, în St.Jacques, New Brunswick, un sătuc lângă granița cu provincia Quebec din Canada de est. Părinții mei erau francezi, catolici devotați. Două mătuși dinspre tată erau călugărițe, iar fratele său mai mic era preot, devenind mai târziu monsenior* al Bisericii Romano-Catolice.

Și acum admir sârguința cu care părinții mei urmau învățămintele și cerințele bisericii.

Îmi amintesc foarte precis că în familia noastră se făcea zilnic rugăciunea. Rugăciunea de seară mi-o amintesc cel mai bine. Rozariul ** era partea principală a serviciului, dar se mai repeta și litania sfinților. Aceasta era invocarea numelor a o sută și mai bine de sfinți și rugămintea noastră ca ei să se roage pentru noi. Genunchii noștri de copii ne dureau după ce petreceam atâta timp în rugăciune. Dar eram încurajați să dăruim suferința noastră lui Dumnezeu, pentru ca, în schimb, El să o poată folosi pentru a elibera vreun biet suflet din tortura flăcărilor și din agonia Purgatoriului.

Familia noastră practica multe feluri de umilințe trupești, în scopul de a câștiga trecere în fața lui Dumnezeu. În fiecare vineri, ne abțineam și

*Monsenior (prescurtat MGR în textul original) = titlu onorific dat unor membri ai clerului catolic.

**ROZARIU = o formă de închinare specific catolică, ce constă în recitarea a cincisprezece rugăciuni Ave Maria (pe scurt, ave), fiecare decadă fiind precedată de un Tatăl nostru (Pater noster) și o Gloria (o scurtă formulă devoțională). Pentru înlesnirea Rozarului, există două șiraguri de mărgele ce poartă același nume – Rozariul mare și Rozariul mic –, primul constând într-un șir de 165 mărgele, împărțite în cincisprezece seturi, fiecare set având 10 mărgele mici și una mare, iar cel mic, într-un șir de numai 55 de mărgele. Mărgelele mici reprezintă „ave", iar cele mari, Pater noster și Gloria (n.tr.).

nu mâncam carne. Dacă în prima vineri a fiecărei luni intram în confesional și primeam cuminecătura, eram asigurat de indulgențe, a căror sumă se ridica la cinci mii de zile mai puțin în purgatoriu pentru un suflet anume. În zilele acelea, aceasta însemna post negru, care începea din seara de dinaintea primirii împărtășaniei până dimineața de după luarea ei (biserica a schimbat această regulă de atunci).

Era un obicei pentru membrii familiei noastre ca, în anumite perioade din an, să priveghem o noapte întreagă. Fiecare dintre noi stătea pe rând câte o oră în genunchi în fața unei statui și spunea Rozariul sau alte rugăciuni. În Postul Mare, care preceda Paștele, era de asemenea o perioadă de aspră automodificare. Părinții mei erau iubitori de Dumnezeu și toate activitățile vieții lor se roteau în jurul Lui. Obiectivul lor principal era să-I mulțumească.

Când aveam trei ani, m-am îmbolnăvit foarte grav, iar doctorii au pierdut orice speranță în privința însănătoșirii mele. De fapt, tatăl meu făcuse chiar pregătiri pentru funeraliile mele. Apoi, mama I-a promis Domnului că, dacă mă voi face din nou bine, ea va face tot ce-i va sta în putere pentru ca eu să devin preot când voi crește, trăind pentru a-I slăvi Numele și a-i aduce pe alții ca să-L servească. Așa cum mi-a spus ea, a avut loc o îmbunătățire imediată a stării mele și însănătoșirea mea a fost rapidă și deplină.

A venit vremea ca și eu să iau pentru prima dată împărtășania. Însă, cu cât memoram mai multe lucruri din catehism – învățăturile și poruncile bisericii – cu atât găseam mai dificilă armonizarea învățăturilor ei cu ceea ce știam despre Evanghelia lui Hristos.

Duminica, înainte de a-și ține slujba, preotul citea din cele patru evanghelii sau din epistole, lucru care mă umplea de plăcere. Odată, pe când aveam în jur de șapte ani, ne întorceam acasă de la biserică într-o zi frumoasă de iarnă. Soarele strălucea cu putere și aproape douăzeci de sănii trase de cai alunecau pe drum, una după alta. Sunetul tuturor acelor clopoței de la sănii nu îngăduia prea multă conversație. Toți făceam drumul înapoi în tăcere. Tăcere pe care am rupt-o eu, întrebând-o pe mama de ce Isus era atât de bun cu oamenii când era pe pământ și a devenit atât de răutăcios în momentul în care S-a ridicat la ceruri.

– Ce te face să spui asta? a zis ea.

– De ce ar arde un Dumnezeu milos oameni în Purgatoriu timp de sute de ani pentru păcate mici? am întrebat eu. În mod sigur, nu prea practică ce i-a învățat pe oameni. Tu și tata trăiți ce ne învățați pe noi. El de ce n-o face? Voi ne învățați pe noi să ne iertăm unii altora păcatele. N-ar trebui ca Dumnezeu să ne ierte pe de-a-ntregul?

Privind-o în față, vedeam clar că o asemenea logică o lăsase fără nici un răspuns. Tatăl meu a încercat să o scoată din încurcătură, apelând la autorități mai înalte.

– Vezi tu, fiule, lucrul ăsta vine întocmai cum a spus unchiul Felix (preotul) odată: Dumnezeu urăște păcatul atât de mult, încât, pentru a-i face pe oameni să se întoarcă de la nelegiuire, El a fost nevoit să pună alături de el o pedeapsă mare. Pe de altă parte, sfântul nostru părinte – papa – cunoaște și alte motive îndreptățite pentru care Dumnezeu folosește Purgatoriul, iar noi nu trebuie să discutăm cumva autoritatea papei.

Astfel, am învățat doctrina transsubstanțiațiunii, am acceptat-o ca oricare alt copil la vârsta mea, crezând că, în euharistie, preotul schimba pâinea și vinul în trupul și sângele lui Hristos. Dar în Duminica Paștelui din 1937, anul în care a murit mama mea, am auzit ceva care m-a dus cu totul la o altă gândire.

Preotul citea dintr-una din evanghelii despre învierea lui Hristos. Ceea ce m-a fascinat a fost faptul că Isus a avut o mare bătaie de cap cu ucenicii, încercând să-i convingă de faptul că, în realitate, El era din nou adus la viață – că era o ființă în carne și oase, și nu un spirit. Un număr de întrebări mi-au înflorit atunci în minte. Nu cumva s-ar putea ca cerul să fie un loc real, ca aici, pe pământ, în care oamenii în carne și oase pot trăi vieți normale, și nu vieți de spirite plutind printre noi? Dar, dacă Isus nu este un spirit, cum poate fi El în ostie*? Pentru unii, poate fi într-adevăr greu de înțeles cum ar putea un copilaș să piardă credința în Dumnezeu și să se întoarcă împotriva religiei, cum am făcut-o eu. Poate că voi reuși să explic ce s-a întâmplat, dacă voi aminti câteva întâmplări.

Ca tânăr, ceea ce am auzit și văzut în viețile celor maturi m-a impresionat adânc. Căminul nostru era un loc unde pacea și bucuria își făcuseră sălaș. Părinții noștri ne-au dat un bun exemplu despre felul în

*OSTIE = pâine nedospită care servește la cuminecătură în cultul catolic și lutheran; din lat.lit. hostia (n.tr.).

care ar trebui să se înțeleagă oamenii între ei. Ei trăiau în lumina bunătății și considerației pentru alții și, de asemenea, așteptau de la noi să ne iertăm unii pe alții și să fim buni. Părinții noștri îi ajutau întotdeauna pe cei săraci și în nevoie. În aprecierile mele, simțeam că Dumnezeu ar trebui să fie tot atât de milos și bun cu ființele omenești cât aștepta și El milă și bunătate între oameni.

O anumită experiență a făcut ca mintea mea să se umple de întrebări. În zilele acelea, oamenii nu-și foloseau mașinile în timpul lunilor de iarnă și uneori îți lua ceva timp ca să-ți repui mașina în stare de funcțiune când venea din nou sezonul cald.

Tatăl meu a decis să angajeze pentru câteva zile un mecanic ce locuia în Edmundston, pentru a-i recondiționa Fordul său model A. Înainte ca tatăl meu să plece la acel om, ne-a zis:

– Omul acela este protestant, dar o persoană aleasă și un mecanic excelent. Acum, ascultați-mă cu atenție, copii: s-ar putea ca, în timp ce noi spunem „Angelus"*, la prânz, înainte de masă, el să nu participe la rugăciunile noastre. Vă rog să nu vă holbați la el și, mai ales, nu-l întrebați nimic despre religia sa care să-l deranjeze. Și, în timp ce vorbea, se uita direct către mine.

La unison am spus toți: „da, tată".

Timp de trei zile, omul a meșterit la mașină și mi-a făcut plăcere să-l privesc. Era într-adevăr cum spusese tata, și încă mai mult. Un om blând, care părea să se simtă bine când îmi vorbea. Nu folosea cuvinte urâte.

Tatăl meu era proprietarul și administratorul a trei ferme și, bineînțeles, avea ceva oameni angajați. De multe ori l-am auzit zicând în momentul în care se hotăra să angajeze un lucrător nou: „Prietene, știu că ne vom înțelege amândoi de minune. Nu sunt un om greu de mulțumit. Dar aș vrea să nu pierzi din vedere în special un lucru: soția mea și cu mine nu îngăduim ca oamenii care lucrează pentru noi să spună blasfemii la adresa lui Dumnezeu și a sfinților. Avem copii pe care ne străduim să-i creștem în respect față de Dumnezeu. Așa că multă atenție la cuvintele voastre". În ciuda rugăminții sale, ei își pierdeau controlul în timp ce lucrau și invocau sfinții din cer cu tot felul de înjurături.

*ANGELUS = (în biserica catolică) rugăciune spusă dimineața, la prânz și seara în sunetul clopotelor bisericii (sau toaca pentru această rugăciune) n.tr.

Dar, dacă mecanicul protestant își julea vreun deget sau își zdrelea ușor mâna, tot ce spunea era: „Au! Asta chiar că m-a durut!"

Cât despre „angelus", am descoperit că mecanicul era mai evlavios decât noi. Când tata a spus „să ne rugăm", el a plecat capul, a închis ochii și și-a împreunat mâinile. Noi nu închideam ochii niciodată și-l dădeam gata pe „angelus" cât puteam de repede.

După ce omul a plecat, un lucru mă tulbura profund și nu puteam să mi-l scot din minte. Era o frază pe care o memorasem din catehism: „Hors de l'Eglise Catholique Apostolique et Romaine il n'y a point de Salut". Ea înseamnă că „în afara Bisericii Romane Apostolice, nu există mântuire".

Mama a sesizat că ceva mă necăjea și m-a întrebat din nou ce am.

– Mamă, unde se duc protestanții cei buni când mor?

– Bună întrebare, fiule. De ce întrebi?

I-am citat și ei ce învățasem pe de rost din catehism. A recunoscut că nu știe și a propus să-l întrebăm pe unchiul meu, la prima sa vizită. Cred că întrebarea mea a tulburat-o, pentru că în aceeași zi, la cină, i-a spus tatei despre ce discutasem și i-a cerut părerea.

Nu prea avea nici un răspuns, dar a opinat că simțea că Dumnezeu n-ar putea să izgonească din ceruri nici o persoană bună, fie ea catolică sau protestantă.

– Poate că, a sugerat el, îngerii îl conduc pe bunul protestant, când moare, pe ușa din spate. Protestanții nu au cinstea de a fi întâmpinați personal de sfântul Petru, dar ei n-ar trebui să se sinchisească, câtă vreme pot să se strecoare înăuntru. Nu ar trebui nici să se aștepte că ei vor fi tratați ca niște personalități. Până la urmă, strămoșii lor au făcut o mare greșeală când au părăsit Biserica Catolică și toți urmașii lor se pot aștepta să aibă de suferit din pricina aceasta.

În timp ce acceptam că raționamentul său este corect, fără doar și poate, acele cuvinte grave îmi treceau prin minte: „în afara Bisericii Catolice nu există mântuire".

Câteva luni mai târziu, am auzit că unchiul meu, preotul, va trece în sfârșit să-și vadă toate rudele. L-am întrebat pe tatăl meu dacă ar putea, când ar prinde un moment favorabil, să-l întrebe pe unchiul Felix despre protestanții buni.

În timpul vizitei, tata s-a întors către unchiul Felix și i-a spus:

– Felix, spune-mi, unde se duc protestanții cei buni când mor?

– De ce întrebi?

Tata îi explică întrebarea mea în lumina a ceea ce spunea catehismul.

– Ceea ce Roger a citat din catehism este corect, zise unchiul Felix. Nu este mântuire în afara Bisericii Catolice, indiferent cine este persoana.

Declarația sa a stârnit o discuție destul de aprinsă. Tatăl meu susținea că nu ar fi corect din partea lui Dumnezeu să refuze intrarea în ceruri a unui protestant bun, pe când unchiul Felix liniștea spiritele încinse în conversație, sugerând că sufletul unui protestant bun s-ar duce la moarte în infern. Se spune că locul este același în care merg și sufletele copiilor nebotezați, la moarte.

– Un lucru îl știu cu certitudine, a încheiat unchiul Felix; conform bisericii, nici un protestant bun sau rău nu va merge în ceruri și nici nu-L va vedea pe Dumnezeu. Și vă rog să vă amintiți, nu eu am făcut regulile; eu le predau doar. Dacă ar fi fost vreun mod prin care un protestant să intre în ceruri, părintele nostru sfânt – papa – ne-ar fi spus.

Această experiență mi-a plantat un mare semn de întrebare în minte în ceea ce privește dreptatea lui Dumnezeu.

Timpul a trecut și, vreo doi ani mai târziu, problema dreptății lui Dumnezeu a revenit iarăși.

Într-o seară frumoasă de iulie, un trecător se oprise să spună părinților mei că un vecin murise brusc în timp ce muncea la o depărtare de vreo opt kilometri de casă. O frază i-a tulburat pe toți cei de față: „A murit fără un preot care să-i dea ultima împărtășanie bisericească". După ce a anunțat că fratele celui mort aducea corpul neînsuflețit acasă, omul a plecat dând din cap într-o parte și-n alta, zicând: „E trist, trist, trist..."

Îmi pot aminti acest incident ca și cum ar fi fost ieri. Nu peste mult timp, am văzut o căruță hodorogită abia înaintând pe drum. Un pled acoperea corpul, iar căruțașul stătea în partea din față, cu picioarele atârnând și cu fața-i reflectând o adâncă disperare.

Doi vecini, ce veniseră să dea un telefon de la noi (familia noastră avea unul din cele două posturi telefonice ce se puteau găsi în zona în care locuiam), stăteau cu noi pe veranda din fața casei.

După ce mortul a trecut de casa noastră, mama a apreciat cât de trist era.

– Dacă ar fi avut un preot în preajmă, căruia să-i fi putut mărturisi păcatele, ca să nu se trezească mergând în focul iadului!

– Să sperăm că nu avea pe suflet decât păcate scuzabile. Dacă ar fi doar asta, ar însemna ani de ardere în flăcările Purgatoriului.

– Va trebui să strângem noi câțiva dolari și să plătim oficierea câtorva slujbe pentru odihna sufletului său, a spus tatăl meu, căci nu văd cum ar fi în stare văduva sau copiii să facă asta.

Unul dintre vecini spuse:

– Simt că trebuie să vă spun că ați face bine să vă economisiți banii. Presimt că sufletul său e de pe acum în flăcările iadului. Vedeți, domnule Morneau, doamnă Morneau, era cunoscut că i se lipeau răposatului toate de mână. Ce vreau să spun este că lua uneori ceea ce nu era al lui.

– E o acuzație cam tare, replică tatăl meu, și voi fi bucuros dacă vei retracta totul, afară doar de cazul unor motive bine întemeiate.

– Regret că sunt nevoit să vă spun, dar vă amintiți că anul trecut, pe vremea asta, nu prea reușeați să dați de urma lanțului de tractat, pe care abia îl cumpăraserăți? Dacă am intra în magazia omului și ne-am uita într-un anumit locșor, v-aș găsi lanțul. L-am văzut acolo cu câteva zile în urmă. De fapt, chiar i-am spus omului, pe față. Și mi-a zis că l-a împrumutat de la dumneavoastră, dar că nu știți asta.

Pentru câteva momente, tatăl meu a rămas perplex. După ce și-a revenit însă, a spus:

– Lucrul ăsta este destul de șocant pentru mine. Ascultați cu toții, vreau să știți că, în fața lui Dumnezeu, îi dau mortului lanțul pe care l-a împrumutat de la mine, chiar dacă el nu avea intenția să mi-l înapoieze. De fapt, dacă a mai luat ceva de la mine, fără ca eu să știu, și acel lucru să fie al lui. În acest fel, sufletul său este eliberat de orice condamnare pe care și-ar fi atras-o asupra lui în fața lui Dumnezeu.

– Nu vreau să fiu lipsit de respect față de Dumnezeu, a răspuns vecinul, dar în clipa asta simt că sunteți mai bun decât este El Însuși. Trebuie să admit că acesta este gestul cel mai nobil pe care l-am văzut sau de care am auzit. De fapt, s-ar putea să fiți prima ființă omenească din lume care să-L facă pe Dumnezeu să scoată un suflet din flăcările iadului și să-l pună în Purgatoriu, până ce este suficient de pur ca să intre în cer.

Această experiență a avut un impact puternic asupra mea. Am rămas cu mintea răvășită de această întâmplare mai multe zile. În timp ce meditam la ea, eram de acord cu vecinul; tatăl meu avea un caracter mai nobil decât Dumnezeul căruia Îi servea. Am conchis că Dumnezeu nu era deloc bun, pentru că forța sufletele să treacă prin Purgatoriu când rudele nu aveau bani să dea pentru slujbe.

O experiență care a reușit să mă întoarcă total împotriva lui Dumnezeu a fost aceea a trecerii în neființă a propriei mele mame. În primăvara anului 1937, mama a fost spitalizată în vederea unei operații. După vreo două săptămâni, a fost trimisă acasă pentru a-și trăi ultimele clipe din viață în familie. Aveam 12 ani, o vârstă a impresiilor puternice.

Într-o zi, venind acasă de la școală, m-am dus în dormitor să o sărut pe frunte, lucru pe care îl făceam în fiecare zi.

– Te rog să te așezi, mi-a zis. Aș vrea să-ți spun ceva care cred că este important pentru amândoi. După cum știi, nu mai am multă vreme de stat cu tine și aș vrea să ții bine minte sfatul meu. Trăindu-ți viața, manifestă-ți respectul față de oamenii care îți arată bunătate. Mulțumește-le fie și numai pentru un pahar cu apă. Oamenii care îi respectă pe ceilalți, pentru mici servicii, primesc binecuvântări mai mari, în multe feluri.

În zilele acelea, privegherea mortului avea loc acasă, nu la capelă. Timp de trei zile, prietenii, rudele și vecinii au venit să prezinte condoleanțe și să se roage pentru sufletul mamei. În ziua înmormântării, mulți credeau că mama este în ceruri, imediat lângă Dumnezeu, pentru că se citiseră atât de multe rozarii pentru ea. Dar ceea ce ne-a făcut să ne simțim cel mai bine a fost faptul că tata aranjase niște slujbe gregoriene pentru pacea sufletului ei.

După cum ne-a explicat unchiul Felix, slujbele gregoriene trebuie să fie lucrul cel mai minunat ce se poate întâmpla pentru sufletul unuia care nu mai este printre cei vii. El a explicat cum papa Grigore, care avea o grijă deosebită pentru sufletele din Purgatoriu, le-a inventat. Familia aranjează să fie oficiate trei sute de liturghii în același timp, în diferite parohii, schituri, mănăstiri etc., într-o zi anume. După câte spunea el, liturghiile aveau o putere de iertare atât de mare, încât puteau să ducă un suflet direct în ceruri, fără ca să mai vadă flăcările Purgatoriului.

În aceeaşi zi, am auzit de la o rudă că slujbele gregoriene costă un dolar sau, altfel spus, trei sute de dolari pentru întregul aranjament. Gândul că eram foarte norocoşi, că tatăl meu îşi putea permite s-o ajute pe mama să ajungă în Rai aşa de frumos, îmi intră bine în minte. Apoi, mi-am amintit de o femeie care murise cu şase luni înainte, în parohia noastră. Pentru că familia era prea săracă pentru a plăti vreo liturghie, ea era nevoită să sufere în Purgatoriu. Pregătirile pentru înmormântarea ei l-au necăjit mult pe tata, întrucât el era membru al comitetului de asistenţă socială al parohiei noastre.

Târziu, a venit la cină, dar a spus că nu poate să mănânce. Mama, văzând în ce stare se află, l-a întrebat dacă se întâmplase ceva.

– Da, şi aş vrea să-ţi spun şi ce anume, zise el. Am petrecut cea mai mare parte a după-amiezii la casa parohială a bisericii cu alţi membri ai comitetului de asistenţă socială şi am discutat problemele săracilor din parohia noastră. Punctul principal al discuţiei a fost cumpărarea unui sicriu pentru bătrânica Annie. N-am fost împotriva economisirii a ceva bani, dar când părintele Paquin l-a întrebat pe împuternicitul cu funeraliile cât am economisi, dacă am demonta crucifixul şi mânerele de la coşciug înainte de înmormântarea propriu-zisă, m-am simţit supărat şi am vrut să-i spun bunului părinte ce cred eu despre asta. Dar m-am abţinut din respect pentru slujba sa. Ca să închid orice discuţie, am spus că voi plăti eu diferenţa. E trist, e tare trist să fii sărac în zilele şi în timpul pe care-l trăim, mai ales când mori.

În timp ce mă gândeam la ambele incidente, nu reuşeam să gândesc altceva decât că Dumnezeu era tare nedrept, îngăduind sărăcia în lumea noastră. Cu trecerea timpului, am pierdut încrederea în Dumnezeu şi în biserică şi m-am hotărât să nu mai am nimic de a face cu nici unul dintre aceste subiecte, de îndată ce voi fi pe picioarele mele. În toamna anului 1937, tata m-a trimis, împreună cu fratele meu Edgar, la un pension condus de călugăriţele de la „Hotel Dieu de St.Basil". Am primit şi mai multă educaţie religioasă, care n-a făcut decât să îmi împietrească inima mai departe. După cum mă purtam, nimeni nu putea să viseze măcar ce conflict era în sufletul meu. Pas cu pas, m-am întors de la Dumnezeu cu dezgust şi ură. Au trecut câţiva ani, apoi a izbucnit cel de-al doilea război mondial şi, o dată cu el, a apărut chemarea de a-mi sluji patria.

3. O călătorie în supranatural

Marina Comercială canadiană m-a atras, căci un cunoscut se înrolase şi îmi spusese ce mult se bucurase că făcuse aceasta.

Cu Marina Regală şi Forţele Aeriene deasupra ta şi în jurul tău (navele comerciale erau salvarea Forţelor Armate) te simţeai în siguranţă. Timp de doi ani şi jumătate, am lucrat în sala motoarelor, pe diferite vase pe care am fost numit mai tot timpul ca fochist. Îmi pot aminti când eram în tură şi îmi ziceam: „Sper că nu s-o găsi tocmai acum vreo torpilă să treacă prin cazanele astea". Un număr apreciabil de bărbaţi, pe care îi cunoscusem, pieriseră astfel în larg. Experienţa mea în Marina Comercială mi-a folosit doar ca să mă întărâte şi mai mult împotriva lui Dumnezeu şi a oamenilor.

După război, nu găseai uşor o slujbă bună în Montreal, pentru că oraşul roia de mii de oameni lăsaţi la vatră care-şi căutau de lucru. M-am hotărât să învăţ o meserie, ceva care să-mi facă plăcere şi să aibă o oarecare libertate în ceea ce priveşte creativitatea. Nu voiam o slujbă doar de dragul de a avea un venit. Aşa că nu m-am grăbit şi m-am asigurat că, în momentul în care voi alege ceva, îmi va face plăcere negreşit.

Între timp, ca să-mi ocup vremea cu ceva, am acceptat o slujbă la Windsor Bowling Alleys, de pe Strada Ste.Catherine West. Pe atunci, era unul dintre cele mai drăguţe locuri din Montreal pentru acel fel de distracţie. Eram ajutorul şefului sălii de biliard. Munca nu era grea; am cunoscut mulţi oameni şi timpul trecea repede.

Nu eram de multă vreme angajat acolo, când un tip mai în vârstă, cu care navigasem împreună în timpul experienţei de pe navele comerciale, intră în sală. Încântaţi să descoperim că eram amândoi în viaţă, am cinat împreună în seara aceea şi am pălăvrăgit despre multe lucruri.

Unul dintre subiectele despre care prietenul meu, Roland, vorbea cu entuziasm era interesul său de ultimă oră pentru supranatural. Mi-a spus

cât de norocos era că a cunoscut un grup de prieteni care erau membrii unei societăţi care comunica cu morţii. Mediul spiritist îl ajutase pe Roland să vorbească cu tatăl său, care murise când Roland avea zece ani. Tatăl său îi dăduse multe sfaturi despre viitor. În timp ce interesul meu pentru experienţele lui Roland creştea, am simţit că îmi provoacă o senzaţie ciudată. Apoi, m-a întrebat dacă n-aş fi interesat să asist la una din şedinţele lor.

– Poate că mediul te-ar ajuta să vorbeşti cu spiritul mamei tale. Să nu-mi spui că n-ai vrea!

Entuziasmul lui s-a domolit puţin în momentul în care a realizat că eram aşa de şocat, încât nu puteam răspunde. După câteva secunde de tăcere, a continuat:

– Doar nu ţi-e frică să vorbeşti cu spiritul mamei tale?

Am reuşit cu greu să bâigui că nu, dar că aveam nevoie de ceva timp ca să mă gândesc, căci nu mă mai întâlnisem cu aşa ceva înainte.

M-a privit drept în ochi şi a zis:

– Morneau, ţi-e frică. Pot să spun asta după cum te uiţi la mine – e scris pe faţa ta. Băiete, te-ai schimbat mult de când te-am văzut ultima dată. Roger Morneau pe care îl cunoşteam eu nu se temea de nimic. Îmi amintesc de când eram amândoi în echipajul de pe punte, împreună cu alţi şase începători, şi vine secundul şi zice că are nevoie de un voluntar care să urce pentru a vopsi partea de sus a arborelui mare în ziua următoare. „Care din voi vrea să se urce acolo? Nu e cine ştie ce înălţime – numai 21 de metri. Dar trebuie să ai sânge rece, o dată ajuns acolo. Trebuie să te dai jos de pe scândura pe care ai stat cât ai fost tras sus cu frânghia şi să stai pe burtă, pe gabiet (avea 60 de centimetri în diametru), ca să vopseşti pe partea cealaltă". Toţi eram speriaţi de moarte să ne urcăm acolo şi am fost extrem de încântaţi să te auzim pe tine că-i spui secundului că te sui tu. Dacă e să vorbim despre curaj, amice, l-ai avut sigur. Acum, zici că n-o să dai bir cu fugiţii, când o fi să mergem să asistăm la şedinţa noastră, nu?

După micul discurs, nu puteam să refuz. Brusc, a trebuit să acţionez în conformitate cu Roger Morneau, care nu se teme de nimic. Fusesem agăţat.

Astfel, într-o sâmbătă seară, eu şi Roland ne aflam în casa unuia dintre prietenii săi, casă în care avea să vină, ca oaspete de onoare, un mediu, şi ni s-a făcut cunoştinţă şi cu ceilalţi prezenţi acolo. Ne-am simţit onoraţi să facem cunoştinţă în special cu un anumit cuplu. Bărbatul era cântăreţ profesionist, conducătorul unei formaţii de jazz foarte căutate chiar în vremea aceea. Formaţia lui cânta în localurile de noapte cele mai elegante.

Mai târziu, în aceeaşi seară, după ce şedinţa a fost închisă şi unii dintre oaspeţi se pregăteau să plece, conducătorul formaţiei s-a întors spre soţia sa şi i-a zis:

– Iubito, ce ai zice dacă am merge totuşi, întrucât s-a făcut târziu?

În acel moment, ea conversa cu mediul, pe care îl găsea foarte interesant.

– George, n-ar fi mai bine să te duci tu singur şi să te odihneşti? spuse dânsa. Cât despre mine, voi mai zăbovi încă puţină vreme şi voi ruga pe soţii Belanger să mă conducă ei cu maşina acasă.

Soţul a fost de acord cu propunerea ei şi a ieşit din casă imediat după ce eu şi Roland am plecat.

O dată ajunşi afară, George s-a întors spre noi şi a zis:

– Sunteţi cu maşina, băieţi?

– Nu, mergem cu tramvaiul, cam la două străzi de aici, am zis eu.

– Voi fi bucuros să vă duc eu. Hai înăuntru.

În cursul serii, s-a amintit faptul că amândoi am fost în Marina Comercială în timpul războiului. Spiritul pe care îl invocase mediul, (presupusul) spirit al unui coleg de muncă al lui Roland, care pierise când se scufunda vasul pe care erau, le dezvăluise aceasta.

Cum am intrat în automobil, George a început să ne pună întrebări despre pericolele muncii noastre din război. Dar aproape imediat am ajuns la punctul de despărţire şi atunci a făcut o propunere.

– Ce spuneţi, mergem să gustăm ceva la un restaurant, şi în acelaşi timp să povestiţi aventurile voastre din timpul războiului? Mă fascinează. Fac cinste. Vă duc apoi acasă.

George ne-a dus cu maşina pe strada Ste.Catherine West, o zonă cunoscută de toţi ca renumită pentru restaurantele de clasă ale Montrealului. Apoi a întors brusc Lincoln-ul său de lux pe o străduţă ce

ducea în spatele unuia din localurile sale preferate şi a parcat în spatele unui Caddilac negru, spunând:

– Joe e aici. El e proprietarul localului. Un băiat a-ntâia.

Când am intrat, una dintre fete ne-a spus că va trebui să mai aşteptăm în hol până se va elibera o masă. În timp ce ne îndreptam spre locul indicat, Joe l-a zărit pe George de la distanţă şi a venit să-l întâmpine.

Informat că aşteptam o masă, Joe a spus că nu era nevoie să o facem. Primise un telefon cu câteva minute mai înainte, prin care fusese anulată o masă. Era a noastră. Îl urmărim pe proprietar, care, luând tăbliţa cu „rezervat", ne poftеşte să ne aşezăm.

Ospătăriţa pentru cocktailuri a venit şi ne-a luat comanda pentru băuturi. Ne-a spus că va trebui să aşteptăm puţin mai mult ca de obicei până primim mâncarea, întrucât localul era plin la refuz. George a cerut dublu din băutura sa preferată, ca să mai omoare timpul. Apoi, i-am răspuns la întrebările cu privire la Marina Comercială şi am discutat despre interesul şi experienţele noastre în supranatural.

A trecut o bună bucată de vreme până să primim comenzile şi, între timp, am mai luat câte un rând de băuturi. Aceasta l-a făcut pe George foarte vorbăreţ. Astfel, el a început să ne spună nişte lucruri despre care, în împrejurări normale, n-ar fi vorbit. Spre exemplu, l-am întrebat dacă ar vrea să ne istorisească despre modul în care a devenit atât de renumit.

– Sigur că da, a zis el. De fapt, am să vă spun singurul şi adevăratul motiv pentru care am avut succes, pe care nici soţia mea nu-l ştie. Dar trebuie să-mi promiteţi că veţi păstra tăcere asupra lui.

L-am asigurat că orice ne va spune va rămâne secret.

– Băieţi, aţi auzit ceva până acum de închinarea la demoni?

– N-am auzit, am răspuns eu. De ce întrebi?

Fără să-mi răspundă la întrebare, ne-a întrebat:

– De când vă ocupaţi cu vrăjitorii, prieteni?

– George, nu înţeleg, unde vrei să ajungi? Ce vrei să spui?

– Ce vreau să spun este: de cât timp vă faceţi că îi contactaţi pe cei morţi?

– Nu de prea mult timp, în ceea ce mă priveşte, am răspuns eu.

– Înţeleg acum, tipilor, unde aveţi voi mult de învăţat când vine problema supranaturalului. Vă pierdeţi amândoi timpul ducându-vă la şedinţele

acestea de spiritism. Nu mă înţelegeţi greşit. Îşi au şi ele locul lor. Sunt un timp plăcut de petrecut pentru femei, întrucât sunt mângâiate la gândul că primesc călăuzire în vieţile lor de la vreunul dintre cei iubiţi, care a trecut în lumea de dincolo. Vedeţi, motivul pentru care am participat la şedinţă în seara aceasta a fost fericirea soţiei mele. Mă duc cu ea de vreo câteva ori pe an, ca s-o fac să creadă că sunt interesat de lucrurile pe care ea le consideră importante – acesta e singurul motiv. Ceea ce ea nu ştie este că eu am învăţat calea către sursa acestei puteri, prin care cineva poate cu adevărat să acţioneze eficient – ce s-o mai lungim – închinarea la demoni.

Din toate câte ne spusese, o frază mi s-a înfipt adânc în minte.

– George, n-ai vrea să ne clarifici întrebarea pe care ai pus-o cu puţin timp în urmă: „De cât timp vă faceţi că îi contactaţi pe cei morţi?" Cum adică „vă faceţi că"?

A zâmbit, şi-a privit ceasul şi a zis:

– E prea târziu să intrăm în asta acum, dar hai să vă spun atât: n-aţi vorbit cu cei morţi.

Apoi, a început iarăşi să ne spună despre succesul său personal.

– Vedeţi voi, ani de-a rândul, păream incapabil total de a-mi organiza sau măcar menţine formaţia de jazz. Apoi, am fost norocos să fiu introdus în societatea de închinare la demoni. Şi, prin acea putere mare, am obţinut întotdeauna tot ce am vrut. Bineînţeles că a trebuit să mă obişnuiesc cu anumite ritualuri pe care trebuia să le desfăşor înainte ca spiritele să înceapă să aranjeze lucrurile în favoarea mea.

Faţa i se lumină de un zâmbet larg.

– Din acea zi, succesul a fost răsunător pentru mine şi formaţia mea. Recunoaşterea noastră a venit peste noapte, ca să zic aşa. Fără nici un efort din partea noastră, am fost „descoperiţi", deşi am fost sub ochii lor tot timpul şi s-a trâmbiţat pretutindeni că suntem unul dintre cele mai mari grupuri în genul acesta de muzică. Într-un mod miraculos, mass-media a făcut mare vâlvă în jurul nostru. Am ajuns să constituim subiect de discuţie pentru întregul oraş. Oamenii din fruntea radiodifuziunii discutau mereu despre noi şi, în scurt timp, am ajuns în vârful piramidei.

George a mai luat o înghiţitură din paharul său, a tras un fum din ţigară şi a continuat:

– De atunci, se cere continuu muzica noastră. Banii cad potop peste noi. Onorariile noastre sunt cele mai mari în domeniul acesta. Oamenii vor să danseze pe muzica noastră sau, altfel spus, suntem posedați, energizați, iar noi, la rândul nostru, transmitem influența asupra oamenilor. Lor le place ceea ce primesc și vin iarăși și iarăși, pentru a se bucura de același fel de distracție.

Lăsându-se pe spate și aprinzând o nouă țigară, a mai chicotit puțin, apoi ne-a zis:

– Tipilor, hai să vă zic ceva. Am fost intervievat la radio acum vreo lună și m-am distrat de minune. Erau șase din cei mai tari oameni din lumea radioului din Montreal și Toronto, iar eu conversam cu ei. Tot ce spuneam părea să-i fascineze. De fapt, eram uimit eu de răspunsurile mele rapide. N-am fost în viața mea mai plin de duh. Mi-a plăcut și atenția pe care mi-au acordat-o. Aproape că mă adorau. Pe deasupra, încercau să mă dibuiască. N-au reușit până în ultima clipă.

Privindu-și ceasul încă o dată, ne-a spus:

– Băieți, s-a făcut tare târziu. Ce-ați zice să o luăm ușor spre casă?

Așteptând nota, George a comentat:

– Succesul meu este ușor de înțeles o dată ce o persoană a înțeles puterea grozavă a spiritelor și procesul care se desfășoară pentru a face acea putere să lucreze pentru tine.

Uimiți de cele ce ne spusese, eu și Roland l-am rugat să ne mai spună câte ceva în timp ce ne conducea acasă:

– Sunt foarte marcat când vă spun experiența mea, întrucât cred că și voi căutați ceva puternic, cu care să vă faceți viața frumoasă. Eu știu însă că nu o să reușiți participând la ședințe ca cea la care ați fost în seara asta. Hai să vă spun altfel: De ce vreți să jucați în diviziile inferioare când puteți juca în divizia „A"?

Prietenul meu a întrebat cum se intră în divizia „A" a lumii spiritelor.

– Amândoi sunteți cu adevărat niște oameni curajoși, zise George, și ați făcut enorm pentru țara noastră. Acum, voi face și eu ceva mare pentru voi. Voi aranja ca să puteți asista la adunarea de închinare la spirite cu prima ocazie.

Apoi, privind încurcat în stânga și în dreapta, cu un aer nehotărât, George continuă:

– Există un punct asupra căruia vreau să mă asigur totuși. Bănuiesc că nu aveți în viețile voastre nici un respect pentru Hristos – așa e? Motivul este că nu putem primi pe nimeni acolo dintre cei care au o cât de mică urmă de loialitate față de Dumnezeul creștin, încât ar putea fi dezastruos.

L-am asigurat amândoi că L-am înjurat pe Dumnezeu și am trecut de punctul întoarcerii.

– Mi-am dat seama de acest lucru în seara asta, a continuat el, prin faptul că spiritele chemate păreau să vă favorizeze pe voi mai mult decât pe oricare de acolo. Sper că întrebarea mea nu v-a jignit. Tipilor, a trebuit să vă întreb, ca să mă asigur de două ori că sunteți O.K.

Deși eram șovăielnic, am asistat la o adunare de închinători la demoni. Prietenul meu Roland nu a avut însă nici o reținere. El raționa așa: de vreme ce oricum aveam să ajungem în iad, ca să ardem în veșnicie, nu era rău să facem cunoștință cu câțiva din obișnuiții locului înainte de a ajunge noi înșine acolo.

Am presupus că George nu avea să ne mai contacteze vreodată, căci el fusese beat când ne făcuse invitația și probabil că dimineața nu avea să-și mai amintească nici jumătate din cele ce ne spusese cu o seară înainte. Dar, câteva zile mai târziu, amândoi am primit telefon de la George, care ne-a spus să fim pregătiți pentru a merge cu el seara următoare, la opt.

Această seară de neuitat a început prin informarea noastră cu multe detalii despre societatea secretă la care aderase George. Nu era un șofer rapid și părea șovăielnic când trebuia să depășească vreo mașină în mișcare. Cred că am prins vreo sută de stopuri în timp ce conducea spre adunare. Așa că am avut o grămadă de timp să conversăm până ce am ajuns la destinație.

George ne-a spus că n-ar trebui să ne surprindă că întâlnim acolo pe unii dintre cei mai mari și de succes oameni ai Montrealului și ne-a numit cel puțin cinci-șase dintre cei mai renumiți. Declarația lui m-a surprins, întrucât eu eram convins că vom întâlni un grup de indivizi duri. Dar, contrar așteptărilor, toți erau surprinzător de manierați, splendid îmbrăcați și aveau o personalitate cuceritoare. Ne-au făcut să ne simțim ca și când ne cunoșteam de mult timp și eram de-ai lor.

Adunarea s-a întrunit la aproximativ cincisprezece minute după sosirea noastră. Totul decurgea familiar. Au petrecut cam vreo două ore spunând

realizările fantastice pe care le făcuseră cu ajutorul spiritelor, în special tranzacții de afaceri care au adus profituri mari ca rezultat al abilității lor de a folosi clarviziunea și telepatia mintală (prin spirite) pentru a influența oamenii în decizia lor.

Un bărbat, care era astrolog, ne-a spus cum a devenit consilier al unor oameni avuți, sfătuindu-i în investițiile lor, el însuși devenind bogat. Ne-a explicat și cum un spirit demonic plutea lângă el în timpul fiecărei întruniri, pentru a-i da informații precise, pe care numai el le auzea, cu privire la timpul și modul în care trebuia făcută investiția.

– Acești oameni bogați au banii necesari investiției, ne-a spus el, iar cu am știința prin care banii lor se înmulțesc.

Foarte impresionat, prietenul meu întrebă dacă s-a îngrijorat vreodată că ar putea fi înșelat în partea ce i se cuvenea din câștiguri.

– Eu dau sfaturi pentru un procentaj din beneficii. După cum v-ați dat seama, chestia cu astrologia este doar o momeală. Spiritul meu familiar se îngrijește de bunăstarea mea. Hai să vă dau un exemplu. Un cuplu a încercat să mă lipsească de partea cinstită ce mi se cuvenea dintr-o tranzacție profitabilă a unui imobil industrial. Mi-au dăruit un CEC cu o sumă apreciabilă, de care am fost satisfăcut până în clipa în care spiritul meu familiar mi-a spus să-i întreb când aveau de gând să-mi dea și cei 1.700 de dolari care constituiau rotunjirea exactă a profiturilor din acea investiție. Soția bancherului a leșinat, iar soțul a fost umplut de groază. El mi-a explicat imediat că nu avuseseră nici o intenție să mă înșele, iar banii aveau să îmi parvină în 24 de ore.

După fiecare povestire de succes, naratorul își arăta prețuirea față de un anumit spirit, pe nume, și îl numea de multe ori „domnul vieții mele".

Cât am fost amestecat în afacerea cu închinătorii la demoni, am observat că, în mărturiile lor despre cum lucraseră spiritele pentru ei, când vorbeau despre un anumit demon, spuneau: „domnul dumnezeu". De exemplu: „A fost minunat să văd puterea domnului dumnezeului Beelzebub la lucru pentru mine în cutare zi". Sau cineva întreba: „Sam, cum ai dus-o de când ne-am văzut ultima oară?" Răspunsul: „Cu adevărat minunat. Dumnezeii mi-au binecuvântat viața pe căi minunate".

În acea seară, unul dintre ei m-a impresionat în mod deosebit. Un doctor ne-a spus cum spiritele îi dăduseră mari puteri hipnotice și

vindecătoare, inclusiv aceea de a lua dureri și a opri sângerări ale unor răni și tăieturi adânci.

După ce ne-a povestit lucruri fascinante despre cum a vindecat oameni, a anunțat că trebuie să se ducă în locașul de închinare.

– Iertați-mă, vă rog, prieteni, a zis el. Trebuie să merg pentru acte de devoțiune, pentru a fi regenerat de domnul dumnezeu Nehuștan. Depind de puterea sa înviorătoare pentru a-mi reanima și însănătoși pacienții.

La o oră după ce ședința începuse, a apărut un nou-venit. O parte din cei prezentați l-au întâmpinat și i s-au adresat cu apelativul „Charmer"*. În drum spre casă, târziu în seara aceea, l-am întrebat pe George:

– Auzi, cine era domnul distins care a venit mai târziu? Câțiva l-au numit Charmer. Are numele lui vreo semnificație anume?

– Are, dar nu vă pot spune nimic despre el acum. După ce veți participa la câteva dintre ședințele noastre și veți deveni parte din grup, reamintiți-mi să vă spun despre el. E un tip fascinant. De fapt, noi credem în grupul nostru că este cel mai mare hipnotist sau vrăjitor care a călcat vreodată în Montreal. Apropo, băieți, am fost încântat să văd cum v-au primit toți în seara aceasta. Mi-a făcut bine să văd aceasta. Înțelegeți-mă bine: suntem un grup foarte unit. De fapt, am avut bătaie de cap cu ei până am obținut permisiunea de a vă aduce cu mine la această adunare. La început, mi s-a refuzat acest privilegiu. Apoi, prin lucrarea unui spirit consilier, ce i-a apărut șefului nostru în concediu, în S.U.A., am primit telefonul prin care aveam undă verde și calea a fost deschisă pentru voi, ca să vă asociați cu noi și, ulterior, să deveniți membri ai societății noastre. Vă voi spune mai mult despre asta în viitor.

M-am simțit oarecum neliniștit când l-am auzit pe George presupunând că eu voi fi unul dintre ei. Dar aceasta l-a umplut de bucurie pe Roland.

– După câteva vizite, a spus George, voi putea să vă duc jos, la subsol, să vedeți locașul de închinare. Cred că îl veți găsi foarte impresionant. Oricum, nu va fi posibil să vizitați locașul de închinare al zeilor până când nu va veni preotul satanist, și aceasta numai după acordul spiritelor.

Adunarea avusese loc într-o locuință particulară, o reședință luxoasă din Montreal. Vizitând parterul, auzeai încet sunete slabe, venind de la subsol, sunete care aduceau cu muzica și incantațiile religioase folosite la

*Charmer = fermecător, vrăjitor (în lb.engl. în text n.tr.).

poporul indian. Adesea, unii dintre cei prezenți mergeau la subsol, întorcându-se după o jumătate de oră sau mai mult. Toată această activitate l-a făcut pe George să se aplece spre mine, în timp ce stăteam pe o sofa, și să-mi spună încet:

– Camera de închinare este la subsol. Vă spun despre ea când plecăm mai târziu.

La vreo șase săptămâni după ce-l întâlnisem pe acel om numit Charmer, l-am întrebat pe George într-o seară, în timp ce ne întorceam, dacă ar vrea să ne spună câte ceva despre el:

– A, da, băieți... ar fi bine să auziți câte ceva despre acest om fascinant. Dar aș vrea să vă reamintesc că suntem, la modul general, un grup de cetățeni care respectă legea. Nu cunosc să existe vreunul dintre noi care să nu-și dea și cămașa de pe el pentru a ajuta pe cineva.

Și niciodată nu profităm de pe urma semenilor prin puterile pe care ni le dau spiritele. Dar în cazul lui Charmer, ei, el este oarecum diferit de noi ceilalți. Se pare că el are o slăbiciune în caracter și, din cauza ei, și-a folosit marea putere sau darul hipnotic într-un fel în care n-ar fi trebuit s-o facă. Aș zice că și-a pierdut simțul direcției pentru scurt timp.

E un om de afaceri priceput – proprietar a două localuri de noapte – și a reușit extraordinar de mult. Și, așa cum am mai spus-o, e un hipnotizator puternic. Poate aduce o persoană sub puterea sa sau într-o transă hipnotică în mai puțin de zece secunde, dacă persoana, fie bărbat, fie femeie, e de acord să-l privească fix în ochi.

Având localuri de noapte, are multe întrevederi cu oameni din lumea spectacolului. Cele mai multe grupuri rămân prin contract de la patru până la șase săptămâni, apoi se mută în alt district. Am observat că unele dintre grupuri se dezmembrau sau își pierdeau unul din membri după ce lucrau pentru vreunul din localurile lui. Și cea care cădea era mereu o femeie. Acum vreo șase luni, brigada de moravuri din Montreal a descoperit o casă de toleranță, în care toate fetele făcuseră parte din grupe de spectacol pentru localuri de noapte, și fiecare dintre ele lucrase pentru el.

– Vedeți, continuă George, fetele acelea nu s-ar fi găsit niciodată în situația în care erau, dacă nu ar fi fost de acord să fie hipnotizate. O asemenea persoană nu mai poate, din ziua aceea, să reziste puterii hipnotizatorului.

4. Locașul de închinare la zei

În timpul celei de-a treia vizite pe care o făceam împreună cu Roland la o adunare a închinătorilor la demoni, George ne-a informat că va veni și preotul satanist, abia reîntors dintr-o călătorie în Statele Unite. El se arăta destul de sigur că preotul ne va primi favorabil și că, în mod cert, avea să ne permită să vizităm locașul de închinare al zeilor.

Când am intrat, ne-au fost prezentate două persoane pe care nu le mai văzuserăm până atunci, apoi am început să discutăm cu câteva persoane care veniseră să ne salute. Puțin după aceea, a intrat preotul. Strângându-le mâinile și adresându-le câteva cuvinte, el s-a apropiat încet de noi. Când a ajuns lângă noi, George i-a spus:

– Sfinția voastră, aș dori să cunoașteți doi domni minunați.

Am conversat cu el o vreme, timp în care ne-a surprins pe amândoi prin unele lucruri pe care le-a spus. De exemplu, când George a adus vorba că am fost în Marina Comercială, preotul a menționat numele vaselor pe care fusesem și, în plus, câteva detalii cunoscute doar de noi. Trebuie să recunosc că ne-a lăsat o impresie grozavă. Apoi s-a scuzat, dar a declarat că ar fi încântat dacă am accepta o discuție scurtă cu el, când se va ivi momentul în acea seară.

Nu numai cuvintele sale, ci însăși prezența sa reflecta un aer de mister. Avea ochi pătrunzători, chelie și o voce șoptită, joasă, însoțită adesea de un chicot. Numai statura sa ar fi copleșit pe cel cu care vorbea. Aș spune că era în înălțime asemenea generalului Charles de Gaulle.

După o destul de lungă mărturie despre zei, preotul a intrat iarăși în vorbă cu noi, prietenește. Ne-a informat că spiritele îi făcuseră cunoscute multe lucruri despre noi și își manifestaseră dorința de a binecuvânta viețile noastre prin revărsarea unor mari daruri asupra noastră.

În momentul în care majoritatea plecase deja, ne-a făcut invitația să vizităm camera de cult a zeilor.

Ca să înțelegeți mai bine cât de uimitoare și chiar șocante au fost descoperirile pe care aveam curând să le fac, trebuie să descriu imaginea mentală pe care educația mea catolică o săpase în creierul meu despre diavol și îngerii săi căzuți. Cei mari mă învățaseră, în timpul copilăriei mele, că diavolul și îngerii săi sunt în focul iadului, în centrul pământului, având grijă să-și îndeplinească sarcina cea fără de sfârșit – de a impune felurite tipuri de torturi asupra sufletelor acelora care au murit într-o stare de păcătoșenie de moarte. Cei mari ni-i descriau nouă, copiilor, pe demoni, ca fiind jumătate oameni, jumătate animale, având coarne și copite, suflând foc pe nas și pe gură. Ca adolescent, am decis că toată povestea asta era ridicolă, că era mai mult ca sigur o invenție a vreunei minți „prea activate" din secolele trecute, care voise să-i exploateze pe cei superstițioși și needucați. Am sfârșit prin a pune la îndoială existența unor ființe ca diavolul și îngerii săi.

Am coborât scările într-o încăpere mare, frumos mobilată, fără îndoială rodul unor extrem de pricepuți decoratori și designeri.

De la covoarele bogate, care mângâiau picioarele celor care intrau aici, și până la muzica discretă ce ademenea urechea, totul era făcut pentru a fascina simțurile.

Dar cred că atenția mea a fost reținută cel mai mult de abundența minunatelor picturi în ulei. Cam șaptezeci și cinci de tablouri, cu dimensiunile de 110 x 75 cm, atârnau pe pereți.

Preotul satanist ne-a spus că, dacă avem întrebări, ar fi încântat să ne răspundă.

– Cine sunt acești oameni cu fețe distinse, ale căror portrete sunt pretutindeni? am întrebat eu.

– Ei sunt zeii despre care i-ați auzit vorbind pe prietenii noștri, în ședințele de mărturie. Șefii consilieri – ei conduc legiuni întregi de spirite. După ce s-au materializat pentru a-i putea fotografia, am făcut picturi după fotografii. Pentru că ei merită onoruri mari, am pus sub fiecare tablou un mic altar, creând posibilitatea ca oamenii, închinându-se, să poată arde lumânări și tămâie și să aducă la îndeplinire ritualurile pe care le cere spiritul.

Mergând încet, am ajuns la un altar pe care se odihnea, pe un suport, un șarpe din bronz. Preotul ne-a spus că altarul era dedicat dumnezeului

Nehuștan, ale cărui puteri doctorul – pe care îl întâlnisem la prima noastră vizită – le făcuse admirabil să lucreze. El ne-a spus și despre marile miracole făcute de dumnezeul de bronz pentru copiii lui Israel, când aceștia au ars tămâie înaintea șarpelui de bronz pe care îl făcuse Moise înainte (vezi 2 Regi 18,4).

La capătul locașului trona un altar mare, cu o pictură în mărime naturală deasupra lui, a unei persoane cu o înfățișare măreață. La întrebarea prietenului meu, preotul a răspuns:

– Este dedicat stăpânului nostru, al tuturor.

– Cum îi spuneți? am întrebat eu.

Fața lui a luat o expresie de mândrie.

– Dumnezeu cu noi.

Astăzi, pe măsură ce îmi reamintesc tabloul – căci l-am admirat de multe ori – trebuie să spun că cel portretizat avea trăsături care reflectau un intelect superior. Avea o frunte înaltă, ochi pătrunzători și o atitudine care dădea impresia că era o persoană activă, cu o mare demnitate.

Răspunsul preotului nu era ceea ce așteptasem și nu prea îmi era clar. Cu siguranță că nu putea să se refere la Isus Hristos. Nu, nu avea cum. Dar, totuși...

– Vreți să spuneți că aceasta este o imagine clară a lui Satana, am reușit să spun în cele din urmă.

– Da, așa este, și probabil că vă întrebați unde au dispărut oribilele trăsături animalice !?

Chicotind, el a adăugat:

– Iertați-mă că am râs! Vă rog să mă credeți că nu râd de dumneavoastră, domnilor, în starea de uimire în care sunteți. În realitate, sunt încântat și amuzat la gândul că spiritele de demoni au fost atât de inteligente, încât și-au ascuns adevărata identitate și că, în plină eră a progreselor științifice și a învățăturii înalte, o uriașă parte a creștinilor încă mai cred în teoria „coarnelor și copitelor".

Apoi, expresia feței sale se schimbă, reflectând un aer de adâncă preocupare, zicând:

– Este de maximă importanță ca generația ce se naște să fie condusă la credința că stăpânul și spiritele sale asociate nu există de fapt. Numai așa spiritele vor fi în stare să-i conducă pe locuitorii planetei cu succes, în anii ce ne stau în față.

O expresie de încredere îi străbătu fața.

– Nimic nu suscită interesul spiritelor mai mult decât născocirea căilor de a-i face pe oameni membri ai regatului apropiat al lui Satana.

În timp ce ne uitam la diversele altare și picturi, marele preot ne-a explicat faptul că spiritele demonice sunt specialiști în diverse câmpuri de activitate. Având o practică și o experiență ce se măsoară în milenii, ele sunt angajate într-un conflict aprig cu forțele de sus pentru controlul minților omenești.

Când Roland a întrebat de ce spiritele cheltuiau atâta energie pentru a înșela umanitatea, preotul a declarat că orice om poate fi făcut să se descalifice din funcția de membru al Împărăției lui Hristos, devenind automat un membru al marii împărății a lui Satana, pe care acesta avea s-o instaureze curând pe pământ. Aceia care coborau în mormânt, sub conducerea lui Satana, aveau să fie aduși la viață într-o bună zi de către el. Hristos și urmașii Săi, zicea el, intenționau să pună capăt marii lupte dintre cele două forțe, turnând foc din ceruri asupra urmașilor lui Satana, însă focul nu avea să le facă vreun rău, căci spiritele de demoni puteau controla acum focul, astfel încât acesta nu mai avea putere să-i ardă pe oameni. Și dacă mă îndoiam de cele ce spunea el, puteam merge în India sau în alte zone ale pământului, în care se perfectase magia neagră și o adusesră la rangul de știință. Acolo, aveam să văd oameni care mergeau prin foc, călcând pe un așternut de cărbuni aprinși, fără să-și pârlească măcar un fir de păr.

Părăsind locașul de cult, am declarat că mă simțeam foarte nedumerit în privința lui Satana și a îngerilor lui. Educația mea catolică mă învățase că Satana și îngerii săi erau în focul iadului cu sufletele oamenilor care muriseră în starea de păcat de moarte. Care era adevărul?

– Domnilor, îmi dau seama că vizita dumneavoastră în locașul nostru de închinare a ridicat întrebări în mințile domniilor voastre. Înainte de toate, dați-mi voie să vă spun că noi, membrii societății noastre secrete de aici, din Montreal, suntem elita închinătorilor la spirite. Când lupta dintre forțele de deasupra și acelea ale marelui nostru stăpân se va sfârși, și el va stabili împărăția sa permanentă pe această planetă, noi vom primi poziții înalte de autoritate și cinstire. Vom fi generos răsplătiți pentru că am stat de partea aceluia care acum pare să fie dezmoștenitul soartei – dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Cu mii de ani în urmă, mărețul nostru stăpân avea conducerea unei mulțimi nenumărate de ființe într-un vast univers. A devenit neînțeles și a fost nevoit să fugă de pe domeniul său împreună cu alte spirite ce simpatizau cu el.

Locuitorii acestei planete l-au întâmpinat pe stăpânul nostru cu bunătate. Dar, ca urmare a intelectului său superior, el a devenit posesorul de drept al planetei, făcându-i pe posesorii inițiali să-și piardă dreptul la ea, prin credința că ceea ce el le spusese odată era în realitate adevărat. Unii ar putea numi acest lucru înșelătorie, dar el nu făcea decât să urmeze legea supraviețuirii, un instinct natural pe care îl au toți marii conducători.

Când i s-a făcut cunoscut că rivalul său – Hristos – va veni pe pământ, luând forma și natura umană pentru a atrage umanitatea către Sine, stăpânul și șefii săi consilieri au hotărât să urmeze o strategie similară cu aceea care, inițial, îi ajutase să pună stăpânire pe noua lor proprietate.

Acest plan activ de acțiune cerea ca toate spiritele de demoni să îi sfătuiască foarte atent pe oameni să trăiască într-un mod care avea să-i descalifice de a deveni membri ai Împărăției lui Hristos. Spiritele îi încurajau pe oameni să asculte mai degrabă de propriile lor porniri decât de cuvântul lui Hristos și al profeților Săi. În nici un alt mod nu ar fi reușit spiritele să obțină controlul asupra vieții oamenilor, încât aceștia să nu-și dea seama. Spiritele sugerau tot felul de doctrine eronate și de idei false, iar umanitatea le accepta imediat.

Marele preot, cu fața strălucindu-i de fascinația lucrurilor pe care ni le spusese, ne ceru voie să ne mai răpească puțin timp pentru a ilustra afirmațiile făcute. Asigurându-se de adâncul nostru interes, de voința noastră de a ști mai multe despre activitățile spiritelor, continuă:

- Dacă vă reamintiți, domnilor, Solomon, regele lui Israel, a fost binecuvântat cu mare înțelepciune și atrăsese atenția unui mare număr de conducători puternici. În același timp, stăpânul nostru măreț a devenit îngrijorat de influența lui Solomon și a decis să facă un suprem efort, pentru a controla întreaga lume. Până atunci, el reușise să stabilească idolatria în toate zonele lumii, în afară de națiunea israelită. Așa că s-a luat decizia ca anumite spirite-consilieri să-l facă pe Solomon să se umfle de mândrie. Al doilea pas consta în inducerea lui în credința puternică de

a face alianțe cu națiunile din jur, deși mulți dintre sfătuitorii lui îl rugaseră să nu facă așa ceva.

Planul stăpânului nostru a avut un succes enorm. Când a venit ziua în care, după exemplul lui Solomon, Israel s-a închinat în fața Astarteei – zeița sidonienilor –, în fața lui Chemoș – dumnezeul moabiților – și înaintea lui Milcom – dumnezeul lui Amon – (1 Regi 11,33) zi în care oamenii se prosternau înaintea idolilor, reprezentând spirite de demoni, stăpânul nostru a simțit că triumful lui era complet. Își atinsese mărețul său obiectiv. Întreaga lume era, în realitate, sub puterea lui.

Domnilor, cred că v-ați dat seama din cele spuse până acum de înțelepciunea cea mare și de viclenia stăpânului, prin care poate să-și ascundă adevărata identitate. El îi asigură pe agenții săi supuși că stăruința lor va fi răsplătită într-o zi, în care aceștia vor vedea generațiile de pământeni stând în fața lor în umilă supunere, acceptând că marele lor stăpân este cu adevărat un mare dumnezeu.

O nouă imagine mentală a realităților eterne s-a format în mintea mea.

După ce am mai conversat puțin, preotul satanist a adăugat:

– Mai aveți întrebări?

În vreme ce ne uitam la tablouri, am observat că altarul lui Satana părea din marmură solidă, aproape 2,70 m în lungime, cam 90 cm înălțime și vreo 75 cm lățime.

– Altarul stăpânului pare a fi dintr-o singură bucată, am spus eu. Cum ați reușit să aduceți un obiect atât de greu aici?

Preotul zâmbi.

– Aveți un spirit de observație puternic, domnule Morneau. Sau poate că însuși stăpânul a impresionat acest detaliu în mintea dumneavoastră, ca să-și reveleze marea sa putere. Apropo, tineri domni, unul dintre spiritele-consilieri mi-a spus că stăpânul are un scop special pentru viețile amândurora. Așa că hai să vă spun despre puterea spiritelor. Dar, mai înainte, v-ar deranja dacă mi-aș aprinde o țigară de foi?

Stăteam în clipa aceea pe canapea, în fața unui „tablou-fereastră", care înfățișa orașul într-o mare de lumină. Mi se părea că preotul se simte grozav de bine, spunându-ne despre cel mai interesant lucru din viața sa – activitățile spiritelor-demoni. Aveam tot timpul să-l ascultăm.

– Altarul stăpânului a fost adus în locul în care se află acum de către aceeași putere pe care au folosit-o preoții druizi ca să ridice blocurile de la Stonehenge, puterea spiritului sau, altfel spus, levitația. Spiritele mi-au dezvăluit marile realizări ale preoților druizi printre celții din Franța, Anglia și Irlanda, săvârșite cu mai mult de douăzeci și opt de secole în urmă. Mi s-a arătat că la miezul zilei și al nopții, în zilele cu lună plină, druizii levitau blocuri de gresie cenușie, ce cântăreau în jur de douăzeci și opt de tone, în poziție exactă, pentru a-și înălța locașurile lor de închinare.

Apoi, trăgând câteva fumuri din havana sa „Churchill", se lăsă pe spate și continuă.

– Conștient de realizările lor, simțeam că aveam dreptul și eu la exercitarea și desfătarea unui astfel de privilegiu. De aceea, i-am atenționat pe ai mei de intențiile mele de a-i da o dovadă a afecțiunii noastre printr-un altar minunat. Ei au simțit că, dacă aș avea credință că spiritele vor așeza altarul în locul stabilit, ei înșiși s-ar îngriji de cost și transport până la ușa din spate a locașului de închinare. Fără să ezit, le-am spus să dea comandă pentru un altar din marmură albă de Carrara. Nimic nu este prea mult pentru stăpân.

Știu din experiență că puterea spiritelor nu are limită în momentul în care ele pot lucra pentru cei ce cred în cuvântul stăpânului. Și ele mi-au răsplătit mult credința când, în timpul serviciului nostru de devoțiune de la miezul nopții, dumnezeii au levitat altarul acela de marmură până la locul în care se află acum.

Și fiindcă tot am vorbit despre aceasta, domnilor, ați fost extrem de onorați în seara asta; s-ar putea să nu vă fi dat seama. Când stăteam lângă altarul stăpânului și priveam acea minunată pictură, care nu este, de fapt, decât o vagă expresie a frumuseții și slavei sale, stăpânul mi-a apărut în față și a stat la celălalt capăt al altarului timp de vreo trei minute, ascultând cele ce discutam. De aceea am propus să ne plecăm în felul în care am făcut-o. Faptul că v-ați alăturat cererii mele a adus, am văzut, multă bucurie inimii stăpânului.

Cred că v-ar interesa să știți că nu ne-am bucurat de prezența stăpânului printre noi timp de aproape trei luni, ca rezultat al faptului că O.N.U. a scos niște proiecte de pace. Aceasta cere atenția nemijlocită a stăpânului, fiind o sarcină pe care el nu îndrăznește să o încredințeze nimănui altcuiva.

Pacea pe pământ nu este în interesul împărăției sale, așa că are sarcina uriașă de a trimite legiunile sale de spirite spre a îndeplini tot ceea ce pot pentru a ameți și a ține sentimentele personale ale conducătorilor națiunilor deasupra intereselor generale. Problemele pe care spiritele le produc îi vor face pe acești conducători să caute mereu soluții și să nu aibă timp pentru a se întruni.

Din tot ce auzisem, un punct stătea mult deasupra celorlalte: declarația că Satana era pictat foarte vag, tabloul reflectând vag strălucirea și frumusețea sa. Am decis să deschid din nou subiectul. Folosind terminologia pe care o credeam corectă în acea vreme, am întrebat:

– Sfinția-voastră, ați dori să-mi clarificați ceva ce ați spus anterior? Sunt sigur că nu am înțeles exact ceea ce ați vrut să spuneți.

Am repetat apoi și am așteptat răspunsul.

– Da, prieteni, tabloul nu ne dezvăluie decât palid strălucirea stăpânului. Când un spirit se materializează, de obicei își ascunde frumusețea și slava pe care le are în starea sa naturală. Dacă un spirit ni s-ar arăta fără a-și ascunde strălucirea, nu ne-am putea uita la el fără a ne vătăma ochii.

De exemplu, în timpul recentului meu concediu în S.U.A., un șef consilier mi-a apărut în apartamentul meu din Chicago. Venise cu un mesaj urgent, că persoana pe care o lăsasem în locul meu era pe punctul să distrugă toată munca pe care spiritele o depuseseră pentru a vă aduce în contact cu societatea noastră. Dar am să vă spun mai multe despre asta în viitorul apropiat. Cum vă spuneam, strălucirea sa a fost atât de puternică, încât n-am putut să mă uit la el. După ce mi-a dat câteva sfaturi, a plecat. Însă șocul pe care mi l-a provocat acea lumină m-a lăsat aproape orb vreo jumătate de oră. Câteva minute mai târziu, am încercat să formez numărul de telefon, dar n-am reușit deloc. A trebuit să o rog pe operatoare să mă ajute.

Am mai stat puțin de vorbă cu preotul, care ne-a dat multe detalii în ceea ce privește închinarea la demoni. Apoi, înainte de a pleca, în seara aceea, ne-a pus să facem un jurământ că păstrăm secret ceea ce auzisem și văzusem.

Marele preot a rostit o incantație, din care am repetat și noi unele părți după el, și am sigilat pactul, punând puțină pulbere de tămâie deasupra flăcării unei lumânări negre, ce a ars imediat, umplând camera cu o aromă bogată.

Întors acasă, n-am reușit să dorm toată noaptea, deoarece nu puteam să-mi scot din cap vizita pe care o făcusem în locașul de închinare. Ideea că Satana și îngerii săi există cu adevărat și sunt de fapt creaturi minunate, și nu niște urâțenii, mi-a dat mult de furcă. Educația mea catolică îmi deformase atât de mult mintea, încât mi-a fost greu să accept realitatea. Au mai trecut două luni de manifestări supranaturale până să-i accept pe îngerii căzuți ca ceea ce sunt – niște ființe frumoase, superinteligente.

5. Spiritele în acțiune

Cam la două-trei săptămâni de la vizita mea în locaşul de cult, am avut din nou ocazia să discut cu marele preot despre Satana şi îngerii săi. Când i-am spus că mă aşteptasem să văd un grup de tipi abrutizați, mi-a zâmbit şi a chicotit.

– Închinătorii la spirite, ca membrii oricărei societăți, variază mult. Adesea, ei reflectă felul de viață al locului. Călătorind prin lume, vei observa că între oamenii needucați, lipsiți de cultură, va prevala superstiția. Ei vor folosi formele cele mai degradante de închinare. Spiritele, în aceste cazuri, acționează cu plăcere asupra oamenilor de acest fel, pentru că ştiu că aceasta îl umple de durere pe Marele lor Rival, Hristos. El a pretins că îi va atrage pe toți oamenii la El. Dar spiritele au dovedit, de nenumărate ori, de-a lungul secolelor, că este greşită această afirmație. Milioane şi milioane de oameni au coborât în mormânt fără să fi auzit măcar o dată Numele Său, ca să nu mai vorbim de credința în El.

În timp ce vorbea, preotul s-a ridicat din scaunul său de birou şi a început să se plimbe încet prin cameră. Îşi ținea mâinile la spate şi privea numai în podea, doar uneori ridicându-şi privirile spre mine.

– Cât despre noi, cei de aici, din Montreal, ne găsim într-un fel la capătul luminos al spectrului. Natura ne-a înzestrat cu o inteligență cu mult superioară milioanelor de locuitori din această zonă. De aceea, stăpânul şi-a părăsit modul de lucru pentru a ne familiariza cu stările rele de lucruri din lumea spiritelor. El are o însărcinare pentru fiecare dintre noi. Şi încetează să te uiți la mine ca şi când nu mă crezi!

Cu siguranță, fața mea trăda şocul resimțit la cele auzite de la el.

– Iertați-mă, dacă v-am jignit cu ceva, i-am spus. Cred tot ce mi-ați spus. Dar am multe de învățat despre voia stăpânului. Tot ce am văzut aici, în locaşul de închinare, este atât de nou şi diferit de tot ceea ce am fost crescut şi educat să cred.

– N-am vrut să te reped, replică el, şi nu m-ai jignit. Cred că uneori iau totul prea în serios. Nu voiam să mă laud prin cele ce ți-am spus despre noi, aleşii din Montreal. Stăpânul mi-a explicat acest lucru personal.

În acel moment, se aşezase pe scaunul lui de la birou, îşi aprinsese o havană şi pufăia din ea.

– Cât despre dumneata şi prietenul dumitale, Roland, mi s-a revelat, cu un an în urmă, că vă voi întâlni aici, în casa de cult, dar uitasem despre asta. Şi, aşa cum ți-am mai spus, cu ceva timp în urmă, mă relaxam într-un apartament din Chicago, când mi-a apărut un şef consilier şi mi-a reîmprospătat memoria în privința voastră, zicându-mi să caut imediat la telefon persoana pe care o împuternicisem în locul meu pe perioada concediului. Era pe punctul să distrugă tot efortul depus de spirite ca să vă aducă în contact cu noi. I-am telefonat omului imediat şi, înainte de a putea să zic ceva, mi-a spus că George ceruse permisiunea de a vă primi la adunarea de mulțumire şi că îi refuzase acest privilegiu. Desigur că l-am informat de voința şefului consilier. Apoi, l-am sunat pe George, ca să-i spun că ar fi o plăcere pentru noi să vă primim. După cum vezi, stăpânul se gândeşte mult la fiecare dintre noi, aşa că nu te mai subaprecia, te rog.

Din nou am avut o noapte albă când m-am întors acasă. Conversația cu preotul îmi vâjâia prin cap.

Într-o seară, prietenul meu Roland a trebuit să stea peste program la serviciu şi nu avea cum să dea de mine la telefon înainte ca eu să plec la adunare. În timp ce mergea cu tramvaiul acasă, s-a gândit că, dacă s-ar duce direct la locul adunării, probabil că n-ar întârzia prea mult. S-a hotărât să schimbe tramvaiul la intersecția străzii Ste. Catherine cu Bulevardul St.Laurent şi să-mi telefoneze de acolo direct la locaşul de închinare. Dar îşi uitase numărul de telefon acasă. Dacă şi-ar fi putut aminti adresa, atunci ar fi luat numărul de la operatoarea de la informații. Aşa că şi-a scos din buzunar un carnețel pe care-l ținea cu el şi stiloul, dar, oricât încerca, nu reuşea să-şi amintească numărul pe care îl văzuse de atâtea ori pe clădirea respectivă. Spre marea lui surpriză, în timp ce şoptea ca pentru sine „ce bine ar fi dacă m-ar ajuta spiritele", o forță invizibilă i-a mişcat stiloul în mână, scriindu-i nu numai numărul casei, ci şi numele străzii, într-o caligrafie superbă.

S-a simțit extrem de încântat de isprava aceasta, până când operatoarea l-a informat că numărul nu apărea nicăieri.

În același timp, George și cu mine ne întrebam ce s-o fi întâmplat cu prietenul nostru. Apoi, George a avut o idee.

– Hai să-l rugăm pe Gerald, clarvăzătorul, să ni-l localizeze pe Roland, a sugerat el.

După câteva cuvinte de incantație, Gerald a închis ochii, și-a pus degetul pe tâmple și a zis:

– Îl văd pe Roland intrând la „UNITED CIGAR STORE", colț cu strada Ste.Catherine și Bulevardul St.Laurent. Acum vorbește cu operatoarea. Dorește numărul nostru de telefon, dar i s-a spus că nu e înregistrat. Îi voi transfera un gând cu ajutorul spiritului meu familiar. Ah, acum are numărul. Îl sună pe George. Fii gata să răspunzi, căci va întreba de tine.

George s-a îndreptat spre telefonul care se afla în partea cealaltă a camerei. La primul apel, cineva a ridicat receptorul și, după ce a zis „alo", i-a spus lui George că telefonul era pentru el.

Când a sosit, Roland era încântat de experiența avută cu spiritele. Ne-a arătat și nouă scrisul acela minunat pe hârtie și a zis:

– Am să-l pun în ramă. N-am văzut în viața mea un scris de mână așa de frumos. Apoi, întorcându-se către preot, zise: Mă întreb de ce nu mi-o fi dat spiritul de la început și numărul, și adresa.

– Nu i-ai cerut-o, a răspuns acesta. „Facă-se după credința ta." Experiența pe care ați avut-o în seara aceasta este o joacă de copii, în comparație cu ceea ce au de gând dumnezeii să facă pentru voi, domnilor. Dar trebuie să aveți credință în spirite și să așteptați lucruri mari de la ele. Ceea ce vă lipsește este să fiți martori de câteva ori la desfășurarea forței și inteligenței lor, după care cred că veți avea o credință suficient de mare, pentru ca ele să vă ajute în lucruri mult mai mari.

Cred că două-trei săptămâni mai târziu, în momentul când am intrat împreună cu Roland în reședința aceea minunată, preotul satanist ne-a întâmpinat, adăugând:

– În această seară, veți fi martorii unei ședințe extrem de interesante. O veche cunoștință de-a mea vizitează orașul nostru. Profesor eminent de istorie, istoric în adevăratul sens al cuvântului, a fost cooptat ca membru onorific la una dintre cele mai mari universități din Franța. Cunoștințele sale minuțioase în domeniul istoric l-au făcut celebru în acest câmp de activitate. Sau, mai bine zis, spiritele l-au făcut faimos. I-au furnizat multe lucruri necunoscute de istorie. În seara aceasta, va scoate la iveală – printr-un mediu în transă – multe detalii din campaniile lui Napoleon Bonaparte. În clipa aceasta, se închină în camera de cult. Între timp, să vă explic ce se va întâmpla.

Făcându-ne comozi, l-am ascultat cu atenție pe preot, care ne-a explicat ceea ce avea să fie o ședință fascinantă:

– Un mediu în transă permite unui spirit să intre în corpul său, având control complet asupra facultăților sale mentale și fizice, servind astfel ca mijloc de comunicare al spiritelor cu oamenii. Alteori, intră între șase și douăsprezece spirite într-un mediu aflat în transă. Un anumit spirit poate cunoaște detalii ale unor momente istorice, lipsindu-i însă informații asupra altor aspecte. Un altul, care a fost martor la evenimentele demult apuse, îl va înlocui. Spiritele sunt atât de precise, încât pot reproduce nu numai cuvintele, dar chiar și tonalitatea pe care acele vorbe au fost rostite.

Câteva minute mai târziu, preotul s-a ridicat pentru a vedea dacă prietenul său își terminase rugăciunile. Nu după multă vreme, s-a întors pentru a anunța că toți cei interesați să vadă ședința trebuie să meargă jos, în camera de închinare.

Preotul l-a prezentat pe istoricul aflat în vizită și apoi a făcut apel la șase voluntari. Spiritele aveau să aleagă unul dintre ei drept canal de comunicare pentru seara aceea. Cei șase au venit în fața preotului, care îi invoca pe dumnezei pentru a-și manifesta marile lor puteri în fața noastră, prin relevarea detaliilor cerute de istoric de către spiritele care l-au dirijat și asistat pe Napoleon Bonaparte în campaniile sale militare. În vreme ce preotul era angajat într-un scurt ritual, un spirit a intrat în trupul unuia dintre bărbați, și acesta a început să vorbească. Vocea avea un accent franțuzesc parizian și un ton care impunea atenție.

Spiritul ne-a informat că era un șef consilier, specializat în probleme militare, care avea autoritate peste legiuni de spirite. Întrucât subiectul era foarte complex, mai avea nevoie de încă doi din cei cinci voluntari rămași drept canale pentru spirite.

Cei doi au tremurat puțin, ochii li s-au închis, iar spiritele au sugerat să li se adreseze cu numele Remi și Alphonse. Ochii omului posedat de șeful consilier au rămas deschiși, dar nu se mișcau deloc, și nici pleoapele nu au clipit timp de aproximativ patruzeci și cinci de minute.

Preotul s-a întors spre istoric și a zis:

– Zeii îți onorează cererile.

Oaspetele s-a ridicat, având în mână o planșetă cu clamă pentru hârtii și un stilou. La început, el a lăudat spiritele, recunoscând că ele îi dăduseră și în alte ocazii informații care îl făcuseră unul dintre cei mai mari în domeniu. A conversat cu spiritele timp de câteva minute, adresându-se cu domnul Remi, domnul Alphonse și domnul consilier. Apoi, a întrebat multe lucruri, primind răspunsuri exacte.

Într-un punct, interviul aducea vorba despre o anume conversație între Napoleon și unul dintre ofițerii săi activi. Șeful consilier a spus că ar prefera ca Alphonse și Remi să reproducă dialogul care a avut loc între ei doi, pentru o mai bună acuratețe. Vocile s-au schimbat complet, de parcă vorbeau doi inși diferiți.

Întorcându-mă spre George, i-am spus:

– Asta e fantastic!

Cu un zâmbet, George mi-a răspuns:

– Dacă tu crezi că asta e impresionant, așteaptă să auzi spiritele reproducând vocile unor oameni pe care îi știi morți de mult. Asta chiar că te-ar zăpăci!

Istoricul, având toate răspunsurile ce-l interesau cu privire la faptele viteșești din războaiele lui Napoleon Bonaparte, l-a informat apoi pe șeful consilier că avea nevoie de niște informații suplimentare în legătură cu o cuvântare pe care primarul Camillien Houde a ținut-o pe treptele primăriei din Montreal, chiar înainte de intrarea Canadei în cel de-al doilea război mondial.

Șeful consilier a declarat că el și ajutoarele sale nu-l pot servi, întrucât ei își îndepliniseră toate activitățile în Europa, dar că, după plecarea lor, un alt consilier avea să-i ia locul și să-i spună ce dorea să știe.

Tremurând, cei doi bărbați aleși ca medii și-au deschis ochii și au întrebat câtă vreme făcuseră parte din comunicarea cu spiritele. Cât despre bărbatul ocupat de șeful consilier, acela a tremurat puțin, ochii i s-au închis, apoi i s-au deschis din nou și un alt spirit a spus:

– Este plăcerea mea să vă asist în descoperirea necunoscutului. Am fost prezent când primarul Camillien Houde și-a ținut cuvântarea împotriva recrutării canadienilor francezi în forțele armate. Ce ați dori să știți?

Istoricul își arătă din nou aprecierea față de șeful consilier pentru continua îndrumare a vieții lui de către spirite.

– Datorită faptului că nu a fost nimeni de față care să ia un raport stenografiat al cuvântării lui Houde, circulă foarte multe versiuni astăzi. Nobil consilier, aveți vreo modalitate de a ne lămuri această problemă?

– Sunt bucuros să vă dau reproducerea cuvânt cu cuvânt a cuvântării domnului Houde.

Ce s-a întâmplat după aceea m-a uimit peste posibilitatea mea de a explica. Abia îmi puteam crede urechilor. Era chiar vocea aceea pe care o auzisem la radio poate că de sute de ori într-un număr de ani. Camillieu Houde era un politician care stârnea mereu controverse fierbinți. Nu ezita niciodată să spună cu voce tare ce gândea despre cineva sau ceva.

Spre sfârșitul anilor '30, Camillieu era un subiect exploziv pentru mass-media canadiană. Adesea, subiectul zilei îl formau activitățile sale de primar al Montrealului. Posturile de radio înregistrau discursurile și comentariile sale și le dădeau pe post continuu, astfel încât vocea sa era ușor de recunoscut. Și acum, o auzeam din nou, prin mijlocirea unui spirit demonic. Am ascultat-o cam douăzeci de minute.

După câtva timp, am povestit experiența mea cuiva și mi s-a răspuns că acela care a reprodus discursul ar fi putut fi spiritul ori sufletul lui Camillieu cel plecat dintre vii. Totuși, la data aceea, Camillieu trăia și era sănătos. A murit abia pe 2 septembrie 1958. După cum spusese și spiritul demonic, era o reproducere a cuvintelor și vocii domnului Houde.

În seara aceea, George, în timp ce ne conducea cu mașina înapoi acasă, ne-a mărturisit credința sa fermă că o persoană e moartă de-a binelea după ce încetează din viață și că, în momentul în care oamenii susțin că au comunicat cu spiritele celor morți, ei n-au făcut, de fapt, decât să se întrețină cu spirite de demoni, ce jucau rolul celor dragi lor.

La vremea aceea, am găsit afirmația sa interesantă, dar nu m-am gândit serios la ea. George nu dorea să „lărgească" discuția în jurul acestui subiect, menționând în schimb că preotul avea să ne explice problema când timpul avea să permită aceasta.

S-a întâmplat că, în următoarea duminică seara, am vorbit despre acest subiect cu preotul. Acesta ne-a făcut, lui Roland şi mie, un adevărat raport de situaţii, în care spirite de diavoli au personificat pe cei morţi, văzându-l ca o ilustrare a isteţimii lor de a-i ghida greşit pe alţi oameni. Am avut impresia că amintirea diferitelor momente, în care spiritele înşelaseră mari conducători, îi făcea mare plăcere şi îi dădea satisfacţie.

Preotul a mai făcut referire şi la câteva situaţii biblice, dar, cum eu nu mai ştiam nimic din Biblie, nu prea m-au impresionat, cu excepţia a ceea ce el considera capodopera experienţei lui Saul, regele lui Israel, şi vrăjitoarea din Endor. Preotul a arătat cum spiritele l-au condus pe Saul să asculte mai degrabă de propriile sale simţăminte decât de cuvântul Dumnezeului său şi cum au reuşit să-l separe complet de Creator, făcându-l să comită o abominaţie în ochii Dumnezeului evreilor, şi, prin aceasta, au dus la îndeplinire distrugerea lui.

- Stăpânul nostru nu-şi putea aduce o glorie mai mare în istoria acelui timp decât aceea de a-l determina pe conducătorul naţiunii israelite să se închine spiritului demonic sub privirile locuitorilor din galaxii.

Câteva luni mai târziu, ceea ce el mi-a spus în noaptea aceea a avut un rol major în luarea unei decizii de a o rupe cu închinarea la demoni.

6. Presiune pentru o decizie

Într-o seară, în timp ce discuta cu mine şi cu Roland, preotul satanist a spus că venise timpul ca amândoi să începem probarea credinţei în puterea spiritelor, întrucât acestea erau instrucţiunile stăpânului.

– Puteţi cere pentru voi una din multele binecuvântări, zise el, numai dacă, de bunăvoie şi în mod deschis, veţi mărturisi credinţa în stăpân.

Mărturisirea consta în participarea la un ritual satanist, în care noi aveam să declarăm în faţa adunării că îl recunoaştem pe Satana ca mare dumnezeu, conducătorul suprem al planetei Pământ, care este binevoitor să reverse daruri minunate asupra credincioşilor săi. Puteam apoi să cerem un dar pentru noi, după cum voiam. În final, aveam să ne „pecetluim" confesiunea de credinţă, punând puţin praf de tămâie peste cărbunii încinşi de pe altarul lui Satana şi plecând genunchiul în faţa sa.

Prietenul meu nu ezită deloc. Deşi simţeam că trebuia să întorc problema pe toate feţele înainte de a lua o decizie, Roland mi-a oferit numeroase motive pentru care acea seară era timpul ideal pentru ca eu să fac acest pas important din viaţa mea.

Deşi acum îmi este ruşine să recunosc, am cedat şi am făcut pasul. Am cerut darul ghicirii, pe care doream să-l folosesc în următorul fel: să visez noaptea, în somn, numele şi numerele cailor câştigători la o cursă oarecare din ziua următoare; să merg la un „bookie"* şi să pariez pe ei. Şi chiar în prima noapte am avut un astfel de vis. Am văzut foarte clar câştigătorii la trei curse din sâmbăta următoare – la trei zile începând din acel moment.

În ziua stabilită, am mers la un bookie şi, cu încântare, am văzut pe panou numele pe care le văzusem în vis. Întrucât nu aveam o sumă mare de bani cu care să joc, am plasat o sumă mică în primele două curse şi am câştigat cam 60 de dolari. Al treilea cal era cotat 21 la 1 pentru că

*Bookie = persoană care ţine registrele de pariuri la curse (book maker engl.).

era departe de a fi favorit. Dar, dându-mi seama că spiritele mă informaseră corect până atunci, m-am gândit că ar trebui să investesc 20 de dolari. Calul a ieşit primul, şi eu am fost singura persoană de acolo care a urcat la ghişeu să-şi ridice câştigul. Am luat cei 420 de dolari, am zis „mulţumesc" şi am plecat. Cu nasul pe sus din pricina norocului ce dăduse peste mine, m-am îndreptat spre str. Ste Catherine, am intrat la una din croitoriile de lux pentru bărbaţi şi mi-am achitat un costum de haine de 200 de dolari.

Experienţe similare au avut loc în alte sâmbete şi, nu după mult timp, managerul agenţiei de pariuri şi-a trimis funcţionarul după mine, care m-a invitat în biroul şefului. Dorea să discute cu mine. După ce am vorbit noi o vreme, şi-a dat seama că nu prea ştiam multe despre cursele de cai.

– Sunt uimit, zise el, că având cunoştinţe atât de vagi despre curse, alegeţi caii câştigători atât de bine. Aţi dori să-mi spuneţi cine vă dă informaţia?

Când şi-a dat seama că, n-avea nici un rost să insiste, mi-a zis:

– Sunteţi prea costisitor pentru a vă mai lăsa să pariaţi la agenţia mea. Doresc să plecaţi şi să nu mai daţi pe aici. Dacă doriţi adresele altor case de pariuri din Montreal, sunt gata să vă dau o listă întreagă.

Experienţa subitei mele prosperităţi era frumoasă, dar, în realitate, nu mă făcea cu adevărat fericit. Într-un fel ciudat, ea n-a reuşit să-mi aducă mulţumire. Roland însă petrecea ceea ce el numea cea mai fericită perioadă a vieţii lui, întrucât spiritele lucrau fantastic pentru el.

Într-o seară, s-a întâmplat ceva ce m-a deranjat profund.

După ce multe persoane au dat mărturie despre ceea ce făcuseră spiritele pentru ele, preotul ne-a sugerat să mergem cu toţii în camera de închinare pentru a avea un serviciu sfânt, închinat zeilor.

– Vom vorbi în limba cerului, ne-a zis el. Îl bucură nespus pe stăpân şi pe şefii consilieri. Declaraţia sa m-a nedumerit, dar am simţit că cel mai bun lucru era să nu întreb cum puteau închinătorii la idoli să vorbească în limba cerului.

O dată ce ne-am adunat toţi în camera de cult, am primit fiecare câte o carte de cântări (adică o carte adevărată de imnuri creştine). De fapt, preotul a menţionat chiar trei denominaţiuni creştine care o foloseau. După ce s-a angajat într-un scurt ritual în faţa altarului, a rugat adunarea

să deschidă la un anumit imn şi să cânte o dată cu el. Cântarea trebuie să fi continuat cam 20 de minute. Stăteam fără să scot un sunet, aflându-mă într-o stare profundă de şoc.

După aceea, în vreme ce ne retrăgeam pe scări în camera de sus, preotul a venit către mine şi mi-a zis zâmbind:

– Am băgat de seamă că nu ai luat parte la serviciul de închinare al zeilor. Mi-ai putea spune de ce?

– Pur şi simplu n-aş putea profana imnurile acelea creştine aşa cum le-aţi profanat voi. Faptul că nu-mi place Cineva nu e un motiv să cânt urâciuni împotriva Numelui Său.

– Înţeleg ce simţi, dar, după câtva timp, te vei obişnui. Este ca atunci când o persoană vede pentru prima dată sacrificarea unui animal. La început este şocată, dar, după ce mai vede operaţiunea de câteva ori, nu-l mai deranjează. Apropo, ne-am gândit să vă luăm cu noi, pe tine şi pe Roland, să petrecem la o mare sărbătoare închinată zeilor, într-o staţiune pe care o avem în Muntele Laurenţian. Ştii, 1 noiembrie e o zi sfântă pentru poporul nostru. Am să-ţi spun mai multe lucruri despre asta săptămâna viitoare, când ne întâlnim din nou.

În timp ce ne întorceam spre casă cu maşina, l-am rugat pe George să-mi clarifice ceva ce observasem în timpul serviciului de cult. După ce oamenii cântaseră o vreme, câţiva dintre ei nu mai cântau în franceză, ci într-o limbă pe care nu o mai auzisem până atunci.

Mi-a explicat că spiritele puseseră stăpânire pe minţile lor, făcându-i să-l preamărească pe Satana şi pe şefii săi consilieri în limba spiritelor, ajutându-i să se consacre într-o formă superioară de adoraţie. Acest gen de serviciu, a adăugat el, avea un dublu scop. Primul, chiar faptul în sine, că închinătorii diavolului cântau imnuri creştine, lua în derâdere Numele lui Hristos. Al doilea, spiritele demonilor controlau minţile unora dintre cântăreţi, astfel încât îl slăveau pe Satana şi pe şefii săi consilieri pe melodia unui imn creştin. Acest lucru constituia în sine forma cea mai gravă de blasfemie împotriva Dumnezeului cerurilor, lucru care îl mulţumea extraordinar de mult pe Satana.

Pentru că auzisem vorbindu-se de sacrificii de animale, l-am rugat pe George să ne spună ce era, de fapt, aceasta. El ne-a explicat că oamenii săi îi conduceau, pe data de 1 noiembrie, într-un loc anume în munţii

Laurenţieni, dar că ar fi preferat ca preotul să ne explice mai degrabă lucrul acesta. Totuşi, împrejurările au făcut să nu mai aflu niciodată amănunte despre aceasta.

La acea dată, îmi era necunoscut faptul că îngerii căzuţi deveniseră conştienţi că Dumnezeu lucra ca să mă aducă în scurt timp în locul în care aş fi putut auzi despre marea Sa iubire pentru fiinţele umane ce nu erau vrednice de aceasta, despre planul Său de răscumpărare şi despre caracterul Său drept, în lucrarea cu oamenii. În acea vreme, spiritele s-au hotărât să facă presiuni pentru a mă face să decid rapid să slujesc demonilor. Ele doreau să mă facă să trec de punctul de la care nu mai exista întoarcere, după cum am să vă explic, pe scurt.

Miercuri seara, când am intrat în locaşul de închinare, nu mi-am imaginat că ar putea fi pentru ultima dată când dădeam mâna cu indivizii aceia prietenoşi, care – la îndemnul spiritelor – îşi călcaseră pe inimă pentru a ne face să ne simţim ca făcând parte din grup. Mi-ar fi fost cu neputinţă să-mi imaginez că, numai zece zile mai târziu, aceiaşi oameni vor fi inamici înverşunaţi ai mei, punând la cale distrugerea mea, gata să cheltuiască o sumă mare de bani ca să plătească un ucigaş.

Sesiunea de mărturii a fost extrem de impresionantă şi, după ce se termină, preotul avu o scurtă discuţie cu mine şi cu prietenul meu, spunându-ne că spiritele erau extrem de nerăbdătoare să ne binecuvânteze vieţile într-un mod cu totul special. Pe 1 noiembrie, la numai două săptămâni de la acea dată, dacă am fi luat o decizie definitivă în cadrul unui serviciu de iniţiere în societatea lor secretă, spiritele ne-ar fi dezvăluit planurile lor pentru vieţile noastre.

Când l-am întrebat pe preot de ce trebuie să trecem prin ritualul de iniţiere înainte ca ei să ne spună ce planuri aveau cu noi, el ne-a explicat că era o chestiune de exercitare a credinţei în spirite. Fără credinţă, era imposibil să-l mulţumeşti pe stăpânul lor, dar dacă îl mulţumeam, viaţa noastră ar fi fost plină de bucurie şi satisfacţii.

– Domnilor, vă rog să mă urmaţi. Aş dori să auziţi cum îi răsplăteşte stăpânul pe oameni.

L-am însoţit până într-o cameră, dinspre care se auzise (mai devreme, când trecusem pe lângă uşa închisă) un zgomot cumplit de maşini de scris. Bătu şi cineva răspunse:

– Vă rog să intraţi.

Când am intrat, am găsit un om care umplea plicuri mari de culoare maro cu materiale bătute la maşină pe hârtie standard, oficială.

– Julien, ai făcut deja cunoştinţă cu aceşti domni, i-a zis preotul. Dar mă îndoiesc că dânşii îţi cunosc ocupaţia şi cum spiritele ţi-au binecuvântat viaţa în timp ce tu ai făcut bine altora. Aşa că i-am adus aici ca să audă de la tine personal despre experienţa ta cu spiritele, de îndată ce ai fost iniţiat în societatea noastră.

Omul ne-a spus că se vedea nevoit, ca tânăr avocat, să-şi jertfească viaţa căutând material de probe pentru cazurile prezentate la curte de către o firmă mare. Dar norocul a venit peste el când, prin călăuzirea spiritelor, a cunoscut ce înseamnă să slujeşti spiritelor. Viaţa lui s-a schimbat peste noapte.

După iniţierea sa în grup, spiritele l-au informat că aveau o misiune specială pentru el. El avea să-i ajute pe aceia care comiseseră acte penale împotriva societăţii şi nu puteau primi sfatul legal de care aveau nevoie pentru a evita puşcăria.

Spiritele doreau ca el să se aventureze în propria sa afacere. Şi aceasta era ca el să ofere avocaţilor unicul serviciu de a le pregăti dosarele penale. Spiritele aveau să facă cea mai mare parte a lucrului.

Ele l-au informat că deja plecaseră scrisori către anumiţi avocaţi din toată Canada, prin care erau anunţaţi că le vor fi furnizate toate materialele necesare pentru a lupta şi câştiga cazurile care, în vremurile dinainte, fuseseră pierdute din pricină că nu existase timpul necesar pregătirii dosarelor. Aproape imediat răspunsurile au început să curgă.

Următorul pas a fost acela în care spiritele i-au spus că tot ceea ce avea de făcut era să lucreze în casa de cult în orice miercuri ar fi dorit ajutor. Eforturile sale constau în a pune hârtie în cele trei maşini de scris, până când spiritele isprăveau în întregime fiecare caz.

Pe masă, în faţa lui, erau maşinile de scris şi aproape cincizeci de grămezi de coli. Măsurau în grosime între un centimetru şi jumătate şi nouă centimetri. Mi-a spus că tot materialul fusese bătut la viteza la care el introducea foi în toate cele trei maşini de scris, fără pauză. Materialul conţinea procedurile specifice de la tribunal, istoricul unor cazuri similare cu cele în curs de desfăşurare etc.

Când preotul l-a întrebat cum îi acceptaseră avocații serviciile, el a declarat că erau de-a dreptul încântați să le folosească din pricina rezultatelor excelente. La întrebarea preotului în legătură cu valoarea lucrării din fața noastră, Julien a răspuns că era vorba de multe mii de dolari. În timp ce ne pregăteam să plecăm, ne-a invitat să venim și să observăm spiritele la lucru de câte ori eram în clădire și el era ocupat cu proiectul său.

Preotul și-a reînnoit rugămintea ca noi să primim inițierea în cultul lor. Prietenul meu a spus un „da" categoric; eu nu am putut să fac același lucru.

– Regret, dar nu pot să vă dau un răspuns pe loc, am spus eu. Săptămâna viitoare, la aceeași oră, veți avea un răspuns definitiv.

Fără să-mi dau seama, am dat mâna pentru ultima oară cu preotul satanist și apoi am plecat.

În seara aceea n-am reușit să adorm. Gândul de a mă inița în cultul satanist îmi stăruia în minte. S-o fac sau nu?

Experiențele ultimelor luni au trecut prin fața mea și multe întrebări fără răspuns, în privința forțelor binelui și ale răului, mi-au umplut mintea. Chiar dacă descoperisem multe lucruri uimitoare, legate de supranatural, simțeam că, de fapt, era vorba de mult mai mult decât văzusem. Am realizat că nu puteai să ai încredere pe deplin în declarațiile lor despre ceea ce ele pretinseseră că ar fi un tratament drept al lui Dumnezeu față de ele. Unde putea găsi o persoană adevărul? Cu certitudine, nu într-una din bisericile creștine, m-am gândit eu, căci aș fi auzit cumva de ea până acum.

În încurcătura în care mă aflam, am simțit că, într-un anumit fel, am nevoie de ajutor pentru a lua o decizie inteligentă. Un sentiment aproape copleșitor de neajutorare m-a făcut să exclam cu voce tare:

– Dacă este un Dumnezeu în ceruri căruia Îi pasă de mine, să mă ajute!

Curând după ce am spus aceste cuvinte, m-am întors pe o parte și am adormit. Lucrul următor de care îmi aduc aminte este că suna ceasul. În acea dimineață de joi, m-am dus la serviciu cufundat în gândurile mele.

La puțin timp după ce îl întâlnisem pe Roland și începusem să particip la ședințele de spiritism, am început să lucrez într-un loc unde depusesem

dosar de angajare cu câtva timp în urmă. Aceasta însemna să încep o nouă meserie – aceea de a broda – la o firmă specializată în acest tip de servicii din Montreal.

În timp ce lucram la mașina mea de brodat, meditam neîncetat la decizia pe care trebuia să o iau într-o săptămână. Până vineri la prânz, am ajuns la concluzia că nu aveam ce altă hotărâre să iau decât aceea de a accepta propunerea privind inițierea.

7. De la închinarea la demoni la studiul Bibliei

La ora trei după-amiază un clopoțel a sunat, ca de obicei, pentru a anunța începutul pauzei de cincisprezece minute. Trecând pe lângă birouri pentru a ieşi în pauză, m-am auzit strigat de către Harry, unul dintre proprietari, care m-a rugat să trec pe la el când mă întorc. Dorea să vorbească cu mine.

Când am intrat în biroul său, mi-a oferit o țigaretă şi apoi mi-a spus:

– Roger, aş dori să-mi faci un serviciu. Cu siguranță că nu ți-a scăpat că am mers prin fabrică azi-dimineață însoțit de un tânăr, arătându-i activitățile noastre. Ei bine, l-am angajat să lucreze aici. Va începe lunea viitoare, dimineața.

– Şefu', e interesant, dar ce-are a face cu mine?

– Ei, ascultă cu atenție la ce-am de gând să-ți zic. Pentru mine e foarte important. De când a plecat, n-am reuşit să mă gândesc la altceva decât la problema lui. Omul e creştin şi ține Sabatul zilei a şaptea. Înainte de a se angaja, a menționat că, din pricina convingerilor sale religioase, ar dori ca vinerea să termine lucrul pe la ora 15,30 şi să recupereze timpul pierdut în celelalte zile ale săptămânii, pentru ca în felul acesta să se pregătească pentru Sabat.

– Harry, te ascult, dar nu pricep unde vrei să baţi.

– Văd că nu ştii că Sabatul biblic începe vineri seara, la apusul soarelui, şi se termină sâmbătă seara, la apusul soarelui. Fiind evreu, am înțeles exact ce a vrut să spună şi am zis că voi face astfel, încât să fie mulțumit. Dar nu mi-a venit deloc în minte să-l întreb din ce denominațiune religioasă face parte. Iată ce vreau să faci pentru mine. Am să-l pun pe Cyril să lucreze la maşina de lângă tine şi, pe măsură ce vă împrieteniți, află numele bisericii şi natura crezului său religios. Să nu-ți scape că ți-am

spus eu ceva. Lucrează cu tact, nu te grăbi, chiar dacă va trebui să aştepți o săptămână sau două până ajungi la subiect. Asta mă umple de mirare – un creştin ținând Sabatul biblic. N-am mai auzit de aşa ceva până azi.

Simțind dorința imediată de a-l corecta pe Harry în privința Sabatului şi în privința zilei adevărate ce trebuie ținută, am spus:

– Nu ştii că duminica este ziua a şaptea a săptămânii? Am învățat asta la şcoală, când eram tânăr. Călugărițele ne-au explicat că Dumnezeu a creat lumea în şase zile şi S-a odihnit în ziua a şaptea. Dar s-a făcut o eroare în calendarul gregorian. În realitate, duminica ar trebui să fie în calendar în locul în care tu vezi azi sâmbăta.

Cu un zâmbet, Harry a deschis unul din sertarele biroului său, a luat un dicționar, l-a deschis la cuvântul sâmbătă şi m-a rugat să citesc definiția. „Sâmbătă = ziua a şaptea şi ultima din săptămână". Apoi, mi-a explicat că evreii n-au pierdut niciodată din vedere ciclul săptămânal şi că Sabatul biblic este, de fapt, ziua a şaptea a săptămânii, aşa cum arată şi calendarul.

Cât despre calendarul gregorian, el declară că într-adevăr, s-a făcut o corecție temporală, dar aceasta nu a afectat sau schimbat ciclul săptămânal. Compensa numai faptul că între calendar şi mişcarea soarelui se făcuse un decalaj de zece zile într-o perioadă de 1.600 de ani. Harry mi-a sugerat apoi să consult o enciclopedie bună şi să-i spun ce am găsit, duminică după-amiază, pentru că tot plănuisem să jucăm biliard.

Am admis că nu sunt prea ştiutor în privința religiei, i-am mulțumit pentru această informație istorică şi m-am întors la lucru, fiind înțeleşi să-i dau informațiile pe care le dorea, despre religia lui Cyril.

Lucrând, nu puteam să-mi iau gândul de la ceea ce discutasem cu Harry şi abia aşteptam să mă pot duce la o bibliotecă publică şi să fac nişte cercetări. Şi apoi m-am gândit că nu trebuie să-mi mai fac probleme cu religia. La ce-mi va sluji? E o pierdere de timp. Dar încă o dată am simțit o dorință puternică de a cerceta problema aceasta.

După lucru, m-am dus întins la biblioteca municipală şi, în câteva minute, am avut toate lucrările cu privire la calendarul gregorian. Am aflat că şeful meu meu avea dreptate în acest subiect.

Papa Grigore al XIII-lea a decretat ca ziua ce o urmează pe cea de joi, 4 octombrie 1582, să fie cea de vineri, 15 octombrie, pentru a se

aduce sărbătorirea Paştelui la aceeaşi dată hotărâtă de Consiliul de la Nicea. Conciliul hotărâse ca biserica să ţină Paştele în prima duminică de după lună plină, eveniment ce avea loc după echinocţiul de primăvară.

Luni dimineaţa, Harry ni l-a prezentat tuturor pe noul angajat.

– Numele său este Cyril Grosse şi este brodeur de excepţie. Îi spunem: „Bine ai venit, Cyril, la fabrica noastră", ştiind că venirea sa la noi va adăuga credibilitate firmei noastre.

Apoi, l-a condus pe Cyril la maşina de lucru din imediata mea vecinătate, spunându-i că va fi o plăcere să lucreze pe această nouă maşină. Apoi, întorcându-se către mine, a zis:

– Cyril, te rog să faci cunoştinţă cu Roger. Voi puteţi să deveniţi prieteni buni, pentru că veţi lucra la aceleaşi proiecte de acum înainte. Roger, încearcă să răspunzi oricărei întrebări pe care ar putea-o avea Cyril în privinţa oricărei sarcini de serviciu. Şi, băieţi, dacă aveţi nevoie de ajutor în vreo privinţă, chemaţi-mă. Bine?

Vreo patruzeci şi cinci de minute mai târziu, am început să am necazuri cu maşina mea de brodat. Printre altele, sărea mereu ochiuri. Aceasta însemna că trebuia să desfac o parte din ce lucrasem şi să refac. După ce maşina a mers prost de câteva ori, mi-am pierdut răbdarea şi mi-am îngăduit un obicei mai vechi, pe care atunci îl numeam „a chema sfinţii din ceruri..."

Într-un târziu, l-am rugat pe şef să-mi controleze reglajul. Venind la locul meu de muncă, a fixat din nou închiderea bobinelor şi a examinat maşina pentru multe lucruri care ar fi putut fi cauza nefuncţionalităţii ei, dar n-a rezolvat nimic.

În pauza de la ora zece dimineaţa, Cyril împreună cu mine am ieşit afară pentru o gură de aer curat şi am discutat despre dificultăţile mele. L-am întrebat ce ar putea face în locul meu. Îşi frecă puţin bărbia, apoi zise:

– Văzând că îmi ceri ajutorul, cred că se poate face ceva. Roger, te rog ia-o uşurel cu Domnul. Ţi-am auzit vocea peste zgomotul maşinilor şi puteam să aud clar că nu era deloc o rugăciune pentru ajutor.

Răspunsul său la întrebarea mea m-a surprins întrucâtva, dar o pusesem în aşa fel, încât şi-a spus punctul de vedere fără să mă necăjească. În acelaşi timp, găsisem ocazia de a afla ce vroia Harry să ştie.

– Cyril, iartă-mă dacă am spus ceva care te-a jignit, am spus eu imediat. N-am vrut asta. Apropo, înţeleg că eşti un om destul de religios. Ai dori să-mi spui din ce denominaţiune faci parte?

– Sunt adventist de ziua a şaptea, spuse el.

– Sper că nu mi-o iei în nume de rău, dar nu am auzit niciodată despre biserica ta sau despre oamenii ei. Ai putea să-mi spui, pe scurt, în ce crezi şi de ce?

Cyril mi-a explicat că numele bisericii sale poartă exact raţiunea existenţei sale.

– Adventiştii de ziua a şaptea, zise el, sunt consacraţi proclamării a două adevăruri fundamentale ale Bibliei. Primul, ţinerea Sabatului zilei a şaptea, ca memorial al creaţiunii, chemând toţi oamenii să se întoarcă la închinarea către Cel ce a făcut cerurile, pământul, marea şi izvoarele apelor (Apocalipsa 14,6.7). Al doilea, adventiştii aşteaptă cu nerăbdare apropiata revenire a lui Isus, ca împlinire a promisiunii Sale de a-i învia pe drepţii Săi şi a-i schimba în trup nou pe cei aflaţi în viaţă. În trupuri nemuritoare, ei vor călători prin spaţiu cu Domnul către domeniul Său, unde El este acum, pregătind locaşuri pentru aceia care aşteaptă acest eveniment minunat.

În acel moment, pauza noastră de cincisprezece minute era pe sfârşite şi ne-am îndreptat către locurile noastre de lucru. I-am spus lui Cyril că, deşi nu aveam nici un interes real de a frecventa vreo biserică, aş fi dorit să aud mai multe despre convingerile sale religioase.

– Roger, este o plăcere pentru mine să-ţi răspund la orice întrebare privitoare la credinţa mea.

Ziua aceea de octombrie era pur şi simplu superbă şi îmi trecu prin minte un gând.

– Cyril, ce-ai zice dacă am lua prânzul împreună în aer liber? Am putea sta pe platforma de încărcare, în spatele clădirii; aş vrea să-mi mai spui despre religia ta.

– Sună foarte bine.

Întorcându-mă în sală, am descoperit, spre uimirea mea, că maşina mea mergea acum perfect.

Am început să mă gândesc la cele pe care abia le auzisem. Creatorul omenirii îi cheamă pe oameni să-şi amintească de El, ca Dătător al vieţii,

şi apoi să-şi arate recunoştinţa, păstrând un memorial; reîntoarcerea lui Hristos pe pământ şi învierea; oameni, având trupuri nemuritoare şi călătorind prin spaţiu către un cer real. Modul în care Cyril vorbise despre astfel de lucruri făcea ca toate să pară perfect reale.

Am simţit că pauza prânzului a fost cea mai scurtă pauză din câte avusesem. Am avut la dispoziţie şaizeci de minute ca întotdeauna, dar felul în care Cuvântul lui Dumnezeu s-a deschis înaintea mea pentru a-mi rezolva misterele vieţii a făcut ca ora să pară de nici cincisprezece minute.

– Cyril, ceea ce mi-ai spus mă interesează, dar mi-a ridicat o mulţime de întrebări în minte, am spus eu. Ai putea să răspunzi la câteva dintre ele?

– Desigur. Spune-mi la ce te gândeşti. Se aşeză mai confortabil. Poate îţi voi fi de ajutor.

Pentru a mă asigura că am înţeles corect, am început să trec în revistă cele spuse de el.

– Ai amintit de învierea morţilor, la venirea lui Hristos, şi despre oameni cu trupuri nemuritoare călătorind spre un cer adevărat. Ai spus că acest lucru va împlini promisiunea făcută de El ucenicilor Săi. Spune-mi, te rog, ce se întâmplă cu sufletele nemuritoare ale oamenilor când mor şi ce fac ei între moarte şi înviere?

Sprijinindu-mă cu spatele de clădire, am luat o gură sănătoasă din sandvişul meu şi m-am gândit că Cyril o să se muncească întrucâtva cu întrebarea mea.

Însă chiar în momentele următoare mă întrebă:

– Roger, te-ar dezamăgi mult dacă ţi-aş spune că nu ai un suflet nemuritor?

– Pe mine nu, dar cunosc o mulţime de oameni pe care i-ar dezamăgi. Cum explici asta?

– Cuvântul de care vorbim – „nemuritor"–, spuse el, apare în întreaga Scriptură o singură dată (1 Tim.1,17), iar Scriptura aplică termenul lui Dumnezeu. Acum, sincer vorbind, crezi că este cinstit pentru tine sau pentru mine să pretindem că avem un suflet nemuritor, când Biblia declară că numai Dumnezeu este nemuritor? (cap. 6,15.16)

Când am auzit răspunsul său, mai că mi-a căzut sandvişul din mână. Nu aşteptasem tipul ăsta de răspuns, dar ceea ce îmi spusese era destul de rezonabil.

– Vrei să spui, am continuat eu, că în momentul când cineva moare, el sau ea piere complet? Că persoana nu mai este conştientă de nimic?

– Da. De fapt, în epistola sa către Romani, apostolul Pavel îi încurajează pe toţi creştinii să caute nemurirea (cap.2,7). În mod evident, el nu sugerează să căutăm ceva ce avem deja.

Raţionamentul său a avut un impact teribil asupra minţii mele, mai cu seamă că nu mai auzisem un creştin vorbind în felul acela până atunci. L-am pistonat să-mi mai spună.

El mi-a explicat că Isus, în timpul lucrării Sale pe pământ, S-a referit la moarte, ca fiind un somn. „Lazăr, prietenul nostru, doarme: dar Mă duc să-l trezesc din somn". Ucenicii I-au zis: „Doamne, dacă doarme, are să se facă bine". Isus vorbise despre moartea lui, dar ei credeau că vorbeşte despre odihna căpătată prin somn. Atunci Isus le-a spus pe faţă: „Lazăr a murit!" (Ioan 11,11-14).

Apoi, îmi explică cu argumente şi mai grele poziţia susţinută de 2 Tim.1,10, care declară că Mântuitorul nostru Isus Hristos a desfiinţat moartea şi a adus viaţa şi nemurirea la lumină, prin evanghelii.

Când l-am rugat să-mi clarifice această declaraţie, Cyril mi-a spus că Satana şi spiritele-demoni au o mare plăcere de a-i induce în eroare şi a-i călăuzi greşit pe reprezentanţii rasei umane. Din ziua în care i-au făcut pe părinţii noştri să deschidă uşa mizeriei, pentru ei şi descendenţii lor, prin neascultare, acele spirite rele au urmat cu grijă planuri stabilite, de a-i conduce pe muritori să-şi concentreze atenţia asupra filozofiilor şi ideilor omeneşti. În acest fel, omenirea pierdea din vedere marile binecuvântări promise ale lui Dumnezeu.

– E trist s-o spunem, dar planurile celui rău au avut un succes enorm.

Mi-am zis că am găsit exact omul care înţelege tipul de război pe care-l duc inamicii săi. Din nou l-am îmboldit să continue.

– Cea mai mare binecuvântare este aceea de a fi găsit desăvârşit la venirea lui Mesia. Din nou, trist să o spunem, poporul israel, cel care a primit profeţiile lui Dumnezeu, a fost atât de derutat de Mesia, încât, când El a umblat printre noi, majoritatea L-a respins şi într-o zi a strigat: „Răstigneşte-L!"

Una din cele mai preţioase promisiuni fusese învierea morţilor şi speranţa vieţii veşnice. Totuşi, în zilele apostolilor, saducheii – o clasă

învățată din poporul evreu – credeau și-i învățau pe oamenii simpli că nu va fi nici o înviere (Faptele Apostolilor 23,8). Prin contrast, multe din națiunile din jur susțineau că, la moarte, oamenii intrau într-o formă de existență superioară.

Înțelegem din 2 Tim.1,10 că învățătura Domnului și marele sacrificiu de pe Calvar au abolit moartea și au răsturnat toate învățăturile greșite despre acest subiect. Evanghelia lui Hristos indică foarte clar că viața veșnică și nemurirea sunt promise și vor fi date celor drepți la cea de-a doua venire a lui Hristos, și nu înainte. Și că, în clipa în care o persoană moare, el sau ea nu cunoaște scurgerea timpului, ci trece prin somnul de moarte.

– Cyril, Spiritul lui Dumnezeu a făcut posibil ca voi, vreau să spun toți adventiștii de ziua a șaptea, să scăpați de capcanele doctrinei nemuririi sufletului. Am ajuns la concluzia că este cea mai mare înșelăciune pe care spiritele demonice au infiltrat-o printre noi. Băiete, ai o mulțime de lucruri pentru care să fii mulțumitor.

Mă mânca limba să-i spun despre comuniunea mea cu spiritele, dar mă gândeam că, dacă aș fi făcut-o, foarte bine m-ar fi putut costa viața. Așa că l-am mai întrebat ceva în schimb:

– Sper să nu mă consideri vreun nesuferit, dar nu ai vrea să-mi mai spui câte ceva despre venirea lui Isus și despre înviere?

Tânărul meu coleg a rezumat răspunsul, citind 1 Tesaloniceni 4,13.14.16-18: „Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți care n-au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi, împreună cu Isus, pe cei ce au adormit în El". „Căci, Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte".

Mergând înapoi la mașinile noastre, am comentat:

– Ai o înțelegere a vieții de-a dreptul impresionantă. Oricine are această nădejde are într-adevăr ceva extrem de valoros.

În vreme ce brodam modele cu mașina în după-amiaza aceea, mintea mea, necunoscută vreunui om, a devenit un loc de bătălie într-un conflict

cumplit între Spiritul Sfânt al Domnului și spiritele nesfinte ale lui Satana. Primul lucru de care mi-am dat seama a fost de ce demonii îl urau atât de mult pe Răscumpărătorul lumii. De asemenea, am ajuns să văd de ce au inventat sute de teorii pentru a răspândi confuzia în rândul ființelor umane. Pentru a-și sprijini doctrina lor demonică, spiritele rele – după cum descoperisem deja – apar în fața oamenilor și susțin că sunt spiritele celor iubiți care au murit.

Pentru prima dată în viață am realizat că există un Dumnezeu al dragostei. În același timp, mi-am dat seama că sunt un om pierdut. După cum văd lucrurile astăzi, am trecut într-o oarecare măsură prin experiența celor ce se vor trezi sub zidurile Noului Ierusalim, privind la cei răscumpărați. Cei nesfinți vor striga: „E prea târziu!"

Realizând că spiritual sunt pierdut, am început să transpir abundent, deși era temperatură moderată în clădire. Deschizându-mi gulerul la cămașă, ridicându-mi mânecile, n-am simțit nici o ușurare. După câte îmi amintesc, am decis să mă duc la toaletă. Acolo, am încuiat ușa și, în chinul sufletesc în care eram, am strâns în mâini capacul bazinului de la toaletă, pentru a mă liniști, până am devenit moale de tot. Transpirația curgea șiroaie pe fața mea și picături mari loveau apa din bazin, regulat.

E prea târziu, striga mintea mea. Prea târziu! Voiam să urlu cât puteam de tare, dar am reținut orice sunet. Ura mea pentru Dumnezeu dispăruse acum și viața mea fără El mi se desfășura în față. În același timp, mi-am dat seama că sunt o victimă a persecuției satanice.

Spiritele de demoni mă striveau acum cu un simțământ de descurajare, așa cum nu mai avusesem vreodată și nici nu am mai avut de atunci. Le-am simțit prezența fizic, până la punctul la care respirația mi se îngreuiase de parcă cineva îmi luase aerul din jur.

În starea mea disperată, am gâfâit pe tăcute: „Ai milă de mine, Doamne!"

Nu intenționasem să fie o rugăciune, dar, spre uimirea mea, starea de sufocare m-a părăsit imediat și, de asemenea, sentimentul de descurajare.

După ce mi-am spălat fața cu apă rece, m-am întors la mașină. În timp ce lucram, mi-a venit gândul că poate Dătătorul vieții mi-a auzit strigătul și a alungat spiritele răului care intraseră în mine. Dacă este așa, de ce a făcut-o? Îl urâsem pe Dumnezeu, făcusem blasfemie împotriva

Sa. Nu putea să mă ierte, n-avea cum. Totuşi, nimeni în afară de Dumnezeul cerurilor n-ar fi fost în stare să mă scape aşa cum mi se întâmplase.

Şi încă o idee mi se aprinsese în minte: că, în vreme ce eu însumi nu aş fi putut fi iertat şi nu puteam spera la viaţa veşnică, aşa cum îmi explicase Cyril, poate că Făcătorul meu intenţionase să folosească o fiinţă lipsită de orice valoare – ca mine – ca să aducă o binecuvântare în viaţa acelora pe care îi iubea şi pe care îi dorea pe noul pământ.

Nu puteam să nu mă gândesc că Dumnezeu aranjase în aşa fel lucrurile, ca drumul meu să se încrucişeze cu al lui Cyril, care ştia atât de mult despre realităţile eterne. Da, se poate ca Dumnezeul cerurilor să fi auzit cererea mea de ajutor câteva zile mai înainte, când, culcat pe patul meu, zisesem: „Dacă este un Dumnezeu în ceruri căruia Îi pasă de mine, să mă ajute!"

Îi pasă, da, Îi pasă! Mai că îmi venea să spun cuvintele cât puteam de tare oricărui om din sală, dar m-am reţinut. Văzând acum că Dumnezeu avea grijă de mine, am hotărât să-l rog pe Cyril să-mi mai spună despre ceea ce găsise el în Biblie. Dacă Dumnezeu avea milă de mine – un individ ce nu merita nimic – trebuie că-i păsa de o mulţime de oameni, oameni buni, însă necunoscători a ceea ce Dumnezeu dorea să le ofere.

Poate că, dacă m-aş implica în eterna servire a altora, Dumnezeu m-ar salva din puterea spiritelor demonice şi mi-aş putea trăi restul vieţii, bucurându-mă că, deşi eu însumi n-aş putea fi mântuit, aş putea să informez pe mulţi dintre locuitorii pământului despre conflictul îngrozitor din spatele scenelor şi să-i ajut astfel să ia decizii inteligente pentru Hristos.

După o vreme, am început să simt o mare indignare că demonii îi conduseseră pe oameni greşit. Atunci şi acolo, am decis să termin cu ei.

În aceeaşi zi, după lucru, i-am spus lui Cyril că aş dori să-l însoţesc până la tramvai şi să mai discutăm. În timp ce mergeam, l-am întrebat dacă n-ar vrea să studieze cu mine Biblia. Mi-a răspuns că ar fi încântat. Apoi m-a întrebat:

– Ai vrea să începi sâmbăta ce vine? Apoi, am putea avea un studiu biblic sau două în fiecare săptămână.

– Cyril, din motive pe care nu ţi le pot spune acum, este foarte important pentru mine ca să începem în seara aceasta. Unde să fie, la mine sau la tine?

M-a invitat la el, să începem un studiu la ora 19. Când ne-am despărţit, era încă surprins de insistenţa mea de a începe chiar în seara aceea. O săptămână mai târziu, acoperisem o serie de douăzeci şi opt de studii biblice.

8. Seara la studiu

După ce m-a prezentat soției sale și am schimbat câteva cuvinte împreună, Cyril a spus că ar vrea să explice asocierea sa cu Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Timpul nu-i îngăduise să intre în detalii în această problemă la serviciu. De fapt, el însuși nu era încă membru al denominațiunii, dar mersese regulat la biserică și se hotărâse să primească botezul în Sabatul ce urma.

Lucru necunoscut soției sale adventiste, el citea de multe luni de zile toate publicațiile bisericii pe care Cynthia le avea în casă, și acest lucru îl făcuse un înfocat cercetător al Bibliei. Totodată, el obținuse o mai adâncă înțelegere a Scripturilor, studiindu-le împreună cu pastorul L.W.Taylor, fapt care a dus la decizia sa de a se alătura bisericii.

Cyril a sugerat ca Cynthia să conducă studiile pe care doream să le parcurgem. Am fost de acord că era o idee bună și ne-am plecat capetele, eu și prietenii mei cei noi, în vreme ce el a făcut o scurtă rugăciune.

Soția sa a propus să folosim un nou ghid, numit „Douăzeci și opt de studii ale Bibliei pentru oameni ocupați". Fiecare studiu conținea cam cincisprezece-douăzeci de întrebări referitoare la un subiect specific. Fiecare ședință avea să țină cam o oră. Planul era acceptabil în ceea ce mă privea și am început primul studiu, intitulat „Cuvântul lui Dumnezeu".

Mi s-a părut că am parcurs studiul fulgerător. Ceea ce am aflat despre descoperirile lui Dumnezeu făcute omului m-a încântat. Lecția numărul doi era despre capitolul al doilea din cartea lui Daniel și făcea o expunere a ridicării și prăbușirii marilor imperii ale lumii și despre a doua venire a lui Hristos pe pământ. Cyril mi-a propus atunci să fixăm împreună o dată pentru a cerceta profețiile lui Daniel. Imediat am întrebat dacă am putea face studiul acela chiar atunci, pe loc. Au fost de acord și am continuat.

Un verset a făcut o impresie mai puternică asupra minții mele decât toate celelalte: „Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va

ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată, și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui veșnic" (Daniel 2,44).

După ce l-am citit, am vrut să aflu ce altceva îi mai fusese descoperit lui Daniel despre stabilirea Împărăției lui Hristos pe pământ. Soția lui Cyril mi-a atras atenția asupra capitolului 7: „Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta!" (Daniel 7,27).

Cynthia a menționat că ceea ce se spune la Matei 5,5 se va împlini atunci: „Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul". Totodată, am descoperit că oamenii care vor locui pământul atunci vor fi cei înviați și cei preschimbați la venirea lui Hristos.

Și al treilea studiu a fost parcurs la fel de rapid. Despre astfel de lucruri nu mai auzisem înainte. Acestea m-au captat și am cerut și altele.

– Studiul următor despre ce este?

Nu-mi mai amintesc acum care-i era titlul, dar îmi amintesc sigur că a trezit în mintea mea dorința de a auzi ce ar mai avea de adăugat Cuvântul lui Dumnezeu la acel subiect, și dorința mea mergea până acolo, încât am simțit că, într-un fel oarecare, trebuia să-i fac să mai parcurgem un studiu în seara aceea.

Aprinzându-mi încă o țigaretă și respirând de vreo două ori profund, am spus că, dacă Cyril ar fi atât de drăguț să-mi golească scrumiera, m-aș încumeta să mai studiez o oră. El a golit-o și mi-a dat-o cu politețe. Așa că am spus:

– Hai să nu pierdem nici un minut, ca să nu vă duceți la culcare prea târziu.

Mi-au spus că, de obicei, se culcă pe la ora unsprezece.

– Perfect, am zis eu, e numai ora nouă și ceva. Înaintăm perfect cu studiile noastre, așa că ar fi bine să nu irosim timpul!

Îmi amintesc reacția lor, de parcă acest lucru s-a întâmplat ieri. Cynthia și-a privit soțul cu un uriaș semn de întrebare în privire. El i-a arătat că trebuie să continuăm. Între timp, îmi pufăisem cu nerăbdare pe jumătate țigareta. Așa că i-am întrebat dacă i-ar deranja dacă aș mai aprinde încă o țigaretă de foi. Era, de altfel, obiceiul meu să mă răsplătesc ori de câte

ori simţeam că am realizat ceva ce merita într-adevăr osteneala. Şi faptul de a fi studiat Biblia cu ei, credeam, fusese unul dintre cele mai mari succese din viaţa mea.

Fără ezitare, Cyril mi-a răspuns:

– Vrem să te simţi ca acasă cât eşti aici, la noi. Simte-te bine.

Oh, şi am făcut întocmai – în singurul fel în care ştiam: aerul din cameră s-a făcut în scurt timp albastru de la fumul de ţigară.

Am ferma încredinţare că Duhul Sfânt al lui Dumnezeu pregătise terenul înaintea mea, ajutându-i să înţeleagă ce putere avea încă tutunul asupra mea şi să se chinuie cu toate inconvenientele de dragul de a mă familiariza cu Isus.

Ani de-a rândul, I-am mulţumit de multe ori lui Dumnezeu pentru modul în care au reuşit să facă faţă acestei situaţii delicate. Timp de şapte zile consecutive, am studiat Biblia patru ore pe seară. N-am realizat ce-mi face tutunul şi la ce chin îi supusesem în tot acest timp, până când n-am atins subiectul vieţuirii sănătoase. Şi acel subiect n-a fost atins decât aproape la sfârşitul studiilor noastre.

Când i-am întrebat de ce m-au tolerat să-i afum, Cynthia mi-a explicat:

– Compania ta ne-a făcut plăcere şi când, după prima seară, ţi-ai exprimat dorinţa de a te reîntoarce, am decis împreună cu Cyril că, chiar dacă fumatul tău ne-ar scurta ani buni din viaţă, nu putea să ne deranjeze, dacă asta ar fi însemnat un pas spre studiul Cuvântului lui Dumnezeu şi spre a deveni un urmaş al Domnului Isus.

Să ne întoarcem însă la cel de-al patrulea studiu al serii. Cuvântul lui Dumnezeu deschidea realităţi veşnice înaintea mea şi, dorind să aflu mai mult despre aceste realităţi, am întrebat despre subiectul patru.

– Să-l facem şi pe al patrulea, apoi vă las în pace, fraţilor, să mergeţi la culcare.

O expresie de mare surpriză le-a apărut pe feţe. Apoi, Cyril a răspuns:

– N-ai vrea să fixăm o altă dată, săptămâna aceasta? L-am putea face atunci.

– Sper că îmi veţi îngădui să vin şi mâine seară pentru studiu. Adică, dacă mai sunt în viaţă.

Simţeam oarecum că spiritele vor să mă înlăture. Nu le-am explicat ce simţeam, de fapt, dar au sesizat urgenţa din atitudinea mea şi au fost de acord să parcurgem cel de-al patrulea studiu.

În seara în care prietenul meu Roland şi cu mine am vizitat aşa-zisa cameră de închinare către zei, preotul ne pusese să jurăm că vom păstra secretul în privinţa a ceea ce văzusem şi auzisem. Noi repetasem o parte din incantaţie după el şi sigilasem pactul, punând un pic de praf de tămâie, încet, deasupra flăcării unei lumânări negre. Preotul subliniase că trebuie să păstrăm o tăcere perfectă faţă de lumea din afară, pentru a evita provocarea unei adânci neplăceri spiritelor.

Mai târziu, când am participat la ceea ce închinătorii diavolului numesc adunarea de mulţumire, preotul ne-a explicat marele pericol cu care era confruntat cel ce stârnea mânia spiritelor. Ca ilustraţie, el a amintit un individ care îşi permisese să fie neloial în ceea ce unii ar considera de mică importanţă. Chiar dacă locuia într-o clădire considerată imposibil de incendiat, spiritele au ars totul, în întregime, inclusiv pe dezertor şi pe soţia sa. George îmi spusese că i-a cunoscut pe cei doi.

Altă dată, spiritele l-au terorizat pe un membru necredincios timp de un ceas, chiar acasă la el. Au aruncat toate lucrurile din casă, spărgându-le de pereţi cu mare putere, zdrobind chiar bucăţi mari de mobilier. Spitalizat în stare de şoc, după ce vecinii l-au găsit în casă, omul aproape că a înnebunit.

Cu astfel de experienţe ca amintire, bineînţeles că evaluam timpul de studiu biblic ca ceva senzaţional, lucru care m-a dus la noi presiuni pentru cel de-al patrulea studiu. Curajul cu care m-am aventurat în studiul biblic în astfel de împrejurări nu era rezultatul străduinţelor omeneşti, ci, aşa cum înţeleg astăzi, urmarea faptului că am fost hrănit cu Cuvântul lui Dumnezeu la lucru în acea zi. Cuvântul lui Dumnezeu este viaţă. Are puterea de a motiva acţiunile unei persoane până la punctul de a risca provocarea neplăcerii prinţului întunericului. Dumnezeu intenţionase ca eu să aud marile adevăruri ale Cuvântului Său sfânt şi aceasta devenise realitate. Şi demonii nu aveau cum să împiedice acest lucru.

La sfârşitul studiului patru, am căzut de acord să ne reîntâlnim seara următoare, la ora şapte. Înainte de a pleca, i-am sugerat lui Cyril să citească un verset-două din Scriptură şi să facă o rugăciune scurtă. A deschis Biblia la Psalmi. „Dumnezeu este adăpostul şi sprijinul nostru, un ajutor care nu lipseşte niciodată din nevoi. De aceea nu ne temem, chiar dacă s-ar zgudui pământul şi s-ar clătina munţii în inima mărilor. Chiar

dacă ar urla şi ar spumega valurile mării, şi s-ar ridica până acolo de să se cutremure munţii" (Ps. 46,1-3).

Chiar înainte de a ieşi pe uşă, cu mâna pe clanţă, m-am gândit s-o întreb pe Cynthia ce studii urmau. Una din lecţii purta titlul: „Starea celor morţi".

Spunând „noapte bună", am simţit că ard de nerăbdare să vină timpul pentru următorul studiu. În realitate, nu trecerea timpului era grija mea principală. În timp ce mergeam cu tramvaiul spre casă, mă întrebam dacă voi mai fi în viaţă marţi seara, la ora 19. Mă aşteptam la o vizită a spiritelor în acea noapte şi împotriva atacurilor lor nu aveam în puterile mele nici o metodă de apărare. Totuşi, nu-mi era teamă de moarte. Duhul lui Dumnezeu îmi binecuvânta viaţa, aşa păcătos cum eram, de dragul lui Isus.

Când m-am culcat, cuvintele din Scriptură, pe care Cyril le citise, se tot repetau în mintea mea şi următorul lucru de care am fost conştient a fost soneria ceasului deşteptător. Dimineaţa zilei de marţi sosise şi avea să se facă în scurtă vreme ora la care trebuia să plec la serviciu. Pentru acea zi, cuvintele Psalmului 46 au însemnat şi înseamnă mult pentru mine, pentru că ele m-au condus să privesc în sus, la Dumnezeu, care este izvorul vieţii, sursa oricărei puteri, Acela care poate să schimbe în chip minunat perspectiva cea mai descurajantă şi lipsită de speranţă, să-i salveze pe cei lipsiţi de ajutor din mâna distrugătorului.

9. Studiind în timp împrumutat

Marţi seara, la ora şapte fix, am ajuns la familia Grosse. Starea sau condiţia celor morţi avea să fie punctul central al discuţiei noastre. Am găsit Biblia foarte clară în privinţa acestui subiect, răspunzând unor întrebări ca:

Fiinţele omeneşti au nemurirea?

Pot cei morţi să-L laude pe Dumnezeu?

Este împărăţia umbrelor o sursă potenţială de cunoştinţe?

Răspunsul la prima întrebare a venit fără echivoc din prima Epistolă către Timotei. „Numai Dumnezeu are nemurirea" (cap.6,15.16) – sau, altfel spus, „omul e muritor în întregime!"

„Cei morţi nu laudă pe Domnul, şi nimeni care se coboară în locul tăcerii" (Ps.115,17) s-a răspuns celei de-a doua întrebări ca un fulger. Aceasta a spulberat în mii de bucăţi învăţăturile copilăriei mele.

Răspunsul la a treia întrebare începuse să-mi descopere dragostea şi dreptatea lui Dumnezeu în contactul cu noi, bieţii muritori. L-am găsit în capitolul al paisprezecelea din Iov: „Omul născut din femeie are viaţa scurtă, dar plină de necazuri. Se naşte şi e tăiat ca o floare; fuge şi piere ca o umbră". „Dacă ajung fiii lui la cinste, el nu ştie nimic; de sunt înjosiţi, habar n-are" (versetele 1,2 şi 21).

După ce am citit acest pasaj, am simţit o mare eliberare. Şi le-am zis lui Cyril şi Cynthiei:

– E mare lucru să ştii că morţii noştri nu suferă în Purgatoriu sau în ceruri, văzând chinurile rudelor lor pe pământ, ci că ei toţi dorm în mormânt până în ziua deşteptării.

Duhul Sfânt mi-a dat de înţeles apoi că moartea este exact opusul vieţii, o stare ce implică totala inexistenţă a vieţii. Acum am realizat eroarea totală a conceptului că omul are sufletul nemuritor, mai cu seamă după ce am citit mărturia scrisă despre cererea lui Adam, din capitolul al

doilea din Genesa: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu" (versetul 7). Am înțeles clar că suflarea de viață a lui Dumnezeu este acel agent prin care el animă și susține corpul nostru. Suflarea de viață face plămânii să se umfle, inima să bată, sângele să curgă, membrele să se miște. Și, de câte ori Dumnezeu o retrage, viața încetează.

În declarația din Scriptură, că omul a devenit un suflet viu, contrar crezului popular că omul a primit un suflet, Dumnezeu închide orice cărare pe care Satana și demonii săi ar putea să ne rătăcească – apărându-ne în față și pretinzând că sunt spiritele celor dragi ce au murit care au intrat într-o presupusă formă superioară de existență.

La încheierea studiului nostru despre starea omului în moarte, o nouă perspectivă a caracterului lui Dumnezeu s-a deschis înaintea mea. Am fost adânc impresionat la gândul că lumea creștină nu L-a reprezentat pe Isus așa cum este El.

Pentru a înțelege și aprecia prin ce am trecut în săptămâna aceea, trebuie să vă imaginați că nu ați fost nicicând posesorul unei Biblii, ca să nu mai vorbim de studiul ei. Viața ne oferă o adevărată surpriză prin faptul că nici nu găsești bine ceva plăcut de care să te bucuri că, iată, vine imediat gândul că moartea ar putea opri totul chiar a doua zi. Stăm mereu față în față cu eternitatea, dar o eternitate în ce fel? Alți oameni nu cunosc mai mult decât tine. Și apoi, într-o zi, într-un fel total neașteptat, întâlnești pe cineva care ține în mână o carte scrisă de Însuși Dătătorul vieții. Toate întrebările fără răspuns, care v-au tulburat ani în șir, primesc acum o explicație inteligentă și mai mult decât atât.

Am descoperit că, prin doctrina învierii din morți, Biblia deschide calea prin care toți oamenii pot câștiga nemurirea. „Iată, vă spun o taină", zicea Pavel. „Nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Atunci se va împlini cuvântul care este scris: 'Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?'" (1 Cor.15,51-55).

Isus, Prințul vieții, la a doua Sa venire, cu îngerii cerești, va dărui

nemurirea celor care L-au făcut Domnul lor. El va dărui din nou viață celor care au pierdut-o din iubire pentru Hristos. Învierea este marele eveniment la care au privit sfinții scriitori, ca obiect al nădejdii lor.

Apostolul Pavel, deși suferise pierderea tuturor lucrurilor pentru Hristos, simțea totuși fericire, punându-și nădejdea în învierea din morți (Filipeni 3,7.8.10.11). Gândurile sale erau continuu dirijate spre ceruri: „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale" (versetele 20,21). Am găsit interesant de asemenea că Pavel, atunci când amintea necazurile sale din Asia, unde pierduse chiar și speranța de a supraviețui, avea încredere în Dumnezeu, care îl va ridica dintre morți (2 Corinteni 1,8.9). Apostolul n-a făcut nici o precizare cum că s-ar aștepta să-L întâlnească pe Domnul la moartea sa – cum învăța teologia modernă – ci își pusese nădejdea în înviere.

Cercetând Scripturile pentru a găsi timpul hotărât pentru ca cei drepți să-și primească răsplata, iar cei nedrepți pedeapsa, am descoperit că aceasta nu se întâmplă când ei sunt morți, ci la cele două învieri. Cuvintele lui Isus m-au uluit: „Tu, când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi. Și va fi ferice de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească, dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți" (Luca 14,13.14).

Am descoperit că Pavel își concentrase atenția asupra celei de-a doua veniri și asupra primirii direct din partea lui Isus a ceea ce el a numit „cunună a neprihănirii". La apusul vieții sale, ca soldat al crucii muncit în lupte, ducea în spate cicatricele unor răni provocate de loviturile a cinci biciuiri (2 Cor.11,24). Speranța pe care el o avea însă în înviere era aceea care îl susținuse. Deși își dădea seama că în curând va fi față în față cu sabia călăului, Pavel își ridică vocea, răspândind o solie care avea să încurajeze generații din poporul lui Dumnezeu, fixând timpul în care toți vor primi răsplata vieții veșnice.

„Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De-acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în „ziua aceea", Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui" (2 Tim.4,6-8).

Pe tot parcursul studiului privitor la învierea trupului, mă obseda gândul că, dacă scriitorii Noului Testament ar fi crezut că omul are un suflet nemuritor, care se duce în ceruri, la moarte, ei ar fi menționat cu siguranță undeva că Hristos îl va aduce cu bine, la revenirea Sa, pentru a-l reuni cu fostul său trup. N-am găsit ideea aceasta nicăieri, ba chiar multe texte din Scriptură au dovedit contrariul. De exemplu, în capitolul cincisprezece din 1 Corinteni, în care Pavel vorbeşte pe larg despre morții cei drepți şi înviere, el aminteşte de mai multe ori cum oamenii au adormit şi cum Isus va veni şi îi va trezi.

Ultima mea descoperire – şi una dintre cele mai impresionante pentru mine – cu privire la înviere apare în epistola către creştinii evrei. Capitolul al unsprezecelea aminteşte despre credința poporului lui Dumnezeu în veacuri diferite şi despre chinurile şi suferințele lor, curajul şi nădejdea lor în înviere şi viața veşnică, ce îi susținea chiar în fața morții.

„Unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea, care li se dădea, şi au fost chinuiți. Alții au suferit batjocuri, bătăi, torturi şi închisoare; au fost ucişi cu pietre, tăiați în două cu ferăstrăul, chinuiți; au murit ucişi de sabie, au pribegit îmbrăcați în cojoace şi în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniți, nimiciți – ei, de care lumea nu era vrednică –, rătăciți prin pustiuri, prin munți, prin peşteri şi prin crăpăturile pământului. Toți aceştia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuşi n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să nu ajungă ei la desăvârşire fără noi" (versetele 35-40).

„Dacă aş putea avea şi eu această nădejde minunată a învierii şi a vieții veşnice, pentru care să trăiesc!" m-am gândit eu. Apoi ceva a scuturat tot entuziasmul acela grozav, ce se ridica în mintea mea. Ce prostie din partea mea să cred că Dumnezeu m-ar putea ierta vreodată de ura pe care am avut-o atât de mult timp împotriva Lui! Nu, n-avea cum. Speranța aceasta, a vieții veşnice, hm, aş face bine să-mi pun pofta în cui. Şi mai era şi încurcătura cu spiritele. Dumnezeu n-ar putea ierta asta. Las-o baltă, Morneau, e prea târziu! Pasajul cu pricina m-a făcut să-mi exprim întreaga apreciere față de familia Grosse, pentru disponibilitatea lor încântătoare de a studia Biblia cu mine. De asemenea, le-am mai spus că aş dori să pot trăi cu speranța de a vedea glorioasa

apariție a Domnului, dar că viața mea a avut un asemenea curs, încât a făcut imposibil acest lucru.

– Există nădejde, a zis Cynthia. Avem un Mare Preot, Hristos cel drept, care lucrează în Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc, mijlocind pentru noi. El a venit şi a murit pe crucea Calvarului, ca să ne poată fi Mare Preot. Prin El şi numai prin El putem găsi mântuirea.

Dacă ar şti ea că sunt amestecat în afacerea cu duhurile, mi-am zis eu, n-ar mai spune că există speranță.

– Există şi pentru tine speranță, continuă ea, sigur că este. În Isus este speranță pentru fiecare dintre noi. Există speranță atâta timp cât cineva este în viață, pentru ca să poată cere ajutor de la Isus. Hai să-ți arăt.

Deschise la Evrei 4,15.16 şi citi: „Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare şi să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie".

Am smuls Biblia din mâinile ei, zicând:

– Vreau să văd asta.

Ceea ce m-a făcut să-i smulg literalmente Biblia din mână era faptul că Duhul Sfânt îmi umplea mintea de speranță. În timpul serviciului militar în Marina Comercială Canadiană, am aruncat odată o ancoră de salvare unui om căzut peste bord. El a prins frânghia şi s-a lipit de ea cu disperare. Într-un mod asemănător, în starea mea pierdută, am întrezărit o şansă şi am întins mâna după ea.

Din pricina orei înaintate, am sugerat ca Cyril să înalțe câteva cuvinte într-o rugăciune, după care să plec spre casă. În acelaşi timp, i-am întrebat dacă mai pot studia cu ei şi în seara următoare. Au spus da, s-a spus rugăciunea şi am plecat.

Mergând cu tramvaiul, cu roțile sale scârțâitoare, în zgomotul uşilor ce se închideau şi deschideau, al oamenilor ce urcau şi coborau, al vatmanilor anunțând numele străzilor ce urmau – priveam absent, pe geam, pavajul. Gândurile mele erau ocupate total cu ceea ce auzisem de la Cynthia. Cuvintele ei se revărsau în mintea mea ca un ecou. „Există şi pentru tine speranță, sigur că este. În Isus este speranță pentru fiecare din noi. Există speranță atâta timp cât cineva este în viață, pentru ca să

poată cere ajutor de la Isus".

Apoi mi s-a părut că o voce îmi şoptea că există nădejde pentru cei lipsiţi de nădejde, pentru cei ce nu merită, chiar şi pentru închinătorii la demoni.

Treizeci şi doi de ani mai târziu, familia Grosse s-a întâlnit cu mine şi soţia mea în Toronto, Canada. Se mutaseră în Statele Unite la scurtă vreme de la experienţa mea de convertire, aşa că nu mai avusesem cum să dăm unii de alţii în tot acest timp. Depănând amintirile legate de acea toamnă a anului 1946, Cyril a făcut o declaraţie care m-a înfiorat, pentru că în ea am văzut lucrarea plină de milă a iubirii Spiritului lui Dumnezeu asupra mea.

„După un mariaj de mai multe luni, spusese el, am făcut nişte studii biblice cu Warren Taylor, pastorul Bisericii Creştine Adventiste de Ziua a Şaptea, de limbă engleză, din Montreal. Nu aveam nici un motiv să pun la îndoială ceea ce spunea pastorul Taylor, întrucât, pentru tot ce spunea, cita Biblia. Apoi, într-o seară, am avut lecţia despre Sabat. Asta m-a dus cu gândul la o zi în care o întrebasem pe bunica despre Sabatul adevărat. Dar studiul nu m-a convins pe deplin. În acea noapte, fără a mai spune cuiva, m-am rugat lui Dumnezeu să mă ajute să cred în Sabat. Am cerut să-mi îngăduie abilitatea de a convinge pe un altul de Sabat. Aş fi luat aceasta ca un semn că Dumnezeu doreşte ca eu să-l ţin.

În lunea ce a urmat, am început lucrul ca de obicei. Totuşi obosisem sau eram neliniştit şi am decis să renunţ la slujbă. Auzind de o nouă fabrică, ce avea nevoie de lucrători cu un talent deosebit, m-am dus chiar în seara aceea în audienţă şi, spre surprinderea mea, am fost angajat, ba şi cu un salariu mai mare. Apoi, m-am întors la vechiul meu loc de muncă pentru avizul de două săptămâni care se cerea.

În sfârşit, a venit şi vremea să încep lucrul la noul loc de muncă. În acea luni dimineaţa, am stat jos lângă un lucrător care avea două obiceiuri ciudate. Primul, fuma ca o locomotivă. Am fost fericit că puteam deschide fereastra. Celălalt obicei era că, ori de câte ori nu-i funcţiona maşina, mă surprindea cu întrebări de nedescris. Îmi uitasem rugăciunea către Dumnezeu, dar Dumnezeu nu uită niciodată rugăciunea copiilor Săi. Habar n-aveam că acest tânăr care stătea lângă mine avea să-mi propună – să-mi ceară de-a dreptul chiar – studii din Biblie, începând chiar cu acea seară.

Nu cunoşteam problemele serioase care umpleau viaţa lui Roger Morneau, cel care lucra atent la maşina sa în acea dimineaţă, în Montreal, Canada."

Acea noapte, aproape în întregime nedormită, cu câteva zile înainte de a-l cunoaşte pe Cyril, şi acea rugăciune dintr-o singură frază, spusă în orele târzii ale nopţii, fuseseră anticipate de Dătătorul vieţii şi îmi pregătise ajutorul de care aveam nevoie.

Când Cyril vorbise cu Dumnezeu despre nevoia lui de încurajare în a ţine Sabatul şi despre dorinţa lui de a împărtăşi cuiva aceasta, Cel Atotputernic a zis: „Ştiu exact persoana care îţi trebuie". Apoi, Duhul Său Sfânt S-a pus la lucru, îndemnându-l pe Cyril să dorească să-şi schimbe locul de muncă.

Şi, când dorinţa de a lua cea mai importantă decizie din viaţa mea îmi crescuse insuportabil în minte, Dumnezeu a fost lângă mine, gata să mă ajute. Duhul Său Sfânt lucrase perfect, până în cele mai mici detalii. Mă gândesc doar la şeful meu evreu, Harry, şi la obsesia sa de a descoperi din ce denominaţiune făcea parte Cyril, la faptul că m-a rugat pe mine să fac acest serviciu.

Studiile biblice din seara aceea de marţi mi-au dat o privire panoramică asupra realităţilor eterne. Spiritul lui Dumnezeu mi-a binecuvântat mintea cu o claritate desăvârşită, pentru a elimina nevoia de a mă adânci într-o greoaie cercetare teologică, ce ar fi cerut o lungă perioadă de asimilare. Pentru că eram într-o situaţie de criză, timpul nu-mi aparţinea ca să-l folosesc după plac. Ştiam că o confruntare cu spiritele era foarte apropiată. Ştiam că trăiesc numai dintr-un timp împrumutat.

10. Ziua promisiunilor

Doresc să vă reamintiți că îi promisesem preotului satanist că miercuri aveam să-i spun dacă mă voi uni sau nu cu societatea sa secretă. Spiritele promiseseră să-mi binecuvânteze viața într-un mod special. Dar, numai în două zile, fusesem familiarizat cu o parte din marile promisiuni ale Cuvântului lui Dumnezeu.

Astfel, miercuri dimineața, m-am dus la serviciu gândindu-mă la promisiuni și la ceea ce voi face cu ele. Era o zi în care aveam nevoie de o minte clară. M-am gândit mult și am vorbit puțin, în vreme ce o mie și unul de gânduri îmi treceau prin minte. La ora cinci după-amiază, am decis să merg pe jos acasă, în loc să iau tramvaiul. Prea tensionat, am renunțat la cină. Trebuia să dau un telefon extrem de neplăcut prietenului meu, Roland, pentru a-l informa că, pentru motive pe care nu le puteam explica atunci, nu voi putea participa la obișnuita adunare de mulțumire. Și voiam să-l rog să-i spună preotului că voi lua legătura cu el în scurt timp.

Mergând încet spre nord pe strada Bleury, am trecut pe lângă dughene de tot felul, fără a le acorda nici o atenție. Dar, inexplicabil, s-a întâmplat că m-am uitat totuși o secundă la una din vitrine. Abia după încă vreo douăzeci de pași, mi-am dat seama că văzusem o Biblie. Întorcându-mă, am privit iarăși. Da, o Biblie nou-nouță era expusă printre celelalte vechituri din vitrină, chiar în față.

Firma purta un nume ciudat: „Munte de Pietate la Sam și vânzări cu preț redus" sau cam așa ceva. Imediat în spatele Bibliei stătea un anunț scris de mână: „Biblia aceasta are un regim special azi. Intrați, pentru un adevărat chilipir". Încet-încet, mi-am croit drum prin magazinul aglomerat. Vitrinele erau îndesate cu lucruri și plasate în așa fel, încât nu-ți dădeai seama încotro să te îndrepți. Suporturi pentru haine bărbătești umpleau o mare parte din local, în vreme ce chitare și tot felul de instrumente muzicale

erau spânzurate de tavan. Etichete peste etichete peste tot, afișând noi și noi chilipiruri.

Un bătrânel scund s-a apropiat de mine, întrebându-mă:

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Sunt interesat de o Biblie pe care o aveți expusă în vitrină. Cât ați vrea pe ea?

– Oh, Biblia. Stați să o aduc.

– Domnule, nu-i nevoie să o aduceți. Vreau numai să știu prețul, căci nu am prea mulți bani la mine.

Dar el s-a dus totuși după ea.

– Sunt sigur că aveți destul pentru această Biblie. Am pus-o în vitrină acum o oră. Și am scris „regim special" pentru ea.

Continua să vorbească și am încercat să fiu amabil cu el din pricina vârstei sale.

– Dacă vrei un preț bun pentru o Biblie, nu te duce niciodată într-un loc în care se vând Biblii. Vino întotdeauna într-un astfel de loc.

Până în acel moment, reușise să se strecoare printre toate lucrurile sale fără să deranjeze nimic. Trebuie să fi fost acrobat în tinerețea sa, m-am gândit eu. Punând-o în mâinile mele, mi-a zis:

– E o Biblie frumoasă, nu-i așa?

– Cât? am insistat eu.

– Nu vei fi nevoit să plătești prețul acela mare pe care l-ai plăti, cu siguranță, dacă te-ai duce la magazinele în care se vând Biblii. Observi, o Biblie ca asta se vinde probabil cu cincisprezece dolari, poate mai mult. Să-ți arăt de ce. Deschise Noul Testament, zicând că nu mă pricep la Biblii. Știu că o Biblie care are textul tipărit cu culoare roșie, cum vezi aici, e cea mai bună.

Din nou l-am întrebat cât cere, dar iar m-a dus cu vorba.

– Îmi pusesem în minte să cer un preț bun, dar cu cât vorbesc mai mult despre ea, cu atât scade prețul pe care voiam să-l cer.

– Perfect. Nu vă opriți din vorbă până nu ajungeți la un dolar și cincizeci de cenți și atunci voi băga mâna în buzunar și vă voi plăti.

– Vândută! Dă-mi un dolar și jumătate.

Vă spun sincer că nu intenționasem să spun asta și am început să-i explic omului că nu doream să profit de el și că aș fi fericit să plătesc orice sumă pe care o considera dânsul rezonabilă.

– N-am să iau un bănuț mai mult. Când hotărăsc un preț, așa vând. În timp ce-i dădeam banii, mi-a spus:

– Desigur că nu am să v-o împachetez. La prețul ăsta, nu-mi permit să folosesc hârtia de împachetat. Nu vă deranjează să o luați așa cum este, nu?

– Deloc, am răspuns eu și m-am îndreptat spre ieșire, închizând ușa după mine. M-am oprit și am intrat din nou. Un gând se născuse în mintea mea.

– E ceva în neregulă? m-a întrebat bătrânelul.

– Domnule, asta a fost una dintre cele mai neobișnuite tranzacții din câte am făcut vreodată. Ați dori să-mi spuneți sincer de ce ați vândut-o în felul acesta? Mai că îmi vine să cred că vreți să scăpați de ea.

M-a privit drept în ochi.

– Fiule, asta este cu siguranță o Biblie furată. Am achiziționat-o săptămâna trecută împreună cu alte câteva obiecte pe care mi le-au adus niște tipi. Până în clipa aceea, avusesem o lună bună în vânzări, dar, așa cum mă gândeam acum o oră, înainte să intri aici, afacerile mi-au mers prost din momentul în care am cumpărat Biblia asta. Așa că am pus-o imediat la vânzare în vitrină. Ia-o fiule, du-te acasă, citește-o și Dumnezeu să te binecuvânteze.

Imediat m-am gândit la textul din Evrei 4,15.16. Spunându-i „mulțumesc", am plecat. O bucurie mare îmi inundase inima în timp ce mergeam pe stradă cu noua mea Biblie sub braț. Nu mă mai simțisem așa din copilărie. Parcă un nor amenințător, ce mă umbrise, dispăruse acum brusc. De fapt, mă simțeam atât de bine, încât pofta de mâncare mi-a revenit. Trecând pe lângă o dugheană cu „delicatese evreiești", am hotărât să-mi iau un sandviș, pe care să-l mănânc acasă în timp ce citesc din noua mea Biblie, în timpul pe care-l aveam până trebuia să merg la Cyril pentru noi studii din Biblie.

S-a întâmplat însă ceva care mi-a mărit interesul pentru Epistola către Evrei. Când am intrat în apartamentul meu, mi-am dat seama că era mai târziu decât crezusem. Rapid, am pus Biblia pe fotoliul meu balansoar și m-am întors ca să ridic o jaluzea. În întoarcere, am lovit cu cotul balansoarul, care a făcut ca Biblia să cadă pe jos.

– O, nu, am exclamat eu, noua mea Biblie pe podea!

Căzuse deschisă la capitolul șapte din Evrei: „Dar El, fiindcă rămâne în veac, are o preoție care nu poate trece de la unul la altul. De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei" (vers.24.25). Privirea mea continuă să coboare și citii mai departe: „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului prea Sfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul" (cap.8,1.2).

De-a lungul acestor versete, L-am auzit pe Isus declarându-Se un Răscumpărător viu, iubitor și plin de putere, capabil să mântuiască în întregime pe cei ce vin la Dumnezeu, prin El. Și aceasta includea capacitatea Sa de a inhiba demonii.

În timp ce mergeam spre familia Grosse, am citit în întregime Epistola către Evrei. Venind spre casă, am parcurs-o din nou. O dată ajuns acasă, am citit-o a treia oară. Mă fascina. Epistola îmi arăta că mijlocirea lui Hristos pentru om în Sanctuarul ceresc este la fel de importantă în mântuirea noastră ca moartea Sa pe cruce. Acest lucru a făcut asupra vieții mele o impresie adâncă. L-am văzut pe Isus ca iubitor al celor demni de urât. Ca pe Acela care poate repara orice stricăciune. Am realizat că Dumnezeul slavei a îngăduit omului să-L bată în cuie pe o cruce, „ca prin moartea Sa să-l poată distruge pe acela care are puterea morții, pe diavol" (cap.2,14). Singura mea speranță, am înțeles acum, este să-mi pun încrederea în meritele sângelui Său, în El, care îi poate ierta pe toți cei ce vin la El.

Din cele patru studii din Biblie pe care le-am parcurs în acea seară de miercuri acasă la Cyril, unul a fost deasupra celorlalte, ca importanță în ceea ce mă privea. Era intitulat „Destinul celor răi".

Până atunci, Biblia îmi descoperise pe Dătătorul vieții ca Dumnezeu al iubirii, un Dumnezeu care iubea lumea atât de mult, încât a dat pe Fiul Său pentru ca oricine crede în El „să nu piară, ci să aibă viață veșnică" (Ioan 3,16). Două declarații scripturistice au întărit aceasta într-un mod pe care n-am să-l uit. Prima, că Dumnezeu nu a trimis pe Fiul Său în lume ca să o condamne, ci să o salveze (vers.17). A doua, că Dumnezeu vrea să salveze toți oamenii (1 Timotei 2,4). Am descoperit în felul acesta că iubirea este mobilul tuturor relațiilor lui Dumnezeu cu omenirea.

Mai apoi, m-am întrebat: Oare cum va rezolva Dumnezeu problemele cu cei care Îi resping darul? Se va schimba El în celălalt tip de făptură – cu alte cuvinte, va găsi Dumnezeu plăcere să-i tortureze, după cum cred cei mai mulți creștini? Eram nespus de nerăbdător să aflu ce are de spus Biblia în această privință.

Studiul nostru a tratat la început originea răului, autorul lui, și ce va face Dumnezeu cu el când răul își va fi încheiat demonstrația pe pământ. „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor!" (Isaia 14,12). Ezechiel 28,12-15 descrie intelectul strălucitor al lui Lucifer și poziția înaltă pe care acesta o ocupase odată în „guvernul" lui Dumnezeu. „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: ajunseseși la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune, și desăvârșit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre prețioase... Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse... Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua în care ai fost făcut, până în ziua în care s-a găsit nelegiuirea în tine".

Lucifer s-a întors de la admirarea caracterului lui Dumnezeu spre autoadmirație. Apoi, acea autoadmirație s-a transformat în exaltare. „Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta" (vers.17). Iubirea de sine și-a găsit noi și noi aplicații și iată că într-o zi el a decis o linie de acțiune, prin care credea că se poate întrona ca egal al lui Dumnezeu și deasupra lui Hristos. Profetul Isaia spunea: „Tu ziceai în inima ta: Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt" (Isaia 14,13.14).

La fel de interesant ca pasajele privind rebeliunea lui Satana, lucrul care mi-a reținut atenția cel mai mult a fost ce va face Dumnezeu cu heruvimul căzut, după ce acesta și îngerii săi și-au manifestat caracterul înaintea universului. Ezechiel declară că Dumnezeu va scoate din mijlocul lui „un foc care te mistuie, și te preface în cenușă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc. Toți cei ce te cunosc între popoare rămân uimiți din pricina ta; ești nimicit, și nu vei mai fi niciodată!" (Ezech.28,18). Dătătorul vieții va sfârși cu autorul păcatului și cu moartea. Diavolul nu va mai exista.

După ce am citit acest fragment din Biblie, am spus soților Grosse:

– Cum pot predica unii teologi creștini că Satana va avea viață veșnică într-un lac de foc, când Biblia declară atât de clar opusul?

Doamna Grosse mi-a spus că nu trebuie să mă surprindă acest lucru. O treime din îngeri, fiecare din ei având un intelect superior, au fost atât de derutați în ceruri, încât au trecut de partea lui Lucifer, cu riscul ruinei lor veșnice (Apoc. 12,4.9). Ne-am îndreptat din nou privirile spre ceea ce spunea Biblia despre ființele umane rele și despre soarta lor veșnică. Psalmul 37,20 declară că „cei răi pier și vrăjmașii Domnului sunt ca cele mai frumoase pășuni*: pier, pier ca fumul". Pasajul sublinia clar limita distrugerii acelora ce au respins mila lui Dumnezeu și au persistat pe linia autodistrugerii.

Mintea mea zbură înapoi în copilărie. Cei ce trăiau la țară își făceau singuri săpunul pentru rufe. De obicei, tatăl meu îl făcea în timpul lungilor luni de iarnă geroasă, când era mai la îndemână să faci un foc. Trebuia să topim o cantitate mare de grăsime animală, s-o fierbem ore întregi deasupra unui cuptor uriaș cu lemne, aflat în hambar. Împreună cu fratele meu, Edgar, mă distram dând drumul la picături de grăsime pe plita încinsă a sobei. Ne amuza cât de repede se aprindea și dispărea grăsimea.

Tot așa declară și Biblia – că așa cum arde grăsimea în foc, tot așa va arde Dumnezeu pe cei ce fac răul și orice urmă de rău de pe fața planetei noastre. La sfârșit am încheiat studiul, citind și făcând câteva reflecții cu privire la un pasaj ce descrie răsplata celor răi. Maleahi 4,1-3 spune: „Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură... Și veți călca în picioare pe cei răi, căci ei vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor voastre, în ziua pe care o pregătesc Eu, zice Domnul oștirilor".

Cyril a mai adăugat faptul că marele rege al universului este un Dumnezeu al iubirii și, în același timp, este un Dumnezeu al dreptății. În timp ce iubirea este puterea întregii Sale ființe, nu trebuie să uităm niciodată

*În traducerea biblică Cornilescu, s-a tradus prin „pășuni"; aceeași variantă (pășuni) o găsim și în traducerea GBV (Noua ediție revizuită a Bibliei), cu precizarea în subsolul paginii că se poate traduce și „grăsimea mieilor", o variantă mult mai aproape de original.

că aceia care resping dragostea Sa, sacrificiul Său infinit făcut prin moartea Fiului Său pe Calvar, se condamnă singuri la moarte. Ei poartă vina de a fi respins Spiritul iertării.

– Va veni o zi, a continuat Cyril, în care Dumnezeu va executa sentința la moarte pe care oamenii înşişi au adus-o asupra lor. Aceasta va fi moartea veşnică, pentru că „plata păcatului este moartea" (Romani 6,23).

Am înțeles atunci că doctrina chinuirii veşnice, predicată de la amvoanele creştine, făcuse ca sute de mii de oameni să-L îndepărteze pe Dumnezeu din inima şi mintea lor. În anii copilăriei mele, eu însumi căzusem secerat de această sofisticată doctrină.

Totodată, am realizat că, dacă cineva vrea să studieze destinul celor răi din Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu şi să dobândească o înțelegere corectă, trebuie să pornească de la faptul că legea iubirii este fundamentul guvernării Sale. Toate acțiunile lui Dumnezeu, îndreptate către poporul Său pe care l-a creat, îşi au punctul de plecare de la această premisă.

Astfel, acceptarea doctrinei chinului veşnic devine o imposibilitate. Acest studiu biblic mi-a folosit ca să-mi scot din inimă tot ceea ce mă îndârjise împotriva lui Dumnezeu.

După aceea, Cyril mi-a explicat că miile de ani de suferință ale umanității sunt rezultatul direct al acțiunii lui Lucifer în cer la începutul marii sale rebeliuni. Înalta poziție pe care o deținuse în guvernul lui Dumnezeu dăduse greutate cererilor sale şi putere spuselor sale. Misterul învăluia adevăratul său obiectiv. Locuitorii cerului nu puteau vedea rezultatele finale ale acțiunilor lui Lucifer. Păcatul îşi făcuse simțită prezența în fiecare departament al guvernării divine. Lucifer râvnea onoarea şi puterea, care erau prerogative specifice numai lui Dumnezeu.

Îngerii din ceruri şi locuitorii universului nu puteau înțelege natura şi consecințele finale ale păcatului. Pentru binele tuturor, Dumnezeu a fost nevoit să lase să treacă un timp destul de mare pentru a-i permite lui Lucifer şi asociaților lui ca, prin faptele lui, să-şi expună răul dinăuntru şi să arate infamia păcatului. Locuitorii universului au privit nenorocirea umanității într-o groază tăcută. Evenimentele pe care ei le-au observat au lăsat o imagine de neşters în mințile lor.

Încântat de descrierea lui Cyril despre marele conflict spiritual, aş fi putut să-l ascult ore de-a rândul, dar el nu voia să îmi producă o „indigestie spirituală" (acestea sunt propriile sale cuvinte). După încă un subiect, ne-am îndreptat atenția către altceva.

– Când toate urmele răului vor fi şterse de pe fața acestei mici planete, a spus el, şi Hristos o va fi recreat într-o frumusețe superioară celei de la origini, atunci un puls de armonie şi fericire se va simți în toată creația vastă a lui Dumnezeu. Ce eră minunată va fi aceea!

Modul în care Cyril şi Cynthia mi-au deschis în fața ochilor realitatea marii lupte spirituale, ce avea loc între forțele binelui şi ale răului, m-a impresionat prin faptul că Duhul Sfânt al lui Dumnezeu lucra – şi lucrase pe căi puternice şi minunate de-a lungul anilor – pentru a mă aduce exact în locul în care mă aflam în seara aceea.

Țin minte că mi-am privit ceasul. Dacă Spiritul lui Dumnezeu nu ar fi intervenit în viața mea, aşa cum o făcuse, la ora aceea aş fi fost implicat în discuții cu închinătorii diavolului. Dar acum mă bucuram de binecuvântatul privilegiu de a ține o Biblie în mâna mea şi decisesem, cu ajutorul Domnului, să nu mă mai închin spiritelor. Chiar în acel moment, gândul acesta mi-a înghețat sângele în vine.

La închiderea studiului referitor la soarta celor răi, le-am spus soților Grosse că, în vremea când memorizam catehismul catolic, întâlnisem un număr de expresii din Sfânta Scriptură, preluate de cărțile de catehizare, pentru a susține presupusa pedepsire fără de sfârşit a celor nelegiuiți. Îmi aminteam cuvinte ca: „focul veşnic", „pedeapsa veşnică", „fumul chinurilor lor urcă în veci de veci".

Gazdele mele au fost de acord că Biblia conține multe astfel de expresii, iar cercetarea acestora, pentru a observa sensul corect, constituie un studiu lung în sine, dar foarte profitabil. Tot vorbind, am hotărât să începem acel studiu interesant, trei zile mai târziu. După cum veți vedea mai târziu, pastorul L.W.Taylor l-a condus.

Când m-am retras în seara aceea, aveam ferma convingere că Dumnezeul lui Cyril era chiar Dătătorul vieții, Acela Căruia chiar spiritele de demoni îi datorau existența. Faptul că putusem să studiez Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, fără ca ele să se poată interpune, era o mărturie pentru aceasta.

Însă joi seara, când m-am întors de la studiile biblice, am devenit conştient că spiritele îmi vizitaseră apartamentul. Vineri, când am ajuns acasă, mi-am dat seama că spiritele încercau să-mi spună ceva.

11. Sabatul biblic

Îi promisesem şefului că voi găsi motivele pentru care Cyril ţinea Sabatul biblic. Ca să nu mai ocup alt spaţiu, voi sări studiile pe care le-am făcut joi şi vineri, dar nu şi pe acelea legate de Sabatul zilei a şaptea.

Pentru început, Cyril spusese că Sfintele Scripturi vorbesc despre Sabatul biblic ca fiind cea de-a şaptea zi a săptămânii.

– De fapt, cea de-a patra poruncă a Decalogului, pe care Dumnezeu Însuşi l-a rostit, ne spune să ne amintim şi să ţinem ziua de Sabat. Îndemnul de a ne reaminti rezultă probabil din faptul că oamenii sunt înclinaţi – din pricina activităţilor lor zilnice – să uite chiar unele dintre lucrurile importante ale vieţii.

Ne-am deschis apoi Bibliile şi am citit porunca a patra împreună. „Adu-ţi aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfinţeşti. Să lucrezi şase zile şi să-ţi faci lucrul tău. Dar ziua a şaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile, pământul şi marea, şi tot ce este în ele, iar în ziua a şaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă şi a sfinţit-o" (Ex. 20,8-11).

Am fost uimit să găsesc că porunca de a ţine ziua pe care a binecuvântat-o Dumnezeu era cu mult diferită de aceea din catehismul catolic pe care îl citisem eu. De fapt, le-am spus imediat soţilor Grosse:

– Acestea nu sunt poruncile pe care le-am memorizat eu când am fost mic.

M-am dus la versetul doi al aceluiaşi capitol şi am început să citesc:

„Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-a scos din ţara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alţi dumnezei în afară de Mine. Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo înfăţişare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea

lor, şi să nu le slujeşti; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos... etc."

De fapt, am citit în continuare toate Cele Zece Porunci şi le-am găsit mult mai detaliate decât variantele din catehism pe care le ştiam.

– Îmi vine greu să cred că acestea sunt Cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu, am explodat eu.

Cyril, folosind blândeţea, dar fără a reduce din gravitatea expresiei şi tonului, mi-a zis că acestea erau într-adevăr poruncile date de Dumnezeu evreilor prin Moise. Apoi a spus o frază care a reuşit să deschidă în faţa mea o panoramă largă.

– Roger, nu vreau să crezi că îmi dau aere de atotştiutor, dar nu s-ar putea ca poruncile atât de familiare ţie să fie ale unui alt dumnezeu?

Am văzut apoi clar că, pe măsură ce mintea reconstruia încet aşa-zisa cameră de închinare către zei, heruvimul decăzut, demonul-zeu, se amesteca şi în poruncile sfinte ale lui Dumnezeu, pentru a direcţiona greşit familia omenească. Mi i-am imaginat apoi pe locuitorii întregului pământ înşelaţi de către maestrul absolut al înşelătoriei.

Întors la studiul despre Sabatul biblic, am fost mişcat de accentul pe care l-a pus Domnul pe ziua a şaptea a săptămânii, ca zi de cinste deosebită. „În ziua a şaptea, Dumnezeu Şi-a sfârşit lucrarea pe care o făcuse; şi în ziua a şaptea S-a odihnit de toată lucrarea pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a şaptea şi a sfinţit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise şi o făcuse" (Genesa 2,2.3).

Un lucru care m-a impresionat foarte puternic, prin solemnitatea şi caracterul sacru pe care Creatorul le-a aşezat deasupra acestei zile, a fost acela că, timp de patruzeci de ani, Domnul i-a hrănit pe israeliţi zilnic, cu excepţia zilei de Sabat. „Domnul a zis lui Moise: Iată că voi face să vă plouă pâine din ceruri. Poporul va ieşi afară şi va strânge cât îi trebuie pentru fiecare zi, ca să-l pun la încercare, şi să văd dacă va umbla sau nu după legea Mea. În ziua a şasea, când vor pregăti ce au adus acasă, vor avea de două ori mai mult decât vor strânge în fiecare zi". „Veţi strânge timp de şase zile; dar în ziua a şaptea, care este Sabatul, nu va fi" (Exodul 16,4.5.26).

Am găsit interesant cum Domnul a căutat să-i familiarizeze pe evrei cu sacralitatea Sabatului Său. Şi, citind acea relatare a experienţei

poporului evreu cu mana, nu m-am putut abține să nu chicotesc la ideea că unii persistau totuşi în a-şi pune întrebarea dacă Dumnezeu chiar vorbise serios despre asta. „În ziua a şaptea a săptămânii, unii din popor au ieşit să strângă mană şi n-au găsit" (vers.27).

Luând astfel act de scrierile lui Moise şi ale profeților cu privire la Sabatul biblic, ne-am întors spre Noul Testament pentru a descoperi care este poziția lui Isus. Luca relatează: „Şi a venit în Nazaret, unde crescuse; şi, după obiceiul Său, a intrat în sinagogă în ziua Sabatului" (Luca 4,16). Isus a declarat poporului evreu că El este Domn al Sabatului (Marcu 2,28).

Domnul Sabatului n-a avut niciodată intenția ca Legea sfântă a Tatălui Său să fie schimbată. De exemplu, în predica Sa de pe munte, n-a lăsat nici o clipă vreo neclaritate cu privire la fundamentul solid pe care a fost zidită Legea sfântă a lui Dumnezeu. „Să nu vă gândiți că am venit să stric legea sau proorocii. Am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul şi pământul, nu va trece nici o iotă sau o frântură de slovă din lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile" (Matei 5,17.18).

Am mai citit şi pasaje care arătau că şi primii discipoli ai apostolilor țineau Sabatul. După ce am citit atât de mult din Cuvântul lui Dumnezeu despre respectarea Sabatului încă de la creațiune, l-am întrebat pe Cyril dacă ştie cum au ajuns creştinii să țină ca zi de odihnă prima zi a săptămânii, sau duminica.

El mi-a spus că Biserica Romano-Catolică a pretins că a făcut schimbarea cu multe secole în urmă, prin puterea pe care Dumnezeu i-a dăruit-o:

– În definitiv, biserica nu ascunde faptul că a schimbat poruncile lui Dumnezeu.

În duminica ce a urmat, m-am dus la biblioteca municipală din Montreal şi am căutat în fişierul cu religie. Un catehism catolic făcea următoarele comentarii cu privire la ceea ce era trecut ca fiind porunca a treia:

„Întrebare: Care este a treia poruncă?

Răspuns: A treia poruncă este: Adu-ți aminte să sfințeşti ziua Sabatului.

Întrebare: Care este ziua Sabatului?

Răspuns: Sâmbăta este ziua Sabatului.

Întrebare: De ce ținem duminica în locul sâmbetei?

Răspuns: Ținem duminica în locul sâmbetei pentru că Biserica Catolică a transferat solemnitatea zilei sâmbetei asupra duminicii.

Întrebare: De ce a substituit Biserica Catolică duminica sâmbetei?

Răspuns: Biserica a substituit duminica sâmbetei, pentru că Hristos a înviat din morți într-o zi de duminică, iar Duhul Sfânt a coborât asupra apostolilor duminica.

Întrebare: Prin a cărui autoritate a substituit Biserica duminica sâmbetei?

Răspuns: Biserica a substituit duminica sâmbetei plin plenitudinea acelei puteri divine dată de Hristos.

Întrebare: Ce ne cere cea de-a treia poruncă?

Răspuns: Cea de-a treia poruncă ne cere să sfințim duminica drept zi a Domnului."

Impresionat de ceea ce descoperisem, am memorat acea parte din catehism. La începutul anilor '50, am reuşit să fac rost de acel catehism pe care îl consider extrem de valoros.

În timp ce prima mea sarcină era de a veni în fața şefului meu cu o explicație în privința convingerilor religioase ale lui Cyril, cea de a doua era de a descoperi cum şi când au primit creştinii ca zi de închinare duminica. Astfel de cercetări m-au dus la nişte descoperiri surprinzătoare în lunile ce au urmat.

În afară de interesul şefului meu față de Sabatul ținut de Cyril şi de propria mea curiozitate, abia stârnită, mai erau unii pe care acest subiect îi incitase: spiritele demonice. În seara sâmbetei următoare, când m-am întors acasă, au încercat să restabilească legătura cu mine (vezi capitolul 1).

În acea seară de vineri, ajungând la finalul studiului despre Sabat, familia Grosse m-a invitat să merg la biserică împreună cu ei în ziua următoare. Cyril mi-a explicat că avea să devină membru al Bisericii Creştine Adventiste de Ziua a Şaptea, fiind botezat prin scufundare. Ne-am înțeles să vin eu la ei şi de acolo să mergem cu toții la biserică.

12. O zi nouă şi o viaţă nouă

Dimineaţa zilei de Sabat m-a găsit la familia Grosse, unde am făcut cunoştinţă cu încă doi prieteni care, de asemenea, doreau să-i însoţească la biserică. După ce am fost prezentat şi am schimbat câteva cuvinte, după obiceiul meu, am scos ţigările şi i-am servit, dar ei au refuzat politicos.

Atunci, mi-a venit gândul că s-ar putea ca adventiştii să nu fumeze. La puţin timp după ce mi-a venit această idee, în vreme ce ieşeam din casă, l-am întrebat pe Cyril dacă era aşa. Mi-a spus că adventiştii sunt atenţi în materie de sănătate nu pentru a obţine laude din partea lui Dumnezeu, ci din interes, pentru a avea o sănătate bună. Oamenii sănătoşi se bucură mai mult de viaţă. Mi-a mai spus, de asemenea, că unul din studiile pe care aveam curând să le parcurgem avea ca temă vieţuirea sănătoasă şi că tot acolo aveau să fie prezentate binecuvântările pe care le poate avea cineva dacă se abţine de la tutun.

L-am asigurat imediat că nu voi mai fuma în prezenţa membrilor bisericii, în ziua aceea. Oare cum voi reuşi să fac asta? m-am întrebat. În acelaşi timp, mi-am spus că fusesem norocos că tânărul cuplu nu mi-a spus de la început că nu ar trebui să fumez. Patima pe care o aveam pentru fumat m-ar fi făcut sigur să refuz studiile cu ei.

După mai mult timp de la data aceea, vorbind cu Cyril despre faptul că tutunul avusese o asemenea influenţă asupra vieţii mele şi că aş fi refuzat fără doar şi poate să mai studiez cu ei, dacă ar fi adus vorba despre asta, mi-a zis că, după ce s-au rugat pentru aceasta, au simţit un îndemn să se obişnuiască ei cu această situaţie, pentru a mă ajuta să-L cunosc pe Hristos mai înainte de toate.

În vremea aceea, eu nu-mi dădeam seama că ei încercau să-l împace pe Roger Morneau cu Dătătorul vieţii. Însă Duhul Sfânt îi călăuzea.

De exemplu, când le-am spus în acea dimineaţă de Sabat că nu voi mai fuma în prezenţa membrilor bisericii, s-au bucurat că şi-au văzut

rugăciunile ascultate. Înainte de a mă invita să merg la biserică împreună cu ei, se rugaseră Domnului să-mi fie binecuvântată viaţa într-un fel special.

Au rugat pe Domnul ca două miracole să se întâmple.

Primul, ca eu să văd şi să înţeleg sacralitatea Sabatului biblic. Dacă acest lucru avea să se întâmple, aveau să mă invite să merg cu ei la biserică. Dacă eu acceptam invitaţia, ar fi fost pentru ei un semn că Dumnezeu lucra minunat spre răscumpărarea mea. Al doilea, ca El să-mi ia pofta nimicitoare de a fuma.

Cât de minunat a răspuns El rugăciunilor lor! Gândul la tutun nu m-a mai chinuit până la ora şapte seara. Apoi, vreo două ore, corpul meu a trecut printr-o agonie cum nu mi-a mai fost dat până atunci, lucru care m-a dus la concluzia că aveam multă nevoie de un Mântuitor – Unul care să facă o minune a iubirii pentru a-l alunga pe dumnezeul „Nicotină", cel care se introdusese în fiecare fibră a corpului meu.

Era o zi minunată, acea dimineaţă de Sabat din octombrie 1946, în Montreal, Canada. Natura era frumoasă şi plină de viaţă, aerul era proaspăt şi razele strălucitoare ale soarelui se strecurau printre copaci, acoperind pământul cu mii de sărutări ale iubirii. Oraşul părea mai fericit în ziua aceea şi pretutindeni în jurul nostru am văzut dovada că există un Dumnezeu al dragostei ce îngrijeşte de toţi. Având proaspătă în minte amintirea unui număr de versete din Scriptură despre Sabatul creaţiei, am simţit că ziua aceasta avea un nou sens pentru mine – eu, un spiritist ce s-a însoţit cu purtători ai Sabatului, mergând cu ei la o biserică adventistă. Prietenii mei adventişti nici nu-şi imaginau că eu ieşisem uşurel, pe nesimţite, din rândurile armatei lui Lucifer cel căzut, duşmanul lor cel mai grozav. Nu trecuseră decât câteva zile de când avusesem primul meu contact cu demonii.

Apropiindu-ne de biserică, am văzut, spre surprinderea mea, că aproape toţi oamenii de pe trotuare intrau în Sanctuar. Cineva m-a întâmpinat cu căldură, urându-mi bun venit la Şcoala de Sabat, şi mi-a dat o cărticică de-a bisericii. În imediata apropiere, am văzut rafturi conţinând reviste periodice şi broşuri. Am luat o broşură. Ajuns în Sanctuar, am fost impresionat să văd o biserică bine întreţinută.

După ce ne-am așezat, am început să citesc în timp ce muzica se auzea încetișor. În broșură aveam informații detaliate despre organizarea bisericii și câmpurile sale variate de activitate.

Serviciul Școlii de Sabat a început cu un călduros bun venit. Perioada de timp ce preceda studiul Cuvântului lui Dumnezeu era extrem de binefăcătoare și cuprindea, de asemenea, informații pentru aceia care vizitau Biserica Adventistă pentru prima dată. Am văzut în acești oameni un popor consacrat dorinței de a fi o binecuvântare pentru semenii lor.

Biserica acordase circa patruzeci de minute studiului biblic. Pastorul L.W.Taylor era conducătorul clasei oaspeților. Lecțiunea acelei zile avea în centru viața lui Hristos. Tema centrală susținea conceptul că Isus din Nazaret Își condusese viața după principiile Cuvântului lui Dumnezeu tot timpul cât fusese pe pământ, dându-ne un exemplu de urmat. Pastorul Taylor a făcut o declarație pe care mi-o amintesc și astăzi: „Dacă urmăm exemplul Domnului nostru, pacea va coborî asupra noastră împreună cu o mulțumire și o înțelepciune pe care lumea nu ni le poate nici da, nici lua."

Cuvintele sale nu puteau veni mai bine ca atunci. Studiile biblice din ultimele zile, care culminaseră cu acela despre Sabatul biblic, m-au condus la dorința de a-mi preda viața lui Hristos și a păzi Sabatul zilei a șaptea.

Serviciul divin de la ora unsprezece a culminat cu serviciul de botez. Unul dintre candidații la botez era noul meu prieten, Cyril.

Când s-a reîntors, am declarat că și în Sabatul următor, cu voia lui Dumnezeu, voi fi la biserică. De asemenea, am spus că aș dori să vorbesc cu pastorul Taylor, dacă se va ivi prilejul.

Ieșind din biserică, Cyril l-a întrebat pe acesta dacă ar putea să ne acorde puțin din timpul său în după-amiaza aceea. El i-a explicat pastorului că voi petrece acea zi acasă la ei. Domnul Taylor s-a oferit, binevoitor, să treacă dânsul pe la noi, în loc să venim noi la casa parohială.

Pe drum, nu m-am putut abține să nu le mulțumesc soților Grosse pentru grija față de mine. În acel moment, ei nu erau capabili să evalueze binecuvântările pe care le aduseseră în viața mea. Duhul lui Dumnezeu îi folosise ca instrumente vii pentru a mă aduce într-o oază spirituală, în care Hristos, Cel ce îngăduise existența minunată a acelei toamne în care priveam minunea schimbării frunzelor, mă putea regenera.

Pe la ora două și jumătate, a venit și pastorul Taylor. După ce am discutat o vreme, aflând câte ceva unul despre celălalt, conversația noastră s-a oprit asupra problemelor religioase. Am amintit că studiasem Biblia în cursul săptămânii trecute. A întrebat despre subiectele peste care trecusem.

După ce am enumerat câteva subiecte, am mai adăugat că parcursesem mai bine de douăzeci de studii. Îmi aduc aminte de acel moment, ca și cum ar fi fost ieri. Plin de uimire, pastorul Taylor a făcut ochii mari, apoi a întrebat dacă a auzit bine.

Asigurat că auzise corect, a întrebat:

– Ați dori să-mi spuneți ce anume v-a împins să studiați atât de mult?

Nu-mi amintesc ce motiv am invocat atunci, dar știu perfect că am fost surprins văzând uimirea ce se citea pe fața lui din cauza numărului studiilor biblice parcurse de mine. Credeam că oricine descoperea adevărul Bibliei, așa cum se întâmplase în cazul meu, ar studia Biblia într-un mod asemănător.

În seara aceea, înainte să plec acasă, familia Grosse mi-a explicat uimirea pastorului. Cu câtva timp în urmă, câțiva membri ai bisericii își exprimaseră interesul de a învăța cum să împărtășească cu cei de altă credință convingerile lor religioase și l-au rugat pe pastor să le predea niște cursuri.

Pastorul Taylor îi sfătuise să folosească studiile moderat cu aceia care nu mai citiseră Biblia. Declarase că ideal ar fi dacă ar putea să facă un studiu sau două pe săptămână; în felul acesta, acordau timp persoanei să înțeleagă și să aprecieze fiecare subiect parcurs. Pastorul avea dreptate să sugereze o abordare lejeră, prudentă. Însă cazul meu era o excepție, iar Spiritul lui Dumnezeu i-a condus pe soții Grosse să facă exact ce era mai bine pentru mine.

I-am spus pastorului Taylor ce impresie puternică avusese asupra minții mele vizita din dimineața aceea la biserică. Apoi, am întrebat de ce nu țin bisericile protestante Sabatul biblic, câtă vreme Dumnezeu a promis că respectarea lui este un mod de a obține o binecuvântare specială, pe care El nu a lăsat-o asupra vreunei alte zile din săptămână.

Pastorul Taylor mi-a răspuns că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este o biserică profetică. Așa cum Dumnezeu l-a chemat pe Ioan

Botezătorul să vorbească poporului zilelor sale – care pierduseră din vedere profeţiile mesianice* – că Răscumpărătorul omenirii era printre ei, tot aşa Dumnezeu a chemat Biserica Adventistă să fie o voce modernă ce „strigă în pustie".

În privinţa multelor biserici protestante ce nu păzeau Sabatul biblic, Taylor ne-a explicat faptul că Dumnezeu nu-i forţează cu nimic pe oameni. Dimpotrivă, El doreşte din partea tuturor un serviciu din iubire, o preţuire care izvorăşte dintr-o apreciere înţeleaptă a caracterului Său divin. El nu găseşte plăcere într-o supunere cu forţa şi, din acest motiv, El dăruieşte libertatea alegerii pentru toţi oamenii, aşa încât fiecare să-I poată răspunde de bunăvoie.

După ce am mai discutat o vreme, am realizat că nu mai pot ţine secretă cu nici un chip experienţa mea în ceea ce priveşte închinarea la demoni. Evident, interesul meu adânc pentru problemele religioase îl făcuse pe pastorul Taylor să creadă că exista un factor de motivaţie puternic în spatele lui. Cu toată reţinerea mea de a-i vorbi despre însoţirea mea trecută cu demonii, simţeam totuşi că, o dată ce luasem decizia să mă rup de această putere a răului, pastorul putea să-mi dea o călăuzire valoroasă.

Dezvăluindu-i activitatea spiritistă, pastorul mi-a condus atenţia către Sursa vieţii şi a oricărei puteri, Isus Hristos. El mi-a citat că „în El locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveţi totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii şi stăpâniri" (Coloseni 2,9.10). Apoi, a mai citat un număr de pasaje, arătând puterea Răscumpărătorului omenirii asupra lui Lucifer şi a demonilor.

Descoperirea că orice putere, inclusiv aceea a heruvimului căzut şi a asociaţilor săi, datorează propria existenţă lui Hristos m-a încurajat şi m-a ajutat chiar în acea seară în confruntarea cu spiritele.

Căutam acum o ocazie ca să-l rog să-mi explice câteva dintre expresiile biblice folosite de aceia care predicau nemurirea sufletului. N-a fost nevoie să aştept prea mult. Când m-a întrebat dacă mai am întrebări, i-am spus că mai am câteva cu privire la descoperirile pe care le făcusem în Cuvântul lui Dumnezeu în săptămâna aceea. Am amintit că studiul nostru îmi dezvăluise că omul este muritor fără doar şi poate, contrar credinţei generale că, în momentul în care cineva moare, sufletul nemuritor al

*Profeţie mesianică = profeţie cu privire la venirea lui Mesia (Hristos) n.tr.

persoanei merge spre răsplătire sau pedeapsă. Biblia declară că numai Dumnezeu are nemurirea. Citisem multe versete din Biblie care stabileau faptul că Domnul va da nemurirea celor răscumpăraţi la învierea celor drepţi. Cei nedrepţi, neavând nemurirea, vor înceta să existe o dată ce pedeapsa ce va cădea asupra lor va fi dusă la bun sfârşit. În pofida faptului că Scripturile declară în mod lămurit că cei nesfinţi vor pieri complet, unele pasaje din Scriptură par să arate contrariul.

– Ca tânăr ce învăţa pe de rost catehismul catolic, am întâlnit expresii care presupuneau şi susţineau pedeapsa continuă a celor răi. Îmi amintesc unele expresii ca: „focul veşnic", „pedeapsă veşnică", „fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor". Aşa că aş fi extrem de bucuros dacă mi-aţi clarifica ceea ce pare o contradicţie.

Un simţământ de adâncă satisfacţie m-a copleşit când acesta a declarat că nu era nimic contradictoriu, ci o lipsă de înţelegere din partea celor ce îndrăgeau doctrina nemuririi sufletului.

Pastorul Taylor mi-a explicat că multe persoane nu înţeleg sensul real al cuvântului pedeapsă. Ei definesc acest cuvânt ca fiind o suferinţă conştientă şi cred că, în momentul în care simţurile nu mai înregistrează durerea, ea încetează de a mai fi pedeapsă. Dar când privim asupra pedepselor omeneşti, vedem că estimăm o pedeapsă după pierderea suferită, nu doar după cantitatea de durere aplicată.

– Spre exemplu, de ce condamnarea la moarte este considerată ca fiind cea mai mare pedeapsă? Nu o considerăm astfel pentru că durerea implicată aici este mai intensă – întrucât unele forme de tortură, cum ar fi biciuirea, produc mai multă durere decât decapitarea sau spânzurarea –, ci o considerăm pedeapsa cea mai mare pentru că este pedeapsa care ţine cel mai puţin. Ea privează victima dintr-o dată de toate binecuvântările vieţii, şi noi estimăm lungimea ei după viaţa pe care ar mai fi avut-o de trăit persoana. Aşa este şi cazul morţii, continuă el, ce nu poate fi înlăturată; altfel spus, lipsa unei învieri. Acea pedeapsă este veşnică, nu încetează niciodată. Cea de-a doua moarte îl lipseşte pe păcătos de anii luminoşi şi nesfârşiţi ai eternităţii. Şi aşa cum viaţa celor răscumpăraţi este veşnică, tot aşa este şi ceea ce se pierde, sau pedeapsa celor răi.

– Domnule pastor, am zis eu, îmi place modul înţelept în care trataţi subiectul acesta. N-aş vrea să abuzez de bunătatea dumneavoastră, dar

nu ați vrea să mai dezvoltați puțin subiectul? Este ceva care m-a necăjit multă vreme.

– În Scriptură, continuă el, termenii „veșnic" și „etern", așa cum sunt asociați cu alte cuvinte, cum ar fi „foc" și „pedeapsă", denotă pur și simplu rezultatele produse de foc, sau pedeapsa. Nu indică perioada de timp a procesului de ardere sau pedepsire prin ardere.

Foarte atent, m-am apropiat de el până am ajuns pe marginea scaunului. Încordat, așteptam ca pastorul să transforme în vapori încă una din temerile mele din copilărie.

– S-a întâmplat ceva? m-a întrebat Taylor dintr-o dată.

– Nu, nimic. Mi-am schimbat puțin poziția. Vă rog, continuați.

– Haideți să vă dau trei exemple scurte, rezumă pastorul. În Evrei 5,9, citim despre „mântuirea veșnică", adică o mântuire care este eternă în rezultate, și nu o mântuire care se desfășoară mereu, dar nu este atinsă niciodată. Apoi, în Evrei 6,2, se vorbește despre „judecata veșnică". Din nou, nu o judecată care continuă la nesfârșit, ci una care, o dată ce a stabilit starea fiecărui om, este ireversibilă în decizia sa și eternă în efectele sale. Și ultimul, Evrei 9,12, spune despre „răscumpărarea veșnică". Nu o răscumpărare prin care ne tot apropiem de starea de răscumpărare totală, dar pe care nu o putem atinge niciodată, ci una care ne eliberează pentru veșnicie de puterea păcatului și a morții.

Taylor a mai spus că, dacă Biblia menționează sintagma „foc veșnic", ea se referă la un foc care produce rezultate veșnice.

– Ni se spune, în Iuda 7, că orașele Sodoma și Gomora suferă pedeapsa unui „foc veșnic". Apostolul Petru ne spune că Dumnezeu „a osândit la pieire și a prefăcut în cenușă cetățile Sodoma și Gomora ca să slujească drept pildă celor ce vor trăi în nelegiuire" (2 Petru 2,6).

Modul în care am văzut cum Biblia se explică singură m-a încântat. Nu mai auzisem pe nimeni vorbind despre acest subiect atât de fluent și cu autoritate. Pastorul Taylor sprijinea fiecare cuvânt cu referințe biblice solide și nu lăsa nici o îndoială cu privire la bunătatea lui Dumnezeu și dragostea pentru cei creați după chipul Său.

Cu toate acestea, o expresie încă îmi rămăsese adânc înfiptă în memorie, plantată de educația religioasă pe care o primisem ca tânăr. Un moment, n-am vrut să aduc această problemă în discuție. Credeam

că nu avea cum să găsească o explicație pentru așa ceva. Apoi m-am gândit că dacă totuși avea una, aceasta avea să stabilească în mintea mea, o dată pentru totdeauna, faptul că Dumnezeu este, în sensul cel mai adevărat al cuvântului, un Dumnezeu al iubirii.

– Domnule pastor, ce indică Scriptura când spune: „fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor"? (Apocalipsa 14,11).

M-am așezat confortabil pe spate în acel fotoliu supercăptușit, ca un balon, și am așteptat cu nerăbdare răspunsul său.

Pastorul Taylor mi-a explicat faptul că Sfânta Scriptură aplică termenii „pentru totdeauna" sau „veșnic" unor fenomene care ori au, ca durată, un timp lung de desfășurare, ori au un timp nedefinit. De exemplu, Biblia folosește „veșnic" și „pentru totdeauna" pentru a se referi la preoția iudaică, rânduielile evreiești, posesiunea țării Canaanului, a dealurilor și munților, pământul și timpul de slujbă pe care era obligat să-l presteze un rob.

– Chiar cuvântul „termen" arată o scurgere sau o durată de timp, lungimea ei fiind determinată de natura obiectelor la care se aplică. Când el se referă la lucruri pe care le știm ca neavând sfârșit, din alte locuri din Scriptură, aceasta semnifică o eternitate în starea aceea. Aplicat însă la ceva care va înceta, el este în mod corespunzător limitat în sens.

Pastorul mi-a ilustrat acest lucru cu câteva versete din Scriptură. Exodul 21,2-6 arată că, dacă un evreu cumpăra un servitor, în anul al șaptelea de sclavie, servitorul putea să fie liber. Însă, în cazul în care servitorul nu dorea să-și părăsească stăpânul, acel rob trebuia să renunțe la drepturile sale de libertate printr-un ritual specific. Stăpânul îl aducea pe rob în fața judecătorilor comunității. În prezența lor, trebuia să-i găurească urechea cu o sulă lângă lemnul unei uși. Robul avea să-l slujească astfel „pentru totdeauna". În acest caz, termenul „pentru totdeauna" putea însemna o durată de timp, de la o zi la mai mulți ani, în funcție de câți ani ar fi trăit servitorul.

Pastorul Taylor a mai citat o altă folosire a termenului „pentru totdeauna", găsită în Ps.21,1-4. Regele David a simțit o adâncă recunoștință față de Dumnezeu pentru multele dăți în care Domnul îi cruțase viața. El a exclamat în fața Domnului: „Doamne, împăratul se bucură de ocrotirea puternică, pe care i-o dai Tu. Și cum îl umple de

veselie ajutorul Tău... îți cerea viața și i-ai dat-o; o viață lungă pentru totdeauna și pe vecie". David a ajuns să trăiască destul de mult, așa că termenul „pentru totdeauna și pe vecie" reprezintă probabil o durată de mulți ani.

După ce mi-a dat aceste două exemple, pentru a-mi arăta cât de limitat poate fi „pentru totdeauna", aplicat la ceva trecător, pastorul Taylor a folosit apoi referințe biblice, unde termenul semnifica o eternitate în starea aceea.

Al doilea capitol al cărții lui Daniel redă interpretarea profetului la visul lui Nebucadnețar despre chipul cel mare. Versetul 44 spune că: „În vremea acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată... și ea însăși va dăinui veșnic". Capitolul 7 declară că: „Sfinții Celui Prea Înalt vor primi împărăția și vor stăpâni împărăția în veci, din veșnicie în veșnicie" (versetul 18).

Așa cum Scriptura ne asigură fără echivoc de faptul că Împărăția lui Hristos, o dată stabilită pe pământ, va fi o împărăție veșnică, într-o manieră asemănătoare, Biblia ne învață că existența celor nelegiuiți va înceta prin moartea a doua, care va fi provocată de „iazul de foc" (Apocalipsa 21,8).

În timpul acelui studiu din Scriptură, un munte de întuneric și eroare s-a prăbușit, dispărând fără urmă. Așa-zisele „taine" care chinuiseră mințile părinților mei, în eforturile lor de a alătura caracterului unui Dumnezeu al iubirii doctrina chinului veșnic, se topiseră ca gheața sub un soare tropical. Câștigasem asigurarea că Scriptura nu se contrazice.

Brusc, pe la ora 19, am avut o dorință nestăvilită de a fuma o țigară. Uimit, am realizat că nu fumasem deloc toată ziua și nici măcar nu mă gândisem să fumez. Mi-am zis că motivul trebuie să fi fost acela că fusesem preocupat de experiențele religioase ale zilei. În lumina acestui gând, am conchis că aș putea să-mi scot tutunul din cap – și din plămâni – dacă aș fi preocupat numai de lucruri bune.

Așa că am continuat discuția noastră despre lucruri spirituale. Am adus în discuție întrebări care mă chinuiseră multă vreme. Faptul că pastorul avea un răspuns biblic pentru orice întrebare m-a impresionat tare mult.

Dar problema mea devenise o povară în acest timp. Doream o țigară cu un sentiment îngrozitor de degradant. Saliva mi se îngroșase în gură

până la punctul că vorbirea îmi era foarte greoaie. Nările îmi ardeau ca atunci când prindeam un guturai. După un timp am devenit agitat, schimbându-mi poziția adesea. În final, m-a apucat o durere de cap, o raritate în cazul meu. Și durerea s-a răspândit de la cap în jos.

La insistența mea, pastorul Taylor a discutat cu noi despre subiecte religioase până la ora nouă. După plecarea sa, primul lucru pe care l-am făcut a fost aprinderea unei țigări, pe care am fumat-o fără oprire timp de aproape o oră. Spre marea mea surprindere, toate inconvenientele fizice au dispărut și am început să mă simt bine din nou.

Înainte să plec, soții Grosse au parcurs cu mine un studiu biblic cu privire la un trai sănătos, care a atins și subiectul tutunului. M-a făcut să-mi dau seama clar că eram rob al unui obicei ce distrugea sănătatea. Imediat am luat hotărârea să renunț la el, realizând că nu avea să fie o confruntare ușoară în acest sens, numai dacă Domnul Sabatului, Acela care stinsese în mine dorința de a fuma timp de atâtea ore în ziua trecută, avea să mă ajute să mă eliberez din această strânsoare pentru totdeauna.

Ceva mai târziu, am mulțumit prietenilor mei și am plecat acasă. În tramvai, îmi treceau prin minte evenimentele zilei scurse, mai ales episodul cu tutunul, și am realizat că aveam un dușman puternic împotriva mea. Tot gândindu-mă așa, am găsit o soluție prin care eram convins că voi rezolva problema fumatului.

Pastorul Taylor subliniase puterea răscumpărătoare a meritelor prin sângele lui Hristos, vărsat pe Calvar. De fapt, el mă condusese să văd și să înțeleg că puteam să-l învinge pe heruvimul căzut și pe asociații lui numai prin acea putere, după cum era declarat în Apocalipsa 12,11: „Și ei l-au învins prin sângele Mielului".

În acea seară, am ajuns acasă pe la ora unsprezece și jumătate. În ușă era un bilet, în care scria să-l sun pe prietenul meu, Roland, indiferent la ce oră veneam. Să aștepte mult și bine, mi-am zis eu. Intrând în apartament, am observat că spiritele fuseseră agitate. Mai toate lucrurile din apartament nu erau la locul lor. Întrucât eram obișnuit cu fenomenele neobișnuite, acest lucru nu m-a tulburat.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să iau cele trei cartușe de țigări pe care le aveam în dulap și să le pun pe masă. Apoi, am deschis Biblia la cap. 27 din Matei și am citit de la versetul 24 până la 54 despre

crucificarea lui Isus. După ce am pus Biblia deschisă pe cartuşele de ţigări, am îngenuncheat şi am început să vorbesc cu Marele meu Preot despre problemele mele. Mulţumindu-I că mi-a binecuvântat existenţa chiar şi când eram duşmanul Său declarat, murdărindu-I Numele, mi-am mărturisit păcatele şi am recunoscut răul din inima mea.

Pastorul Taylor mă făcuse conştient de faptul că Isus Hristos lucrează în Sanctuarul ceresc pentru cei în necaz şi că El este cel mai bun specialist în cazuri fără speranţă. Dându-mi seama că eu însumi sunt un astfel de caz fără speranţă de reuşită, exact acel tip de caz în care Domnul putea lucra eficient, am apucat cu amândouă mâinile nădejdea de care îmi spusese pastorul Taylor. Mă luptasem până atunci cu inamici prea isteţi şi prea puternici ca să am vreo şansă.

Mulţumind Domnului că mă încurajează, am dedus imediat că puterea iubirii Sale reţinuse spiritele demonice de a-mi face rău. Din acest motiv doream să-mi predau viaţa Lui, să-I servesc după cum credea El nimerit. Aveam să mă bucur apoi în Domnul, amintindu-mi de ziua Sa de Sabat. Arătând spre cartuşele de ţigări, am zis:

– Doamne Isuse, Te rog eliberează-mă de acest inamic puternic. Distruge Tu influenţa pe care o are asupra mea, după cum şi mai devreme mi-ai arătat că poţi. Ia de la mine dorinţa nestăvilită de a fuma.

După ce am vorbit cu Domnul o vreme, I-am mulţumit din nou că m-a ascultat şi din nou pentru că mi-a binecuvântat viaţa. Apoi, m-am ridicat de pe genunchi, am luat ţigările şi m-am dus în baie, am deschis fiecare pachet, distrugându-le şi trăgând apa după ele. De atunci înainte, n-am mai atins nici o ţigară şi nici n-am mai avut dorinţa s-o fac. Într-un mod minunat, Isus a făcut o minune cu mine.

(Vezi primul capitol pentru a-ţi reaminti ce s-a mai întâmplat sâmbătă noaptea.)

13. Sub umbra morţii

Duminică dimineaţa m-am trezit la un nou fel de viaţă. În loc să mă întind mai întâi după ţigări – obicei stabilit adânc, ca un ritual – mi-am dat seama că nu mai am poftă de aşa ceva.

Un val de fericire m-a umplut la gândul că aveam un prieten puternic în persoana Domnului Isus Hristos. Mi-am amintit modul în care puterea Sa a lucrat prin Spiritul Sfânt, binecuvântându-mi mintea şi susţinându-mă în confruntarea cu spiritele în urmă cu câteva ore.

Fiind conştient de fragilitatea constituţiei mele umane, L-am rugat pe Domnul să mă întărească pentru conflictul care doar începuse. În trecut, influenţa altora mă făcuse să iau hotărâri rele. De multe ori cedasem la insistenţele prietenului meu, Roland. El mă condusese treptat la slujirea spiritelor.

În minutele ce au urmat, m-am rugat fără să scot un cuvânt. Ştiind că demonii nu pot intercepta o rugăciune făcută în gând, voiam să fiu cu un pas înaintea duşmanilor mei. Faptul că îi ştiam chinuindu-se să-mi ghicească gândurile îmi dădea satisfacţie. Şi m-am simţit onorat că eu, o fiinţă omenească, ce nu meritam nimic, puteam vorbi cu Fiinţa Supremă din Univers şi că demonii nu puteau să tragă cu urechea.

I-am spus Domnului că nu ştiam cum să încep să-i explic lui Roland despre adevărurile eterne. Probabil că nu va dori să asculte, ca să nu supere spiritele. Şi, mai presus de orice, cum aveam eu să suport presiunile ce sigur aveau să vină?

Câteva secunde m-am oprit în gândurile mele, şi, făcând aceasta, un fragment din primul capitol al Evangheliei lui Ioan mi-a venit în minte: „A venit la ai Săi şi ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu" (versetele 11,12). Am simţit atunci că spiritul lui Dumnezeu mă va purta biruitor prin toate bătăliile.

Pe noptieră era Biblia mea. Am întins mâna după ea şi am luat-o, am început să o răsfoiesc cu o mână şi apoi am deschis-o la întâmplare. În acele două pagini citite din Scriptură era puterea care avea să-mi salveze viaţa la modul propriu.

Mai târziu, am hotărât să mă scol. Luând Biblia, am început să citesc acolo unde se deschisese, la capitolul 37 din Isaia.

Se vorbea despre un rege, Ezechia, care primise o scrisoare tulburătoare de la un tiran invadator, Sanherib, care se credea invincibil. Impresionat de modul în care Domnul rezolvase problema, am fost şi mai încrezător că nu trebuie să mă îngrijorez de cele ce îmi stau înainte. E drept că n-aveam cum să nu fiu neliniştit, dar nici griji n-aveam să-mi fac, hotărât!

Roland a venit la vremea cuvenită.

– Arăţi destul de rău, măi, băiete. Eşti bolnav? l-am întrebat când l-am văzut.

– Morneau, ceea ce ai făcut ne-a zăpăcit teribil şi pe mine, şi pe George. Nu putem să credem că poţi fi atât de lipsit de bunăvoinţă şi de nerecunoscător pentru ceea ce a făcut George pentru binele nostru, că te-ai putut întoarce să-l insulţi pe stăpân, refuzând bunăstarea pe care o pregătise pentru tine.

– Când ai auzit despre asta?

– La cinci şi jumătate dimineaţa, George mi-a telefonat după ce un şef consilier i-a spus despre decizia ta stupidă. Mi-a zis să vorbesc cu tine şi să te conving să-ţi bagi minţile în cap, căci astfel ţi-l vei pierde.

– Acum înţeleg cât de rău trebuie să-l fi supărat pe acel consilier, dându-l afară, aşa cum am făcut-o.

– Ce? Te-am auzit spunând că ai dat afară un şef consilier? N-am înţeles ce-ai spus.

– Ai auzit bine. Pe la patru dimineaţa, am purtat o discuţie cu un şef consilier şi, când a devenit răutăcios, am rugat Spiritul lui Dumnezeu să-l dea afară de aici. Şi-a lăsat urma trecerii pe aici când a dat cu uşa de zid.

I-am arătat semnul adânc făcut pe mânerul uşii.

– Tu... tu, Roger Morneau, ai avut o discuţie cu un spirit consilier. Ştii că mii dintre membrii noştri se închină şi invocă spiritele de mulţi ani şi n-au avut încă privilegiul de a discuta cu un şef consilier? Iar tu n-ai avut de-a face cu spiritele decât de puţin timp şi totuşi ţi s-a făcut această mare onoare. Asta arată cât de mult se gândeşte stăpânul la tine.

Faţa lui strălucea de încântare şi exclamă:

– Avem amândoi un viitor fantastic înaintea noastră. Lasă acum baltă nimicurile acelea legate de creştinism şi hai să-l vedem pe marele preot. Va recâştiga el simpatia spiritelor pentru tine şi totul va fi bine. Preotul înţelege, nu are nimic împotriva ta că ai studiat Biblia. De fapt, îi eşti simpatic şi te înţelege. A spus că înţelege că eşti un aventurier înnăscut. Preotul recunoaşte că este natural să cauţi o cale mai bună pentru tine. Singurul lucru de care îi pare rău este acela că, dacă tot hotărâseşi să cercetezi religia, de ce n-ai ales o altă denominaţiune în locul acelora care ţin Sabatul – oamenii pe care stăpânul îi urăşte cel mai mult de pe toată faţa pământului.

Omule, nici nu înţelegi ce mult i-ai supărat pe zei. Dar am asigurarea de la marele preot că totul va fi bine dacă vei veni cu mine acum să îl vizităm în biroul său. Ne aşteaptă acolo. Aşa că ce zici, mergem chiar acum, prietene?

Când îşi scoase pachetul de ţigări oferindu-mi una, l-am refuzat, adăugând că nu mai fumez. Surprins, Roland mi-a spus:

– Morneau, eşti un tip schimbat. Mi-am dat seama de îndată ce am intrat. Să fiu sincer, nu mă mai simt grozav în prezenţa ta. Poate că ceea ce o să-ţi spun o să ţi se pară o copilărie sau chiar de-a dreptul o prostie, dar parcă n-aş vrea să fiu deloc aici, ci altundeva.

În timp ce vorbea, mi-am dat seama că Hristos Îşi împlinea cuvintele apostolului Ioan în viaţa mea: „A venit la ai Săi, şi ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu". Simţeam că măreţia glorioasă a Domnului Isus, care se reflecta asupra mea, crea o atmosferă invizibilă de putere şi slavă, pe care prietenul meu o respira fără să-şi dea seama, făcându-l să reacţioneze în felul acela.

– Ceea ce simţi în prezenţa mea rezultă din faptul că Duhul care este în mine e mai puternic decât cel cu care eşti tu.

Cât despre afirmaţia ta, că sunt o persoană schimbată, aşa este. Nu voi mai fi niciodată acel Roger Morneau pe care l-ai cunoscut înainte. Într-o singură săptămână, am obţinut cunoştinţe ce valorează mai mult

decât tot aurul şi argintul de pe pământ. Acesta este motivul pentru care nu mai pot să accept bogăţia pe care mi-o oferă spiritele. Dacă aş face-o, mi-aş fura singur căciula.

Să nu mă înţelegi greşit. Îmi dau perfect seama că oferta spiritelor este generoasă, dar îi lipseşte cel mai important element care trebuie s-o însoţească: VIAŢA.

Mi s-a oferit o cale mai bună. Tot aurul pe care-l vreau, plus viaţa veşnică.

Apoi, am început să-i expun măreţiile realităţilor eterne. Deşi îmi lipsea capacitatea de a le documenta cu pasaje biblice, aşa cum o făcuseră soţii Grosse, totuşi Spiritul lui Dumnezeu l-a ţinut pe prietenul meu ca vrăjit timp de aproape patruzeci şi cinci de minute.

În această vreme, am expus punctele pe care le consideram vitale. La un moment dat, când m-am oprit să primesc vreo încuviinţare, tot ceea ce a spus a fost: „acum înţeleg". Dar nu a întrebat nimic şi nu a făcut nici un comentariu. Aşa că am continuat.

– Văd că nu intenţionezi să vii cu mine să-l vizitezi pe marele preot, spuse el într-un târziu. Dar trebuie s-o facem amândoi. Trebuie să vezi din nou realitatea aşa cum este. Lucrurile acelea minunate despre care ai vorbit nu sunt pentru tine sau pentru mine, aşa că lasă-le baltă. Cât despre tine, Morneau, nici nu ai de ales în această privinţă. Tu poate crezi că ai, dar nu este aşa. Te înşeli singur.

Morneau, fii rezonabil, nu eşti propriul tău stăpân. Eu aş vrea ca tu să poţi fi, dar nu eşti. Spiritele te au în mâna lor în întregime şi, cu cât mai curând îţi vei da seama de asta, cu atât va fi mai bine pentru tine.

Foarte agitat, lăsând să se întrevadă iminenţa unei judecăţi îngrozitoare, a început să măsoare camera în lung şi-n lat, în timp ce-şi frângea mâinile.

– Sunt într-o misiune nemaipomenit de dificilă. Ceea ce îţi voi spune, aş spune mai bine unui duşman decât unui prieten vechi ca tine.

Transpirase profund, deşi nu era cald în cameră.

– Morneau, zilele îţi sunt numărate – şi ţie, şi tinerei familii răspunzătoare de îndepărtarea ta de stăpân. Cu toate acestea, trebuie să-ţi spun că poţi opri planul de distrugere pe care l-au declanşat spiritele, venind cu mine la marele preot, acum. Te va reintroduce în graţia spiritelor şi totul va fi bine. Astfel, nimeni n-o să păţească nimic.

A făcut o pauză pentru a-şi folosi batista; transpiraţia îi curgea pe faţă.

– Un lucru, în special, vrea marele preot să realizezi – nimeni n-a părăsit societatea noastră secretă cu viaţă. Spiritele ne-au adus în societate, iar noi suntem dependenţi de ele, nu ele de noi. Să-ţi explic.

Până acum, ne-am imaginat amândoi că întâlnirea noastră cu George şi invitaţia pe care ne-a făcut-o să mergem la acel restaurant a fost întâmplătoare. Greşit. Cu o seară înainte, un spirit îi apăruse în timpul orei de închinare şi i-a poruncit să meargă cu soţia sa la acea şedinţă de spiritism. Spiritul i-a spus că ne va întâlni pe noi, că am făcut serviciul militar în Marina Comercială etc. I-a explicat lui George în cele mai mici amănunte ce să zică şi ce să facă. Spiritele au lucrat totul, chiar şi implicaţia soţiei sale în conversaţia cu mediul, încât l-a lăsat pe George să plece singur acasă, urmând ca soţii Belanger să o ducă mai târziu cu maşina acasă.

Aşa că, prietene, să ne mişcăm. Timpul curge.

Zicând acestea, a apăsat pe mânerul uşii, aşteptându-se să îl urmez. Arătându-i un scaun, i-am sugerat să mai stea jos câteva minute, ca să-i explic de ce nu vreau să-l văd pe marele preot. Dar a refuzat, declarând că nu mai suportă atmosfera acelui loc. O prezenţă supranaturală, străină lui, făcea imposibil ca el să stea jos şi să se relaxeze.

Am adăugat că, în prezenţa Duhului Sfânt, am primit ajutor ca răspuns la rugăciunea mea din dimineaţa aceea. Invitându-mi prietenul să se rupă de demoni şi să se apropie de puterea superioară a lui Dumnezeu, l-am asigurat că acest lucru se poate face fără să-l coste nimic. Apoi, am simţit chiar că vreau să fac un pas mai departe, invitându-i şi pe ceilalţi, întregul grup de prieteni ce se închinau demonilor, să mă urmeze. I-am declarat încă o dată că nici un pericol nu-i ameninţa.

– Tipilor, vouă vă place să vi se acorde atenţie şi respect, i-am spus. Uite ce o să fac – o să-l sun pe pastorul meu şi o să rezerv locuri în sanctuarul nostru pentru serviciul divin din Sabatul următor. Locurile cele mai bune pe ambele rânduri centrale. Voi rezerva o sută de locuri, ca să fim siguri că toată lumea va avea loc.

– Nu te deranja, mi-a răspuns el, mă simt mulţumit unde sunt acum.

Şi s-a oprit din nou pentru a-şi şterge transpiraţia abundentă de pe faţă.

– Şi mai ştiu că ceilalţi băieţi au aceleaşi sentimente ca şi mine.

– Păi, n-am făcut altceva decât să vă invit pe toţi să beneficiaţi de bucuria vieţii veşnice, ca să nu rămână nimeni pe afară.

Apoi am schimbat subiectul şi m-am întors la ultimatumul său.

– Îmi spui că zilele mele sunt numărate, ale mele şi ale prietenilor mei. Că spiritele demonice intenţionează să execute sentinţa aceasta. Am nişte veşti pentru tine, pentru preot şi pentru toţi aceia care nutresc planuri ticăloase împotriva mea şi a prietenilor mei.

Aşa cum i-am spus de altfel şi spiritului consilier azi-noapte, mi-am pus prietenii, şi pe mine o dată cu ei, în grija Dătătorului vieţii, Hristos Cel de pe Calvar. Şi sunt pregătit să merg sub umbra morţii atâta timp cât Hristos mă însoţeşte în persoana Duhului Său.

Şocat, căzut într-o stare de groază de nedescris, prietenul meu nu a putut vorbi timp de aproape un minut. Faţa lui devenise albă, ochii îi rămăseseră ficşi şi am crezut că va muri.

– Nu te simţi bine?

Nu răspunse.

– Roland, ai păţit ceva?

Încă nici un răspuns.

Apoi, am implorat în tăcere: „Isuse drag, ajută-mă!"

– Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar se pare că am fost inconştient pentru un moment. Morneau, ştiu că Spiritul care te însoţeşte e mare şi puternic. Te rog nu mai deschide acest subiect. Mă îngrozeşte.

Când păru din nou normal, i-am cerut să ducă mesajul meu marelui preot.

– Încă nu m-am făcut destul de clar în privinţa ultimatumului, Morneau. Ameninţarea cu moartea merge dincolo de ceea ce-ţi pot face spiritele. Comitetul de control a hotărât că dezertarea ta din rândurile noastre poate duce la scurgerea informaţiei secrete ce afectează cauza stăpânului. Se vorbea despre un contract de lichidare făcut asupra ta. Unul dintre noi era gata să plătească şi zece mii de dolari pentru ca cineva să te înlăture. Dar am considerat sugestia neînţeleaptă şi am respins-o.

Totuşi, am ajuns la o decizie. Dacă un spirit ne informează că ai vorbit cuiva din afară despre activitatea societăţii noastre secrete, trei dintre noi s-au oferit să te împuşte când se va arăta o ocazie. Comitetul de control a simţit că aceasta ar fi o mişcare mai bună, văzând că nu sunt implicate persoane din afară, evitând astfel să intrăm în conflict cu legea.

Am adus acest plan în faţa unui şef consilier şi am primit acordul său fără rezerve, împreună cu darul clarviziunii pentru voluntari, ca să ştie tot timpul unde te afli. Speram să nu fiu nevoit să-ţi spun asta, dar refuzul tău de a te conforma dorinţei marelui preot nu-mi lasă nici o altă posibilitate. Îmi pare rău.

– Spune-i preotului că sunt îndrăzneţ, dar nu pot, am răspuns eu. Nu am nimic de câştigat spunând despre această societate secretă. Să-mi ţin gura, n-am nimic împotrivă. Dar să depind de cuvântul unui spirit al minciunii ca să supraviţuiesc – pe asta nu mă bazez.

Spune-i că am un nou prieten în persoana lui Isus Hristos. Este atotputernic şi impune respect. Atât de mult, încât demonii tremură la rostirea Numelui Său. Şi când poruncesc cu autoritatea acelui mare Nume, chiar şi spiritele consilieri dau bir cu fugiţii, cum am văzut noaptea trecută.

Nu ştiu dacă ceea ce am simţit se poate numi indignare motivată, dar ameninţarea lui Roland m-a determinat să-l fac să ţină minte puterea şi dreptatea lui Dumnezeu toate zilele vieţii lui:

– Se pare că preotul are ceva cunoştinţe despre Biblie. Spune-i să se uite în Coloseni 2,9.10. Scrie acolo negru pe alb ce am zis eu despre Dumnezeul slavei.

Rapid, am notat pe o bucăţică de hârtie trimiterea, ca prietenul meu să n-o uite.

– Şi dacă tot are Biblia în mână, am adăugat eu, mai am pentru el un gând de meditaţie.

Cu mii de ani în urmă, un rege puternic s-a pus pe cuceriri, supunând mari naţiuni şi popoare. Dar, într-o zi, el a insultat pe cine nu trebuia. L-a atacat pe acela care îşi făcuse din Dumnezeu un prieten apropiat. Ca o consecinţă, el a pierdut 185.000 de soldaţi. Numai câţiva dintre comandanţii lui Sanherib au supraviţuit, ca să mărturisească lumii rezultatele lăudăroşeniei regelui lor, care, ajuns acasă, în Ninive, a căzut înjunghiat de doi fii ai săi (vezi Isaia 37).

Roland, informează-l pe preot că ar fi bine să se gândească adânc înainte să-l elimine pe Roger Morneau, pentru ca cei ce intenţionează să distrugă să nu ajungă ei înşişi victime.

Iată care sunt regulile după care se va desfăşura jocul de-a moartea. Şi regulile le pun înaintea lui, cu întregul sprijin al noului meu Prieten, care chiar în dimineața aceasta mi-a spus că intenționează să-mi rezolve problema.

Ochii lui Roland se măriseră şi am văzut că era foarte atent. După ce m-am dus la masa pe care Biblia mea stătea deschisă la capitolul 37 din Isaia, l-am chemat să vadă ceva. Subliniasem cu roşu versetele pe care intenționam să le memorez: 14-20 şi 33-38. Arătându-i în scris lucrurile despre care abia terminasem să-i povestesc, i-am explicat cum Duhul Sfânt îmi binecuvântase mintea în dimineața aceea devreme, făcând să deschid Biblia şi să devin conştient cât de uşor poate rezolva Dumnezeu problemele mele. Apoi, i-am citit câteva versete.

– Văd unde stă amenințarea ca ceva asemănător să ni se întâmple şi nouă, răspunse Roland, vădit îngrijorat.

– Da, răspunderea stă pe marele preot. Spune-i că, în ziua în care el şi băieții lui vor îmbrățişa serios ideea de a termina cu Morneau, Dătătorul vieții va întoarce placa de n-o să mai rămână decât el, ca să se ocupe de înmormântare, lucru pe care-l poate face chiar în timpul unei ore de închinare la zeii lor falşi. O tăcere de moarte va umple atunci locaşul de închinare.

În acest timp, Roland se aşezase şi îşi aprinsese o țigară. Începând să tremure, nu reuşea să-şi pună țigara în scrumieră. A trebuit să mă duc la el şi să-l ajut.

– Morneau, trebuie să plec. Mă tem că ceea ce mi-ai spus poate avea loc, dacă nu ştie decât marele preot. Aşa că o să-i telefonez lui George de îndată ce ies de la tine şi o să-i spun că viețile noastre, ale tuturor, sunt în pericol, dacă nu-i oprim pe cei trei călăi. Dacă spiritele ajung la toți membrii înainte ca preotul să mă pună să fac vreun jurământ de tăcere, există şansa ca presiunea pe care o vom face asupra lui pentru a anula tentativa de asasinat să fie îndeajuns de substanțială, ca să ai prilejul să te bucuri de o viață lungă.

Dând mâna cu el pentru ultima oară, mi-a mai zis că, întrucât nu voia să nemulțumească spiritele, ar trebui să evităm să ne mai întâlnim. Iar dacă ne-am întâlni întâmplător, să ne facem că nu ne cunoaştem. I-am spus să facă după cum voieşte.

În felul acesta am încheiat o călătorie în supranatural, plină de momente tensionate, şi tot aşa a survenit pierderea unui prieten apropiat. Dar binecuvântările pe care le-am primit, rupându-mă de la aceste lucruri, n-au fost puține. Faptul că astăzi sunt încă în viață dă mărturie despre bunătatea, iubirea şi puterea Domnului Isus de a mântui.

Nu m-am mai întâlnit cu Roland, dar l-am zărit odată din apropiere, în timp ce ieşea dintr-un magazin din Ste.Catherine Street West. Urcând în Cadillacul său parcat ilegal, purta o pălărie albă şi ceea ce părea a fi un costum din mătase. Arăta impresionant, dar nu puteam să-l invidiez.

Mergând pe stradă în acea zi frumoasă de iunie, ca să prind tramvaiul, bucuria mea în Domnul era mare. Ridicându-mi inima spre Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc, am vorbit cu El şi am considerat experiența avută ca o împlinire a vieții mele.

Deşi am întors spatele spiritelor şi ofertelor lor, au încercat mereu să stabilească legătura cu mine. Se auzeau bătăi aproape în fiecare noapte şi au continuat luni de zile. Le auzeam spunându-mi:

– Cum poți să stai în locul ăsta? De ce nu te muți de aici?

Într-un fel, nu doream să dau duhurilor satisfacția de a şti că mă tem de ele. Mi-am dat seama că, dacă aveam să fug de ele, ar fi trebuit să fiu mereu pe fugă. De aceea mi-am pus toată nădejdea mea în Domnul Isus, pentru ca El să-mi dea – oriunde s-ar fi întâmplat să fiu – tot ajutorul şi protecția de care aveam atâta nevoie.

14. Numărând binecuvântările

În acel prim Sabat, când eram pe punctul să ies din sanctuarul Bisericii Adventiste, L-am rugat pe Domnul să facă în așa fel, încât să mă găsesc acolo din nou și săptămâna ce urma. Și, când m-am reîntors, mi-am înălțat inima către Dumnezeu, mulțumindu-I pentru că lucrase pentru mine în zilele trecute. De fapt, întreaga zi a fost una de bucurie în Domnul și de numărare a binecuvântărilor.

Apoi, am descoperit prin experiență că o persoană care își numără sau face o retrospectivă a binecuvântărilor are extrem de mult de câștigat. Porunca de a ne aduce aminte de ziua Sabatului pentru a-l sfinți am găsit-o ca având rațiunea de a-l ajuta pe om să scape de cererile constante ale afacerilor temporare ale vieții și astfel să aibă timp să numere binecuvântările și, în felul acesta, să fie adus mai aproape de Creator și să fie împrospătat atât fizic, cât și spiritual.

După confruntarea mea cu spiritele și după ce viața mea și-a reluat ritmul normal, imediat mi-am îndreptat atenția spre cercetarea istoriei bisericești, dar și a celei laice, pentru a descoperi cum biserica creștină a fost implicată în respectarea duminicii, cum a renunțat la respectarea Sabatului și cum a adoptat asemenea doctrine, ca nemurirea sufletului și chinul veșnic. Timp de cinci luni, mi-am petrecut aproape tot timpul liber la biblioteca municipală din Montreal. Cu mare interes, am citit scrierile Bisericii Romano-Catolice în lumina profeției biblice. Am cercetat viețile unor sfinți considerați stâlpi ai Bisericii Catolice de început și am examinat influența lor asupra creștinismului. Istoria papilor a căpătat un nou sens și ceea ce m-a fascinat a fost descoperirea lui Origen din Alexandria (fost părinte al bisericii grecești), care a trăit între anii 185 și 254 și care a reușit să unească unele aspecte ale filozofiei școlilor eclectice ale neoplatonicienilor cu doctrinele creștinismului. Acea perioadă de cercetare și studiu mi-a fost de ajutor să îmi întăresc credința în Biblie.

Într-o zi frumoasă de Sabat, în aprilie 1947, am avut binecuvântata experiență să fiu botezat prin scufundare, devenind astfel membru al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. În aceeași zi, am întâlnit o tânără pe nume Hilda Mousseau.

În vreme ce unii dintre noi părăseau adunarea după serviciul divin din acea seară, pastorul Taylor ne-a anunțat că, dacă erau persoane care mergeau spre zona est, puteau să meargă o parte din drum cu el până la locul unde avea să-și parcheze mașina până dimineața următoare. Am acceptat împreună cu încă trei inși și, după ce am ajuns în acel loc, am coborât și ne-am îndreptat către stația de tramvai cea mai apropiată.

În felul acesta am cunoscut-o pe Hilda și de mai multe ori am mers împreună spre stația de tramvai. N-a trecut mult timp până să descoperim că aveam interese, preferințe și aversiuni comune. După încă un timp, ne-am statornicit sentimentele.

Într-o zi, m-am gândit că ar fi o idee bună să o conving să devină soția mea. În zilele acelea, pentru un bărbat era un lucru complicat să ceară mâna unei femei. Trebuia să țină cont de locul și momentul potrivit.

Această problemă importantă trebuia adusă în discuție în condiții de relaxare.

Era o zi frumoasă de iulie. Petrecuserăm împreună după-amiaza și o seară minunată în acea zi de duminică, după cum plănuiserăm, totul culminând cu un tur al orașului într-un tramvai neacoperit.

După fiecare stație, tramvaiul prindea viteză, iar părul lung și blond al Hildei se ridica de pe umeri și flutura în vânt; ochii ei străluceau, reflectând lumina reclamelor luminoase, de-a lungul străzii. Cu cât îi priveam mai mult fața, cu atât deveneam mai convins că numele ei trebuie să fie Hilda Geraldine Morneau.

Pe la ora zece și jumătate seara, ne-am apropiat de căminul surorilor și, ca de fiecare dată, Hilda apăsă butonul soneriei și își rezemă oarecum umărul de ușă, într-o așteptare lungă. Am întrebat-o imediat dacă ar vrea să se mărite cu mine. Nici nu terminasem bine de spus aceste cuvinte, că paznicul și apăru. Descuie ușa și se îndepărtă vreo zece pași; își încrucișă brațele și se uită fix la mine, zicând parcă: Hai, că nu ai curaj să o săruți la plecare în prezența mea.

Atât întrebarea mea, cât şi rapida apariţie a paznicului – care de obicei abia venea – au luat-o pe Hilda prin surprindere. Mi-a declarat că şi ea s-a gândit la aceasta, dar că se aştepta să se întâmple într-un viitor mai îndepărtat. Atunci, eu i-am spus că tot ceea ce doream pe moment era un răspuns pozitiv, urmând să mai discutăm altă dată, într-o ocazie mai potrivită.

Abia am apucat să-i spun aceste cuvinte, că paznicul i-a zis:

– Domnişoară, intraţi sau aveţi de gând să vă petreceţi noaptea afară? Am de lucru şi, dacă nu veniţi înăuntru, am să încui uşa, lăsându-vă afară.

Mi-a spus un „da" scurt, şi după un sărut fugitiv, s-a grăbit să intre în cămin, aproape lăcrimând.

– Fetelor, învăţaţi-vă minte că, dacă am deschis uşa, trebuie s-o folosiţi chiar în momentul acela, a zis omul.

– Nu se întâmplă în fiecare seară, a răspuns ea, ca o fată să fie cerută în căsătorie!

Paznicul s-a uitat buimăcit.

– Îmi pare rău, a zis el. De ce nu mi-aţi spus că este aşa de important? V-aş fi dat mai mult timp!

Hilda a hotărât atunci şi acolo să se mute din acel loc. Mama ei avea un apartament pe Queen Mary Road şi Hilda a hotărât să locuiască cu ea, indiferent cât de mult avea să facă până la spital dimineaţa.

În acelaşi timp, eu mă îndreptam spre casă, simţindu-mă umilit de modul în care îmi folosisem ocazia de a o cere în căsătorie.

De îndată ce Hilda a putut să ajungă la un telefon, a sunat-o pe mama sa, ca să-i spună ce planuri avea.

– Mamă, am ceva minunat să-ţi spun!

– Da? Despre ce e vorba?

– Mă mărit!

– Ai înnebunit? N-ai decât 21 de ani. Şi cu cine ai de gând să te măriţi?

– Mă mărit cu Roger, tânărul acela de la adunare, cu care mă întâlnesc. Îl ştii, cel pe care l-ai întâlnit de vreo două ori.

– Da, dar nu vă cunoaşteţi decât de puţin timp. Nu cumva vă cam grăbiţi?

Apoi, din câte mi-a povestit, Hilda a început să plângă la telefon de ţi se rupea inima. Conversaţia s-a încheiat cu cuvintele mamei, care-i spunea

să nu mai plângă, pentru că aveau să discute despre asta când se vor întâlni.

În seara următoare, când am sunat-o pe Hilda, mi-a spus despre punctul de vedere al mamei sale în legătură cu subiectul nostru. Am sugerat să mergem amândoi să o vizităm duminica următoare, când aveam să o cer pe Hilda în căsătorie; să discutăm această problemă importantă cu ea şi să deliberăm până la găsirea unei soluţii satisfăcătoare.

Mama sa a fost foarte înţelegătoare în privinţa intenţiilor noastre şi am ales seara zilei de 20 septembrie pentru căsătorie.

N-a durat mult până la sosirea toamnei, care s-a străduit să-şi întreacă predecesoarea în căldură, frumuseţe şi farmec. M-am trezit devreme în dimineaţa de Sabat a căsătoriei noastre şi am găsit întreaga natură vibrând de viaţă. Când ieşeam din biserică, după serviciul divin de dimineaţă, era cald şi frumos. Câteva frunze uscate pluteau în adierea blândă.

Prietenii noştri, pe nume Ruth şi Arthur Cheeseman, şi-au deschis primitori căminul în vederea ceremoniei noastre de cununie. Dorisem să fie o sărbătoare fără multă lume, doar cu câţiva prieteni. Printre invitaţi, erau doi oameni din conducerea Bisericii A.Z.Ş. şi soţiile lor: Andre Rochat, pastor al Bisericii A.Z.Ş. de limbă franceză, şi L.W.Taylor, pastor al Bisericii A.Z.Ş. de limbă engleză, care a şi oficiat ceremonia.

Doamna Cheeseman, doamna Mousseau şi celelalte doamne aranjaseră minunat căminul gazdelor pentru această ceremonie. În timp ce repetam împreună cu mireasa jurământul de cununie înaintea pastorului, stăteam drept şi cu fruntea sus. Nu pentru a-mi impresiona prietenii, ci din pricina multor fiinţe nevăzute care priveau: îngerii care veniseră din partea Celui Atotputernic, pentru a se bucura alături de noi, şi demonii, care îşi văzuseră eforturile stăruitoare nimicite, când, prin harul Domnului Isus, îi părăsisem şi pe care îi trimisese aici conducătorul lipsit de inimă.

Şi, mai mult, purtam cel mai bun costum pe care-l aveam – cel făcut la croitor – pe care-l cumpărasem cu banii câştigaţi la cursele de cai cu ajutorul demonilor.

Partea a II-a

Răspunsuri supranaturale la rugăciune

1984 -
1925
59

15. Casa morții

La 1 decembrie 1984, eram într-o stare foarte gravă, aproape de moarte, în camera de reanimare a spitalului Greater Niagara General din Niagara Falls, Ontario. Suferem de insuficiență cardiacă şi fibrilație atrială, iar medicii nu puteau să îmbunătățească cu nimic starea mea. Cu câteva zile mai înainte, cardiologul îmi spusese că, dacă soția mea m-ar fi dus la spital cu douăzeci de minute mai târziu, aş fi fost mort înainte să ajung acolo.

Totul s-a petrecut pe neaşteptate. Eram împreună cu soția mea, Hilda, în vizită la mama ei pentru câteva zile, la sfârşit de săptămână. Călătoria noastră în statul New York fusese plăcută şi petrecusem o seară deosebită împreună cu mama Hildei. Mergând la culcare pe la ora zece, m-am simțit neobişnuit de obosit şi am dormit liniştit până la ora trei dimineața, când m-am trezit cu transpirația curgându-mi pe față. Respiram cu mare greutate, dar am pus totul pe seama dormitorului prea încălzit.

Când am deschis puțin fereastra, aerul rece de iarnă mi-a făcut bine. Totuşi, n-am putut să mai dorm. Mă zvârcoleam în pat şi, la scurt timp, respirația a devenit greoaie.

Am deschis fereastra tot mai larg, în timp ce respirația îmi devenea din ce în ce mai dificilă. La ora şapte dimineața, aveam fereastra deschisă complet. După ce am făcut un duş, m-am simțit extrem de obosit şi mi-am dat seama că se întâmpla ceva cu mine. Mi-a trebuit multă putere ca să mă pot bărbieri. Mersul spre maşină mi-a cerut un mare efort, ca şi cum aş fi urcat un deal.

În sala de urgență, mi s-a pus imediat masca de oxigen şi mi-au făcut tot felul de injecții intravenoase. De asemenea, am fost conectat la un monitor care să verifice activitatea inimii. Un cardiolog împreună cu câteva asistente au făcut tot ce au putut ca să mă țină în viață.

Puțin mai târziu, m-au dus în sala de reanimare, care era deja plină cu

bolnavi. Pentru că toate încăperile despărțite prin pereții de sticlă erau deja ocupate, m-au repartizat la un pat într-o zonă deschisă, aproape de camera asistentelor.

Eram cu un picior în groapă. Respirația mea devenea din ce în ce mai dificilă și plămânii se oxigenau foarte greu. Credeam că voi muri în curând, iar convingerea mea s-a întărit și mai mult când cineva m-a întrebat dacă aș vrea ca un pastor să vină să mă vadă. În starea aceea de slăbiciune, am spus că mă simt prea bolnav ca să primesc vreo vizită, cu excepția vizitei soției mele, căreia i s-a permis să mă vadă câte zece minute la fiecare două ore. De patruzeci de ani, aveam obiceiul ca zilnic să vorbesc cu Dumnezeu și să mă pregătesc pentru moarte.

Cu aproape patruzeci de ani mai înainte, avusesem o experiență unică. Spiritele demonice îmi declaraseră că voi merge în mormânt de tânăr, pentru că mă hotărâsem să-L accept pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor și să păzesc Sabatul biblic.

Când mi-am dat seama că starea mea era atât de gravă, am înțeles că în același salon erau încă mulți pacienți care se luptau pe viață și pe moarte. „Aceasta este casa morții", mi-am spus eu.

Prezența lui Dumnezeu

Trecuseră treizeci și șase de ore și eram încă în viață, puteam să respir mai bine, fără să mai folosesc tot timpul masca de oxigen. Gândurile mele s-au înălțat spre Dumnezeu, într-un cântec de laudă.

În acea duminică seara, salonul de reanimare era într-o stare de mare urgență și asistenta-șefă a chemat alte ajutoare ca să poată să rezolve acea situație. În dreapta mea, era patul unui bătrân ce se afla la un pas de moarte și două asistente se luptau să-l țină în viață. În stânga lui, stătea un bărbat de aproximativ treizeci de ani, care avusese deja trei atacuri de cord și care mi-a spus că, probabil, își trăia ultimele zile.

Luminile se stingeau și se aprindeau pe tabloul de control al asistentelor, iar frecvența era din ce în ce mai mare, în timp ce starea pacienților se înrăutățea. Pentru că eram foarte aproape de tabloul de control al asistentelor, puteam să aud diferite comentarii care indicau starea unora dintre pacienți care se înrăutățea, devenind din ce în ce mai disperată. Luând în considerație această situație, mi-am amintit de un lucru pe care

l-a spus un conducător spiritist în anul 1946. El a afirmat că spiritele demonice se bucură să-i vadă pe oameni murind și că, în timp de război, ele sunt în sărbătoare pentru că atât de mulți oameni au în față moartea.

Gândurile mi s-au înălțat spre Dumnezeu în rugăciune. Timp de treizeci și nouă de ani, experimentasem puterea rugăciunii de mijlocire, care adusese o mare binecuvântare în viețile multora. Încă din primele luni de când devenisem creștin, am avut dorința să-i prezint înaintea Domnului Hristos pe cei bolnavi spiritual, care au fost loviți de păcat, și pe cei bolnavi fizic. Rezultatele au fost uimitoare. Uneori, am văzut cum rugăciunile au primit răspuns chiar înaintea ochilor mei.

Când mă gândesc la Domnul și Mântuitorul meu, care este în Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc și mijlocește în favoarea omenirii căzute (Evrei 8,1.2), îmi simt inima înălțându-se în rugăciuni de mulțumire pentru toate binecuvântările pe care le-a trimis cu atâta compasiune asupra altora, ca răspuns la rugăciunile mele. Și bucuria mea în Domnul este mare când mă gândesc la compasiunea Lui față de mine, o ființă umană fără merite.

Acum, mă rugam ca puterea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu să înconjoare pe fiecare dintre cei prezenți cu o atmosferă spirituală de lumină și pace și să le ofere sănătate, dacă este voia Lui. Așa cum veți vedea în capitolele următoare, am învățat din experiența personală că rugăciunile de mijlocire sunt mai eficiente atunci când păcatul nu îi desparte de Dumnezeu pe aceia care sunt subiectul rugăciunilor mele. Am început rugăciunile în acel salon de reanimare, mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru privilegiul de a cere ajutor divin pentru ceilalți pacienți. Făcând apel la prețul infinit de mare pe care El l-a plătit la Calvar, L-am rugat să ierte păcatele fiecăruia. Mult timp, am avut convingerea că noi, creștinii, avem datoria să facem pentru alții ceea ce ei nu pot sau nu sunt dispuși să facă pentru ei înșiși – să rezolve problema păcatului în viețile lor. Isus ne-a dat un exemplu. El a murit pe cruce și L-a rugat pe Tatăl să ierte păcatele acelora care L-au crucificat (Luca 23,34). Nu pot să explic ce se întâmplă când Îl rugăm pe Dumnezeu să ierte păcatele altora, dar am văzut transformările care au avut loc în viața lor. Dumnezeu nu încalcă niciodată voința liberă a oamenilor, dar când noi ne rugăm pentru o altă persoană, Dumnezeu poate să lucreze în viața ei cu o putere specială. El dezleagă

pe acea persoană de lanțurile păcatului, așa ca să poată să-și folosească libertatea de alegere, pentru o alegere bună.

Și, ca prima mea experiență să fie încurajată atunci când zăceam și eram pe punctul de a-mi încheia viața, L-am rugat pe Dumnezeu să-mi îngăduie să văd atingerea Lui vindecătoare la lucru, în acel salon de reanimare. Apoi, I-am mulțumit Marelui Medic și Creator al ființei noastre pentru că mi-a răspuns la rugăciuni.

Așa cum mai văzusem în trecut, spiritele demonice se luptau din greu ca să-și prindă prada și să o smulgă din puterea Duhului lui Dumnezeu. Timp de aproape cincisprezece minute, un mare număr de pacienți au experimentat o înrăutățire a stării lor, și asistentele alergau să-i ajute. Apoi, temerile lor s-au adeverit când inima domnului Smith a încetat să mai bată.

Lumina de urgență a început să se aprindă, iar soneria asistentelor s-a pus în funcțiune, intensificând simțământul de urgență.

Imediat, asistenta-șefă a cerut prin stația de amplificare ca toți doctorii din spital să vină și să asiste acele cazuri grave. Trei medici au alergat în salon. O asistentă a pus în funcțiune stimulatorul cardiac.

Au trecut aproximativ zece minute, timp în care medicii și asistentele făceau tot ce puteau ca să restaureze viața acelui om, dar fără succes. De fapt, unul dintre ei a traversat camera cu capul în jos și, trecând pe lângă asistentă, a spus: „Totul s-a terminat". Imediat, am apelat la Domnul vieții, rugându-L să redea viața domnului Smith, prin puterea Spiritului vieții (Romani 8,2), acea mare putere care l-a înviat și pe Lazăr din morți. Nici nu am apucat să spun „Amin" și domnul Smith și-a recăpătat cunoștința și a întrebat de ce sunt atâtea persoane în camera lui. Apoi, a spus că-i este foarte foame și a întrebat dacă ar putea să mănânce ceva.

Unul dintre medici s-a apropiat de o asistentă și a rugat-o să aducă mâncare, adăugând: „În toată cariera mea n-am mai văzut așa ceva!"

Rugăciunile mele au primit răspuns pe căi miraculoase. Nu numai că domnul Smith a fost reanimat și că se simțea foarte bine, ci, de asemenea, pacea cerului a coborât ca o binecuvântare asupra celor prezenți în acel salon de reanimare. S-a lăsat liniștea. Asistentele erau calme și priveau prin geamul care separa camerele, în timp ce pacienții dormeau liniștiți în pace și într-o stare de liniște pe care n-o avuseseră mai înainte. Cât despre mine, simțeam prezența lui Dumnezeu.

Noi perspective de viață

Timp de mai multe ore, Hilda așteptase cele zece minute care îi erau îngăduite să le petreacă împreună cu mine. La ora zece seara, a intrat pentru ultima dată în acea zi, înainte de a se întoarce peste noapte la casa mamei ei. Cât a stat în sala de așteptare a secției de reanimare, s-a împrietenit cu doamna Smith. Femeia aceea fusese foarte tulburată de soarta soțului ei, care își pierduse orice speranță și declarase că dorește să moară. Acum, doamna Smith i-a povestit despre miracolul care schimbase starea fizică a soțului ei și atitudinea lui. Mai înainte, acesta spusese că vrea să moară, iar acum dorea din nou să trăiască.

Patru zile mai târziu, am avut ocazia să mă întâlnesc cu familia Smith în secția de cardiologie a spitalului. Bucuria lor arăta pacea iubirii lui Dumnezeu. Hilda a continuat să corespondeze cu acea doamnă, care a informat-o că starea sănătății soțului ei era excelentă și că nu lipsise nici o zi de la serviciu de când părăsise spitalul. El se va pensiona în curând cu speranța unor ani buni de atunci înainte.

În ziua următoare refacerii domnului Smith, doctorii au descoperit că unii dintre pacienții lor de la reanimare erau într-o stare destul de bună și puteau fi transferați în alte secții ale spitalului. Starea pacientului din stânga mea se schimbase atât de mult în bine, încât l-au mutat imediat și omul privea înainte spre un viitor luminos. Bărbatul mai în vârstă din dreapta mea arăta cu totul altfel acum. Doctorul lui a fost foarte surprins de schimbare și a declarat că pacientul poate fi transferat a doua zi dimineața, dacă starea lui continuă să se îmbunătățească. Acestea s-au petrecut marți dimineața, așa cum anticipasem. Am fost bucuros să văd că rugăciunile mele au primit un răspuns sub ochii mei.

Cât despre mine, starea mea nu era prea bună. De fapt, la ora opt dimineața, răspunzând întrebărilor mele despre starea în care mă aflam, doctorul cardiolog a arătat că posibilitatea ca să ies viu din acel salon era extrem de redusă. Testele de laborator arătau că un virus îmi atacase inima în mod ireparabil.

Cu bătăile inimii atât de neregulate, nu puteam să rămân în viață mult timp. Doctorul a mai sugerat un ultim tratament: să-mi oprească inima cu un curent electric de 50 de volți și apoi s-o pornească cu un șoc de

200 de volți. Am semnat hârtiile necesare ca să-i permit să facă aceasta. Mai târziu, în acea după-amiază, cardiologul m-a informat că acea procedură nu ajutase cu nimic. Starea mea se înrăutățea și plămânii mi s-au umplut cu lichid. Mi-am dat seama că nu o să dureze mult timp. În acea seară, deși mă simțeam foarte slăbit fizic, mintea mea era clară și mă gândeam la cei aproape șaizeci de ani de viață. Mi-a trecut prin față toată viața, scenă după scenă, și inima mea s-a umplut de mulțumire la adresa lui Dumnezeu, în timp ce vedeam grija pe care mi-o acordase chiar când nu fusesem alături de El. Amintirile mele s-au întors la timpul când eram de șapte ani:

– Este în viață! Este încă în viață! a strigat Edmond, fratele meu mai mare, după ce a oprit sursa de curent și a sărit printr-o deschidere în subsolul unde mă găseam.

Mă împiedicasem de o bucată de lemn și căzusem peste o bandă de treizeci și cinci de centimetri a unei mașini. Banda învârtea o roată cu diametrul de un metru, care își lua puterea de la o altă roată mai mare, cu diametrul de trei metri, cu ajutorul unei role de întindere, cu tracțiunea de o sută cincizeci de kilograme.

Oamenii auziseră strigătele mele de sus, de la etajul doi, chiar peste zgomotul acelei mașinării grele a tatălui meu, care era proprietarul unei mori în Canada de Est. Dacă axul de oțel, de șaptezeci de milimetri, nu s-ar fi decuplat din suportul de fixare în timp ce clădirea a fost zguduită de un cutremur violent, aș fi pierit instantaneu. Dar banda a căzut de pe roata mai mică și a făcut ca rola de întindere să cadă de pe bandă. Am căzut cu pieptul pe acea bandă, care m-a purtat sub roata mare. Apoi am fost purtat deasupra până am atins marginea grinzii tavanului.

Roata nu a încetinit până când cineva n-a oprit sursa de curent. Aproape toate hainele îmi erau rupte – o jachetă groasă de iarnă, un pulover, o altă bluză de lână și flanela groasă de piele. Brațul stâng îmi atârna în jos, pe lângă marginea roții – fricțiunea îmi luase pielea de pe degete și carnea se desprinsese până la os. Un timp, doctorii au crezut că trebuie să-mi amputeze brațul, dar părinții mei s-au rugat, cunoscând din experiență puterea rugăciunii, și totul s-a încheiat cu bine.

A fost nevoie de trei zile ca să se repare stricăciunile făcute la mașinăria morii. După părerea tehnicienilor care au lucrat ca să pună totul în mișcare, o forță supranaturală provocase acele distrugeri. Ei spuneau că numai greutatea rolei de întindere ar fi putut să sfărâme fiecare os din corpul meu, fără ca mașinăria să se oprească. Cu atât mai mult cu cât axul greu de oțel putea să alunece din locul lui. Forța care l-a făcut să se deconecteze, au estimat ei, trebuia să fie egală cu impactul unui obiect de o tonă.

„O, de-ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!" (Psalmul 107,8).

Apoi, în timp ce mă gândeam la trecutul meu, mi-am amintit cum, la vârsta de doisprezece ani, m-am revoltat împotriva lui Dumnezeu, când mama a fost coborâtă în mormânt. În durerea mea, nu mă puteam obișnui cu ideea că un Dumnezeu bun ar îngădui ca suferința omenirii să continue mereu și mereu și să nu facă ceva ca să-i pună capăt. Îmi pierdusem încrederea în El și în supranatural. Mai târziu, în anii de adolescență, am citit diferite lucrări ale oamenilor necredincioși, apoi unele din scrierile lui Charles Darwin și, deasupra tuturor, lucrările lui Thomas Henry Huxley, care m-au convins că omul era un descendent direct din maimuță. La vârsta de douăzeci și unu de ani, mă consideram ateu, respingând în totalitate religia catolică pe care o avusesem până atunci, negând chiar existența lui Dumnezeu. Apoi, pe neașteptate, am avut una dintre cele mai șocante experiențe cu supranaturalul și puțin îmi dădeam seama atunci că Dumnezeu veghea asupra mea și avea grijă de mine.

Era în anul 1946, în Montreal, Canada, când m-am întâlnit cu un vechi coleg de armată, care devenise membrul unei societăți ce susținea că poate să comunice cu spiritele morților. Am fost implicat în acele practici și nu a trecut prea mult timp până ce prietenul meu și cu mine am fost conduși într-o societate secretă, ai cărei membri se închinau unor ființe superioare, inteligente, frumoase, pe care le numeau zei. De fapt, camera lor de închinare conținea numeroase picturi frumoase ale spiritelor care se materializaseră, fuseseră fotografiate, iar apoi s-au făcut picturi după acele fotografii.

În acel timp, lucram la o firmă evreiască de arte plastice. Unul dintre proprietari m-a rugat să-i îndeplinesc o dorință: tocmai angajase un tânăr care era creștin, dar a cărui zi de odihnă și închinare era sâmbăta, ziua a șaptea a săptămânii, în loc de duminică. Șeful meu dorea să aflu cărei

denominațiuni îi aparținea acel tânăr. În misiunea aceasta am fost foarte interesat de studiul Bibliei, dorind să știu ce spune Biblia despre lumea supranaturală a spiritelor.

După două zile, spiritele l-au informat pe marele preot al societății noastre că eu studiez Biblia și că zeii erau furioși. În câteva zile, conducătorii grupului au oferit un preț de zece mii de dolari pentru viața mea, dar spiritele erau de părere că această crimă nu trebuia făcută de cineva din afara societății, ci de membrii ei, care trebuia să mă împuște la un anumit timp. Spiritele numiseră trei voluntari, care aveau darul viziunilor și care puteau să știe unde eram la orice oră din zi. Din nou, Domnul m-a scăpat de la o moarte timpurie.

Acum, pe acest pat de spital, deși corpul meu este în suferință și viața mi se scurge, mintea îmi este limpede și în alertă. Îmi dau seama mai mult decât oricând de puterea Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu, așa cum scrie în Psalmul 103,10-14. Versetele acestea le-am memorat cu ani în urmă și acum mi-au venit în minte. „El nu ne pedepsește după fărădelegile noastre. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El; cât este de departe răsăritul de apus, atât depărtează El fărădelegile noastre de la noi. Cum se îndură un tată de copiii Lui, așa se îndură Domnul de cei care se tem de El. Căci El știe din ce suntem făcuți, Își aduce aminte că suntem țărână."

Speranță, încurajare și credință mi-au izvorât în inimă. Cu bucurie, mi-am amintit de acea zi de Sabat luminoasă, însorită, din aprilie 1947, când am fost botezat și m-am alăturat Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea din Montreal, Canada.

În toamna aceluiași an, Domnul mi-a îmbogățit în mod minunat viața, când, pe 20 septembrie, Hilda împreună cu mine ne-am unit prin căsătorie. Tânăra mea soție era o persoană devotată, care înțelegea puterea rugăciunii de mijlocire ca un instrument folosit de Dumnezeu pentru ajutor divin, așa cum mi-a fost oferit și mie și am fost ferit de mâna lui Satana.

Îmi amintesc de un număr de situații și de întâmplări în care mi-aș fi pierdut viața, dacă Spiritul lui Dumnezeu nu m-ar fi scăpat în mod miraculos. De exemplu, într-o noapte, conduceam mașina spre Rushford, New York, pe un drum înghețat, plin cu troiene de zăpadă înalte de trei

metri, de o parte și de alta a drumului. Când am ajuns la o curbă, m-am trezit cu un cal în fața mașinii. Și multe alte situații similare mi-au trecut prin minte.

Eram acum din ce în ce mai obosit și L-am rugat pe Domnul să-mi ofere odihnă, ca să pot să conversez din nou cu El în rugăciune la trei dimineața, când asistenta mă va scula ca să îmi dea medicamentele.

Ora eliberării

Încă din 1946, când am avut acea întâlnire unică cu spiritele demonice, am experimentat momente de frică în legătură cu viitorul. Apoi, Spiritul lui Dumnezeu m-a condus să citesc două paragrafe din Scriptură – Apocalipsa 12,11: „Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața, chiar până la moarte" și Romani 8,38.39: „Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru".

Așa am învățat să mă întăresc prin meritele sângelui jertfit al lui Hristos. Era o obișnuință a studiului meu devoțional ca, în fiecare dimineață, să citesc Matei 27,24-54 – în care se prezintă evenimentele jertfei Lui. Prin acest studiu, Domnul a îndepărtat teama față de Satana și am fost înconjurat de o atmosferă spirituală de lumină și pace. După ce am luat medicamentele la ora trei dimineața, mi-am reamintit acele versete din Scriptură. Am prezentat înaintea Marelui Preot, din Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc, nevoile mele personale, spunându-I că, dacă urma să se încheie călătoria mea în această lume, acceptam acum, pentru că aceasta este soarta obișnuită a omenirii, de a ajunge în mormânt, mai devreme sau mai târziu. Dar am adăugat: „Doamne, dacă Îți face plăcere, m-aș bucura dacă Tu ai răspunde rugăciunilor multor persoane, care se roagă pentru refacerea mea, ca ei să vadă că Tu ai răspuns și ca experiența lor creștină să se întărească. Dacă este voia Ta, Te rog, binecuvântează inima mea suferindă cu puterea Duhului vieții de la Tine, ca acea mare putere care l-a înviat pe Lazăr din morți să-mi dea putere și energie suficientă ca să împlinesc nevoile și cerințele acestei zile".

Din experiență, am învățat că, atunci când ne prindem în credință de puterea Lui, El va schimba în mod minunat situațiile cele mai descurajante, dacă este voia Tatălui ceresc. Când am încheiat studiul meu devoțional de dimineață, o încredere s-a coborât asupra mea. Totul părea că va fi bine, indiferent ce se va întâmpla.

Am dormit adânc până dimineața, când asistenta a venit să-mi recolteze sânge. La șapte și jumătate, doctorul cardiolog s-a apropiat de patul meu cu un zâmbet pe buze și mi-a spus că nu mai este atât de îngrijorat de starea mea. El mi-a spus că totul merge spre bine și că o mare schimbare în bine s-a petrecut cu mine, ceva ce cu greu poate crede sau înțelege. Arătând spre monitorul cardiac, a spus: „Ultima dată când te-am văzut, monitorul arăta că inima ta bătea între o sută patruzeci și cinci și o sută optzeci și cinci de bătăi pe minut. Acum, bate în jur de optzeci de bătăi pe minut. Dacă continuă așa până la ora trei după-amiază, te voi transfera în secția de cardiologie a spitalului".

La ora trei după-amiază, starea mea fizică se îmbunătățise și un infirmier m-a dus cu un scaun cu rotile într-o cameră plăcută, însorită. Deodată, mi-am dat seama că mă bucuram de viață mai mult decât înainte. Chiar zăpada murdară a orașului părea că îmi dă un nou sentiment de mulțumire, în timp ce urmăream vrăbiuțele sărind din loc în loc.

Domnul mă trecuse cu bine prin valea umbrei morții și atingeam acum noi înălțimi ale înțelegerii puterii rugăciunii de mijlocire. Deși trecusem pe lângă poarta mormântului, prețuiam acum experiența, realizând că Domnul slavei fusese alături de mine, prin prezența Duhului Său, într-un fel în care nu fusese niciodată mai înainte.

Cu aproape o săptămână mai târziu, la aceeași oră la care intrasem în sala de urgență, ieșeam din spital pe picioare. Nu se mișcau ele prea repede, dar mă purtau din nou în lumea de afară și era minunat.

16. Un timp sfânt

Era la începutul experienței mele creștine – și providențial în felul acela – când am simțit nevoia unei binecuvântări speciale din partea lui Dumnezeu.

Într-o miercuri seara, în octombrie 1947, exact la un an după ce începusem să studiez Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu, am mers la o oră de rugăciune în Biserica Adventistă de limbă franceză din Montreal, Canada. După aceea, pastorul m-a întrebat dacă aș putea să-i îndeplinesc o dorință. Datoria lui era să petreacă, la fiecare trei săptămâni, un sfârșit de săptămână împreună cu membrii de limbă franceză din orașul Quebec. El prezentase studii biblice unei familii: domnul și doamna Gauvin, o familie sinceră care-L iubea pe Domnul din toată inima.

Martorii lui Iehova studiau, de asemenea, Biblia cu această familie. După un timp, soții Gauvin au fost foarte derutați și confuzi. Nu numai că făcuseră schimbări drastice în viața lor, renunțând la ritualurile și credința romano-catolică, dar acum erau într-o criză pe care nu o puteau rezolva.

Domnul Gauvin i-a spus pastorului nostru că, după fiecare studiu biblic cu el, își dă seama că adventiștii au adevărul despre un mod ideal de a-L servi pe Dumnezeu. Apoi, când vin martorii lui Iehova, după o întâlnire cu ei, simte că aceștia au dreptate. Familia Gauvin ajunsese în punctul în care nu mai putea să continue în acest fel.

Apoi, s-au hotărât cum să rezolve problema o dată pentru totdeauna. Voiau să pună față în față, să discute, un martor al lui Iehova și un adventist. Ar fi pastorul dispus să participe la o astfel de dezbatere? Martorii lui Iehova au fost de acord și de-abia așteptau, pentru că simțeau că acesta va fi cel mai important eveniment al anului și o victorie importantă în onoarea lui Iehova. Pastorul a acceptat și el să participe la acea întâlnire și urma să se stabilească o dată ceva mai târziu.

În acea miercuri dimineață, pastorul primise un telefon din partea

domnului Gauvin, care spunea că întâlnirea se stabilise pentru sâmbăta următoare, seara, la ora opt. El trebuia să se întâlnească cu primul conducător al martorilor lui Iehova, persoana care răspundea de misiunile franceze din toată Canada. Gauvin a adăugat că acel om a fost preot catolic şi avea doctoratul în teologie.

– Frate Morneau, ai vrea să-mi îndeplineşti o dorinţă? m-a întrebat pastorul. Ai vrea să mergi în locul meu? Trebuie să particip la nişte adunări care încep duminică dimineaţa în cadrul Conferinţei Ontario-Quebec, în Oshawa, Ontario. Preşedintele mi-a spus că nu pot lipsi.

– Dar ai vorbit cu prezbiterul? am încercat eu să protestez.

– Am vorbit cu el şi nu poate, pentru că are un eveniment important în familie şi va fi plecat în acel sfârşit de săptămână.

Pastorul m-a asigurat că sunt destul de bine pregătit pentru acea întâlnire. Eu memorasem toate versetele importante din Scriptură care stabileau sfinţenia Sabatului biblic şi, pe lângă acestea, cu siguranţă că Domnul era cu mine.

Privind la soţia mea, am întrebat-o ce crede şi ea. Mi-a răspuns că are încredere că Dumnezeu va fi cu mine şi că aceasta va fi o experienţă preţioasă – „o experienţă la care vom privi apoi cu plăcere".

– Frate pastor, i-am spus, voi merge, dar cu un sentiment adânc de neajutorare. Ca şi Moise, eu spun: „Cine sunt eu ca să merg înaintea lui Faraon?"

Vineri dimineaţa, devreme, Hilda şi cu mine am luat trenul spre Quebec. Călătoria noastră a fost plăcută: era o zi frumoasă, rece, cu aer curat. Părea că toată natura vorbeşte tăcut inimilor noastre, că Marele Monarh al galaxiilor priveşte cu bunătate asupra planetei noastre.

Soţii Gauvin ne-au încredinţat că vor fi bucuroşi să fim împreună cu ei la acel sfârşit de săptămână şi că vor veni să ne ia de la gară. Întâlnirea avea să aibă loc în casa unuia dintre martorii lui Iehova şi foarte puţine persoane primiseră permisiunea să fie acolo, majoritatea fiind cei cărora ei le predau studii biblice. Doamna Gauvin a refuzat să mai participe, după ce unul dintre martorii lui Iehova i-a spus la telefon că va fi o întrecere viguroasă şi necruţătoare. Hilda s-a hotărât să stea acasă cu ea.

Mergând acolo, domnul Gauvin şi cu mine am descoperit, spre surprinderea noastră, că un mare număr de oameni erau prezenţi. Camera de zi şi sufrageria erau pline de oameni. Conducătorul martorilor lui Iehova n-a fost prea mulţumit de faptul că pastorul adventist n-a putut să vină. El a simţit că întrecerea nu era potrivită pentru el, pentru că nu avea un adversar la acelaşi nivel. El considera că douăzeci de minute vor fi de ajuns pentru a rezolva toate problemele şi a dovedi fără nici o urmă de îndoială că martorii lui Iehova sunt cei care au adevărul. Cele douăzeci de minute s-au dovedit a fi două ore şi jumătate.

Argumentele acelui om şi raţionamentele lui erau dificil de urmărit şi el se repeta mereu în teologia lui. Ori de câte ori îl confruntam cu câte o dovadă din Biblie, imediat făcea o întoarcere la o sută optzeci de grade şi mergea în direcţie opusă. Era ca şi cum ai încerca să prinzi un iepure într-o grădină închisă cu gard. Imediat ce mica fiinţă era într-un colţ, sărea în altă direcţie neaşteptată şi nu puteai să o prinzi.

De exemplu, acea persoană susţinea că Isus nu S-a înălţat din mormânt în trup, ci într-o formă spirituală. Ca răspuns, i-am citit Luca 24,36-43, care ne spune cum Isus a apărut înaintea ucenicilor în seara învierii. „Pe când vorbeau ei astfel, Însuşi Isus a stat în mijlocul lor şi le-a zis: 'Pace vouă!' Plini de frică şi de spaimă, ei credeau că văd un duh. Dar El le-a zis: 'Pentru ce sunteţi tulburaţi? Şi de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă? Uitaţi-vă la mâinile şi picioarele Mele, Eu sunt; pipăiţi-Mă şi vedeţi: un duh nu are nici carne, nici oase, cum vedeţi că am Eu'."

Martorul lui Iehova a afirmat că el nu cunoaşte aceste versete şi că nu trebuia considerate în mod literal. Apoi, el a folosit fragmente din Scriptură, luate în afara contextului, şi le-a plasat într-o lumină total diferită a altui subiect.

Am discutat despre multe subiecte, dar în toate Duhul lui Dumnezeu mi-a întărit gândirea cu raţionamente susţinute de Cuvântul lui Dumnezeu. La un moment dat, domnul Gauvin a vrut să discutăm problema Sabatului zilei a şaptea, ca el să poată lua o hotărâre inteligentă.

Aşa cum era de aşteptat, conducătorul martorilor lui Iehova a afirmat repede că Sabatul ebraic a fost ţintuit pe crucea lui Hristos şi s-a terminat cu el. Oamenii au fost eliberaţi pentru totdeauna de cerinţele puse de evrei atunci când au ieşit din sclavie, şi aceasta era o restrângere necesară la acel timp, care intenţiona să frângă incăpăţânarea şi atitudinea lor nesupusă. A fost o zi folosită ca să-i înveţe despre Dumnezeu. Dar acum

noi suntem eliberați în Hristos și putem folosi ziua a șaptea a săptămânii pentru o lucrare mai bună.

I-am răspuns că Dumnezeu nu a dorit niciodată ca omul să considere Sabatul zilei a șaptea ca o instituție iudaică. De fapt, Creatorul a declarat intenția și scopul adevărat al Sabatului, în cuvinte clare, la sfârșitul săptămânii creațiunii.

„În ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea, pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse" (Genesa 2,2.3).

Este clar că Dumnezeu a intenționat ca Sabatul biblic să rămână pentru totdeauna un memorial al puterii Lui, nu numai de a crea, ci și de a-Și susține creațiunea în secolele care urmau. Și scopul era de a aduce o binecuvântare deosebită asupra celor care păzeau această zi prin devoțiunea minții.

De asemenea, am citit porunca a patra cu multă grijă, punând un accent deosebit pe lucrurile potrivite, în timp ce mă rugam ca Duhul lui Dumnezeu să scrie acele cuvinte sfinte în mintea fiecăruia.

N-a fost posibil să prezint un studiu biblic normal asupra Sabatului, pentru că omul acela contesta plin de nelinişte tot ce spuneam. Dacă n-ar fi fost domnul Gauvin la mijloc, mi-aş fi cerut scuze şi aş fi plecat. Dar eram hotărât ca, prin harul lui Dumnezeu, să fiu întărit şi să rămân în continuare.

Conducătorul martorilor lui Iehova a continuat să spună că Hristos a țintuit pe cruce tablele legii, luându-le astfel din calea creștinilor. În clipa aceea, i-am spus că sunt de acord cu el și îi voi explica de ce.

I-am spus că Dumnezeu a folosit acele instituții ca să-i învețe pe copiii lui Israel despre sacrificiul infinit pe care Domnul slavei avea să-l împlinească la Calvar. Când Hristos a murit pe cruce, ele și-au pierdut scopul. Apoi , le-am citit Deuteronomul 31,24-26: „După ce a isprăvit Moise în totul de scris într-o carte cuvintele legii acesteia, a dat următoarea poruncă Leviților, care duceau chivotul legământului Domnului: 'Luați cartea aceasta a legii, și puneți-o lângă chivotul legământului Domnului, Dumnezeului vostru, ca să fie acolo ca martoră împotriva ta'".

Apoi, am stabilit că Dumnezeu a scris Legea morală, care include Sabatul biblic, cu propriul Său deget pe cele două table de piatră. Israeliții le-au pus înăuntrul chivotului legământului, în timp ce celelalte legi scrise de Moise le-au pus în afara chivotului, între chivot și o placă. Mulți dintre cei prezenți au arătat o mare surprindere când au sesizat diferența.

Următorul meu pas a fost de a stabili în mintea lor solemnitatea care există în ochii lui Dumnezeu între ceea ce El declară sfânt și ceea ce este obișnuit și comun.

Mai întâi, am prezentat experiența tristă a lui Nadab și Abihu, care și-au pierdut viețile în timp ce oficiau slujba în sanctuar. Ei nu au învățat să facă deosebire între sfânt și nesfânt și au continuat să lucreze după propria lor gândire. „Fiii lui Aron, Nadab și Abihu, și-au luat fiecare cădelnița, au pus foc în ea și au pus tămâie pe foc; și au adus astfel înaintea Domnului foc străin, lucru pe care El nu li-l poruncise. Atunci a ieșit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit și au murit înaintea Domnului" (Leviticul 10,1.2).

A fost o experiență tristă și șocantă pentru părinții acestor tineri, care trebuia să continue să lucreze pentru Domnul, pentru a-i învăța pe copiii lui Israel deosebirea dintre sfânt și nesfânt. Versetul 10 din același capitol ne spune că Dumnezeu l-a informat pe Aaron despre lecția pe care poporul Lui trebuia s-o învețe din acea tragedie: „Ca să puteți deosebi ce este sfânt de ce nu este sfânt, ce este necurat de ce este curat".

Apoi, am întrebat:

– Nu ar trebui noi să dăm mai multă atenție poruncii lui Dumnezeu, ca să ne amintim că ziua de Sabat trebuie păstrată cu sfințenie?

Câteva persoane au spus că problema trebuie luată în considerație, dar pastorul martorilor n-a fost impresionat (el a afirmat că, în timpul Vechiului Testament, Dumnezeu nu cerea ascultare în toate situațiile). Apoi, a făcut niște afirmații ciudate în legătură cu Adam și Eva și copiii lor.

Desigur că nu puteam să-mi cred urechilor. Mi-am dat seama că omul câștigase o cunoștință vastă în multe domenii, dar era clar că nu știa prea mult despre Cuvântul lui Dumnezeu. El a fost surprins când i-am cerut să deschidă la Genesa 5,4 și să citească: „După nașterea lui Set, Adam a trăit opt sute de ani; și a născut fii și fiice". El a replicat:

– Aceasta arată că poate să învețe ceva nou, indiferent de cât de în vârstă este.

Din nefericire, a început din nou să ducă discuția în cerc și, timp de aproape zece minute, el a încercat să ilustreze cum trebuie interpretată Biblia. L-am lăsat să continue, pentru că aveam nevoie să mă rog lui Dumnezeu ca să atingă inimile persoanelor din acel grup, într-un fel pe care nu îl mai experimentasem niciodată mai înainte – în mod special inima domnului Gauvin.

Când am început să mă rog, gândul meu era îndreptat numai spre Dumnezeu și nu-l mai ascultam pe omul acela. Nu mă interesa ce vorbea el. Eu m-am rugat: „Tatăl nostru care ești în ceruri, Tu, care ești Marele Monarh al galaxiilor, apelez la Tine în aceste momente prin meritele sângelui prețios al lui Isus Hristos, Domnul slavei, vărsat la Calvar pentru mântuirea lumii decăzute. Tată, îmi dau seama că nu ajung nicăieri cu ceea ce am spus până la acest punct. Am nevoie de ajutorul Tău, am nevoie de ajutorul Tău urgent. Oamenii de aici s-ar putea să ia în această seară hotărâri care vor determina situația lor viitoare, dacă ei vor locui pe noul pământ. O, ajută-mă să am limba unui înger! Dar, Tată, Tu poți să oferi ceva mult mai bun, puterea celei de a treia Persoane a Dumnezeirii, Duhul Vieții, prin care noi putem să rezistăm și să învingem păcatul, iar inimile noastre de piatră să fie schimbate și umplute cu iubirea Ta. Doamne, Te rog ca Duhul Tău să facă curățenie chiar acum! Mustră puterea lui Satana și a îngerilor lui și apoi înconjoară-ne pe toți cu o atmosferă divină de lumină și de pace, așa ca fiecare să ia o hotărâre inteligentă în această seară. Îți mulțumesc, Doamne, pentru că mă asculți și răspunzi la rugăciunile mele".

Imediat mi-a apărut în minte un gând: Vorbește despre lipsa de încredere în Dumnezeu și necredința care umple inima omenească și despre cum aceasta îi distruge pe mulți pentru veșnicie. „Aceasta este, Doamne, așa este. Îți mulțumesc, prețiosul meu Tată, Îți mulțumesc!"

Fiind proaspăt convertit, eu studiam Cuvântul lui Dumnezeu cu multă sârguință și tocmai terminasem de citit Vechiul Testament împreună cu cărțile *Patriarhi și Profeți* și *Profeți și Regi*. Un lucru care mă impresionase în urma citirii acestor materiale, mai mult decât toate celelalte, era faptul că inima omenirii căzute, prin natura ei, este plină de neîncredere în Dumnezeu și de necredință. Noi nu putem să scăpăm de aceasta decât dacă lăsăm ca Duhul Sfânt al lui Dumnezeu să lucreze o minune a mântuirii în noi.

Imediat ce conducătorul martorilor lui Iehova s-a oprit pentru o clipă și am avut ocazia să vorbesc, le-am spus:

– Prieteni, motivul pentru care suntem aici, în această seară, este că noi Îl iubim pe Domnul Isus, care Și-a dat viața pentru noi la Calvar, și dorim să-L slujim cu toată inima noastră. Dar calea prin care putem face aceasta nu este întotdeauna clară în mintea noastră și ne găsim într-o tulburare interioară. Putem să devenim chiar foarte confuzi. S-ar putea să vă intereseze ideea că milioane de oameni, înainte de noi, au trăit aceleași experiențe.

Observând că am reușit să captivez audiența, am continuat:

– Vedeți, în natura noastră decăzută există un element puternic, care încearcă în mod constant să ne despartă de Creatorul nostru și cu siguranță ne va distruge dacă nu lăsăm ca Duhul Sfânt al lui Dumnezeu să îndepărteze acel sentiment de neîncredere și necredință. Fără ajutor, ne scufundăm.

Niciodată mai înainte nu ascultaseră atât de atent.

– Pentru a dovedi ce spun, va trebui să verificăm ce ne spune Biblia despre cei care au pierdut viața veșnică. Să citim despre Cain, care l-a omorât pe fratele său, deoarece credința lui Abel era o constantă mustrare pentru el. Gândiți-vă la mulțimile de antediluvieni, care au pierit în potop, sau la descendenții lui Noe, a căror încredere i-a condus la construirea turnului Babel. Când Dumnezeu l-a chemat pe Avraam afară din Ur, din Caldeea, necredința se răspândise pretutindeni în rasa umană. Amintiți-vă de copiii lui Israel, care timp de patruzeci de ani au peregrinat prin pustie din cauza necredinței care i-a împiedicat să intre în Țara Făgăduinței.

Puteam să spun, privind la expresia de pe fețele lor, că Duhul lui Dumnezeu lucra cu multă putere.

– Prieteni, necredința în Dumnezeu a oprit de multe ori binecuvântările Lui. Biblia ne spune că: „Isus n-a făcut multe minuni în locul acela, din pricina necredinței lor" (Matei 13,58). Gândiți-vă: oamenii se lipsesc ei înșiși de binecuvântarea lui Dumnezeu din cauza necredinței lor. Este trist, trist, trist.

Timp de aproape cinci-șapte secunde, locul acela a fost atât de tăcut, încât puteai să auzi un ac căzând. Am așteptat să văd în ce fel conduce Duhul lui Dumnezeu.

– Ce trebuie să facem ca să fim ajutați în această privință? a întrebat domnul Gauvin, rupând tăcerea.

– Tot ce pot să vă spun este ce am experimentat în mod personal și cum am fost binecuvântat în viața mea. În Efeseni 2,8 citim: „Noi suntem mântuiți prin har, prin credință" și, prieteni, după aprecierea mea, harul este puterea Duhului lui Dumnezeu în acțiune. Eu mă rog în fiecare dimineață: „Tatăl nostru care ești în ceruri, apelez la meritele sângelui vărsat la Calvar, ca dovadă că eu trebuie să primesc ajutor în lupta împotriva răului prin puterea Duhului Tău, care lucrează în favoarea mea. Te rog salvează-mă, în această zi, de egoism, de păcat, de lume și de puterea îngerilor decăzuți. Scapă-mă de egoism, luând din inima mea lipsa de încredere și necredința, și pune în loc o credință vie în Tine, ca să pot să Te cred pe cuvânt. Îți mulțumesc, Doamne, pentru harul Tău și iubirea Ta".

Le-am explicat cum o astfel de rugăciune mi-a adus pacea, liniștea și mulțumirea. Cred că această persoană care Îl crede pe Dumnezeu pe cuvânt este o persoană înțeleaptă. Dacă vă amintiți, când Moise s-a apropiat de rugul aprins, Domnul i-a spus: „Nu te apropia de locul acesta, scoate-ți încălțămintea din picioare, căci locul pe care stai este un pământ sfânt" (Exodul 3,5). Dacă nu L-ar fi crezut pe Dumnezeu, Moise ar fi putut spune: „Doamne, eu nu văd nici o deosebire între pământul de aici și pământul de acolo. Ești sigur că acest nisip, chiar aici, este un teren sfânt?" Dar Moise L-a crezut pe Dumnezeu pe cuvânt, și acesta a fost felul lui de a trăi.

– Prieteni, noi putem să trăim cu toții experiența rugului aprins, la fel ca Moise, amintindu-ne că Sabatul zilei a șaptea trebuie păstrat ca o zi sfântă. Poate că tu sau eu nu stăm pe un teren sfânt, dar putem să stăm într-un timp sfânt, crezându-L pe Dumnezeu pe cuvânt și respectând sfințenia zilei sfinte de Sabat.

– Experiența ta, domnule Morneau, este discutabilă, a întrerupt martorul lui Iehova.

Deodată, domnul Gauvin s-a ridicat și, ridicând mâna într-un semn de a-l opri, a spus:

– Pastore, nu este necesar. Ceea ce ne-a spus fratele Morneau până acum am experimentat aici și acum. M-am unit cu rugăciunea lui, în timp

ce el se ruga, și Duhul lui Dumnezeu mi-a deschis ochii înțelegerii și m-am hotărât acum. Din această zi, decizia mea și a familiei mele este că vom servi lui Dumnezeu, așa cum dorește El. Noi vom fi adventiști de ziua a șaptea, pentru că ei au adevărul timpului prezent.

Când am auzit aceste cuvinte, inima mea a săltat de bucurie, o bucurie venită din ceruri. Ce biruință fantastică pentru Duhul lui Dumnezeu fusese realizată în acel loc!

Da, soția mea avusese dreptate când mi-a spus că acea experiență va fi una la care ne vom gândi cu multă plăcere în viitor.

Câteva luni mai târziu, familia Gauvin și copiii lor s-au mutat la Montreal, cu scopul de a-și înscrie copiii la școala bisericii și, timp de șase ani – înainte ca noi să ne mutăm în Statele Unite –, frații Gauvin au fost cei mai buni prieteni ai noștri.

Cât de minunat este când Domnul nostru ne folosește drept canale pentru Spiritul Lui, pentru a-i binecuvânta pe alții. Și declarații de felul celei de mai jos m-au ajutat să aștept lucruri mari din partea lui Dumnezeu. „Nouă, celor de azi, ne aparține făgăduința Spiritului, tot atât de real ca și primilor ucenici. Dumnezeu va înzestra astăzi bărbați și femei cu putere de sus, așa cum i-a înzestrat pe aceia care în Ziua Cincizecimii au auzit Cuvântul mântuirii. Chiar în ceasul acesta, Duhul Său și harul Său sunt pentru toți aceia care au nevoie de ele și Îl cred pe El pe cuvânt" (*Mărturii*, vol.8, p.26).

17. Crescând în harul şi cunoaşterea lui Dumnezeu

Înainte de a prezenta factorii importanţi care fac ca rugăciunea de mijlocire să aibă o putere activă, m-am gândit că este important să vă relatez câteva experienţe pe care Dumnezeu le-a folosit ca să mă pregătească, pentru ca apoi El să îi poată binecuvânta pe alţii prin mijlocirea mea. Ele m-au ajutat să văd importanţa şi puterea rugăciunii de mijlocire.

Apostolul Petru, în a doua sa epistolă către creştinii din timpul lui, nu insistă prea mult făcându-le urări de bine pentru călătoria creştină, ci le atrage atenţia că binecuvântările divine pot să scutească vieţile lor numai dacă ei vor avea o mai bună înţelegere şi cunoaştere a Tatălui ceresc şi a Domnului Isus Hristos. „Harul şi pacea să vă fie înmulţite prin cunoaşterea lui Dumnezeu şi a Domnului nostru Isus Hristos! Dumnezeiasca lui putere ne-a dăruit tot ce priveşte viaţa şi evlavia, prin cunoaşterea Celui ce ne-a chemat prin slava şi puterea Lui" (2 Petru 1,2.3).

Un pasaj similar din scrierile Ellenei White mi-a folosit în experienţa mea creştină mai mult decât mi-aş fi putut închipui vreodată. Pe ultima pagină din *Tragedia Veacurilor*, ca scrie: „Şi anii veşniciei, în desfăşurarea lor, vor aduce descoperiri mai bogate şi mai slăvite despre Dumnezeu şi despre Hristos. Pe măsură ce creşte cunoştinţa, vor creşte şi dragostea, respectul şi fericirea. Cu cât oamenii vor cunoaşte pe Dumnezeu mai mult, cu atât mai mare va fi admiraţia lor faţă de caracterul Său". (p. 621, ed.1992)

Cu cât m-am gândit mai mult la aceste cuvinte, cu atât mai mult am avut dorinţa de a ajunge pe Noul Pământ. Şi mi-am spus: „De ce să aştept până voi avea starea de nemurire ca să mă bucur de acel fel de

experienţă? De ce să nu mă bucur chiar de acum?" După ce am memorat acele rânduri, aşa ca să devină pline de însemnătate pentru mine, am început să mă rog zilnic Domnului, ca El să-mi dea harul de care am nevoie în viaţă, pentru ca experienţa prezentată mai sus să devină o realitate aici şi acum. Iată una din multele experienţe pe care El mi le-a oferit.

Era iarnă, mai precis în ianuarie. De câteva zile studiam conceptul biblic al credinţei. Scripturile vorbesc despre un mare număr de oameni care au fost conduşi de necredinţă şi lipsă de încredere în Dumnezeu, dar ne arată de asemenea cum anumite persoane au avut o credinţă vie, dezvoltând o încredere neclintită în Tatăl ceresc şi în puterea Duhului Său.

O afirmaţie a Ellenei White m-a încurajat şi mai mult: „Credinţa este inspirată de Duhul Sfânt şi ea va odrăsli numai dacă este alimentată." (*Tragedia Veacurilor*, p. 484, ed.1992). M-am hotărât să-I mulţumesc Domnului pentru toate ocaziile din viaţa mea când Duhul Lui mi-a dat credinţă şi L-am rugat să mi-o sporească.

În acea dimineaţă despre care vă scriu, în timpul rugăciunii şi studiului, am citit experienţa lui Filip, din Fapte 8, în care un înger i-a spus să meargă la sud de Ierusalim, pe drumul spre Gaza. Acolo l-a văzut pe vistiernicul împărătesei Candace a Etiopiei, stând în carul lui şi citind din cartea lui Isaia. Spiritul lui Dumnezeu i-a spus lui Filip: „Du-te şi ajunge carul acela".

Ca rezultat, a avut loc un botez şi Biblia ne spune că, „atunci când au ieşit din apă, Duhul Domnului l-a răpit pe Filip". Apoi el a ajuns la Azot, un oraş mic la aproximativ treizeci de kilometri de locul unde-l lăsase pe famenul etiopian.

Citind această istorie, mi-am zis: „Ce timpuri deosebite, când Duhul lui Dumnezeu era atât de aproape de oameni". Şi în restul acelei zile am meditat la această istorie biblică.

În acea perioadă, lucram ca om de afaceri şi în acea seară aveam o întâlnire, la ora nouă, cu un constructor care locuia pe un drum de ţară, la aproximativ 7 km vest de Castile, New York. Noi locuiam în Curriers, la aproximativ 11 km nord de Arcade. Pentru a evita un drum care ducea spre est, ocolind, am primit instrucţiuni de la cineva să merg pe drumuri

de țară, tăind diferite șosele. Mi se spusese că, în felul acesta, voi câștiga mult timp. Din nefericire, n-a fost așa. M-am pierdut de trei ori din cauza multor intersecții, luând-o pe o cale greșită. Atunci, a trebuit să mă opresc, să cer din nou informații la diferite ferme și am ajuns cu o oră mai târziu decât timpul stabilit.

Pe drum, mi-am dat seama că acul de benzină coborâse foarte mult și m-am gândit să mă opresc în Castile, la întoarcere, și să umplu rezervorul. Apoi, am avut discuția cu constructorul și timpul a trecut foarte repede. Când am terminat și am încheiat afacerea cu el, ceasul arăta aproape miezul nopții. În clipa următoare am plecat, și gândul la benzină mi-a ieșit din minte. Constructorul, dorind să mă ajute, mi-a spus să aleg șoseaua 39, care mă va duce spre vest, chiar în Arcade și spre locuința mea, sugerându-mi că trebuie să merg cinci km spre vest de la casa lui și apoi, spre stânga, voi întâlni șoseaua 39.

Nu aș fi dorit să merg pe acel drum, dar el mi-a spus că nu puteam să mă rătăcesc, pentru că semnele erau foarte mari la acea intersecție. Când am ieșit din casă pe verandă, frigul de afară m-a înghețat imediat. Constructorul și-a privit termometrul, care arăta minus trei grade Celsius.

– Sper că ai bateria bună, mi-a spus el.

– Da, domnule. Una dintre cele mai bune pentru iarnă. Luându-mi rămas bun, am plecat. Din cauza frigului, a durat mai mult timp până s-a făcut cald în mașină și toată atenția mi-a fost atrasă spre caloriferul mașinii.

În timp ce călătoream, cam după 8 km, motorul a început deodată să piardă din putere. Am privit la acul de benzină, care îmi arăta că rezervorul era gol. Dintr-o dată, am fost cuprins de spaimă, dându-mi seama că trecusem de ultima fermă, că eram departe de drum și nu se mai vedea nici o casă pe șosea.

Fulgerător, m-am văzut într-un pat de spital, cu degetele de la picioare tăiate. Când aveam șaptesprezece ani, degetele de la picioare mi-au înghețat într-o dimineață, când temperatura – în nordul Quebec-ului – era de minus douăzeci de grade Celsius. Atunci, am petrecut cinci luni în spital. Țesutul îmi devenise negru, iar carnea de pe degete îmi căzuse. După aceea, am avut mai multe operații, transplant de piele și alte

intervenții. În ziua în care chirurgul mi-a făcut examinarea, cel care „lucrase" la picioarele mele mult timp mi-a spus că trebuie să mă mut din zona aceea, în care vremea este foarte rece. El spunea că picioarele îmi vor îngheța foarte ușor dacă sunt expuse la frig și că singurul lucru care ar trebui făcut atunci ar fi amputarea.

Acum, în situația de față, am strigat cu groază: „Doamne Isuse, ajută-mă". Mai înainte, când văzusem moartea cu ochii, Îl chemasem de multe ori pe Dumnezeu pentru ajutor, și El îmi răspunsese întotdeauna. Imediat o liniște s-a coborât asupra mea.

„Te rog să mă ierți că am intrat în panică, dar știu că Tu totdeauna ai răspuns la rugăciunile mele. O, Doamne, știu că Duhul Tău, care l-a transportat pe Filip la treizeci de kilometri depărtare, cu mult mai înainte, poate conduce și această mașină peste dealuri, până în orașul Curriers, dacă este voia Ta. Doamne Isuse, fă ca Duhul Tău, care controlează atomii, să facă astfel ca benzina acestei mașini să mă ducă până acasă fără să se termine. Îți mulțumesc, Doamne, pentru ajutorul Tău."

Parcă cineva din spate a împins mașina și a pornit. Apoi, motorul a început să accelereze ca niciodată mai înainte. Acul a început să se ridice până am ajuns la viteza limită și apoi a trebuit să ridic piciorul de pe pedală, pentru că mașina mergea cu viteză prea mare. Am trecut peste dealuri, așa cum nu mai mersesem mai înainte, fără să schimb vitezele în trepte inferioare și, bucuros, L-am lăudat pe Domnul pentru puterea Lui miraculoasă.

Am început atunci să citez diferite versete din Scriptură, cum ar fi Psalmul 107,1.2.8: „Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui! Așa să zică cei răscumpărați de Domnul, pe care i-a izbăvit El din mâna vrăjmașului. O, de-ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!"

Lăudând pe Domnul din toată inima mea și în același timp plângând de bucurie, mi-am amintit cuvintele din Psalmul 105,1-5, care mi-au sunat în minte în mod minunat:

„Lăudați pe Domnul, chemați Numele Lui! Faceți cunoscut printre popoare isprăvile Lui! Cântați, cântați în cinstea Lui! Vorbiți despre toate minunile Lui. Făliți-vă cu Numele Lui cel Sfânt! Să se bucure inima celor ce caută pe Domnul! Alergați la Domnul și la sprijinul Lui! Căutați

necurmat fața Lui! Aduceți-vă aminte de semnele minunate pe care le-a făcut, de minunile și de judecățile rostite de gura Lui!"

După ce am intrat pe aleea ce duce spre casa mea, pe lângă intrarea laterală a casei noastre, mașina s-a oprit. N-am ajuns până la garaj. Întorcând cheia, am alergat în casă uimit că luminile din bucătărie erau aprinse. Pe la ora 11,45, Hilda s-a trezit și și-a dat seama că eu nu sunt încă acasă. Atunci s-a plecat pe genunchi și s-a rugat ca Dumnezeu să aibă o grijă plină de iubire față de mine. Când am intrat, știa că se întâmplase ceva deosebit.

– Pari emoționat, ce vești bune ai?

I-am povestit atunci cum Duhul lui Dumnezeu m-a adus acasă patruzeci de kilometri fără benzină în rezervor. Atunci, ne-am plecat pe genunchi și am lăudat pe Domnul timp de o oră. Apoi am mers la culcare, dar n-am putut dormi toată noaptea și am stat de vorbă cu soția mea despre acea experiență.

Dimineața, am încercat să pornesc mașina, dar n-a pornit. A trebuit să împrumut benzină de la ferma unui vecin, ca să pot să pornesc motorul.

Față în față cu moartea, fără timp de a mă mai ruga

Nimic nu pregătește o persoană pentru o rugăciune sinceră, din inimă, ca amenințarea morții. Și am descoperit din experiență că nimic nu liniștește mai bine frica decât memorarea unor versete din Scriptură, care ne spun despre eliberarea pe care a dat-o Dumnezeu în vremurile trecute. În timp de nevoie, Duhul lui Dumnezeu întărește mintea cu puterea care se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu. În viitorul nu prea îndepărtat, poporul care păzește poruncile lui Dumnezeu va trece prin experiențe teribile cu forțele întunericului, care fac mari eforturi ca să-i zdruncine și să-i distrugă pe aceia care nu sunt ancorați în Stânca veacurilor.

Am avut experiențe care m-ar fi putut duce în situația de a-mi pierde mintea, dacă nu m-aș fi întărit cu Cuvântul lui Dumnezeu și nu mi-aș fi pus toată încrederea în Domnul, care m-a trecut cu bine prin toate situațiile. Și aș dori să vă spun că, o dată ce ai trecut prin foc și Duhul lui Dumnezeu te-a trecut cu bine, în siguranță, ești alt om. Te simți mai aproape de Dumnezeu.

Era târziu, în luna martie – cam la două luni după incidentul amintit

mai sus – dar în partea de vest a statului New York era multă zăpadă. În zona Wyoming, în jurul orașelor Arcade și Rushford, plugurile de zăpadă încercau să curețe șoselele, iar în unele locuri zăpada ajunsese până la trei metri înălțime. Dar iarna începea să se dea bătută, soarele câștigase putere și zilele erau din ce în ce mai lungi.

Într-o seară, când veneam spre casă, mi-am ocupat timpul memorând versetul din 2 Cronici 16,9: „Căci Domnul Își întinde privirile peste tot pământul ca să sprijinească pe toți aceia a căror inimă este întreagă a Lui". Mă apropiam de orașul Rushford cu o viteză rezonabilă și încetineam la fiecare colț de stradă, pentru că era imposibil să văd dacă venea vreo altă mașină de după colț.

Deodată, am ajuns într-o parte a drumului care era foarte alunecoasă; zăpada se topise în timpul zilei, iar acum, când soarele apusese, înghețase și erau porțiuni mari de gheață. Era imposibil să pun frână, pentru că aș fi pierdut controlul mașinii. Fără să ating frâna sau accelerația, am lăsat mașina să meargă ușor spre curbă, sperând că nu vine nimic din direcția opusă.

Când am vrut să virez la colț, am văzut un cal mare stând în mijlocul drumului. Nu aveam nici o posibilitate să evit coliziunea. Mâinile au înghețat pe volan și tot ce am putut să fac a fost o chemare de ajutor: „Doamne Isuse". Imediat, o forță – care cred că a fost Duhul Sfânt, pentru că am simțit aceeași prezență ca în urmă cu două luni – s-a luptat cu volanul din mâinile mele, încercând să conducă mașina spre picioarele din față ale calului. Chiar cu o clipă înainte de lovitură, calul s-a dat înapoi, iar eu m-am ghemuit în scaunul meu, ca să evit lovitura copitelor prin geamul mașinii.

Calul a sărit și a evitat lovitura cu mașina la câțiva milimetri distanță. Puțin după aceea, am reușit să opresc mașina. Inima îmi bătea puternic și a trebuit să stau câteva minute ca să pot să-mi revin și să mă rog – era o rugăciune de mulțumire la adresa lui Dumnezeu.

Observând pericolul pentru alte mașini, am condus până la prima casă, ca să întreb al cui era calul. Când am explicat ce s-a întâmplat, omul acela mi-a spus că era calul unui vecin și că întotdeauna era ținut în grajd pe timpul lunilor de iarnă. L-a chemat imediat la telefon pe vecinul lui. Acesta i-a spus că mai înainte cu o jumătate de oră, când fusese pe afară pentru diverse treburi, calul era în grajd. Totuși, va merge să verifice.

Câteva minute mai târziu am aflat că, într-un mod misterios, calul ieşise din grajd. Uşa fusese lăsată deschisă şi calul ieşise. Omul nu putea să-şi dea seama cum s-a întâmplat. Nimeni nu putea să ajungă la grajd fără să fie văzut, şi el închidea întotdeauna uşa grajdului. „Este ceva foarte ciudat, foarte ciudat", spunea el.

Soţia mea şi cu mine am avut o altă oră de rugăciune, de laudă la adresa lui Dumnezeu. În Sabatul următor, când am prezentat această experienţă în cadrul Şcolii de Sabat, toţi fraţii s-au bucurat împreună cu mine. Moartea îmi stătuse în faţă, dar ochii Domnului fuseseră asupra mea şi Duhul Sfânt îmi adusese eliberarea. Acel incident m-a ajutat să-L cunosc mai bine pe Dumnezeu.

În Plângerile lui Ieremia 3,22-26, găsim cuvinte de speranţă şi asigurare de grija plină de iubire a lui Dumnezeu pentru cei care îşi pun vieţile în mâinile Sale protectoare. „Bunătăţile Domnului nu s-au sfârşit, îndurările lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineaţă. Şi credincioşia Ta este atât de mare! Domnul este partea mea de moştenire, zice sufletul meu; de aceea nădăjduiesc în El. Domnul este bun cu cine nădăjduieşte în El, cu sufletul care îl caută. Bine este să aştepţi în tăcere ajutorul Domnului."

De multe ori, de-a lungul anilor, inima mea s-a înălţat spre Dumnezeu în rugăciuni de mulţumire, când Duhul lui Dumnezeu m-a scos cu bine dintr-o situaţie fără ieşire.

Timp de aproape douăzeci de ani, am lucrat la compania de telefoane, făcând reclame la diferite companii. Şi am lucrat pentru sistemele de telefoane Bell şi Continental, în Ohio, New York şi Pennsylvania. În ultimii cinci ani, am lucrat ca administrator al Companiei pentru Mast Advertising and Publishing din Overlad Park, Kansas, şi la serviciul de Publicaţii pentru Compania de telefoane Continental şi alte companii de telefoane independente. Eu răspundeam de reclamele pentru diferite companii din cărţile de telefoane, în Diviziunea Nord-Est, acoperind o arie de opt state.

În fiecare an, călătoream pe distanţe cuprinse între patruzeci de mii şi şaptezeci şi cinci de mii de kilometri. Eram pe şosele pe timp de ploaie, pe timpul furtunilor de zăpadă, când era ceaţă deasă şi în alte condiţii nefavorabile. Deseori vedeam maşini răsturnate şi, de multe ori, vedeam

că erau şoferi care folosiseră alcool, care aveau mintea tulburată de droguri.

Un accident rutier nu mai atrage în mod deosebit atenţia publicului în zilele noastre, dar, ca să fii zdrobit în maşină într-o parcare a magazinului Sears, aceasta poate deveni subiect de pagina întâi a unui ziar.

În decembrie 1971, lucram în Watertown, New York, la compania de telefoane de acolo. Timp de câteva nopţi, fusese foarte frig pentru acea perioadă a anului şi eu doream ca bateria să nu mă lase tocmai atunci. Aşa că am mers la magazinul Sears, la raionul auto, ca să verific bateria.

Era o dimineaţă în care veniseră mulţi oameni la acest raion, aduşi probabil de vremea rece, care îi luase pe mulţi prin surprindere. Pentru că nu am putut să aduc maşina înăuntru, responsabilul magazinului a adus un aparat special că să-mi testeze bateria afară, la maşină. Şi, după ce a verificat totul, mi-a spus că bateria este foarte bună şi că voi putea conduce toată iarna fără nici o problemă.

În acel timp, un tractor cu remorcă, având o încărcătură de douăzeci şi şapte de tone, parcase în spatele maşinii mele, iar şoferul era în magazin ca să primească instrucţiunile de descărcare. Maşina mea era parcată cu faţa spre clădire şi îmi era imposibil să o scot de acolo. Aveam o maşină micuţă Saab. Responsabilul magazinului mi-a sugerat să dau maşina înapoi şi să trec pe sub acea remorcă mare, pentru că era destul spaţiu. El avea să mă dirijeze ca să pot face această manevră.

Motorul acelui tractor imens era oprit şi frâna pusă, pentru că altfel ar fi pornit în jos, deoarece parcarea era înclinată.

Am dat maşina înapoi pe sub remorcă, în timp ce responsabilul îmi dădea instrucţiuni. Când maşina mea era cu totul sub remorcă, cu excepţia motorului, deodată am avut acelaşi simţământ de urgenţă pe care îi experimentasem în alte situaţii grave. Îmi amintesc că am schimbat imediat maneta şi, printr-o forţă puternică şi bruscă, maşina mea a fost împinsă înainte. Dacă nu aş fi avut piciorul pe frână, m-aş fi lovit de clădire. Chiar cu acea plonjare înainte, vehiculul meu nu a ieşit complet de sub tractor, care a pornit deodată cu spatele, lovindu-mi maşina din lateral şi zdrobind cam un metru din lungimea maşinii.

Oamenii care mă urmăreau, pe când dădem maşina înapoi, au alergat spre mine ca să vadă dacă totul este în ordine. Deşi tremuram, nu eram

rănit. Ei repetau mereu: „O, ce norocos eşti! Aproape că era să fii mort. Cum ai ieşit aşa de repede de sub tractor? Cum ai ştiut că tractorul o ia înapoi? Cum ai putut să opreşti maşina chiar înainte ca să te loveşti de zidul de cărămidă?" O femeie mai în vârstă mi-a spus: „Îngerul tău ţi-a salvat viaţa, cred că Dumnezeu te iubeşte mult". O altă persoană mi-a spus: „Aproape că ai fost zdrobit în maşină. Îţi dai seama?"

Tractorul a distrus alte maşini, lovindu-le, şi apoi s-a oprit, distrugând complet o maşină mare, Chrysler. Şoferul tractorului a apărut în scenă chiar în clipa în care vehiculul lui se lovea de ultima maşină. Nu-i venea să creadă ceea ce vedea şi el declara cu emfază că tractorul fusese pus în poziţie de parcare şi că frâna de mână era trasă.

Proprietarul maşinii Chrysler era foarte furios. Ieşise din maşină cu soţia cu câteva secunde înainte ca accidentul să aibă loc şi mergeau spre magazin. Ei ieşiseră din maşină ca să nu fie loviţi. A început să-l acuze pe şoferul tractorului că nu a tras bine frâna de mână. Hotărât să le verifice chiar atunci, omul a pornit spre cabină, dar şoferul a refuzat să lase pe cineva să intre în maşină, până ce poliţia din Watertown nu a venit acolo să facă un raport al accidentului. Un mare număr de oameni s-au adunat acolo repede, toţi fiind curioşi să ştie ce s-a întâmplat. Erau uimiţi de felul cum am scăpat de la o moarte sigură. Când a sosit, poliţia a încercat să împrăştie mulţimea şi să elibereze şoseaua, ca traficul să poată fi reluat. Dar oamenii nu voiau să plece. Unul dintre ofiţerii de poliţie s-a urcat în cabina tractorului, a examinat frâna şi a spus că motorul era oprit, maneta era pusă în poziţie neutră şi luminile de control arătau că frâna era pusă. În mod natural, nu putea să-şi dea seama ce anume făcuse ca tractorul să pornească în felul acela.

Când şi-a pregătit raportul, eu am fost primul căruia i s-a luat interviul. La sfârşit, el mi-a spus: „Domnule Morneau, eşti o persoană foarte norocoasă, prin faptul că eşti viu în acest moment. O secundă să mai fi rămas sub tractor şi nu ai mai fi fost aici să completezi acest raport. Ai fi fost eroul unui articol de primă pagină din ziarul de seară şi îmi închipui ce ar fi putut să scrie acolo".

Când mă îndepărtam, cuvintele: „Bunătăţile Domnului nu s-au sfârşit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineaţă", mi-au trecut imediat prin minte.

18. Salonul de reanimare al lui Isus

În timp ce studiam puterea şi implicaţiile rugăciunii de mijlocire în Biblie şi scrierile sorei White, am tras concluzia că cel care doreşte să aibă succes în această lucrare de mijlocire, prin rugăciune, trebuie să fie pregătit anume pentru ea.

Cel mai important lucru pe care trebuie să-l primim este un mod de a gândi asemenea lui Hristos: „Să aveţi în voi gândul acesta, care era în Hristos Isus" (Filipeni 2,5), ne spune Pavel. Când Eutih a căzut de la etajul al treilea şi a fost ridicat mort, Pavel a putut să spună: „Nu vă tulburaţi, căci sufletul este în el" (Fapte 20,9.10). El văzuse cum rugăciunile lui tăcute fuseseră împlinite de atât de multe ori, încât ştia fără nici o urmă de îndoială că Dumnezeu auzise strigătul inimii lui, când a alergat jos pe scări la tânărul acela.

Îmi imaginez că a spus: „Doamne Isuse, Tu eşi Domnul care poţi să realizezi imposibilul, te rog transformă această situaţie nefericită, aşa ca poporul Tău să înalţe Numele Tău cel mare într-o rugăciune de laudă, care să se continue în tot restul vieţii lui, ori de câte ori se va gândi la acest eveniment. Îţi mulţumesc, Doamne, pentru iubirea Ta şi harul Tău".

Am început să mă rog ca Duhul Sfânt să-mi dăruiască gândul care era în Hristos Isus. De fapt, după un timp, Duhul Sfânt m-a condus să înţeleg că nu ştiam ce credeam şi că Dumnezeu nu poate să ne răspundă când ne rugăm în general.

De la acea dată, rugăciunile mele au luat o nouă formă şi au avut o nouă însemnătate. Nu mai foloseam expresii vagi, cum ar fi: „Doamne, te rog binecuvântează această persoană". De asemenea, m-am rugat ca Dumnezeu să binecuvânteze o persoană într-un fel specific, ca să pot

vedea că El răspunde la rugăciunile mele exact pentru problemele pe care Îl rugasem. Şi împlinirile acestea aveau loc sub ochii mei. Cu alte cuvinte, învăţam cum să mă rog într-un fel consistent şi să înţeleg că nu trebuie să mă grăbesc la rugăciune. Rugăciunea plină de însemnătate, fără grabă, ia într-adevăr timp şi la început nu pare atrăgătoare pentru mintea omenească, dar am descoperit că produce mari rezultate.

În rugăciunea mea continuă, de a primi gândul lui Hristos, a devenit clar că a avea un gând ca al Lui ar însemna a gândi şi a simţi ca El în ceea ce priveşte viaţa pe planeta noastră căzută, ajungând să mă comport aşa cum ar fi făcut-o El în locul meu. Cu alte cuvinte, am încercat să am un stil de viaţă modelat după neprihănirea lui Hristos. Am citit în scrierile Ellenei White că ucenicii speraseră şi se rugaseră pentru o experienţă similară, care să încoroneze vieţile lor în timp ce aşteptau împlinirea făgăduinţei Duhului Sfânt.

„Meditând la viaţa Lui curată şi sfântă, ei au simţit că nici o strădanie nu va fi prea grea, nici un sacrificiu prea mare, ca să poată da mărturie în viaţa lor despre caracterul plin de iubire al lui Hristos." (*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 30)

Raţionamentul meu era corect, dar nu înţelegeam într-adevăr vastitatea binecuvântării care ne aşteaptă prin primirea caracterului lui Hristos. Eu atinsesem doar într-o mică măsură felul de a gândi al lui Hristos. Când am citit mai departe în Scriptură şi în scrierile Ellenei White, înţelegerea mea a crescut. De exemplu, ea scrie: „El a trăit, a gândit şi S-a rugat nu pentru Sine, ci pentru alţii... El primea zilnic un nou botez cu Duhul Sfânt" (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 105, ed. 1993). Atunci, am tras concluzia că nu pot să lucrez cu succes într-o lume a păcatului, având mai puţin har decât acela pentru care S-a rugat Isus şi pe care l-a primit în timpul vieţii Lui pe pământ.

La cererile mele zilnice, am adăugat deci o cerere pentru un botez proaspăt cu Duhul Sfânt. L-am rugat pe Domnul ca Spiritul Său să mă facă în stare să am o cunoaştere mai mare a Mântuitorului meu şi a puterii învierii Lui – ceva după care apostolul Pavel a tânjit atât de mult. Şi, spre marea mea uimire, lucrurile au început să se schimbe în viaţa mea; au început să se petreacă lucruri la care nu mă aşteptam şi despre care n-aş fi crezut că ar fi posibile.

Prin anii 1960, în timp ce lucram la Hudson, Ohio, la compania de telefoane de acolo, Dumnezeu a binecuvântat în mod special experienţa mea creştină şi a început să mă facă un canal „pentru revărsarea celei mai preţioase puteri din univers" (*Mărturii*, vol.8, p.27). Cu câteva luni mai înainte, fusesem mutat într-o altă ramură de activitate, în cadrul vânzărilor de reclame pentru telefoane ale diferitelor companii. După aproape o lună, la o şcoală de instruire în Dayton, Ohio, compania m-a desemnat să lucrez la o carte mică de telefoane în statul New York, pentru a căpăta experienţă. În curând, am primit proiecte mai mari şi, nu după mult timp, mi-au dat aria Hudson, Ohio, care era acoperită de sistemul de telefoane Mid-Continent.

În plus, pe lângă aria locală Hudson, trebuia să contactez diferite firme care se aflau în oraşele Akron Kent şi Ravenna. Lucrarea era interesantă, dar în acelaşi timp pretenţioasă. Trebuia să ai un spirit creativ, ca să faci acele reclame care urmau să reprezinte nevoile zilnice ale firmei. Dacă reclamele folosite pentru diferite companii nu le aduceau noi clienţi, anul următor proprietarul renunţa la acest tip de reclame, prin cartea de telefoane.

Într-o seară, noi pregăteam aceste pagini pentru cărţile de telefoane care trebuia să prezinte informaţii şi, în acelaşi timp, să aibă un mod de prezentare atrăgător. A fost nevoie de şase persoane care au lucrat timp de trei săptămâni la acea carte de telefoane pentru Hudson, în timp ce pentru cartea de telefoane a oraşului Buffalo, din New York, a fost nevoie de patruzeci de persoane, care au lucrat timp de şase luni.

Timpul era un factor foarte important; în fiecare zi trebuia să terminăm anumite conturi, pentru ca acea carte de telefoane să fie terminată la timp. Vizita la diferite companii îţi lua mult timp şi în special la companiile care aveau multe informaţii şi care se dezvoltaseră pe diferite linii de producţie. Acestea cereau schimbarea vechilor copii, introducerea unor informaţii noi şi scoaterea celor vechi, de care nu mai era nevoie.

Un lucru important pentru obţinerea succesului era acela de a-i găsi pe proprietarii companiilor respective în birourile lor. Dacă nu erau acolo, trebuia să-i suni, pierzând timp preţios şi alţi clienţi în această vreme. Situaţiile de criză erau atunci când aveai nefericirea să descoperi că mai mulţi proprietari, din cei pe care urma să-i vizitezi, nu erau în birourile lor

timp de două sau trei zile la rând. Pe lângă aceasta, când erai presat de timp, tensiunea şi stresul se ridicau şi era foarte greu să lucrezi.

Din cauza faptului că oamenii de afaceri erau sub mari presiuni, dacă reprezentanţii acelor cărţi de telefoane nu-şi păstrau o atitudine diplomatică, plăcută, plină de zâmbet, ei puteau să piardă contractul cu compania respectivă. Eu am aflat destul de devreme, când am început acest serviciu, că aveam nevoie de multă rugăciune pentru a avea succes. Am înţeles repede că aveam nevoie de binecuvântări speciale din partea lui Dumnezeu, ca să pot evita tensiunea zilnică.

De fapt, nici nu aş fi intrat în acea ramură de lucru, dacă nu aş fi crezut în mod ferm în formula succesului, pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Iosua când a luat responsabilitatea conducerii copiilor lui Israel: „Nimeni nu va putea să stea împotriva ta, cât vei trăi. Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi. Întăreşte-te şi îmbărbătează-te, căci tu vei da în stăpânire poporului acestuia ţara pe care am jurat părinţilor lor că le-o voi da. Întăreşte-te numai şi îmbărbătează-te, lucrând cu credincioşie după toată legea pe care ţi-a dat-o robul meu Moise; nu te abate de la ea nici la dreapta, nici la stânga, ca să izbuteşti în tot ce vei face. Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi şi noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea, căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale şi atunci vei lucra cu înţelepciune" (Iosua 1,5-8).

Ca un copil al lui Dumnezeu care păzeşte poruncile, eu am simţit că Domnul va fi cu mine.

În timpul lucrării mele la Hudson, Ohio, ideea din cartea *Parabolele Domnului Hristos* îmi venea mereu în minte: „El a trăit, a gândit şi S-a rugat nu pentru Sine, ci pentru alţii... El primea zilnic un nou botez cu Duhul Sfânt". În timp ce mă rugam pentru o putere similară, care să intre în viaţa mea, a început să se producă o schimbare în felul în care eu priveam şi simţeam vieţile altora.

Într-o dimineaţă, am mers la o firmă de reparat şi vopsit maşini. Pe când revizuiam copia modelului de reclamă, proprietarul mi-a spus că are nevoie de câteva zile ca să se hotărască, pentru că voia să iasă din afaceri. Dacă făcea aceasta, reclama nu ar mai fi avut nici un rost. L-am întrebat de ce vrea să renunţe, când se părea că afacerile îi merg bine.

– Ar trebui să-ţi vorbesc despre problema mea. Vrei să închizi uşa biroului, te rog?

M-am aşezat pe scaun şi el mi-a spus:

– Nu ştiu de ce îţi povestesc. N-am discutat cu nimeni altcineva până acum. Acasă, am o situaţie foarte grea, care se înrăutăţeşte din zi în zi. Soţia mea şi cu mine nu ne mai înţelegem deloc şi am ajuns la punctul în care eu cred că este bine să-mi închid firma şi să mă mut în California cu fiul meu de şaisprezece ani şi să mă despart de soţia mea. De aceea, este foarte dificil pentru mine să iau o hotărâre finală în legătură cu această reclamă.

Luând în consideraţie programul meu foarte încărcat şi instruirea pe care o primisem, lucrul cel mai corect pentru mine era, în acest caz, să renunţ la reclama respectivă (aveam nevoie de semnătura lui pentru aceasta) şi să-i explic că aş putea să o pun din nou în cartea de telefoane înainte de o anumită dată, când cartea urma să meargă la tipărit. Aceasta mi-ar fi scutit câteva drumuri şi aş fi putut să folosesc timpul vânzând reclame la alte firme.

Dar eu nu am făcut nimic din toate acestea, pentru că auzeam cuvintele: „Nu pentru El Însuşi a trăit, a gândit şi S-a rugat". Am simţit profund că trebuia să îl ajut pe acel om să scape de povară şi m-am rugat în tăcere pentru el. Apoi, l-am întrebat:

– Ai putea să-mi spui cum de au ajuns lucrurile atât de rău în căminul tău?

– A început cam cu trei ani în urmă, imediat după ce ne-am mutat într-o casă nouă, frumoasă. Soţia mea a început să-mi ceară tot felul de lucruri. Se plângea că nu îi ofer destul timp din timpul meu şi că-mi iubesc mai mult afacerile decât o iubesc pe ea. Într-adevăr, petreceam mult timp la companie şi ştii că a servi publicul înseamnă mult timp din timpul tău preţios. Am încercat să-i explic că, pentru a avea bani ca să pot să-i cumpăr tot ce îmi cere, trebuia să lucrez mult şi să fac ore suplimentare. Dar ea nu putea să înţeleagă aceasta şi continua să mă acuze că am o inimă de piatră. A venit timpul când a ajuns să fie foarte mânioasă şi chiar să arunce farfuriile pe jos.

– Te-ai gândit să ceri sfat la o persoană pregătită profesional în probleme de familie?

– Da, am mers anul trecut. Ne-a ajutat puțin, dar mânia ei revine mereu. Nu mai este persoana pe care am cunoscut-o ani în șir. Poate să fie foarte plăcută la un moment dat, apoi, fără nici un motiv, își schimbă atitudinea și devine răutăcioasă și nesuferită. Un lucru știu cu siguranță, că nu mai pot să continuu viața în felul acesta.

Aș fi dorit să vorbesc cu el despre Dumnezeu, dar nu puteam, pentru că, atunci când am fost instruit, instructorii ne-au spus într-un mod foarte hotărât că este împotriva regulamentului companiei de a vorbi despre politică sau despre religie cu clienții noștri și că timpul companiei trebuie folosit în mod strict pentru afacerile ei.

I-am făgăduit că mă voi întoarce peste două săptămâni, ca să-i dau ocazia să se hotărască în legătură cu acele prezentări din cartea de telefoane. El s-a gândit că este o idee bună și, când am plecat de acolo, i-am spus că mă voi ruga pentru el și pentru soția lui. Omul mi-a mulțumit că arătam interes pentru problema lui.

În timp ce mergeam cu mașina spre următorul meu client, gândindu-mă la problemele pe care le avea acel om, am simțit o adâncă îngrijorare pentru familia lui, sentiment pe care nu îl mai avusesem niciodată mai înainte în legătură cu oameni complet străini de mine. Apoi, Duhul lui Dumnezeu mi-a adus aminte ceva ce memorasem cu mult timp înainte: „Fiul lui Dumnezeu, cercetând lumea, văzu suferință și mizerie. Cu milă, El văzu cum oamenii ajunseseră victime ale cruzimii lui Satana. El privea cu compătimire la aceia care erau corupți, ucigși și pierduți." (*Hristos, Lumina lumii*, p.25, ed. 1990)

Mi-am dat seama acum că sentimentele pe care le aveam erau rezultatul împărtășirii iubirii pline de compasiune a lui Hristos, iubire care se coborâse asupra mea, prin Duhul Lui, ca răspuns la rugăciune. Am avut o dorință subită de a mă opri și a mă ruga pentru ei, în timp ce treceam prin dreptul unui magazin. Intrând în parcare, am mers până în spatele clădirii, unde am oprit mașina. Atunci mi-am zis: „Aș dori ca Domnul să aibă o cameră de reanimare deosebită pentru toți acești oameni devastați de ravagiile păcatului și chinuiți de Satana".

Soția mea, Hilda – care este asistentă medicală – lucra într-o secție de reanimare a unui mare spital. Cu câteva zile mai înainte, am vorbit despre munca ei și eram uimit de grija și devotamentul asistentelor față

de pacienții lor. Am simțit atunci o dorință de a oferi ajutor spiritual, în mod asemănător, acelora care treceau prin diferite crize. Scoțând Biblia din geantă, am deschis-o la capitolul 27 din Matei și am citit despre crucificare. Apoi m-am rugat, pledând, prin meritele sângelui pe care Hristos l-a vărsat la Calvar, ca omul cu care vorbisem și soția lui să primească ajutor divin.

Mi-am amintit atunci de un articol scurt, pe care-l citisem și care se referea la puterea divină care ni se oferă în timp de criză. Acel paragraf era într-unul din volumele *Mărturii pentru comunitate*. Am căutat în geantă și am scos volumul. Port această servietă cu mine zi și noapte. În ea am Biblia, cele cinci volume din seria „Conflictul Veacurilor" (*Patriarhi și Profeți, Profeți și Regi, Hristos, Lumina lumii, Istoria Faptelor Apostolilor, Tragedia Veacurilor*), *Mărturii pentru comunitate*, *Parabolele Domnului Hristos* și alte cărți. Pentru că nu merg niciodată într-un restaurant, ci îmi aduc întotdeauna cu mine fructe și nuci, pe care le mănânc în mașină, întotdeauna petrec pauza pentru masa de prânz citind.

Mai aveam încă un sfert de oră până la prânz și m-am hotărât să iau atunci pauza pentru masa de prânz. Căutând articolul, l-am găsit la pagina 19, în volumul 8 din *Mărturii*, sub titlul „Puterea făgăduită": „Dumnezeu nu ne cere să împlinim ce ne stă înainte în propria noastră putere. El ne-a asigurat ajutor divin în toate situațiile pentru care resursele noastre omenești nu sunt suficiente. El ne trimite Duhul Sfânt în ajutor, în fiecare situație, ca să ne întărească speranța și asigurarea, ca să lumineze mințile noastre și să ne curățească inimile. Hristos ne asigură că biserica Lui va fi un trup transformat, luminat prin puterea cerului, având gloria lui Emanuel. Este scopul Lui ca fiecare creștin să fie înconjurat de o atmosferă de lumină și pace".

Atunci mi-am dat seama că un creștin consacrat, care Îl iubește pe Dumnezeu, nu va fi satisfăcut să se relaxeze în acea atmosferă spirituală de lumină și pace, ci va merge în lume și îi va invita pe cei nenorociți și săraci în duh, pe cei handicapați, care au avut o ciocnire directă cu păcatul, pe cei asupriți de Satana. Isus îi va atrage pe toți, ca să fie înconjurați cu aceeași atmosferă spirituală.

Primul citat din paragraful menționat mai sus a făcut o impresie

deosebită asupra mea şi l-am citit de câteva ori. În timp ce meditam la aceasta, mi-am amintit de o afirmaţie care se găseşte la pagina 627 din cartea *Hristos, Lumina lumii*, care spune că Duhul Sfânt al lui Dumnezeu este mijlocul prin care putem să rezistăm şi să biruim păcatul. Numai Duhul Sfânt poate să ne dea biruinţă asupra eului, asupra lumii şi asupra îngerilor răi.

„Descriindu-le ucenicilor lucrarea Duhului Sfânt, Isus a dorit să-i inspire cu bucuria şi speranţa care inspirau propria Lui inimă. El Se bucura, pentru că ştia cât de bogat era ajutorul pe care îl oferea Bisericii Sale. Duhul Sfânt era cel mai înalt, cel mai deosebit dintre toate darurile pe care le-ar fi putut obţine de la Tatăl pentru înflăcărarea poporului Său. Duhul Sfânt urma să fie dăruit ca mijloc de a regenera şi, fără aceasta, sacrificiul lui Hristos ar fi fost fără rezultate. Puterea răului s-a întărit în timpul secolelor şi supunerea oamenilor la această captivitate este uimitoare. Se poate rezista în faţa păcatului şi se poate birui numai prin intervenţie puternică la cea de a treia Persoană a Dumnezeirii, care nu vine ca o formă modificată de energie, ci în plinătatea puterii divine. Duhul Sfânt face ca lucrarea Mântuitorului lumii să devină efectivă. Prin Duhul Sfânt, inima este curăţită. Hristos ne-a dăruit Duhul Său ca o putere divină pentru a birui toate tendinţele ereditare şi cultivate ale răului." (*Hristos, Lumina lumii*, p. 627)

Am fost convins că rugăciunile mele pentru alţii sunt de mică valoare, dacă eu nu mă rog fierbinte pentru puterea extraordinară a celei de a treia Persoane a Dumnezeirii, care să lucreze minunea mântuirii în vieţile acelora pentru care mă rog.

După cum Isus S-a bucurat de ajutorul plin de bogăţie pe care l-a oferit bisericii Sale, tot aşa inima mea a fost înălţată când am privit şi am înţeles ce poate face Duhul Sfânt şi cum poate să-i transforme pe alţii. O altă informaţie, găsită la pagina 20 din *Mărturii*, vol.8, a completat imaginea din mintea mea, ca să înţeleg ce a făcut Isus pentru persoanele bolnave de păcat, ca prin Duhul Sfânt să poată primi o îngrijire deosebită în camera de reanimare a lui Dumnezeu. Atunci am descoperit că ajutorul este chiar acum la îndemână.

„Astăzi, făgăduinţa Duhului ne aparţine ca şi primilor ucenici... Chiar în această clipă, Duhul Sfânt şi harul Lui sunt pentru cei care au nevoie de El şi Îl primesc pe cuvânt".

Dumnezeu m-a condus în această lucrare a rugăciunii, prin care multe vieţi să fie binecuvântate, primind pacea iubirii Sale într-o lume plină de cruzime. Problema timpului folosit pentru a asculta frământările acelui om de afaceri a fost rezolvată de Dumnezeu în acea după-amiază. La fiecare vizită pe care am făcut-o diferiţilor proprietari de companii, i-am găsit într-o bună dispoziţie şi interesaţi de acel progam pe care-l prezentam cu cărţile de telefoane. La sfârşitul zilei, când mi-am făcut totalul venitului, am descoperit că a fost cea mai bună zi pe care o avusesem vreodată. Aceasta i-a făcut mare plăcere şefului meu, care mi-a cerut să spun secretul succesului şi altor salariaţi. Am făcut aceasta, spunând că Marele Monarh al galaxiilor a încoronat eforturile mele cu binecuvântarea Lui divină.

Pentru a asigura ajutorul divin pentru acea familie, în următoarele două săptămâni mi-am schimbat puţin programul. În fiecare seară, am pus ceasul să sune cu 15 minute mai devreme decât de obicei, pentru că doream să încep fiecare nouă zi cu o rugăciune pentru acea familie. După ce mi-am reconsacrat şi rededicat viaţa mea lui Dumnezeu, continuam rugăciunea, mijlocind în favoarea lor. Cu Biblia deschisă la capitolul despre crucificare, din Matei 27, eu pledam în numele meritelor sângelui lui Hristos, prin care acea familie putea să primească un ajutor deosebit în viaţa zilnică.

Rugăciunea mea de mijlocire suna în felul acesta: „Preţiosul meu Tată ceresc, aş dori să-Ţi mulţumesc mai întâi pentru că ai îngăduit ca Hristos să vină şi să locuiască cu noi şi să ne asigure mântuirea la un preţ atât de mare. Doresc să-mi exprim aprecierea mea, pentru că Tu m-ai onorat atât de mult înaintea locuitorilor galaxiilor şi a îngerilor din ceruri, făcându-mă un membru în forţele de rezistenţă ale lui Isus, într-o lume ocupată de păcat.

Inima mea este plină de bucurie pentru faptul că ai binecuvântat biserica Ta, care păzeşte poruncile, cu darul Spiritului Profeţiei, descoperindu-ne astfel misiunea Duhului Sfânt, prin care se îndeplineşte mântuirea omului şi pentru care lucrarea Ta de pe pământ se poate încheia cu putere şi mare slavă. Scumpul meu Mântuitor, pentru că prin inspiraţie am găsit că Tu eşti un Tată plin de milă, nu ezit să aduc în atenţia Ta vieţile domnului şi doamnei A.

Îmi dau seama că ei au fost sub atacul permanent al lui Satana şi că se luptă cu gânduri de deprimare şi cu experienţe triste, dar vieţile lor sunt într-o stare deplorabilă şi eu nu vreau să stau cu mâinile încrucişate, fără a face ceva, în timp ce duşmanii lui Dumnezeu îşi măresc eforturile lor pentru a distruge lucrarea lui Hristos în favoarea omului şi pentru a prinde sufletele oamenilor în cursele lor.

Pledez, o Doamne, prin meritele sângelui Domnului slavei, care s-a vărsat la Calvar, pentru iertarea păcatelor şi pentru mântuirea acestei familii. Tu ştii, Tată, că eu nu ezit să cer puterea divină a celei de a treia Persoane a Dumnezeirii, ca să certe pe Lucifer şi să-i îndepărteze pe agenţii săi să stăpânească vieţile oamenilor. Când eram spiritist, rugăciunile perseverente ale lui Cyril şi Cyntia Grosse în favoarea mea au deschis calea ca Duhul Sfânt să mă smulgă din aceste activităţi demonice pentru o săptămână întreagă şi să facă posibil ca eu să primesc studii biblice şi să-L accept pe Hristos ca Domn şi Mântuitor al meu.

Astfel, Tată, fie ca Duhul Tău cel Sfânt să coboare asupra domnului şi doamnei A, în această zi, să-i înconjoare cu o atmosferă spirituală de lumină şi de pace şi să le permită să ia hotărâri inteligente pentru această viaţă şi pentru veşnicie. Ştiu, Doamne, că Tu nu forţezi pe nimeni să ia o decizie, dar Tu poţi să-i ajuţi pe aceşti oameni să ia hotărâri drepte.

Eu nu ezit să cer ca minunile harului să se producă în vieţile lor, pentru că Hristos a plătit deja preţul pentru fiecare binecuvântare pe care o poate revărsa cerul.

Cât despre mine, care Te rog ca un mijlocitor pentru a deschide calea pentru a treia Persoană a Dumnezeirii, ca să lucreze pe căi pline de putere în fiecare familie, m-aş bucura ca rugăciunile mele să primească răspuns înaintea ochilor mei, când mă voi întoarce să-l văd pe acel om peste două săptămâni. Şi fie ca binecuvântările Duhului Sfânt să cadă în mod abundent asupra mea, ca să pot să spun ca Iov în vechime: 'Urechea care mă auzea, mă numea fericit, ochiul care mă vedea mă lăuda. Căci scăpam pe săracul care cerea ajutor şi pe orfanul lipsit de sprijin. Binecuvântarea nenorocitului venea peste mine, umpleam de bucurie inima văduvei'" (Iov 29,11-13).

Tată, fie ca această experienţă să mă aducă mai aproape de Mântuitorul meu, ca să-L cunosc mai bine pe El şi puterea învierii Lui

(Filipeni 3,10). Tată ceresc, acum când închei această rugăciune, ajută ca să nu fie sfârşitul, ci începutul unei vieţi preţioase cu Tine. Din nou Îţi mulţumesc pentru iubirea Ta şi pentru harul pe care l-ai răspândit atât de bogat în vieţile acelora pentru care mă rog.

Prezint această cerere în Numele Mântuitorului nostru plin de har şi credincios, Isus Hristos, care are dreptul legal înaintea locuitorilor galaxiilor şi a îngerilor din ceruri să-i ridice pe urmaşii căzuţi ai lui Adam printr-o mântuire completă la neprihănire".

Au trecut două săptămâni şi, cu simţăminte de bucurie, dar şi de îngrijorare, am intrat în biroul domnului A. În timp ce mă aşteptam să aud vorbind despre binecuvântările primite, simţeam, de asemenea, că era posibil ca acel cuplu să fi opus rezistenţă călăuzirii Duhului Sfânt, exercitându-şi dreptul dat de Dumnezeu, al libertăţii de alegere, şi să fi luat hotărâri greşite. Dar n-a trecut mult timp şi am aflat ceea ce se petrecuse în vieţile lor.

Întrând în biroul contabilului, am întrebat dacă domnul A va fi mult timp ocupat cu persoana cu care era în birou. Contabilul a spus că va dura doar câteva minute. El a adăugat că şeful lui tocmai a finalizat planurile de a mări atelierul. Şi, mai mult, omul de afaceri mă aştepta în acea dimineaţă. Imediat mi-am înălţat inima într-o melodie tăcută, de laudă, la adresa lui Dumnezeu, când am putut să văd cum puterea iubirii Lui fusese la lucru pentru aceia pentru care mă rugasem.

Domnul A m-a primit cu o expresie plină de pace pe faţa lui, care reflecta iubirea lui Dumnezeu, şi a dat mâna cordial cu mine.

– Am multe veşti bune pentru tine. Minuni de necrezut au avut loc în viaţa mea de când ne-am văzut ultima dată. Soţia mea şi cu mine suntem din nou într-o relaţie foarte bună şi viaţa are o nouă însemnătate pentru mine.

În timp ce îmi povestea, îmi dădeam seama că Duhul lui Dumnezeu lucrase în vieţile lor, aşa cum este descris la pagina 143 din *Hristos, Lumina lumii*: „Când Spiritul lui Dumnezeu ia inima în stăpânire, El transformă viaţa... Iubirea, umilinţa şi pacea iau locul mâniei, invidiei şi certurilor. Bucuria ia locul întristării, iar faţa oglindeşte lumina cerească".

Apoi, la trei zile după ce m-am oprit ca să vorbesc cu el ultima oară, mi-a spus că soţia lui a început să se poarte altfel cu el, când mergea la

masa de prânz sau de seară; spre surprinderea lui, descoperea că televizorul era închis şi muzica clasică favorită se auzea la casetofon în surdină. Ea se purta plăcut, dar era pierdută în propriile ei gânduri. Două zile mai târziu, i-am dat telefon la birou şi l-am rugat să încerce să termine problemele, ca să nu mai fie nevoie să se mai întoarcă la serviciu după masa de seară. El mi-a spus că va putea să aranjeze aceasta, dar, probabil, va merge la prânz ceva mai târziu decât de obicei.

Când a sosit acasă, soţia lui l-a întâmpinat cu masa de seară pregătită şi cu candelabrul aprins. Apoi, i-a explicat că ea s-a gândit foarte serios la tensiunile şi frământările care le ameninţau căsătoria. Acum considera că este capabilă să-şi controleze mânia şi sentimentele negative şi a spus că de câteva zile ea s-a maturizat, transformându-se dintr-o persoană confuză şi cu multe probleme, într-o persoană plină de calm şi raţională. Şi mai mult, a adăugat că viaţa este prea scurtă ca să fie consumată în sentimente de părere de rău faţă de propria ta persoană, când în realitate există atât de multe motive să fii mulţumit.

În timp ce îmi descria situaţia de acasă, pe care el o numea „norocul lui", inima mea cânta de bucurie venită din ceruri, Îi mulţumeam tăcut lui Dumnezeu şi-L lăudam, pentru că m-a făcut un canal prin care să-Şi reverse „cele mai preţioase puteri din univers". (*Mărturii*, vol.8, p.27)

Apoi, mi-a spus cum el însuşi a avut câteva zile în care s-a examinat pe sine. Împreună cu soţia, s-au hotărât să încerce un nou început.

– Poate că îţi este greu să crezi, dar îţi spun fără exagerare că întreaga atmosferă din căminul nostru s-a schimbat, a spus el în concluzie. Nu ştiu cum să-mi explic! Este atât de plin de pace, atât de plin de bucurie! Când merg acasă, totul este foarte plăcut.

Acum îşi făcea noi planuri pentru afaceri. El dorea să lărgească această construcţie şi să mai angajeze încă doi mecanici şi o altă persoană calificată care să facă estimările reparaţiilor şi să conducă acel loc. Atunci ar fi putut fi în stare să îşi ia timp din când în când, timp pe care să-l petreacă cu soţia lui.

– Cum îţi explici că, într-un timp atât de scurt, s-a petrecut ceva atât de fantastic? m-a întrebat el deodată.

M-am rugat în tăcere: „Părinte ceresc, Te rog, binecuvântează-mi mintea ca să vorbesc cu înţelepciune".

Apoi am spus tare:

– Domnule A, dacă îţi aminteşti, când am plecat acum două săptămâni de la tine, ţi-am spus că am să mă gândesc la tine şi la soţia ta şi am să mă rog pentru voi. Ceea ce aţi experimentat voi este rezultatul răspunsului la rugăciunile mele.

Dând din cap, el a spus:

– Te cred şi sunt foarte recunoscător că te-ai rugat pentru noi, dar n-am văzut niciodată rugăciuni împlinite cu atâta putere. Şi eu, şi soţia mergem la biserică, dar trebuie să recunosc că nu am văzut rugăciuni care să primească un astfel de răspuns – rugăciuni care, de fapt, au schimbat vieţile noastre.

Spre surprinderea mea, expresia şi vocea lui au luat o notă bruscă de disperare.

–Te rog, făgăduieşte-mi că vei continua să te rogi pentru noi. Te rog!

Niciodată în viaţa mea nu am simţit că sunt atât de necesar pentru cineva şi în acelaşi timp eram atât de bucuros, văzând cum rugăciunile mele primesc răspuns.

– Domnule, îţi făgăduiesc că mă voi ruga pentru tine şi pentru soţia ta. Da fapt, voi pune numele voastre pe lista mea de rugăciune permanentă. Voi avea grijă ca, în fiecare zi, rugăciuni de mijlocire să se înalţe la Dumnezeu în favoarea voastră.

Am revizuit împreună cu el anunţul pentru publicitatea afacerilor lui în cartea de telefoane şi am plecat la adresele următoare pe care le aveam pe listă. În anul următor, nu am lucrat la acea carte de telefoane, pentru că am fost mutat într-o altă zonă, dar, la o întâlnire cu mai mulţi reprezentanţi de la compania de telefoane, persoana care s-a ocupat de acest om de afaceri, în anul respectiv, mi-a adus veşti bune.

– Roger, domnul A îţi trimite salutări. El a dorit ca să-ţi transmit despre succesul lui în afaceri, dar mai mult ca orice a dorit să ştii că totul este bine în familia lui. Da fapt, mi-a spus că situaţia de acasă nu a fost niciodată mai bună ca acum. Nu mi-a spus despre ce aţi discutat, dar oricum mi-am dat seama că ai făcut o impresie adâncă asupra acelui om.

Erau într-adevăr veşti bune că Duhul lui Dumnezeu, în camera Lui de reanimare, oferea zilnic îngrijire acestei familii.

19. Rugăciuni cu mari rezultate

N-a trecut mult timp de la experiența din Ohio-Hudson, când afirmația din *Hristos, Lumina lumii* (pag. 462) mi-a atras atenția în mod deosebit: „Știința mântuirii nu poate fi explicată, dar poate fi cunoscută prin experiență".

Acest pasaj mi-a rămas mult timp în minte. Pe când meditam la această problemă, citind Biblia și rugându-mă, m-am rugat la Dumnezeu ca Duhul Sfânt să-mi lămurească acest subiect. Dumnezeu a răspuns la rugăciunile mele și, într-o perioadă de doi ani, Duhul Lui m-a condus într-un număr de experiențe care mi-au luminat foarte clar mintea, că rugăciunile stropite cu sângele lui Hristos sunt ca o pană care deschide mai întâi puțin și apoi tot mai larg porțile masive ale citadelei lui Satana. Aceste rugăciuni aduc puterea Duhului Sfânt, singurul care poate imobiliza forțele întunericului, care poate elibera în Hristos.

Să mă explic: Timp de mai mulți ani, am meditat la experiența apostolului Pavel. Este uimitor că Isus i S-a arătat acestui bărbat pe drumul spre Damasc, pentru a-i arăta că zelul lui religios era orientat greșit.

Gândiți-vă: Domnul slavei vorbind unui om care ducea atât de mulți credincioși în închisoare, care a fost instrumentul prin care mulți au fost omorâți și care găsea plăcere în a încerca să-i forțeze pe unii dintre ei să blesteme (Fapte 26,10.11).

Îmi treceau prin minte tot felul de întrebări: De ce a urmat Dumnezeu o astfel de cale cu Saul din Tars? Nu era părtinitor cu Saul, lucrând la salvarea lui altfel decât pe căile obișnuite, prin care El îi salvează pe oameni în Împărăția Lui veșnică?

Într-o zi, în timp ce stăteam în mașină așteptând la rând să o spăl, răspunsul mi-a venit puternic și clar. Biblia era deschisă la 1 Timotei 2: „Vă îndemn dar fraților, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu

toată evlavia și toată cinstea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului". Imediat după aceasta, un paragraf din *Mărturii*, volumul 7, p. 213 , pe care îl memorasem cu mai mult timp înainte, mi-a venit în minte cu o nouă înțelegere: „Noi nu înțelegem așa cum ar trebui marea luptă ce se duce între forțele nevăzute, lupta dintre îngerii ascultători și cei neascultători. Pentru fiecare om se luptă îngerii buni și îngerii răi. Aceasta nu e o luptă ireală. Luptele în care noi suntem prinși nu sunt lupte în care ne prefacem că luptăm. Noi avem să dăm piept cu adversarii cei mai puternici și rămâne pe seama noastră să hotărâm cine să câștige. Noi trebuie să ne găsim puterea acolo unde și-au găsit-o primii ucenici. 'Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri'".

Până atunci, înțelesesem că aceste cuvinte: „și depinde de noi să hotărâm cine învinge" sunt strict legate de o experiență personală. Dar acum înțeleg că acestea se referă, de asemenea, și la experiența altora. Am început să văd marea importanță pe care Pavel o dă puterii rugăciunii de mijlocire în salvarea celor necredincioși. Cu două zile mai înainte, citisem pentru devoțiunea de dimineață din capitolul 19 din Faptele Apostolilor și comentariul Ellenei White, intitulat „Efes". Am văzut cum Pavel se găsea împreună cu câțiva credincioși tineri din orașul Efes, capitala unei mari provincii din Imperiul Roman.

„Efesul nu numai că era cea mai strălucită, dar era și cea mai decăzută dintre cetățile Asiei" (*Istoria Faptelor Apostolilor*, p.236). Istoria seculară arată că Efes era unul dintre marile centre oculte ale vechiului Imperiu Roman.

Cred că Pavel s-a rugat în mod serios și, prin puterea Duhului Sfânt, „Dumnezeu făcea minuni nemaipomenite prin mâinile lui Pavel" (Fapte 19,11). „Și Numele Domnului Isus era proslăvit" (vers. 17). Puterea lui Satana asupra oamenilor era zdrobită și atunci astrologii, ghicitorii, închinătorii la spirite s-au convertit la credința lui Isus Hristos. Ei au adus cărțile lor oculte și „le-au ars înaintea tuturor; prețul lor s-a socotit la cincizeci de mii de arginți" (vers.19).

În mintea mea, a început să se formeze o imagine diferită a Epistolei lui Pavel către Timotei, care, în acel timp, era pastor al bisericii din Efes,

lucrând din greu pentru a-i converti pe efesenii care erau adânc înrădăcinați în cultura păgână. Atunci am tras concluzia că orice convertire la creștinism trebuie făcută prin rugăciuni și cereri de mijlocire la Dumnezeu.

Am văzut și am înțeles clar de ce Isus a lucrat într-un mod deosebit la chemarea lui Pavel din Tars la creștinism. Cineva se ruga pentru convertirea lui Pavel. Nu trecuse nici o zi fără ca acea persoană să pledeze înaintea lui Dumnezeu.

Îmi imaginez că, indiferent cine va fi fost acea persoană, ea și-a amintit cuvintele lui Isus: „Dar Eu vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc..." (Matei 5,44).

Acea persoană era, fără îndoială, convinsă că rugăciunile stropite cu sângele prețios al lui Hristos vor permite ca brațul celui Atotputernic că se miște într-un mod deosebit pentru convertirea lui Saul la creștinism. Sunt sigur că mulți dintre credincioși îl aminteau pe Saul în rugăciunile lor, ca într-un fel Dumnezeu să-l oprească să-i mai persecute. Pe de altă parte, această persoană deosebită se ruga cu un singur obiectiv în minte: convertirea lui Saul. Într-o zi, un vecin a ciocănit la ușă și a spus: „Pot să intru? Am vești bune să-ți aduc. Este aproape de necrezut, dar Saul din Tars a devenit creștin". După ce au fost povestite detaliile, probabil că acea persoană nu a părut surprinsă și poate că a spus: „Știam de mult că, mai curând sau mai târziu, Domnul slavei îl va salva pe Saul, și eu m-am rugat pentru salvarea lui".

Ce răspuns la rugăciune a fost acesta! După ce Dumnezeu a ascultat astfel de rugăciuni un anumit timp, a văzut că putea să răspundă pe o singură cale: să vorbească personal cu Saul, descoperindu-i într-o străfulgerare maiestatea Lui divină.

Miracolele urmează

Am credința că minuni puternice despre persoane care vor veni la mântuire vor avea loc în curând, prin puterea rugăciunii de mijlocire, în timp ce Duhul Sfânt conduce un număr mare de copii ai lui Dumnezeu în lucrarea de mijlocire pentru cei pierduți.

Ellen White declara, cu o sută de ani mai înainte, că „înainte de revărsarea finală a judecăților lui Dumnezeu peste pământ, în mijlocul poporului lui Dumnezeu se va da pe față o așa reînviorare a evlaviei de la

început cum nu s-a mai văzut din timpurile apostolice". (*Tragedia Veacurilor*, p.425, ed. 1992)

Înțeleg că această afirmație înseamnă că poporul lui Dumnezeu se va reîntoarce la credința de bază. Credincioșii vor lua în serios sfatul lui Pavel către Timotei și-l vor pune în practică zilnic: „Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii".

Cu alte cuvinte, rugăciunile stăruitoare, făcute prin credință, pentru cei necredincioși și cei pierduți, se vor înălța zilnic la scaunul harului. Cei care se roagă astfel vor cere cu lacrimi de la Tatăl milei infinite ca meritele sângelui lui Hristos, vărsat la Calvar pentru păcătoși, să fie puse și asupra persoanelor pentru care ei se roagă. Vom vedea atunci minuni ale mântuirii, în timp ce Duhul lui Dumnezeu îi transformă pe oameni.

Am văzut sângele lui Hristos lucrând minuni în viețile oamenilor. De fapt, am simțit acea putere în propria mea viață. „Știința mântuirii nu poate să fie explicată, dar poate să fie cunoscută prin experiență." Noi nu înțelegem procesul mântuirii și modul în care lucrează prin sângele vărsat al lui Hristos. Aș dori să ilustrez, privind în trecut la câteva momente din timpul convertirii mele de la spiritism.

Tremur când mă gândesc cât de aproape am fost de punctul în care puteam să pierd viața veșnică. Dacă Cyril și Cyntia Grosse nu ar fi intervenit în favoarea mea, pledând prin meritele sângelui lui Hristos, ca să șteargă păcatele mele, în credința că Duhul Sfânt poate să conducă deasupra forțelor răului și să aducă eliberarea, atunci eu nu m-aș mai fi bucurat astăzi de speranța în viața veșnică.

Eu eram un om care vorbea cu spiritele demonice. Gândul la Dumnezeu era cel mai îndepărtat gând din mintea mea, dar îi promisesem directorului evreu de la firma la care lucram că voi afla de ce Cyril Grosse, care este creștin, păzește ziua a șaptea ca Sabat. Ceea ce nu știam atunci era că Cyril și Cyntia Grosse erau oameni ai rugăciunii, care se rugau pentru o persoană necredincioasă și aveau credința fermă că Duhul lui Dumnezeu poate să aducă mântuirea. De la început, le-am spus că nu mă interesează religia și că sunt un ateu convins. Tot ceea ce voiam era ca ei să-mi arate din Biblie pe ce anume se bazau când păzeau ziua a șaptea ca Sabat. Și aș mai fi dorit să știu, le-am spus eu, ce spune Biblia în legătură cu lumea spiritelor.

Din acea clipă, Duhul lui Dumnezeu a început să lucreze cu putere asupra minții mele. După cinci zile de studiu biblic, câte patru ore în fiecare seară, am luat hotărârea de a-L primi pe Hristos și de a păzi Sabatul biblic chiar de a doua zi. Atunci am povestit acelei familii despre legătura mea din trecut cu spiritele. Ei mi-au răspuns că ceva din firea mea, din felul meu de a fi, îi tulburase.

Câteva zile mai târziu, spiritele au încercat să îi distrugă printr-un foc, care a transformat într-o clipă camera de zi într-un infern. Ascunsă în spatele unui zid de flăcări, singura scăpare a Cyntiei era o fereastră, care se afla la etajul trei.

Cyril a alergat și a adus o pătură pe care a aruncat-o peste ea. Fratele ei a sunat la pompieri. Când soțul ei s-a întors peste câteva clipe, Cyntia era în dreptul ușii. O voce puternică îi spusese să sară prin foc. Părul îi era pârlit, de asemenea și genele, dar flăcările nu-i atinseseră nici o parte a corpului și nici îmbrăcămintea.

După ce au stins focul, pompierii au descoperit că în locul în care se aflase Cyntia explodase ceva cu așa putere, încât s-a făcut o gaură prin tavan. Totul arsese în acea cameră. Dar un fenomen foarte ciudat a avut loc în debaraua de haine. Un geamantan de haine rămăsese neatins de foc. Totuși, unele dintre hainele dinăuntru erau scrum, în timp ce altele erau intacte. Pompierii nu mai văzuseră așa ceva mai înainte.

Acea experiență mi-a servit la începutul călătoriei mele creștine, creând în mine o înțelegere a puterii rugăciunii de mijlocire. Mă rugam fierbinte pentru această familie, după ce demonii declaraseră că eu și acea familie, care îmi prezentase studiile biblice, aveam să coborâm în mormânt de timpuriu. Rugăciunile mele zilnice se înălțau la Dumnezeu, pentru grija Lui iubitoare față de acești prieteni.

În prezent, Cyril și Cyntia Grosse locuiesc în California, unde, timp de mulți ani, au predat în școlile din zona Los Angeles.

Aș dori să revin la experiența mea din fața locului public pentru spălatul mașinilor. Am fost adânc impresionat de gândul că Dumnezeu mă cheamă la o lucrare pe care nici îngerii din ceruri nu pot să o facă. El dorea ca eu să mijlocesc în rugăciune pentru cei necredincioși, pe care aveam să-i întâlnesc în activitatea mea. Știam exact unde pot găsi puterea ca să-i ajut pe acești oameni – în rugăciune și în implorare înaintea lui Dumnezeu,

care așteaptă cererile noastre după ajutor, pentru ca El să aibă dreptul legal înaintea Universului să acționeze cu putere în domeniul lui Satana și să-i salveze pe captivii lui.

Aș dori să clarific expresia „cei necredincioși și nesalvați". Deseori, aceștia sunt persoane foarte inteligente, rafinate și cultivate, care au succes în lumea de afaceri. Ei sunt cetățeni care respectă legile civile și la care cei din jur privesc cu mare admirație și respect. Dar, când este vorba de starea lor spirituală, se vede că le lipsește ceea ce e esențial.

În plus, vom descoperi mulți oameni cu o viață prosperă, care, prin limbajul lor profan, arată că sunt într-adevăr necredincioși și că nu doresc să-și schimbe modul de viață. În ambele grupe, mulți, deși stau foarte bine din punct de vedere financiar, au totuși pe umerii lor poveri grele. Unii presară mizerie și necaz în viețile altora din cauza propriilor lor probleme și presiuni și se poartă cu răutate și cruzime.

În toamna anului 1968, compania la care lucram m-a desemnat pentru o lucrare în Buffalo, New York. Aceasta era o arie foarte vastă, care m-a adus în contact cu persoane importante și influente, incluzând președinți ai unor mari corporații, și am ajuns să-i cunosc îndeaproape, pentru că mă întâlneam cu ei anual, pentru reclamele din cartea de telefoane.

Aici am văzut lucrarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu pe căi minunate. Dar, înainte să prezint câteva din experiențele rugăciunilor mele, am simțământul că este important să luăm în considerație motivele pe care le-a avut Isus când S-a rugat pentru ființele umane.

Ellen White a descoperit elementul atotputernic care L-a condus pe Isus să meargă pe drumul spre Calvar: „Iubirea față de Dumnezeu, zelul pentru slava Lui și iubirea pentru omenirea căzută L-au adus pe Isus pe pământ, ca să sufere și să moară. Aceasta a fost forța conducătoare în viața Lui. Acesta este principiul, pe care El ne îndeamnă să-l adoptăm". (*Hristos, Lumina lumii*, p.330)

Când am citit Biblia și scrierile Ellenei White, de-a lungul anilor, am observat că Domnul nostru a încercat în mod constant să impresioneze mințile copiilor Lui cu iubirea Sa divină, plină de compasiune față de ființele căzute, muritoare. El a petrecut mult timp în rugăciune, dându-le un exemplu, pentru ca și ei să devină mijlocitori pentru alții.

Când S-a înălțat la ceruri, Lui nu-I era teamă că ucenicii Îl vor dezamăgi în lucrarea de mântuire a altora. El urma să le trimită pe ACELA care avea să-i învețe cum să trăiască în așa fel, încât să Îi aducă bucurie Mântuitorului lor.

Am descoperit nouă factori care stau în spatele vieții creștine, biruitoare. Când prin Duhul Sfânt avem acești factori, atunci putem să-L rugăm pe Dumnezeu ca aceleași binecuvântări să încoroneze viețile acelora pentru care ne rugăm. Acum, să luăm în considerație acești factori.

Factorul 1

Ellen White descoperă că acest factor constituie chiar fundamentul guvernării lui Dumnezeu (*Tragedia Veacurilor*, p.452). De fapt, iubirea plină de compasiune curge direct din inima lui Dumnezeu. Este iubirea față de alții, care nu cunoaște margini.

În timp ce iubirea omenească este îmbrăcată în egoism și produce rezultate scurte în timp, nestatornice, iubirea divină, plină de compasiune, este o forță care nu dă greș niciodată. Am găsit multă mângâiere în faptul că Tatăl milei infinite a iubit atât de mult omenirea, încât „a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică".

Trebuie să însetăm și să flămânzim după Dumnezeu, pentru ca El să aducă acea forță divină în viața noastră. Vorbind despre iubirea lui Hristos și marea noastră nevoie de El, Ellen White a observat că „desăvârșirea caracterului creștin se obține când impulsul de a ajuta și a binecuvânta pe alții pornește în mod constant dinăuntru". (*Parabolele Domnului Hristos*, p.306)

Am convingerea fermă că motivul pentru care căminele creștine sunt distruse, așa cum se întâmplă astăzi, producând durere în viețile bărbaților, femeilor și copiilor, este acela că inimilor noastre creștine le lipsește acea iubire divină, plină de compasiune. S-ar putea ca noi să nu admitem, dar rezultatele vorbesc mai puternic decât cuvintele.

Factorul 2

Acest factor este deseori înțeles greșit, din cauza unei contrafaceri foarte convingătoare. Acest element plin de valoare este bucuria cerească.

De-a lungul veacurilor, Satana a condus mii de oameni pe o cale greșită, făcându-i să creadă că vor găsi bucurie în plăcerea de sine și în a-și servi lor înșiși. Iar această bucurie se poate obține fără a avea considerație față de alții. Dar un astfel de mod de viață duce la dezamăgire și la o mare nefericire.

Pe de altă parte, vom găsi acea bucurie care este în Hristos. „Cei care rămân în Isus vor fi fericiți, veseli și bucuroși în Dumnezeu." (*Mărturii*, vol.4, p.659)

În Romani 15,3, ni se spune că „Hristos nu Și-a plăcut Lui Însuși. El a găsit o mare bucurie în a aduce binecuvântare în viețile altora. El a trăit, a gândit și S-a rugat nu pentru sine, ci pentru alții". (*Parabolele Domnului Hristos*, p.105).

Vorbind despre primii ucenici, Biblia declară: „Erau plini de bucurie și de Duhul Sfânt" (Fapte 13,52).

Cred că astăzi avem mare nevoie să ne rugăm cu intensitate pentru bucuria cerească. Numai atunci vom putea lucra pentru alții și vom putea aduce binecuvântări asupra lor.

Factorul 3

Și cei bogați, și cei săraci caută pacea. Pentru că sunt diferite grade de pace, aș dori să vorbesc despre pacea la nivelul cel mai înalt, pacea cerească. Acest fel de pace aduce o relaxare plăcută, creând o stare mintală și spirituală prin care suntem eliberați de temeri și de nelinişte.

Să ne gândim la Isus, care dormea în corabie în timpul furtunii (Marcu 4,38-40), sau la Petru, care dormea adânc în noaptea dinaintea zilei de execuție (Fapte 12,6; *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 121).

Astăzi, avem nevoie de aceeași eliberare de frică și de temeri. Cum putem să ajungem la o astfel de stare? Când Mângâietorul, Duhul Sfânt, Reprezentantul lui Hristos pe acest pământ, împarte pacea cerească tuturor, El aduce eliberare minții de orice probleme.

Factorul 4

Pentru a aprecia acest factor, trebuie să ne amintim de lumea plină de cruzime în care trăim. Problemele și necazurile vin sub tot felul de forme, dar cele mai dificile sunt nedreptatea și lipsa de bunătate a celor din jurul

nostru față de noi. Uneori, suntem tratați cu asprime și cruzime.

Apostolul Iacov, în capitolul 3 din epistola lui, compară limba omenească cu un mic foc ce se transformă într-un infern, provocând mari distrugeri. Pentru a supraviețui unei astfel de experiențe, avem nevoie de ajutor deosebit, sub forma roadei Duhului Sfânt, care este îndelunga răbdare și care a fost un alt atribut divin al Mântuitorului nostru. Când S-a întâlnit cu Moise pe muntele Sinai, Dumnezeu a declarat despre Sine că este „Domnul Dumnezeu, plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie" (Exodul 34,6).

Dacă primim zilnic un botez proaspăt al harului ceresc, vom putea să rezistăm în fața greșelilor și lipsurilor altora și să ne rugăm sincer ca binecuvântarea cerească să vină și în viețile acestora. Apoi, ca și apostolul Pavel, vom putea spune: „Pot totul în Hristos, care Mă întărește" (Filipeni 4,13).

Factorul 5

Iată un element de mare valoare pentru aceia a căror lucrare îi face să vină în contact cu multe persoane. Fie în lumea de afaceri, fie în lucrul direct cu publicul, care are nevoie de ajutor, o calitate de mare valoare este bunătatea.

Ellen White ne reaminteşte că Însuşi Dumnezeu este impresionat de această trăsătură și o privește cu multă admirație. „Adevărata bunătate este o piatră prețioasă, de mare valoare înaintea lui Dumnezeu" (*Mărturii*, vol.3, p.586). Isus a avut această trăsătură, însoțită întotdeauna de tact.

În dicționarul Webster, tactul este definit ca fiind „acea percepere delicată de a face și a spune ce este potrivit, fără a-i ofensa pe cei din jur". Ellen White vorbește despre tact divin și bunătate (*Mărturii*, vol.6, p.400).

Trecuseră trei ani de când lucram în Buffalo, New York, la paginile de reclame din cărțile de telefoane. Într-o dimineață, șeful m-a chemat în biroul lui. Mă gândeam ce putea să fie așa de important, încât nu putea să-mi spună în biroul meu. Când am intrat în biroul lui, mi-a cerut să închid ușa, apoi a sunat-o pe secretară și i-a spus să nu fie deranjat pentru câteva minute. Am simțit inima bătându-mi cu putere la gândul că se întâmplase ceva rău. Dar mi-am recăpătat imediat liniștea când mi-a

spus că ar dori să-i fac o favoare. Conversația s-a desfășurat în felul următor:

– Roger, am aici dosarele unei mari companii care trebuie revizuite și rezolvate de o persoană care este plină de tact și, în același timp, răbdătoare ca un înger. Această companie ne-ar putea aduce un mare profit și de aceea, când am avut o analiză, s-a discutat care ar fi persoana cea mai potrivită care să se ocupe de aceste dosare. Avem nevoie de cineva plin de finețe și tact, care să facă o impresie favorabilă asupra clienților. Roger, cred că tu ești omul potrivit pentru această lucrare.

– Dar unde este persoana care s-a ocupat în trecut de această companie?

– Nu-i mai putem permite să se ocupe anul acesta, pentru că a avut mari probleme. Am avut pierderi de câteva sute de dolari în fiecare lună. Acest om a spus că președintele corporației este foarte dificil de abordat. El nu avea timp să stea de vorbă, ci i-a cerut reprezentantului nostru să treacă pe la biroul lui de trei ori pe săptămână, până când va găsi timp să poată sta de vorbă. Omul nostru a mers acolo de cel puțin trei ori în șase luni.

În timp ce cântăream situația, eram destul de reținut să accept această sarcină și m-am rugat în tăcere: Doamne Isuse, ce să fac? Imediat mi-a venit în minte un paragraf: „Când ne prindem în credință de puterea Lui, El va schimba în mod minunat perspectivele cele mai fără de nădejde și mai descurajatoare. El va face aceasta pentru gloria Numelui Său" (*Mărturii*, vol.8, p.18). Am simțit că aceasta va fi ocazia prin care toți ceilalți să vadă că Domnul Dumnezeu, care a spus: „Adu-ți aminte de ziua de Sabat ca să o sfințești", are grijă de poporul Său.

Șeful meu mi-a reamintit de alte situații din trecut, în care am lucrat împreună și în care a observat și a fost impresionat de felul în care am rezolvat acele probleme.

– Roger, sunt conștient de faptul că o putere deosebită te însoțește și aș dori ca și colegii mei de aici să observe aceasta. Vrei să primești această lucrare și să-mi aduci bucurie?

– Văd acum că va trebui o minune din partea lui Dumnezeu ca această sarcină să se încheie cu succes, dar mă încred în puterea Lui și sunt convins că totul se va schimba în bine. Accept această sarcină.

În următoarele zece zile, am încheiat acel contract şi venitul companiei a crescut în mod substanţial. După ce m-am rugat ca Domnul să-mi dea tact divin şi bunătate, am telefonat, cerând o audienţă de cinci minute la acel director de instituţie, doar ca să mă prezint şi să-mi deschid o uşă. Primul contact a fost pozitiv şi a dus la o altă convorbire, câteva zile mai târziu, când i-am arătat câteva din reclamele pe care le pregăteam, din cartea de telefoane. Atunci a apreciat lucrarea mea şi, spre marea mea surprindere, m-a întrebat dacă aş dori să vin la biroul lui la ora şapte dimineaţa, ca să avem timp să discutăm şi despre alte reclame adiţionale. În biroul lui era mai multă linişte pe la ora şapte dimineaţa. I-am acceptat propunerea.

În timpul discuţiei, pe când îmi pregăteam paginile de reclame, mi-a spus despre problema teribilă pe care el şi soţia lui o aveau cu singurul lor fiu. Tânărul fusese bucuria vieţii lor, până când a început să folosească droguri şi să aibă probleme cu poliţia. Cu greu puteau să mai suporte o asemenea situaţie. El a adăugat că, din cauza acelei probleme personale, se purta rău cu cei din jur şi nu se mai putea schimba. În timp ce discutam, i-am făgăduit că-l voi păstra pe lista mea de rugăciuni zilnice şi el mi-a mulţumit.

După o lună, m-a chemat ca să introducem un nou produs în paginile de telefoane. În timpul conversaţiei, mi-a spus că acasă lucrurile s-au schimbat în bine şi m-a rugat să continuu să mă rog pentru ei. I-am explicat că el trebuia să semneze noile pagini, ca să mă autorizeze să fac acele schimbări, şi am stabilit o nouă întrevedere peste două zile.

Când rearanjam acele pagini, mi-a spus despre câteva schimbări foarte interesante pe care le-a observat la fiul său. Băiatul se hotărâse să-şi schimbe stilul de viaţă şi apelase la părinţi pentru ajutor. Soţia nu mai avea nevoie să ia medicamente puternice pentru nervi. Iar el putea să doarmă acum toată noaptea, şi simţământul că poartă pe umeri întreaga lume îl părăsise.

Atunci mi-a spus ceva care mi-a adus multă bucurie: „Şi soţia, şi eu credem că rugăciunile tale au adus aceste mari binecuvântări în vieţile noastre. I-am spus soţiei că, atunci când tu ai ieşit din biroul meu, o prezenţă puternică, de pace şi bucurie, a rămas cu mine toată ziua".

Factorul 6

Din nou descoperim un atribut al lui Dumnezeu, unul care poate aduce frustrare la început, prin faptul că Biblia ne spune că noi nu-l avem. Această trăsătură este facerea de bine.

Profetul Ieremia scrie că inima omenească este „nespus de înşelătoare şi deznădăjduit de rea..." (Ieremia 17,9). Israeliţii din vechime Îl dezamăgiseră pe Dumnezeu prin lipsa lor de bunătate, de facere de bine. Vieţile lor neconsacrate i-au dus la ruină. Profetul Ezechiel descrie această situaţie în felul următor: „Fiul omului, cei din casa lui Israel, când locuiau în ţara lor, au spurcat-o prin purtarea lor şi prin faptele lor... I-am risipit printre neamuri şi au fost împrăştiaţi în felurite ţări... Când au venit printre neamuri, ori încotro se duceau, pângăreau Numele Meu cel sfânt, aşa încât se zicea despre ei: 'Acesta este poporul Domnului'... Şi am vrut să scap cinstea Numelui Meu celui sfânt... De aceea spune casei lui Israel: 'Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Nu din pricina voastră fac aceste lucruri, casa lui Israel, ci din pricina Numelui Meu celui sfânt... De aceea voi sfinţi Numele Meu cel mare... şi neamurile vor cunoaşte că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfinţit în voi, sub ochii lor... Vă voi da o inimă nouă şi voi pune în voi un duh nou... Voi pune Duhul Meu în voi şi vă voi face să urmaţi poruncile Mele şi să păziţi legile Mele'" (Ezechiel 36,17-27).

Este o mare încurajare să ştim că Domnul doreşte fierbinte să ne ofere bunătatea Lui şi să ne ofere o viaţă creştină, plină de biruinţă, prin locuirea Duhului Sfânt în noi, numai dacă ne vom lua timp să cerem aceasta.

Factorul 7

Acest factor este atât de vital experienţei creştine, încât creşterea spirituală nu se produce în lipsa lui. De fapt, Biblia ne spune că, fără acest factor, nu suntem plăcuţi lui Dumnezeu. Acest factor atât de important este credinţa (trad. engleză: credinţă vie).

„Şi fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută!" (Evrei 11,6).

O credință vie aduce putere spirituală, ne face în stare să dezvoltăm o încredere nestrămutată în Tatăl nostru ceresc și în puterea Duhului Său Sfânt. Ellen White a arătat poporului lui Dumnezeu mijloacele prin care putem să o obținem. „Credința este inspirată de Duhul Sfânt și ea va odrăsli numai dacă este alimentată" (*Tragedia Veacurilor*, p.484, ed. 1992). Cel care se roagă pentru credință trebuie să caute gradul cel mai înalt de credință. Aceasta este credința biblică adevărată. Ea va produce o încredere deosebită în Dumnezeu și loialitate față de Cel care este de neclintit. Este felul de credință despre care citim în cap.11 din Evrei.

Factorul 8

Într-o lume care promovează încrederea în sine și înălțarea eului, poporul lui Dumnezeu are nevoie, așa cum nu a avut niciodată mai înainte, de o trăsătură cerească, prețioasă, care împodobește caracterul lui Hristos. Acel factor valoros este blândețea lui Hristos.

„A fi nepretențios, umil și supus voinței lui Dumnezeu" (Isaia 57, 15).

Factorul 9

Cu aproape o sută de ani mai înainte, Ellenei White, prin inspirație divină, i s-a spus că, la sfârșitul istoriei pământului, imoralitatea va spori pretutindeni și pofta va fi păcatul caracteristic acelui timp. Isus declară că: „Așa cum era în zilele lui Noe, tot așa va fi și la venirea Fiului omului". În Genesa 6,5, citim: „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din mintea lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău".

Cum putem să trăim o viață creștină de biruință când suntem înconjurați de rău? Doar mergând pe calea lui Isus. „Hristos a venit în această lume pentru a arăta că, primind putere de sus, omul poate trăi o viață neîntinată." (*Divina vindecare*, p.17). Cu alte cuvinte, o viață nepătată, neîntinată.

„Nici chiar printr-un gând nu S-a supus ispitei" (*Hristos, Lumina lumii*, p.98, ed. 1990). Care este acea putere specială de care avem atâta nevoie? Este înfrânarea poftelor, dăruită de Duhul Sfânt.

Într-un dicționar mai vechi, stăpânirea de sine se definește ca fiind „capacitatea de a controla, de a restrânge și de a se conduce pe sine în toate aspectele vieții". Putem să avem puritate în gândire, o inimă curată

și o viață curată chiar în zilele noastre, dacă ne controlăm gândurile, prin puterea Spiritului lui Dumnezeu, care binecuvântează mințile noastre. În Romani 12,21, ni se spune: „Biruiește răul prin bine". Ține-ți mintea preocupată cu gânduri care înalță și înnobilează caracterul: iată formula succesului.

Din experiență, am descoperit că un mod excelent de a face acest lucru este acela de a memora din Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Totuși, nu sunt eu primul care descoperă aceasta. „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta", spunea psalmistul.

Incapacitatea de a-ți ține sub control gândurile este dezastruoasă. Scriind despre Samson, Ellen White spunea: „Fizic, Samson era cel mai puternic om de pe pământ, dar în ce privește stăpânirea de sine, cinstea și tăria sufletească, se găsea printre cei mai slabi" (*Patriarhi și Profeți*, p.585). Puțin mai jos, ni se spune că „adevărata bărbăție se măsoară prin puterea cu care își stăpânește sentimentele".

Cuvântul lui Dumnezeu spune despre om că „este ca unul care își face socotelile în suflet" (Prov.23,7). „Cine va putea să se suie pe muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel Sfânt? Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată" (Psalmul 24,3.4).

Am găsit multă încurajare în cuvintele următoare: „Hristos a dat Duhul Său ca putere divină, pentru a birui toate înclinațiile spre rău, moștenite și cultivate, și pentru a întipări propriul Său caracter în biserică". (*Hristos, Lumina lumii*, p.627, ed. 1990)

Biruință prin Hristos – ce experiență maiestuoasă!

Rugăciunile care vor aduce roade bogate pentru Împărăția lui Dumnezeu pot fi experimentate chiar începând de astăzi.

① iubirea față de oameni
② bucuria cerească
③ pacea cerească
④ îndelunga răbdare
⑤ bunătatea
⑥ facerea de bine
⑦ credința
⑧ blândețea lui Hr.
⑨ înfrânare, stăpânirea de sine

20. Lista rugăciunilor neîncetate

Era perioada din an în care alergia mea se agrava şi, trezindu-mă la patru dimineaţa, cu un acces de strănuturi, am luat un medicament ca să îmi uşurez simptomele. Când mi-am dat seama că nu mai pot adormi, L-am rugat pe Domnul să-mi conducă mintea în rugăciune şi meditaţie sfântă. Imediat, am început să mă gândesc la lupta crâncenă a copiilor lui Israel, când amaleciţii i-au atacat la Refidim.

Moise, Aaron şi Hur urmăreau conflictul de pe vârful muntelui. Moise, om al rugăciunii, şi-a întins braţele spre ceruri, mijlocind pentru popor. Lupta se desfăşura în favoarea israeliţilor atâta timp cât Moise avea braţele ridicate. Dar atunci când, îngreunate de oboseală, le lăsa în jos, duşmanul începea să înainteze.

Acest lucru s-a repetat încă de două ori. Aaron şi Hur şi-au dat seama că trebuia să-i susţină mâinile lui Moise, care erau îndreptate spre ceruri, pentru ca Israel să poată fi biruitor. Luând o piatră mare, l-au aşezat pe conducătorul lor pe ea, apoi i-au susţinut braţele toată ziua, până când soarele a coborât spre apus şi Israel a câştigat lupta.

Gândindu-mă la acest eveniment, am înţeles că mijlocirea în rugăciune pentru cei în nevoie este de mai mare importanţă decât îmi închipuiam. Mi-am amintit cum rugăciunile mele pentru alţii, de-a lungul anilor, au avut rezultate slabe până când mi-am făcut o listă cu persoanele pentru care trebuia să mă rog şi am început să prezint zilnic fiecare persoană înaintea Domnului.

Atunci am început să văd cum multe dintre rugăciunile mele primeau răspuns chiar înaintea ochilor mei.

Numeroase persoane au câştigat biruinţa asupra puterii păcatului şi, ca răspuns la rugăciune, Dumnezeu a îndepărtat forţele întunericului, astfel că minţile acestor oameni au început să se limpezească.

De exemplu, Robert a câştigat biruinţa asupra drogurilor şi acum e

împreună cu poporul lui Dumnezeu. Zilnic, timp de aproape trei ani, am adus cazul acestui tânăr înaintea tronului de har, rugându-mă ca Duhul Sfânt să-l aducă la pocăinţă şi să-l ajute să ia hotărâri inteligente, pentru viaţa prezentă şi pentru veşnicie.

Cred cu fermitate că „noi nu putem nicidecum să ne pocăim fără ca Duhul lui Hristos să trezească conştiinţa, după cum nu putem fi iertaţi de păcatele noastre fără Domnul Hristos". (*Calea către Hristos*, p.22)

Totuşi, Dumnezeu nu îngrădeşte nimănui libertatea de a alege. Dumnezeu nu-i forţează pe oameni să facă ce nu doresc. El arată doar o cale mai bună de vieţuire şi îi invită să experimenteze adevărata bucurie şi pacea. Alegerea este a lor, în condiţiile cele mai favorabile.

În timp ce reflectam în acea dimineaţă la lupta dintre Israel şi Amalec, mi-a venit în minte o frază care mi-a adus multă încurajare la începutul experienţei mele creştine: „Inimile care au fost câmpul de bătaie a conflictului cu Satana şi care au fost răscumpărate prin puterea iubirii infinite, sunt mult mai de preţ Răscumpărătorului, decât acelea care n-au căzut niciodată". (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 88)

Gândul că inaintea Creatorului fiinţele umane, care se luptă cu puterea păcatului şi sunt salvate prin puterea iubirii, sunt mai de preţ decât locuitorii nevăzuţi ai galaxiilor mi-a umplut inima cu un sentiment de grijă faţă de alţii. Simţind această responsabilitate asemănătoare cu aceea a unui tată faţă de binele copiilor lui, m-am întrebat: Dacă voi muri, cine va continua să pledeze în meritele lui Hristos, pentru cei care sunt scrişi pe lista mea de rugăciune?

O altă întrebare mi-a venit în minte: Cum pot să fiu sigur că mijlocirea mea zilnică va continua pentru cei care primesc ajutor din partea Duhului Sfânt, astfel ca ei să ajungă din nou în starea dinainte?

Cu un sentiment de neajutorare, mi-am spus: Ceea ce am nevoie acum este o listă de rugăciune neîncetată. Nu ştiu de ce am spus aceasta, dar gândul mi-a venit în minte şi a rămas fixat acolo.

Ca rezultat, am început să-I spun Domnului despre îngrijorarea mea, că s-ar putea ca rugăciunile mele de mijlocire să înceteze brusc, lăsând pe alţii lipsiţi de ajutorul de care au atâta nevoie.

Cu două zile înainte, memorasem câteva pasaje din cap. 17 al Evangheliei după Ioan, despre grija lui Isus faţă de ucenicii Săi. Din aceste

versete, am înțeles adevăratele proporții ale îngrijorării mele pentru nevoile omenirii.

„Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume și Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat... Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Și mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor" (Ioan 17,11-20).

Cuvintele de mijlocire ale lui Hristos, cuprinzându-i pe toți creștinii, până la sfârșitul timpului, m-au condus să răspund: „Mântuitor iubit, Te rog, fă-mă un mijlocitor înțelept pentru cei cu care vin în contact, astfel ca binecuvântările deosebite ale Tatălui să încoroneze viețile lor și să-i conducă la cetatea lui Dumnezeu".

După ce am rostit această rugăciune scurtă, am așteptat răspunsul. Și, spre marea mea surprindere, acesta a venit sub forma unui paragraf, pe care îl memorasem în 1947. Îmi amintesc anul, pentru că atunci s-a petrecut un eveniment important. „Cei care se roagă la miezul nopții pentru pâine, ca să hrănească sufletele înfometate, vor fi plini de succes".

Bucuria mi-a umplut inima. „Îți mulțumesc, Doamne, pentru acest cuvânt de inspirație". Atunci, mi-am amintit că acest paragraf apare pe aceeași pagină din *Parabolele Domnului Hristos*, ca și cel despre care Ellen White vorbește ca fiind un curcubeu al făgăduinței care înconjoară tronul lui Dumnezeu.

Am aprins lumina, mi-am luat cartea de pe noptieră și am citit din nou. Nu mi-am dat seama atunci că, de fapt, Domnul mă conducea să găsesc răspuns la problemele de pe lista de rugăciune continuă. Chiar deasupra pasajului pe care mi-l amintisem, am citit aceste cuvinte: „Asemenea lui Aaron, care simboliza pe Domnul Hristos, Mântuitorul poartă numele întregului Său popor pe inima Sa, în Locul prea sfânt" (*Parabolele Domnului Hristos*, p.113). În Exodul 28,29 se spune: „Când va intra Aaron în Sfântul Locaș, va purta pe inima lui numele fiilor lui Israel, săpate pe pieptarul judecății, ca să păstreze totdeauna amintirea lor înaintea Domnului".

Aici am găsit răspunsul la problema care mă frământa în legătură cu limitele mele umane. Trebuia să-L rog pe Domnul să graveze numele persoanelor de pe lista mea de rugăciune pe pieptarul neprihănirii Sale. În ziua în care eu voi muri, Isus, Mijlocitorul divin, va continua să

mijlocească pentru acele persoane înaintea scaunului harului.

Da, aveam într-adevăr o listă de rugăciune neîncetată. Și, deși de-a lungul anilor acea listă crescuse la sute de persoane, vastitatea nevoilor lor nu-L împovărau pe Marele Mijlocitor. Apostolul Pavel scrie cu multă încredere: „Căci nu avem un Mare Preot, care să nu aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care, în toate lucrurile, a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie" (Evrei 4,15.16).

Prin anul 1970, când lucram în Buffalo, New York, la cartea de telefoane, superiorii mei m-au întrebat dacă aș fi dispus să ajut într-o situație de urgență. Lucrarea introducerii de reclame în cartea de telefoane, în Plattsburgh, New York, era în progres și era nevoie de o persoană care să rezolve problemele unei companii care avea să aducă mari venituri și care se afla în Montreal, Canada. Era o lucrare care ar fi durat aproximativ o lună.

M-am oferit și am luat acel proiect cu multă energie. Cu putere divină din partea Duhului Sfânt, care deschidea calea înaintea mea, acea lucrare a devenit un mare succes. De fapt, în acel an, am fost unul dintre cei doi care am primit o recunoaștere deosebită în statul New York și care am fost onorați ca membri ai clubului de comerț pentru vânzări deosebite și pentru performanțele realizate cu cărțile de telefoane.

După ce fusesem la Montreal toată ziua și mă întorsesem la Plattsburgh, un drum de 96 km, am sosit la birou pe la ora șapte seara. Am făcut imediat calculele lucrărilor din acea zi și câștigul net. Chiar atunci, un salariat, care se numea Anthony, a venit să-mi termine raportul. El avusese o întrevedere în acea seară cu un constructor și nu avusese timp să ia masa de seară. Așa că ne-am hotărât să mergem să mâncăm împreună.

În timp ce mâncam, Tony mi-a pus câteva întrebări despre soția mea și despre copii. Câteva minute mai târziu, mi-a povestit despre viața lui de familie.

Am văzut din nou, în acest caz, cum Duhul Sfânt mă invita să-l includ pe acest om în lucrarea mea de rugăciune. Tony era plin de remușcări în urma unui incident care adusese tragedie în viețile mai multor persoane. Ca rezultat, el pierduse o viață de afaceri plină de succes, la care lucrase

din greu timp de mai mulți ani, și a fost nevoit să se despartă de copiii săi, pe care îi iubea foarte mult.

Totul a început la un banchet, de Crăciun, al salariaților băncii pentru care lucra. În timp ce discuta cu directorul băncii și cu secretara acestuia, o tânără s-a apropiat și i-a spus secretarei că a primit un telefon urgent de acasă și că va trebui să plece imediat. Cele două tinere veniseră împreună la banchet, iar secretara avea nevoie de cineva ca să o ducă acasă. Atunci Tony s-a oferit să o ajute.

În drumul parcurs cu mașina până la casa secretarei, conversația a fost întreținută mai mult de secretară. Deodată, lui Tony i-a venit ideea să o sărute. Spre surprinderea lui, secretara nu a obiectat, ci i-a spus că e o idee excelentă, adăugând că speră să aibă o seară romantică.

Acest sărut inocent a fost urmat de altele, iar de Anul Nou s-a transformat într-o viață de păcat. După câteva luni, soțul secretarei a angajat un detectiv particular, care a urmărit-o și i-a descoperit întâlnirile secrete cu Tony. Mânios, el a sunat-o pe soția lui Tony și a informat-o despre aventura soțului ei. Aceasta, plină de mânie la rândul ei, a intentat acțiune de divorț, care l-a terminat financiar pe Tony.

A trebuit să-și vândă compania ca să-și poată plăti taxele legale și să împlinească hotărârile tribunalului. Împreună cu prietena lui, Tony s-a mutat în alt oraș și, timp de trei ani, a încercat să trăiască o viață nouă.

Dar s-a petrecut un eveniment neașteptat. Într-o zi, soțul secretarei a chemat-o la telefon și a rugat-o să se întoarcă acasă, la copii. Imediat, ea a acceptat oferta și l-a părăsit pe Tony atât de repede, încât acesta a rămas uimit. Apoi, a încercat să evadeze din fața problemelor prin băuturi alcoolice. Fiecare sfârșit de săptămână și-l petrecea bând alcool până ce ajungea în stare de ebrietate, ca să scape de simțământul de vinovăție care-l zdrobea. L-am întrebat atunci dacă s-a gândit vreodată să caute ajutor divin.

– Ca să fiu cinstit cu tine, Roger, trebuie să-ți spun că nu mă interesează problemele spirituale. De fapt, nu am fost într-o biserică de la nunta mea, cu mulți ani în urmă.

După ce i-am pus câteva întrebări, mi-am dat seama de lipsa lui totală de cunoștință despre Dumnezeu și Biblie și am înțeles că doar în aparență era mulțumit de ignoranța sa. El credea în Dumnezeu ca fiind o forță

creatoare, în mișcare, care animă toate forțele de viață, dar refuza să accepte orice era legat de un Dumnezeu personal.

Atunci i-am spus ceva care l-a șocat:

– Tony, tu ai început această conversație și de bunăvoie mi-ai spus despre problemele tale. Aș dori să știi că, începând de astăzi, mă voi ruga, mijlocind pentru tine. De fapt, voi pune numele tău pe lista mea de rugăciune și niciodată nu va fi șters de acolo. Cred că Duhul Sfânt îți va conduce picioarele spre cetatea lui Dumnezeu.

Câteva secunde a rămas mut.

– Nu am auzit niciodată de așa ceva. Nu știu cum să mă exprim, dar sunt surprins și adânc mișcat de faptul că te interesează persoana mea. Trebuie să recunosc că sinceritatea și puterea convingerilor tale m-au atins, dându-mi un sentiment nou, ciudat. Îți mulțumesc pentru ce mi-ai spus.

Apoi, a schimbat subiectul.

N-am avut ocazia să mai stăm de vorbă, din cauză că amândoi eram foarte ocupați; schimbam doar câteva cuvinte din când în când, în birou. Când am încheiat lucrarea și am plecam într-o vineri după-amiază din birou, Tony m-a însoțit până la mașină.

Ceea ce mi-a spus m-a făcut să înțeleg de ce hotărârea mea de a mă ruga pentru el l-a uimit atât de mult.

– Motivul pentru care am fost atât de impresionat și aproape mi-am pierdut controlul emoțiilor în prezența tuturor din restaurant a fost că și bunica îmi spunea aceleași lucruri. Când am spus că nu am mai auzit astfel de cuvinte, de fapt am vrut să spun că nu am mai auzit asemenea cuvinte de când a murit bunica mea. Înainte să se stingă din viață, mi-a spus: „Anthony, cred că rugăciunile mele pentru tine vor primi răspuns și că Duhul lui Dumnezeu îți va călăuzi picioarele spre cetatea lui Dumnezeu".

Când ne-am despărțit, el mi-a spus:

– Roger, dacă vreodată voi ajunge să-mi îndrept viața și să mă intereseze problemele spirituale, aș vrea să știi că mă voi face adventist de ziua a șaptea. Am auzit multe lucruri bune despre adventiști.

Au trecut nouă ani până să mă mai întâlnesc cu el. Fusesem promovat la serviciu și acum lucram la o companie de telefoane din Pennsylvania.

Într-o zi, la prânz, eram împreună cu câţiva prieteni, mă uitam la un meniu într-un restaurant, când deodată, în stânga mea, am auzit:

– Roger Morneau, ce te aduce în această parte a lumii?

Când mi-am ridicat privirea, l-am zărit pe Tony, care mi-a întins mâna, ca să mă salute. Mi-a spus că şi el avansase la serviciul lui; era directorul unei mari companii de comerţ. Fiind în acel restaurant împreună cu câţiva colegi de-ai lui, ei tocmai se pregăteau să plece. Tony mi-a spus că ar dori să vorbească cu mine, că se va întoarce în câteva minute şi mă va aştepta în maşină până voi termina masa.

Urcând la el în maşină, primul lucru pe care l-a făcut a fost să-mi amintească faptul că, în urmă cu nouă ani, la Plattsburgh, New York, într-un restaurant, eu am fost acela care l-a făcut să se gândească la lucrurile cu adevărat valoroase în viaţă. Mulţumindu-mi că m-am rugat de multe ori pentru el, mi-a explicat că nu mai foloseşte alcool, nu mai fumează şi că este interesat de cele spirituale, din cauza unei situaţii cu totul neobişnuite. În prezent, studia doctrina adventă cu o familie de adventişti.

După ce ne-am despărţit, toată ziua I-am mulţumit şi L-am lăudat pe Domnul meu, pentru că m-a condus să înţeleg mai bine puterea lucrării Sale în Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc. Altfel, nu aş fi experimentat niciodată binecuvântarea de a avea pe lista de rugăciune neîncetată, pe care El o prelua şi purta, acele nume preţioase în inima Lui.

21. Rugăciuni de mijlocire pentru tineri

În capitolul anterior, am amintit despre un tânăr pe nume Robert, care a obţinut biruinţa asupra drogurilor şi care s-a reîntors la poporul lui Dumnezeu, care păzeşte Cele Zece Porunci, ca rezultat al rugăciunii de mijlocire făcute în favoarea lui. Aş dori să vă povestesc mai mult despre această experienţă, arătând cum Duhul lui Dumnezeu l-a binecuvântat pe acest tânăr şi S-a îngrijit de el în timpul în care a fost departe de Dumnezeu.

Am fost foarte trist când am aflat, de la unul dintre colegii de şcoală ai lui Robert, despre schimbările de necrezut care au avut loc în viaţa acestui tânăr. În câţiva ani, Robert se transformase dintr-un tânăr care Îl iubea pe Dumnezeu într-un tânăr complet egoist.

– Robert, mi-a povestit prietenul lui de colegiu, nu mai este tânărul pe care l-ai cunoscut cândva. După colegiu, s-a angajat şi a avut prosperitate materială, iar soţia lui avea, de asemenea, un venit foarte bun. Ei s-au împrietenit cu persoane de la serviciul lor, care, treptat, i-au dus în locuri de distracţii pe care nu le cunoscuseră mai înainte. Soţia lui a devenit fascinată de un anumit tip de muzică şi, nu după mult timp, au fost amândoi prinşi şi atraşi de muzica rock. Ei îşi ocupau timpul cu activităţi care nu numai că i-a îndepărtat de Dumnezeu, dar i-a îndepărtat şi unul de celălalt. Nu ştiu exact dacă el a părăsit-o sau dacă ea l-a părăsit.

Acel tânăr a continuat:

– Fratele lui mi-a spus că Robert are în casă droguri în valoare de mii de dolari. Îşi petrece timpul fumând marijuana şi ascultând muzică rock. De fapt, are o aparatură electronică foarte modernă, care îi dă impresia că este chiar în sala de concerte de muzică rock.

Am fost foarte dezamăgit şi tânărul a continuat:

– Nu trebuie să fii întristat pentru el. Ştia prea bine cum ar fi trebuit să se poarte, ca să nu ajungă într-o astfel de situaţie. Este clar că şi-a dorit-o, altfel ar fi stat departe de persoanele care l-au atras într-o astfel de viaţă.

Era natural pentru mine ca imediat să pun cazul lui Robert pe lista mea de rugăciune zilnică, înaintea Tatălui ceresc. Ştiind că „păcatul nu putea să fie oprit şi înfrânt decât prin mijlocirea celei de a treia Persoane a Dumnezeirii" (*Hristos, Lumina lumii*, p.627, ed. 1990), m-am rugat ca Duhul Sfânt să-i aducă lui Robert biruinţa asupra muzicii rock, asupra alcoolului şi drogurilor. Mi-am dat seama că s-ar putea să treacă ani de zile până ce acel om ar putea să ia hotărârea de a se reîntoarce la Dumnezeu, dar eram pregătit să mă rog pentru el tot restul vieţii mele.

Au trecut doi ani, apoi, într-o zi, am avut o surpriză plăcută. M-am întâlnit cu Robert în curtea Academiei Union Springs, în timp ce participam la o adunare de tabără anuală a Conferinţei New York. A doua zi, am avut bucuria să aud despre felul în care Dumnezeu a lucrat în favoarea lui.

– Cu aproape un an înainte, mi-a povestit el, am început să experimentez o schimbare în ce priveşte prietenii, tipul de distracţie, preferinţele muzicale şi alte aspecte ale vieţii mele zilnice. Până atunci, respinsesem lucrurile spirituale şi, pentru o perioadă de cinci ani, am trăit ceea ce lumea numeşte o viaţă bună. De când mă sculam dimineaţa şi până seara la culcare, duceam o viaţă de plăceri. De exemplu, primul lucru pe care îl făceam în fiecare dimineaţă era să dau drumul la radio şi să ascult muzica favorită, în timp ce mă pregăteam să plec la serviciu. În muzica aceea, era ceva care îmi satisfăcea dorinţele interioare. La fiecare sfârşit de săptămână, mergeam împreună cu prietenii mei la petreceri gălăgioase, cu alcool, femei şi droguri. La acea dată, eram deja despărţit de soţie, liber să fac ce voiam şi îmi plăcea foarte mult calea aceasta. Dar, deodată, am ajuns faţă în faţă cu realitatea.

– Nu vrei să-mi mai povesteşti câte ceva despre aceasta? l-am întrebat eu.

– Cu aproape un an înainte, lucrurile au început să se schimbe. Mai întâi, muzica rock şi berea nu mă mai atrăgeau. Într-o seară, când am sosit acasă de la serviciu, am deschis casetofonul şi mi-am pus casetele

preferate. M-am aşezat confortabil, având într-o mână un pahar cu berea mea preferată, şi în cealaltă ziarul. Am băut puţin din pahar şi am citit câteva minute, dar, când am încercat din nou să beau, am simţit că ceva rău se întâmplă în viaţa mea. Acea înghiţitură de bere avea un gust foarte rău. De fapt, era groaznic. Am mers la frigider să iau o altă sticlă de bere, dar, după ce am deschis-o, am văzut că avea un gust mai rău decât prima. Muzica nu mai era aceeaşi – lipsea ceva. Nu mai simţeam aceeaşi plăcere ca mai înainte. M-am ridicat să verific butonul de volum. Totul era corect, dar muzica nu mai avea aceeaşi atracţie şi nu puteam să realizez care era elementul lipsă.

Chiar atunci s-a auzit soneria şi la uşă era Henry, un prieten. Henry a venit la timp. Se întâmpla ceva ciudat. După ce am turnat restul de bere în pahare, l-am servit şi pe el. Gustând, a spus că este excelentă. I-am spus că a mea are un gust foarte rău.

– Aş vrea să gust din paharul tău, nu te cred.

După ce a luat o înghiţitură, s-a dus la chiuvetă şi a scuipat-o.

– O, e groaznică, e alterată! Aici se petrece ceva neobişnuit, nu te pot ajuta. N-aş vrea să te sperii, dar cred că e o forţă supranaturală. De fapt, eu am venit să împrumut un instrument de la tine pentru câteva zile.

Interesul meu pentru experienţa lui Robert creştea tot mai mult şi l-am întrebat ce a gândit el despre ceea ce i-a spus prietenul lui în legătură cu supranaturalul.

– Primul meu gând a fost că cineva se roagă pentru mine şi că Domnul doreşte să mă gândesc serios la modul meu de viaţă. Acea experienţă m-a tulburat foarte mult şi, din ziua aceea, n-am mai putut să beau bere.

În timp ce stăteam de vorbă, a mai adăugat câteva detalii despre acea situaţie, dar cel mai mult m-a impresionat când mi-a spus următoarele:

– Două zile după incidentul cu berea, am trecut printr-o situaţie în care era aproape să-mi pierd viaţa. Era o seară de noiembrie, pe le ora opt, şi conduceam maşina coborând un deal. Plouase şi şoseaua începuse să îngheţe în anumite locuri. De aceea, am încetinit la cincizeci şi cinci de km pe oră, când, deodată, patru căprioare au sărit în şosea. S-au speriat de faruri şi s-au oprit în mijlocul drumului.

Imediat am apăsat pe frână şi maşina a început să se învârtească

precum un titirez pe o suprafață de sticlă. Am continuat să merg în cercuri, fără să ating marginea șoselei, tot drumul, până la poalele dealului. După prima întorsătură a mașinii, căprioarele au dispărut, dar era imposibil să mai opresc mașina. După vreo cincizeci de metri, șoseaua era din nou dreaptă și mașina a încetinit, oprindu-se de-a curmezișul drumului, chiar lângă gardul care mărginea șoseaua.

Când m-am liniștit puțin, am aprins lanterna și am privit pe fereastră. În fața mea era o prăpastie de vreo treizeci de metri adâncime.

Când l-am întrebat ce fel de gânduri i-au trecut prin minte când și-a dat seama că este încă în viață și în siguranță, el mi-a răspuns:

– Am simțit că cineva se roagă pentru mine și că acele rugăciuni au primit răspuns. Desigur că cele două experiențe m-au făcut să mă gândesc serios la faptul că cineva pune preț pe viața mea mai mult decât pun eu. Am fost încurajat la gândul că, deși eu Îl părăsisem pe Dumnezeu, El nu mă părăsise, și aceasta m-a făcut să mă întorc la El. De atunci, am început să pun în cumpănă viața prezentă și realitatea vieții veșnice. Am desigur multe lipsuri și îmi va trebui timp până voi fi din nou pe calea dreaptă. Drogurile au avut o puternică influență asupra mea. Știam că nu voi putea să renunț singur la ele. Am prezentat problemele mele înaintea lui Isus și m-am lăsat condus de El. Astăzi sunt din nou un om liber; am obținut biruința asupra eului, păcatului și a lumii.

Istoria lui Robert m-a încurajat foarte mult în lucrarea mea de rugăciune și am câștigat și mai mult acea încredere de nezdruncinat în Tatăl meu ceresc și în puterea Duhului Său cel Sfânt.

Reflecții

Nu sunt de acord cu acei părinți creștini care presupun că, dacă fiii sau fiicele lor se depărtează de Domnul, atunci Dumnezeu sau noi nu mai putem face prea mult pentru tinerii aceia. Astfel de părinți cred că tot ce pot face este să se roage ca Domnul să aibă grijă de copiii lor pierduți.

Un astfel de raționament poate să aibă rezultate dezastruoase. Este adevărat că Dumnezeu nu forțează voința, dar, prin rugăciunea de mijlocire, în meritele sângelui lui Hristos, Duhul Său poate să biruie forțele întunericului și să conducă evenimentele pe o așa cale, încât cei pentru

care ne rugăm să fie ajutați să se hotărască de partea dreptății, chiar dacă ei au de trecut prin suferințe.

Să privim la experiența lui Samson. Îmi închipui cât de tulburați trebuie să fi fost Manoah și soția lui, când băiatul pe care îl crescuseră pentru Domnul a început să se asocieze cu oamenii idolatri.

Timp de douăzeci de ani, cât a condus poporul israel, el a continuat să trăiască o viață imorală. Apoi, într-o zi, Manoah a venit acasă și i-a spus soției lui că are vești triste pentru ea și că ar fi mai bine să se așeze pe un scaun, pentru că veștile erau șocante. El i-a spus cum conducătorii filisteni îi scoseseră ochii lui Samson, în timp ce el era cu o femeie imorală.

Cred că soția lui Manoah a fost foarte șocată la auzul acestei vești teribile, dar nu atât de mult, încât să creadă că Dumnezeu i-a părăsit. Cu siguranță că ei s-au rugat ca Dumnezeu să-l salveze pe Samson în Împărăția Lui veșnică, indiferent de mijloacele pe care le va folosi ca să-l aducă pe fiul lor pe calea cea dreaptă.

În închisoare, Samson a început să se gândească foarte serios. Scenă după scenă, toată copilăria i-a trecut pe dinainte. El s-a întors spre Dumnezeu cu toată inima și, în capitolul 11 din Evrei, citim că el va sta înaintea lui Dumnezeu, într-o zi, cu toți ceilalți eroi ai credinței.

22. Rugăciuni pentru cei necredincioşi şi răi

Am văzut schimbări uimitoare, de necrezut, care au avut loc în viețile multora, prin rugăciunea de mijlocire în favoarea lor. Succesul pe care l-am experimentat de-a lungul anilor în lucrarea mea de rugăciune este în totalitate rezultatul lucrării divine a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Eu nu pretind nici o slavă pentru mine însumi.

Suntem în conflictul feroce cu puterile întunericului, care încearcă să controleze mințile oamenilor, şi am descoperit, prin experiență, că numai Duhul Sfânt al lui Dumnezeu poate să aducă biruința. Pentru a-i ajuta pe oameni, am urmat sfatul dat în cartea *Hristos, Lumina lumii*, la pagina 398: „Numai cererea stăruitoare şi sinceră către Dumnezeu în credință... poate izbuti să aducă oamenilor ajutorul Duhului Sfânt în lupta împotriva domniilor şi puterilor, conducătorilor întunericului acestei lumi şi duhurilor răutății din locurile cereşti".

Prin rugăciunea de mijlocire, am văzut cum se deschide calea pentru ca Dumnezeu să exercite harul Lui divin față de oamenii cei mai decăzuți. Pe când mă rugam pentru cei necredincioşi şi răi, am fost încurajat de cuvintele Ellenei White, care spuneau că Dumnezeu Se bucură să-i ajute pe aceia care merită.

„Harul este un atribut al lui Dumnezeu, exercitat față de ființele omeneşti nedemne. Noi nu l-am căutat – acesta a fost trimis în căutarea noastră. Dumnezeu are plăcere să-Şi reverse harul asupra noastră nu pentru că suntem vrednici, ci pentru că suntem deznădăjduit de nevrednici. Singura pretenție pe care o putem aduce pentru a primi îndurarea Sa este însăşi marea noastră nevoie de a o avea." (*Divina vindecare*, p.142)

An după an, cât am lucrat la compania de telefoane, întorcându-mă la clienții mei, vedeam cum Duhul lui Dumnezeu schimba şi aducea lumină

în viețile unor persoane necredincioase pentru care mă rugasem, şi aceasta îmi aducea tot mai mare bucurie în lucrarea mea de rugăciune.

L-am rugat pe Domnul să mă conducă într-o experiență mai profundă a rugăciunii, ca să pot vedea cum Spiritul Lui binecuvântează viețile unui mare număr de oameni. N-a trecut mult timp şi El mi-a răspuns la această rugăciune.

Aveam cincizeci de ani şi doream să fac o schimbare de activitate. Din punct de vedere fizic, mă simțeam mai obosit şi o frază pe care şeful meu mi-o spusese cu câtva timp mai înainte îmi suna încă în minte: „Roger, ar trebui să te gândeşti serios să începi să lucrezi cu cei mai tineri, împărtăşindu-le experiența ta. Aceasta te va ajuta atunci când nu vei mai putea să lucrezi zilnic atâtea ore".

El mi-a amintit despre unele experiențe pe care le-am avut în trecut în unele situații de urgență, ca aceea din anul 1970, când am lucrat la proiectul din Brunswick.

După ce am acceptat acea responsabilitate, am sugerat ca paginile noastre din cărțile de telefoane să fie făcute în două limbi, pentru anumite zone, cum ar fi în provinciile maritime, unde populația este 50-75% de limbă franceză. După ce am condus acea lucrare şi am pus-o pe picioare, m-am întors la Buffalo, New York.

Binecuvântarea lui Dumnezeu a fost cu mine în acel proiect din New Brunswick şi am avut un mare succes, iar de atunci, mereu mi se ofereau poziții de conducere pe care le refuzam. Dacă aş fi acceptat acele poziții de conducere, eram în pericolul de a mă încrede în puterea mea omenească. De asemenea, ar fi trebuit să lucrez cu oameni care profanau Numele lui Dumnezeu prin limbajul lor şi mă gândeam că aceasta ar putea afecta prosperitatea mea.

Mulți dintre salariații care urmau să lucreze sub conducerea mea erau absolvenți de facultate, oameni cultivați şi cu maniere bune, dar cărora le lipsea experiența cu Dumnezeu. Textele din Isaia 59,1-2 m-au condus în experiența mea de viață: „Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi şi Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund fața Lui şi-L împiedică să vă asculte!" Nu doream ca ceva să se interpună între mine şi Dumnezeu.

Mereu şi mereu mă întrebam: S-ar putea ca purtarea salariaţilor pe care îi conduc să fie o barieră între mine şi Dumnezeu, încât El să nu binecuvânteze lucrarea mea? Am pus această întrebare înaintea Domnului şi I-am cerut să-mi răspundă clar la întrebări şi să deschidă o cale pe care s-o urmez.

Dar, mai întâi, am trecut prin câteva experienţe care mi-au lărgit înţelegerea să ştiu cum să îndepărtez zidul de despărţire pe care cei necredincioşi şi răi l-ar pune, ca să nu vadă faţa lui Dumnezeu.

Rugăciunea în situaţii urgente

Într-o vineri după-amiază, în luna aprilie, în timp ce mergeam acasă de la serviciu, m-am oprit în faţa unui magazin să cumpăr ceva de care aveam nevoie. Întorcându-mă la maşină, m-am gândit că ar fi bine să mai stau câteva minute, ca să-mi termin de scris câteva hârtii de la serviciu.

Termometrul arăta 25 de grade C. Intrând în maşină, am deschis repede ferestrele şi am lăsat căldura să iasă afară. Câteva minute mai târziu, o maşină verde, Mercury, a parcat alături de mine. Privind cu coada ochiului, am văzut o pereche de vârstă medie, iar la volan era femeia.

– Mary, trebuie să porneşti din nou motorul ca să pot ridica ferestrele, a spus bărbatul.

– Jim, eşti stupid. Ţi-am spus de sute de ori să ridici ferestrele când motorul este în funcţiune. Când o să înveţi odată lecţia?

Bărbatul a deschis atunci gura şi tot felul de cuvinte profane i-au ieşit de pe buze, încercând să transmită soţiei lui faptul că îl atinsese la un punct sensibil. Devenind din ce în ce mai mânios, a acuzat-o că îi stricase ziua, care ar fi putut să fie o zi perfectă, doar pentru faptul că nu şi-a ţinut gura.

Ce păgân, m-am gândit eu. Apoi, imediat, m-am rugat: „Doamne Isuse, Te rog, iartă-i! Prin puterea Duhului Tău cel Sfânt, ceartă forţele acelea demonice care apasă minţile lor şi binecuvântează aceste vieţi cu pacea dulce a iubirii Tale".

Imediat, furtuna aceea verbală s-a oprit. Timp de douăzeci de secunde, nici unul n-a spus un cuvânt, apoi bărbatul a întrerupt tăcerea:

– Mary, îmi pare rău că m-am mâniat atât de rău. Mă simt foarte prost acum că ţi-am vorbit aşa. Nu ştiu de ce mă mânii aşa de repede. De fapt, simt cum creşte mânia în mine faţă de cei pe care îi iubesc foarte mult. Te rog iartă-mă şi-ţi făgăduiesc că am să încerc să nu mai repet aceste ieşiri.

Apoi a urmat ceva frumos. Soţia a admis că, în parte, este greşeala ei, pentru că nu a fost atentă la cuvintele pe care le-a folosit, şi că de multe ori i-a făcut plăcere să-l lovească prin cuvinte. Promiţând că o să fie mai atentă în viitor, ea l-a sărutat pe obraz, apoi au ridicat fereastra şi au coborât amândoi din maşină, ca să intre în magazin.

Mergând să plătească parcarea, soţul s-a uitat la fisele pe care le avea şi şi-a dat seama că nu avea suficiente. Apoi, întorcându-se spre soţia lui, i-a spus:

– Draga mea, ai fi atât de bună ca să te uiţi în geantă să vezi dacă nu ai o fisă?

– Cum aş putea să refuz să te ajut, când tu mă tratezi ca pe o doamnă? Îţi dai seama, Jim, nu mi-ai mai spus draga mea de când erau copiii mici.

După ce a pus fisele în aparatul de taxat, a luat-o de braţ şi au intrat în magazin ca doi tineri de curând căsătoriţi.

Stăteam în maşină şi am fost mai mult decât impresionat de transformarea extraordinară care a avut loc în vieţile lor şi în acelaşi timp de noua dimensiune care s-a adăugat experienţei mele creştine. Niciodată mai înainte nu-L rugasem pe Domnul să ierte pe cineva. Doar un sentiment de urgenţă m-a făcut să mă rog pentru ei. Când au început să curgă acele vorbe îngrozitoare, mi-am dat seama că acel om nu se mai rugase de mulţi ani pentru iertarea păcatelor lui. Ştiind că păcatul îl separă pe om de Dumnezeu, am simţit importanţa şi urgenţa acelui moment şi L-am rugat pe Domnul să le ofere ajutor special amândurora.

M-a uimit să văd cât de rapidă şi cât de mare a fost schimbarea acelei familii, când Duhul lui Dumnezeu a intervenit în vieţile celor doi. Şi eu fusesem instrumentul ce a deschis calea, prin rugăciunea mea de mijlocire. Gândul că, în timpul vieţii Sale pe pământ, Isus a împlinit acelaşi fel de lucrare pentru a rezolva problemele altora m-a impresionat foarte mult.

Paraliticului, care avea speranţă de vindecare fizică, Isus i-a spus: „Păcatele îţi sunt iertate". Mai întâi, Domnul a îndepărtat povara păcatului

de la acel om neajutorat. Apoi, când o femeie căuta pace pentru sufletul ei şi a uns picioarele Domnului cu acel parfum scump, Isus i-a spus: „Păcatele tale îţi sunt iertate, credinţa ta te-a mântuit, mergi în pace" (Luca 7,48-50).

Găsisem rezolvarea. Prima mea grijă, în rugăciunea pentru cei necredincioşi şi răi, era să-I cer lui Isus să le ia povara păcatului. Inima mea tresălta de bucurie, la gândul că Domnul meu este expert în mântuire şi specialist în cazurile fără speranţă. Când mergeam spre casă, inima mea s-a umplut de mulţumire faţă de bunătatea şi harul infinit al lui Dumnezeu. Atunci m-am rugat, spunând că, dacă Lui Îi face plăcere, aş dori să am o altă experienţă asemănătoare, una prin care să se demonstreze din nou puterea Duhului Sfânt, ca aceia a căror povară de păcate a fost îndepărtată să poată fi binecuvântaţi.

Un coleg de-al meu, care se ocupă de publicitatea unei mari companii de cherestea şi produse de construcţie, mi-a spus că e foarte dificil să vorbeşti cu directorul acestei companii despre paginile de reclamă pentru cartea de telefoane, pentru că acest om era proprietarul mai multor companii şi era plecat din oraş de mai mult timp. Şeful meu mi-a dat responsabilitatea acelei lucrări şi mi-a spus că, dacă nu rezolv acea problemă direct, aş putea s-o rezolv prin telefon, mai târziu. De fapt, acea persoană nu schimbase nimic în paginile de publicitate timp de mai mulţi ani. Pe lângă aceasta, refuzase să-i primească pe colegii mei.

Pentru că treceam prin faţa companiei lui în fiecare zi, mă opream deseori, dar nu l-am găsit decât într-o zi de luni, în ultima săptămână, când lucram în acea zonă, iar şeful meu m-a informat că trebuie neapărat să stau de vorbă cu acel om, pentru că dorea să facă nişte schimbări în paginile de publicitate. Directorul companiei era într-adevăr în birou, dar într-o proastă dispoziţie. Secretara mi-a spus că are prea multe probleme, dar, în final, mi-a lăsat un mesaj la telefon, spunându-mi că am putea avea o discuţie miercuri, la zece dimineaţa.

Miercuri era o zi foarte frumoasă şi, până la acea oră, totul mersese bine. Intrând în clădirea companiei, mi-am dat seama că aceasta arăta ca un stup de albine în activitate. Când am ajuns la birou, secretara mi-a spus că îi pare rău că trebuie să mă văd cu directorul în acea zi, când era într-o dispoziţie aşa de proastă.

– Probabil că s-a sculat prost dispus azi-dimineaţă. Fii pregătit pentru orice. Dacă şeful începe să strige la tine, nu îi da atenţie. Acesta este, probabil, preţul pe care şi-l plăteşte pentru faptul că este bogat.

Sosind la biroul directorului, secretara a deschis uşa şi a anunţat numele meu.

– Invită-l înăuntru, dar nu pot să vorbesc chiar acum cu el, pentru că trebuie să dau un telefon, a spus directorul.

Când am intrat, nici măcar nu s-a uitat la mine, ci îşi tot răsfoia hârtiile de pe birou. „Ce necioplit", m-am gândit pentru o clipă. Apoi am înţeles că acel om era sub presiuni teribile. Expresia feţei lui arăta lupta interioară. Fără îndoială că era un fumător feroce, pentru că biroul lui era plin de fum şi scrumierele erau pline de ţigări, iar acum avea o ţigară între degete.

După ce a format numărul de telefon, a început să vorbească cu unul dintre subalterni într-un fel pe care îl consideram inadmisibil. Doar un tiran putea să folosească acel limbaj abuziv, cu care lovea urechile ascultătorului. Era nemulţumit de sumele de bani care apăreau în raportul trimestrial al uneia dintre ramurile lui de afaceri. Cuvinte profane îi zburau din gură şi, cu cât vorbea mai mult, cu atât devenea mai brutal.

„Omul acesta este dezgustător, îmi creează senzaţie de vomă", m-am gândit în sinea mea. Apoi, amintirea rugăciunilor mele, cu câteva zile mai înainte, a mişcat ceva în sufletul meu. Era, într-adevăr, o altă ocazie de a mă ruga pentru un om necredincios şi ocazia mea de a-L vedea pe Dumnezeu la lucru, cum ia povara de păcat a acestui om şi cum Duhul Sfânt lucrează cu putere pentru a-l ajuta în lupta împotriva puterilor, a conducătorilor întunericului din această lume şi a spiritelor rele.

Din nefericire, nu simţeam nici o dorinţă să mă rog pentru el. Dar ştiam că aceasta era atitudinea corectă şi atunci am făcut un efort deosebit să mă rog. „Doamne Isuse, eu nu sunt în stare să mă rog pentru acest om rău, de fapt, aş prefera să plec de aici. Tu ne-ai învăţat să-i iubim pe cei greu de iubit şi, pentru acest motiv, mă rog pentru un ajutor deosebit acum.

Te rog, ajută-mă să-l văd pe acest om nu aşa cum este el acum, ci aşa cum va fi prin harul Tău în acea zi mare, când Tu Îţi vei învia şi Îţi vei transforma poporul, după neprihănirea Ta."

Imediat, am avut un sentiment de milă pentru acel om şi am continuat

să mă rog. „Te rog, îndepărtează condamnarea pe care acest om şi-a adus-o asupra sa prin faptele lui rele. Pătrunde, Te rog, prin acel zid uriaş de despărţire pe care l-a înălţat, ca să se ascundă de faţa Ta, lipsindu-se astfel de pacea dulce a iubirii şi harului Tatălui nostru ceresc.

Doamne, prin puterea Duhului Tău cel Sfânt, Te rog, mustră forţele demonice care stăpânesc mintea acestui om, făcându-l să aducă mizerie în vieţile altora, şi Te rog înconjoară-l cu o atmosferă divină de lumină şi pace. În timp ce Duhul Tău locuieşte în el, în această zi, vorbind inimii lui despre căile neprihănirii, Îţi mulţumesc, Doamne, că întotdeauna îmi asculţi rugăciunea când apelez după ajutor în nevoie."

M-am hotărât chiar atunci şi acolo ca acest om să fie pe lista mea de rugăciune zilnică. Imediat, am simţit prezenţa puternică a Duhului lui Dumnezeu. Aş dori să menţionez aici că experienţa mea creştină nu s-a bazat pe simţăminte, ci pe un aşa zice Domnul. Uneori, când viaţa îşi avea greutăţile şi necazurile ei, am fost ispitit să cred că Dumnezeu m-a părăsit şi mă lasă să-mi port singur povara, dar, în final, am văzut cu câtă îndurare m-a păzit Duhul lui Dumnezeu. Totuşi, au fost câteva ocazii când Tatăl ceresc m-a onorat în mod special, manifestându-Şi prezenţa într-un mod foarte clar.

N-au trecut mai mult de cinci secunde şi imediat am văzut cu ochii mei o transformare în acel bărbat, o transformare atât de vizibilă, ca deosebirea dintre zi şi noapte. Conversaţia lui a luat o altă direcţie şi, în loc să mai vorbească aproape continuu şi să mai strige cuvinte profane, tonul vocii lui s-a îndulcit şi a început să vorbească într-un mod inteligent. Pauze mai lungi i-au permis celeilalte persoane să poată explica situaţia. Conversaţia s-a încheiat într-o notă lipsită de tensiune şi el a pus telefonul în furcă. Expresia de piatră pe care o avea la început, şi care părea de neschimbat, începuse să se înmoaie acum.

Un zâmbet i-a apărut pe faţă în timp ce se întorcea spre mine.

– Mă numesc Denis D., a spus el în timp ce se ridica de la birou şi mi-a întins mâna într-un mod prietenos.

– Eu sunt Roger Morneau, i-am răspuns, întinzându-i mâna cu fermitate.

– Încântat să te cunosc, Roger. Însă îmi pare rău că ai venit într-o zi în care totul merge prost.

Apoi, s-a corectat:

– N-ar trebui să-ţi dau impresia că discuţia la care tocmai ai fost martor este una din ocaziile rare. Ca să fiu cinstit, trebuie să admit că mă port ca un nebun. Nu că mintea mea ar fi deranjată, dar se întâmplă ceva ciudat. Nu pot să înţeleg de ce ajung să mă mânii, să fierb în mine de atâtea ori; se petrec lucruri pe care nimeni nu are puterea să le schimbe şi astfel de situaţii par să fie tot mai frecvente şi mai puternice, pe măsură ce timpul se scurge. Deseori simt această mânie de necontrolat care se intensifică în mine, şi atunci mă port foarte urât cu cei din jurul meu.

Omul era nemulţumit de sine, consternat de situaţia lui.

– Dacă nu i-aş plăti pe oameni de două ori mai mult decât ar trebui, nici unul dintre ei n-ar sta să lucreze cu mine.

Deodată şi-a dat seama că vorbeşte cu un om străin.

– Dar ce fac, îţi spun acum secretele vieţii mele? Te rog, scuză-mă pentru cele auzite. Hai să vorbim despre paginile acelea de publicitate.

– Domnule D., te rog, ai încredere în mine şi linişteşte-te. Prima cerinţă a serviciului meu este să păstrez strict confidenţial tot ce îmi spun clienţii şi până acum nu mi-am călcat cuvântul ani de zile. Deseori, oamenii mi-au spus lucruri pe care nu le-au spus nimănui, afirmând că se simt încrezători şi liniştiţi în prezenţa mea, şi cred că este bine ca cineva să-şi deschidă inima înaintea unui străin, mai mult decât înaintea unuia pe care îl cunoaşte foarte bine.

Răspunsul lui m-a surprins cu totul nepregătit.

– Roger, sunt de acord cu ce spun clienţii tăi. Simt că o putere te însoţeşte şi nu ştiu exact cum să-mi explic, este o putere din afara acestei lumi. Niciodată mai înainte nu am experimentat pacea şi liniştea pe care le simt acum.

– Îţi mulţumesc, domnule, pentru tot ce mi-ai spus. Domnule D., este foarte important să adaug că, din clipa în care ai început să vorbeşti la telefon, mi-am îndreptat inima în rugăciune spre marele Monarh al galaxiilor, spre Dătătorul vieţii, cerându-I să binecuvânteze viaţa ta cu prezenţa Duhului Său cel Sfânt, singurul care poate aduce pacea şi ajutorul din această lume.

M-a studiat cu privirea pentru o clipă, apoi a spus:

– Am renunţat de mult la religie şi la Dumnezeu, dar astăzi tu îmi aduci nişte subiecte la care trebuie să mă gândesc: Monarhul galaxiilor şi

puterea Lui de a atinge viețile oamenilor într-un mod plin de însemnătate. Îmi place acest gând. Te rog să nu mă înțelegi greșit. Nu mă gândesc acum să mă duc la biserică sau ceva de felul acesta, dar, te rog, continuă să te rogi pentru mine. Este foarte important.

După ce l-am asigurat că voi fi onorat să adaug numele lui pe lista mea de rugăciune, am continuat studiul nostru legat de reclamele de publicitate din cartea de telefoane. Când m-am ridicat să plec, mi-a spus:

– Aș dori să te conduc; oricum trebuie să cobor în stradă.

În timp ce mergeam împreună, l-am întrebat cum a reușit să-și construiască o companie de afaceri atât de bună. Fața lui s-a luminat și mi-a povestit tot felul de situații, până am ajuns la ușa principală. Strângându-mi mâna în timp ce ne despărțeam, m-a rugat să mai vin să-l văd din când în când.

În anul următor, n-am mai lucrat în zona aceea. Au trecut doi ani până am ajuns din nou în acea zonă și am mers să-l vizitez din nou pe acel director. A fost foarte bucuros să mă vadă și, cu multă politețe, m-a condus într-un birou, unde am stat de vorbă.

Mi-a făcut cunoștință cu un alt coleg de-al lui, spunându-i că eu i-am dat un nou imbold în viață și, în același timp, i-am economisit mulți bani.

O mare transformare se produsese în viața acestui om. Vibra de bucuria vieții. Pe perete, în spatele biroului lui, era o placă foarte frumoasă pe care scria: „Rugăciunea schimbă viața".

Într-adevăr așa este și, în această situație deosebită, sunt înclinat să cred că, ținând cont de toate binecuvântările care au fost trimise, eu am fost cel mai mult binecuvântat. Experiența rugăciunii m-a făcut să înțeleg că este mare nevoie să ne rugăm și să cerem ajutor pentru cei necredincioși. Din acel moment, Domnul a putut să mă folosească pentru a deschide calea pentru Duhul Său, ca să lucreze într-un mod minunat spre binele multor vieți.

23. Fiecare problemă, o chemare la rugăciune

Aveam un post de conducere ca manager, în aria de Nord-Est, acoperind o zonă geografică de opt state, și îmi petreceam cea mai mare parte a timpului lucrând și verificând cărțile de telefoane.

Uitându-mă peste rapoartele de vânzări pe câteva săptămâni, m-am hotărât să merg să vizitez o companie mare din Pennsylvania. Atenția mi-a fost atrasă în special asupra unuia dintre salariații mei, care până atunci avusese vânzări foarte mari, substanțiale, iar acum era din ce în ce mai mult în pierdere. Am tras concluzia că Charles avea o problemă care se interpunea în lucrul lui.

Discutând cu el, mi-am dat seama că fosta lui soție, căreia îi fuseseră încredințați cei doi copii, nu îl mai lăsa să îi vadă. În plus, mama ei făcea tot ce era posibil ca să-i îndrepte pe copii împotriva lui, și acest lucru îi frângea inima. El a recunoscut că îi era din ce în ce mai greu să fie atent la lucru și că, dacă situația nu se va îmbunătăți, în curând urma să-și piardă serviciul.

L-am întrebat care este numele fostei soacre, ca să mă rog pentru ea. El a fost surprins de cererea mea, dar mi-a dat numele și a spus:

– Mă îndoiesc că rugăciunile vor ajuta, pentru că părinții mei s-au rugat pentru vrăjitoarea asta bătrână din ziua în care m-am căsătorit cu fiica ei. De fapt, au mers la biserică și au făcut câteva slujbe speciale pentru căminul nostru. Dar nu a ajutat la nimic.

După discuția pe care am avut-o cu el, am pus numele fostei lui soții, al soacrei și al copiilor pe lista mea de rugăciune, împreună cu cel al lui Charles. Și, în fiecare dimineață, cu Biblia deschisă la capitolul 27 din Matei, mijloceam în rugăciune în favoarea lor. Dar mai presus de orice, mă rugam ca Duhul lui Dumnezeu să-l ajute pe Charles să-și poarte

poverile fără să se prăbușească. Era una din procedurile companiei, ca reprezentanții ei să telefoneze la birourile centrale din Virginia, în fiecare vineri de la unu la trei după-amiaza, și să raporteze cifrele câștigului din acea săptămână. Prezentau suma publicităților, creșterea sau pierderea, câștigul net și orice schimbare în numărul de reclame.

Mai târziu, am aflat chiar de la el ce s-a întâmplat. Cu o bucurie venită din ceruri, mi-a spus cum lucrurile s-au schimbat spre bine. A repetat de mai multe ori:

– Rugăciunile tale au avut putere. Într-adevăr, au lucrat în viețile oamenilor.

Deși regulamentul companiei îmi interzicea orice convorbiri pe teme religioase cu oamenii, am simțit că întreaga mea convingere religioasă este înviorată și I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru aceasta. Am fost surprins să aud comentariile în legătură cu trăirea credinței mele. Din cauza unei probleme de sănătate, doctorul i-a recomandat unuia dintre ei să se mute într-un climat mai cald. Înainte să se mute în California, el a venit la mine să-mi facă o vizită acasă. Spre marea mea surprindere, el i-a spus Hildei, în prezența mea, despre impresia foarte bună și aprecierea pe care o aveau asociații mei despre mine.

Un coleg a spus că, dacă va merge din nou la biserică, va alege biserica lui Roger. Se va face adventist pentru că dorește să aparțină unei biserici care are putere.

Rezolvarea unei probleme de alcoolism

George era un bun lucrător, dar, la sfârșit de săptămână, se răsplătea pentru lucrul bun făcut, oferindu-și băuturi alcoolice. Nu era căsătorit și locuia în Boston. Dar a petrecut un sfârșit de săptămână în New England, unde lucra la cartea de telefoane. Vineri seara a băut foarte mult și așa s-au petrecut lucrurile că a ajuns la închisoare. De acolo l-a sunat pe șeful lui de la compania de telefoane, care a plătit o sumă bună ca să-l elibereze. Când și-a revenit după băutură, și-a dat seama că trebuie să încerce orice ca să-și păstreze slujba.

S-a gândit să mă sune, dar și-a închipuit că, fiind adventist de ziua a șaptea și o persoană religioasă, îl voi da imediat afară din serviciu. De aceea a sunat la biroul central din Virginia, în speranța că va putea să

vorbească cu șeful meu, închipuindu-și că acela va avea mai multă înțelegere, pentru că și el folosea alcool la ocazii speciale. Superiorul meu i-a spus lui George că eu sunt cel care iau astfel de hotărâri și că voi fi la birou luni dimineața, ca să discutăm această problemă.

Duminică seara, șeful m-a sunat acasă și mi-a spus despre această problemă, sugerându-mi ca luni să-mi adun oamenii și, în prezența tuturor, să-l dau afară pe acel angajat.

Mă rugasem mult în legătură cu această situație și m-am hotărât să nu fac rău, ci să vorbesc cu George în particular. Când mergeam spre birou, m-am rugat pentru înțelepciune, ca să știu să tratez acea problemă cu mult tact. De fapt, vroiam să-l păstrez ca salariat și să folosesc problema lui ca o experiență de rugăciune. Credeam că Duhul lui Dumnezeu va aduce biruință acestui om în problema băuturilor, prin lucrarea mea de rugăciune pentru el. Și m-am decis să aștept, ca să văd cum Duhul lui Dumnezeu îl va convinge mai târziu să pledeze cu sinceritate pentru a-și păstra serviciul.

Apoi, m-am gândit: „George este prea mândru să se umilească, pledând pentru serviciul lui. El va renunța înainte să facă asta".

Totuși, luni l-am găsit foarte tulburat de problema lui. În timp ce am ascultat cererea și apelul lui de a-l înțelege, mi-am dat seama că în inima lui se dădea o luptă reală împotriva lichiorului.

Un paragraf din *Hristos, Lumina lumii* mi-a venit în minte: „Numai cererea stăruitoare și sinceră către Dumnezeu în credință... poate izbuti să aducă oamenilor ajutorul Duhului Sfânt în lupta împotriva domniilor și puterilor, conducătorilor întunericului acestei lumi și a duhurilor răutății din locurile cerești" (p. 398).

Cu lacrimi în ochi, mi-a spus în final:

–Te rog, mai dă-mi o șansă! Te rog!

– George, i-am răspuns, îți ofer o altă ocazie. Dar pentru că îmi pun obrazul pentru tine, voi continua să te ajut să renunți la lichior. Am să mă rog lui Dumnezeu, ca El să-ți aducă biruința asupra acestei probleme a băuturii.

Mulțumindu-mi, mi-a spus:

– Nu cred că rugăciunile vor ajuta. Mama mea s-a rugat timp de cincisprezece ani pentru această problemă. Ea a citit rozariile și a plătit o

slujbă, ca să pot obține victorie asupra problemei mele, băutura, dar nu a ajutat la nimic.

– Ei bine, George, eu cred în miracole şi vom vedea ce se va întâmpla.

Şi exact aşa s-au petrecut lucrurile – Duhul Sfânt al lui Dumnezeu a făcut o minune. Mai târziu, mi-a povestit cât de bucuros era că a renunțat la băutură. Dispăruse orice plăcere de a mai consuma băuturi alcoolice.

Aş dori din nou să arăt foarte clar că, deşi nu forțează voința nimănui, Duhul Sfânt poate să aducă schimbări în cursul unei vieți, ca răspuns la rugăciunile perseverente, făcute în credință, înaintea lui Dumnezeu.

Schimbarea planurilor

După ce am participat la o întâlnire a conducătorilor mai multor companii de telefoane, în oraşul Kansas, m-am întors la diviziunea Nord-Est cu o nouă țintă în mintea mea: de a reduce marea fluctuație de salariați din diviziunea noastră.

La aeroport, în timp ce aşteptam plecarea, am petrecut timpul discutând cu conducătorii altor diviziuni despre acest concept. Ei au spus că este ridicol să încerci aşa ceva, pentru că ar însemna ca toți oamenii pe care îi avem în subordine să fie foarte buni din punct de vedere profesional şi este imposibil. Mulți reprezentanți aveau probleme acasă, care îi făceau să renunțe la serviciu. Alții, deşi bine intenționați, chiar lucrători buni, nu aveau acea caracteristică specifică, menită să-i facă plini de succes, aşa că singurul lucru care se putea face, spuneau ei, era să aduci mereu salariați noi pe care să-i instruieşti, oricât ar costa. Nu exista o altă cale.

Dar eu ştiam că Duhul Sfânt putea să-i binecuvânteze pe oameni şi pe clienții lor şi astfel se puteau face îmbunătățiri remarcabile. Atât experiența lui Charles, cât şi a lui George au dovedit aceasta.

A trecut un timp, apoi şeful m-a sunat la telefon joi seara, din statul Kansas. Am stat în Lowell, Massachusetts, într-un hotel, timp de trei zile şi am luat interviuri la diferite persoane care doreau să se angajeze şi care fuseseră trimise la noi de o anumită agenție de angajări.

– Câte persoane vei avea în luna viitoare, în clasa ta de instruire, în oraşul Kansas? m-a întrebat el imediat.

– Aşa după cum stau lucrurile acum, nu am pe nimeni, i-am răspuns.

După o lungă pauză, el m-a întrebat:

– Nu vrei să-i înlocuieşti pe cei trei, care nu au avut rezultate aşa de bune, cu persoane noi, aşa cum am vorbit săptămâna trecută?

– Când am vorbit atunci, aşa intenționam să fac. Dar astăzi gândesc altfel. Te rog, scuză-mă dacă folosesc această analogie, dar am ajuns la concluzia că este ridicol să dăm afară nişte oameni care au lucrat pentru noi cinci luni, doar pentru faptul că nu au avut rezultate atât de mari. Este ca şi cum, după ce ai cumpărat nişte cai de rasă buni, îi pui deoparte doar pentru faptul că nu au câştigat o întrecere mare chiar din primul an şi le întorci spatele, cumpărând alții de aceeaşi rasă.

Te rog să mă înțelegi, nici unul dintre oamenii cu care am vorbit în această săptămână nu mi-a lăsat impresia că ar fi mai bun decât cei pe care îi avem acum. Dacă eşti şi tu de acord, aş dori să-i păstrez pe aceşti trei salariați şi să petrec mai mult timp cu ei pe teren şi să încerc să-i ajut, pentru ca la ceea ce investim acum să putem primi răsplata în viitor.

– Sunt foarte bucuros să aud o astfel de idee şi să ştii că eu sunt progresist, deci sunt de acord cu propunerea ta.

– Dacă îți aminteşti, la ultima întâlnire a vicepreşedinților din marketing, am arătat că ar costa cinci mii de dolari pentru compania noastră ca să păstreze pe cineva în şcoală timp de o lună, apoi, pe teren, timp de cinci luni. Ceea ce aş dori să fac, dacă eşti şi tu de acord, este să economisesc ceva din acei cinci mii de dolari. Ce ai de spus la aceasta?

– Nu înțeleg exact cum o să reuşeşti să faci din aceşti trei oameni persoane de succes, dar sunt sigur că trebuie să încerci. Sunt cu totul de partea ta. Şi vreau să-ți spun că, dacă vei continua aşa, vei ajunge în vârful piramidei de marketing şi o să-ți faci duşmani. Cunosc o persoană în conducere care gândeşte că aceste şcoli de instruire au nevoie de mulți oameni care să treacă prin uşile lor, ca să putem obține un mare procent de salariați foarte buni.

– Nu văd de ce acest om ar fi nemulțumit de ideea mea, pentru că eu încerc să reduc marea fluctuație de salariați care sunt angajați şi apoi dați afară.

– N-ar trebui să fie nemulțumit, dar, dacă vei avea succes, pentru că ai început într-o altă direcție, aceasta îi va strica planurile.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus, dar planurile mele nu se vor schimba.

– Mai avem o problemă. El se așteaptă ca treizeci și cinci de persoane să participe în noua clasă. Deja i-am spus despre planurile noastre, ca să îi avem pe cei trei noi recruți, dar mâine dimineață îi voi spune despre hotărârea ta. Fii pregătit să primești un telefon din partea lui, înainte de sfârșitul zilei de mâine.

Am prezentat planurile mele înaintea Domnului și am fost impresionat de ideea că merg într-o direcție bună și m-am hotărât să nu permit ca ceva să-mi schimbe acest plan. Dar fiți siguri că am petrecut mult timp rugându-mă pentru acești trei salariați. În următoarele trei săptămâni, am petrecut mult timp cu ei pe teren, câte o săptămână cu fiecare persoană. Am mers cu ei la toți clienții lor și au fost plăcut impresionați, chiar din primele două zile, de felul în care am rezolvat problemele.

Când am discutat cu ei și ne-am rugat, au fost cuprinși de o așa pace și liniște a sufletului, încât au găsit că această experiență este o adevărată plăcere. Discutam despre tot felul de alte lucruri și, în felul acesta, am aflat multe despre problemele lor de familie, despre căminele lor. Acești trei oameni mi-au spus că au beneficiat foarte mult din această experiență și că au fost încurajați să aibă rezultate mult mai bune în vânzări. Cred că Duhul lui Dumnezeu m-a condus în această direcție, ca să am ocazia de a vedea cum Dumnezeu aduce mari binecuvântări în căminele acestor oameni, prin rugăciunile mele de mijlocire.

Lista mea de rugăciune era din ce în ce mai lungă și trebuia să îi cunosc pe oameni din ce în ce mai bine, personal. Am ajuns în punctul în care nu mai deschideam radioul în mașină ca să ascult știrile, ci petreceam tot timpul călătoriei în rugăciune pentru o anumită persoană. Din toate cele cinci diviziuni de telefoane de pe continent, diviziunea Nord-Est a devenit cunoscută, ca fiind cea cu fluctuația cea mai scăzută pe țară, în numărul angajărilor reprezentanților.

Șeful meu mi-a spus acest lucru și eu am fost acela care am avut puterea să apăs pe frâne și să fac această schimbare în Diviziunea Nord-Est. Mi-a prezentat o diplomă de onoare, dar știa că puterea pe care o aveam venea de sus. Am vrut să fiu sigur că el a înțeles aceasta.

Când am început să lucrez, Diviziunea Nord-Est era cea mai slabă dintre diviziuni. Dar, datorită binecuvântărilor lui Dumnezeu, în câțiva ani

am ajuns în vârful piramidei. În anul 1977, șeful meu și cu mine am primit diploma de onoare, pentru că obținusem locul întâi în acel an și excelasem în toate ramurile de operație în cadrul companiei.

De atunci și până când am părăsit compania, în 1981, diviziunea noastră a avut fluctuația cea mai scăzută a salariaților și a rămas prima dintre toate celelalte companii, cu excepția unei singure ramuri, aceea a câștigului net în probleme de publicitate (din cauza prosperității fenomenale a statului California, Diviziunea Pacific ocupa acel loc de onoare).

Epilog

În timp ce am împărtășit cu voi, în această carte, felul în care Dumnezeu mi-a răspuns la rugăciunile făcute pentru mine și pentru alții, trebuie să recunosc că sunt multe experiențe pe care nu le-am putut pune pe hârtie. Să mă rog pentru alții – a fost o chemare specială și un dar spiritual pe care El mi l-a dat în serviciul Lui. Totuși, Dumnezeu lucrează diferit în viața fiecărei persoane. De cele mai multe ori, El răspunde rugăciunilor noastre într-un mod mai puțin spectaculos decât acela pe care l-am prezentat aici. Dar El așteaptă ca rugăciunile tuturor copiilor Lui să fie înălțate spre El. El dorește ca fiecare dintre noi să ne rugăm pentru cei din jurul nostru. Ați dori voi, cititorii mei, să luați în considerare unele dintre principiile pe care le-am prezentat din propria experiență și, cu puterea Duhului Sfânt, să le folosiți, ca să cunoașteți bucuria pe care Dumnezeu ne-o oferă în rugăciunile de mijlocire pentru alții?

Partea a III-a

Mai multe răspunsuri incredibile la rugăciune

24. Un fluviu de har vindecător

Faptul că astăzi eu trăiesc este un miracol pentru medicină. Cea mai recentă confruntare a mea cu moartea a început într-o sâmbătă seara, în vreme ce, pe la ora zece şi jumătate, mă pregăteam să merg la culcare.

Ducându-mă la baie, m-am trezit deodată că sângerez puternic. Imediat am strigat-o pe soția mea, Hilda. Deşi surprinsă la vederea sângelui care curgea aşa de mult, ea a reuşit să-şi păstreze calmul, pentru că este o bună asistentă medicală. Deschizând un dulăpior, a scos o faşă dintr-un pachet pe care-l țineam la îndemână pentru micuța noastră nepoată. Apoi, m-a repezit cu maşina la unul dintre cele trei spitale ale zonei sudice a New-Yorkului, Triple Cities.

Fiind sub efectul unui tratament anticoagulant datorat suferinței mele cardiace, medicul de la urgență n-a reuşit să-mi oprească hemoragia decât pe la ora două dimineața. Era duminică. Apoi, a trebuit să aştept să-mi iasă rezultatele analizelor de laborator.

O infirmieră m-a condus înapoi în micul salon de urgență. Arătând spre o masă înaltă, pe rotile, aceasta mi-a spus:

– Aşteptați vă rog aici, doctorul va veni imediat.

După 15 minute a revenit, găsindu-mă tot acolo unde mă lăsase.

– Vai, domnule Morneau, trebuia să vă aşezați. Aşteptați puțin, mă întorc imediat.

După câteva secunde, a apărut cu un mic piedestal, de aproape 30 cm înălțime, mi l-a lăsat la picioare şi a ieşit în grabă. „Iată ceva pe care este groaznic să stai", mi-am zis, „dar nici statul în picioare nu îmi face bine". Căutându-mi o poziție cât mai comodă, m-am aşezat pe acel scăunel, cu spatele sprijinit de cadrul mesei şi picioarele întinse orizontal. Au trecut alte 15 minute şi a apărut o asistentă, ținând în mână o seringă cu un ac lung.

– Bună! Dar ce faceți acolo, jos? m-a întrebat. Domnule, dar trebuia să folosiți scăunelul şi să vă aşezați pe masă!

Dându-mi seama cât de caraghios trebuie să fi arătat, am izbucnit în râs. Asistenta mi-a făcut injecția, apoi a ieșit zâmbind, nerăbdătoare probabil să povestească și colegelor despre ciudatul ei pacient.

O săptămână mai târziu, am primit un telefon de la un specialist în urologie, dr. Wise. Îmi văzuse rezultatele analizelor și îmi cerea să merg la el în birou a doua zi.

Ajuns în biroul lui, acesta mi-a spus, cu tact și îngrijorare, că aveam cancer la prostată. O tumoare de proporții fusese cauza considerabilei mele pierderi de sânge. Cancerul evoluase dincolo de stadiul în care putea fi tratat prin chimioterapie. Singura șansă rămânea operația chirurgicală. După aceea, am discutat despre situația mea referitoare la riscurile unei intervenții chirurgicale.

După cum am relatat în cartea mea anterioară, fusesem cândva la un pas de moarte, într-un salon de terapie intensivă din Greater Niagara General Hospital, în decembrie 1984. Mai târziu, analizele au arătat că un virus îmi afectase o bună parte din cord, provocându-mi cardiopatie, boală a mușchiului cardiac. Dr. Smart îi spusese soției mele că nu mai am mult timp de trăit – doar câteva luni –, lucru pe care nu l-am aflat până acum un an.

De obicei, în astfel de cazuri, țesutul inimii se strânge, apoi pacientul moare. În cazul meu, țesutul cordului s-a transformat într-un material pe care nu-l pot compara decât cu pielea. Dar, cu 60% din inimă distrusă și cu sângele în permanență subțiat pentru prevenirea formării de cheaguri, nu eram deloc un bun candidat pentru intervenție chirurgicală.

Seara, pe la ora 9, telefonul a sunat din nou. Spre surpriza mea, era dr. Smart. Mi-a spus că vorbise cu urologul despre posibila mea operație și că voia să fie sigur dacă înțelegeam marele risc pe care îl comporta acest lucru, având inima atât de slăbită. De fapt, el credea că această operație este imposibilă.

Împreună cu Hilda, soția mea, am avut o lungă discuție despre ceea ce ar trebui să facem. Apoi, ne-am rugat lui Dumnezeu să ne ajute să luăm o hotărâre înțeleaptă. Nu am prea dormit în acea noapte, gândindu-mă la posibila mea moarte. Totuși, privindu-mi retrospectiv viața, mă simțeam mângâiat de felul în care, în repetate rânduri, Domnul intervenise de-a lungul anilor. Întotdeauna El mi-a șters lacrimile, mi-a alinat durerile,

mi-a alungat neliniștea, mi-a risipit teama, mi-a îndeplinit dorințele și a revărsat peste mine binecuvântări nelimitate. Gândindu-mă la ceea ce Dumnezeu a făcut în viața mea, credința îmi creștea și mă întrebam: „De ce mă gândesc la moarte, când eu slujesc viului Dumnezeu, Dumnezeului slavei, în care să află legea duhului de viață?"

Și în mintea mea au început să se perinde versete din Scriptură: Psalmul 103,13.14; Col. 1,16.17; 2,9.10.

După aceea, inima mi-a vibrat de bucurie cerească, la gândul imaginilor din Mat.4, 23.24.

Dar, încununând toate acestea, un citat din *Hristos, Lumina lumii* mi-a sporit și mai mult încurajarea: „Și când a venit împlinirea vremii, Divinitatea a fost glorificată prin aceea că a turnat asupra lumii un potop de har vindecător, care niciodată nu avea să fie oprit sau retras până când planul de mântuire avea să fie împlinit". (*Hristos, Lumina lumii*, p.26, ed.1990)

Am înțeles din acest citat că harul vindecător era încă la dispoziția oricărui om care-L caută pe Dumnezeu.

Mângâiat și încurajat, am început să mă rog: „Scumpul meu Isus, Tu ești salvarea mea. Când privesc spre Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc, unde știu că slujești în favoarea omenirii căzute, Îți mulțumesc că ai părăsit curțile cerești pentru a veni pe tărâmul dușmanului. Sângele Tău, care a curs pe cruce, a spălat toate nedreptățile și păcatele mele, rătăcirile și răul din inima mea de om căzut. Îți mulțumesc din adâncul inimii mele pentru toate lucrările dragostei Tale și pentru binecuvântările harului Tău, Doamne.

Tu m-ai scăpat de moarte acum cinci ani, în spital, și m-ai condus într-o deosebită lucrare a rugăciunii și am văzut cum ai binecuvântat un mare număr de oameni, ca răspuns la rugăciunile mele pentru ei. Și cred că dorești ca această lucrare a mea să se încheie acum.

Știi, Doamne, că nu mă tem de moarte, dar că aș vrea atât de mult să mă rog pentru alții, și că văd în mine un deschizător de uși, unul care merge din închisoare în închisoare, dorind ca Tu să eliberezi prizonierii spirituali aflați în lanțurile păcatului.

Doamne, nu doresc acum să-ți spun eu ce să faci și cum să faci, dar, după câte îmi dau seama, peste zece zile sunt programat la operație.

Dacă este voia Ta, fie ca marea Ta putere de viață să pătrundă în organismul meu, astfel ca, la operație, chirurgul să nu găsească nici o tumoare în el.

Doamne, am atâtea persoane pentru care să mă rog, încât cred că trebuie să nu mai pierd timpul rugându-mă pentru mine. Nu am mai spus nimic despre trebuințele mele fizice. Mă rog, în schimb, doar ca să se facă voia Ta în viața mea, pentru slava Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt".

Și, în urma acestei rugăciuni, am adormit în tihna dragostei și a harului Său.

În ziua operației, infirmierii m-au dus pe cărucior într-o sală de specialitate, echipată cu cea mai modernă aparatură chirurgicală. Totul sclipea de curățenie și de grija personalului.

După cinci ore, m-am trezit în salonul meu, într-o dispoziție excelentă. Ceva mai târziu, a venit la mine dr. Wise, ca să vadă ce fac. M-a informat că nu găsise nici măcar urmă de tumoare. De asemenea, s-a arătat surprins când i-am spus că nu simțeam nici o durere. Pacientul din patul alăturat suferise aceeași operație și a fost nevoie să i se facă repetate injecții de calmare.

Țesutul recoltat de la mine a fost trimis la două laboratoare, pentru a fi testat în vederea depistării eventualelor semne de cancer. După patru zile am părăsit spitalul, simțindu-mă excelent și lăudând pe Domnul pentru marea Sa bunătate față de mine. Au trecut alte trei zile și m-am dus în biroul dr. Wise, pentru a afla rezultatele testelor. Când am intrat, doctorul era numai zâmbet și emoții:

– Nici urmă de cancer, m-a anunțat el, apoi mi-a explicat cât de norocos sunt, ținând cont de testele inițiale.

Mulțumindu-i, i-am amintit că, după primele teste, îi cerusem să-mi spună precis cât de critică era situația mea. Voiam să cunosc în ce stare mă aflam, pentru a ști pentru ce trebuia să mă rog.

– Acum, vă mulțumesc pentru că mi-ați spus cinstit ce am și, mai presus de toate, îi mulțumesc lui Dumnezeu că a făcut ceea ce omenește era imposibil.

Vești șocante

La aproape șase luni după aceea, am primit un telefon din California, de la Cyril Grosse, omul care, în 1946, îmi predase 28 de studii biblice în mai puțin de o săptămână, conducându-mă de la spiritism la Hristos. După vreo cinci minute de conversație lejeră, el m-a anunțat că are să-mi comunice niște vești rele.

– S-ar putea să te șocheze, mi-a zis el, dar, după doctorul meu, mai am de trăit doar vreo șase luni. Biopsiile au arătat că am un cancer avansat la prostată, cancer ce a cuprins deja și organele din vecinătate. Doctorul spune că va trebui să taie drastic, să trateze cu radiații și, poate, chiar să recurgă la castrare.

Veștile erau într-adevăr rele, dar nu m-am lăsat cuprins de deznădejde. În definitiv, doar cu câteva luni mai înainte trecusem și eu printr-o situație asemănătoare. Dumnezeu mă scosese din impas și aveam credința că va face la fel și cu bunul meu prieten.

I-am propus să încerce să amâne operația cu aproximativ trei săptămâni și, în acest fel, să apeleze la rugăciunile celor pe care-i cunoștea el ca fiind oameni cu o credință puternică. Bineînțeles, l-am anunțat că și noi – soția mea și cu mine – ne vom ruga pentru el.

Lui Cyril i-a plăcut sugestia, iar doctorul a fost de acord să amâne operația. După cele trei săptămâni, specialistul a recoltat noi probe, iar rezultatele au arătat o substanțială îmbunătățire a sănătății prietenului meu, căruia i-a spus să vină la el după trei săptămâni. Spre surpriza doctorului, noile teste arătau că un număr de tumori mai mici dispăruseră și că altele erau în remisie.

La fiecare trei luni, Cyril mergea la specialist. În octombrie, doctorul i-a propus înlăturarea prostatei mărite, pentru reabilitarea unei funcții normale. Operația a reușit, iar analizele au indicat doar o ușoară urmă de cancer, rămasă în centrul organului extirpat.

Examenele următoare au dovedit că Cyril nu mai avea nici urmă de cancer, iar acum, prietenul meu predă din nou clasei sale de studii biblice.

Un strigăt de ajutor

Edmond, unul dintre frații mei, locuia în Ottava. La scurtă vreme de la apariția cărții *Incredible Answers to Prayer*, el a cumpărat mai mult de

50 de exemplare şi le-a trimis la rude şi prieteni. Una din aceste cărţi a ajuns la fosta lui soţie, care locuia în Niagara Falls, Ontario.

Impresionată de felul în care Dumnezeu îmi răspunsese la rugăciuni, ea l-a sunat pe Edmond şi l-a rugat să ia legătura cu mine, pentru a-mi cere să mă rog şi pentru afecţiunea ei, o boală care îi deforma progresiv oasele.

Suferea de această boală de câţiva ani. La început, a fost o deformare apărută între gleznă şi călcâi, dând naştere unei umflături care a crescut până când nu i-a mai permis să se încalţe. De asemenea, era atât de dureroasă, încât pe acel picior nu se mai putea sprijini deloc, fiind nevoită să se folosească de cârje. Când durerea a devenit atât de intensă, încât nici medicamentele foarte puternice nu o mai puteau alina, doctorii au început să se gândească în mod serios la amputarea piciorului. Dar, la scurtă vreme după ce am început să mă rog pentru ea, durerea s-a estompat şi, în câteva zile, a dispărut complet. Umflătura a început să se retragă şi, nu după mult timp, fosta soţie a fratelui meu putea din nou să poarte pantofi.

De atunci, ea a putut din nou să meargă la cumpărături şi să facă şi alte treburi pe care înainte i le rezolvau alţii. În mod deosebit, era bucuroasă că acum putea să-şi viziteze copiii, care locuiau în nordul statului Ontario.

Privind înapoi spre aceste experienţe, în care Dumnezeu m-a făcut mijlocitor pentru alţii, inima mea intră în rezonanţă cu aceea a psalmistului: „Lăudaţi pe Domnul, chemaţi Numele Lui! Faceţi cunoscut printre popoare isprăvile Lui! Cântaţi, cântaţi în cinstea Lui! Vorbiţi despre toate minunile Lui! Făliţi-vă cu Numele Lui cel Sfânt! Să se bucure inima celor ce caută pe Domnul! Alergaţi la Domnul şi la sprijinul Lui! Căutaţi necurmat Faţa Lui! Aduceţi-vă aminte de semnele minunate pe care le-a făcut, de minunile şi de judecăţile rostite de gura Lui" (Ps. 105,1-5).

25. Nu există bucurie mai mare

De la publicarea cărţii *Incredible Answers to Prayer*, sute de oameni mi-au scris ori mi-au telefonat pentru a-mi spune în ce fel, citind despre puterea rugăciunii de mijlocire şi încercând să o pună în aplicaţie, Duhul lui Dumnezeu le-a binecuvântat viaţa.

Lista mea pentru rugăciuni a crescut cu 700 de nume, în urma asocierii cu ei, în mijlociri, înaintea lui Dumnezeu. El ne-a făcut o mare onoare când, prin Duhul Sfânt, le-a oferit oamenilor biruinţă asupra eului, asupra păcatului, asupra ispitei şi asupra puterii îngerilor căzuţi.

Iar lucrul care-i surprinde cel mai mult pe aceşti oameni ce se roagă este felul în care Duhul Sfânt face ca unii, care sunt familiarizaţi cu Dumnezeu sau cu cele spirituale, să-şi schimbe inima. Iar când, într-o zi, îi descoperă pe aceştia alături de ei în Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea, se minunează de puterea de mântuire a lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu a făcut minuni în urma rugăciunilor lor şi atunci îmi scriu lungi scrisori, în care îmi povestesc despre bucuria pe care o simt.

Să vă împărtăşesc, spre exemplu, câteva fragmente din scrisorile unei femei, pe care o voi numi doamna Mary Brown:

„Dragă frate Morneau,

Ce fericire să-L slujeşti pe Domnul prin lucrarea rugăciunii! Sunt botezată ca adventistă de ziua a şaptea de cincisprezece ani minunaţi. Însă, în ultimii doi ani, am început să cred puternic în rugăciunea de intermediere. Tot în această perioadă, am căutat să umblu mai aproape de Isus şi să-I slujesc zilnic mai din plin. El m-a condus atât de minunat, iar cartea dumneavoastră se încadrează în această călăuzire specială.

Am adoptat unele din ideile dvs. deosebite, eficiente. Îmi place în mod deosebit aceea de a-I cere lui Dumnezeu să-l învăluie pe cel pentru care mă rog cu o atmosferă de pace şi lumină. Să vă spun, pe scurt, o

experiență a rugăciunii mele:

Sora mea Josephine, în vârstă de 38 de ani, a avut o legătură și, în consecință, soțul a părăsit-o. Timp de mai bine de două luni după plecarea lui Russell, Josephine a trecut prin iad (exprimarea îi aparține). Deși ea nu își dăduse seama, soțul știa de legătură de mai bine de un an. Ea făcea acum presiuni asupra celui cu care se întâlnea, să aleagă între ea și soția lui. Până atunci, sora mea nu dăduse nici un semn că ar avea nevoie de Dumnezeu sau de religie. Dar, în această criză, a apelat la mine, cerându-mi să mă rog pentru ea. M-am rugat cu fervoare, ca bărbatul în cauză să nu-și părăsească soția. Două luni mai târziu, el o anunță categoric că nu-și va părăsi niciodată soția și, astfel, relația lor s-a terminat.

Ceva mai târziu, am aflat că atât Josephine, cât și Russell se rugaseră să fie cât mai repede împreună.

Ce emoționant este să fii folosit de scumpul nostru Părinte ceresc într-o asemenea lucrare specială! Este dorința și rugăciunea mea aceea de a deveni un intermediar înțelept și de a fi folosit din ce în ce mai mult de Maestrul meu în această activitate responsabilă și valoroasă. Este atât de emoționant să vezi cum răspunde Dumnezeu! Credința mea sporește considerabil și constant. Am adoptat ideea de rugăciune, pe care o menționați la pag. 48 a cărții dv. Ce minunată și binecuvântată idee!

Domnul a fost bun cu mine. Am mai mulți prieteni dragi și, în loc să vă dau, de fiecare dată când vă scriu, doar câteva nume pe care să le puneți pe lista dvs. de rugăciuni, m-am hotărât să vi le trimit pe toate deodată. Trebuie să vă anunț că Providența a intervenit în viața fiecăruia dintre aceștia.

Am adoptat, ca formă personală de petiție pentru fiecare dimineață, forma de rugăciune pe care o prezentați la p. 27.

Astăzi trimit părinților mei un exemplar din cartea dvs. Domnul mi-a dat minunate ocazii de a le da mărturie. Ei au început de curând să meargă la biserică (duminica) și, potrivit spuselor mamei, vor încerca mai multe denominațiuni, să vadă care le va plăcea cel mai mult. Sunt niște căutători serioși și mă rog zilnic pentru ei. Cred, realmente, din toată inima că Domnul îi va călăuzi unde trebuie. Nu este decât o problemă de timp. Anticipez cu mare bucurie acea zi plină de slavă.

Făgăduiesc să mă rog pentru dvs. și pentru cei ai dvs., până când scumpul nostru Isus va veni să ne ia acasă. Ce zi binecuvântată și măreață va fi!

Vă doresc o zi bună, plăcută și fericită."

După trei luni, am primit o scrisoare de la doamna Brown.

„Dragă frate și soră Morneau,

Mulțumesc Hildei pentru prețioasa observație. Pot să vă împărtășesc din nou unele din minunatele răspunsuri la rugăciune. Dacă vă amintiți, v-am cerut data trecută să vă rugați pentru sora mea, a cărei căsnicie era pe cale să se destrame. Acum, ea și soțul ei sunt din nou împreună. Russell s-a întors acasă în săptămâna Crăciunului și amândoi se străduiesc să o ia de la început. Slavă Domnului!

Un alt răspuns la rugăciune este miracolul pe care l-am constatat în viața tatălui meu vitreg. Nu îmi amintesc dacă v-am spus că m-a întrebat despre schimbarea închinării de la Sabat la duminică și nici cum am folosit privilegiul să-i împărtășesc mai multe despre adevăr. Călăuzit de Duhul Sfânt, el a ajuns la concluzia că sâmbăta este Sabatul zilei a șaptea.

Apoi au avut loc, într-un oraș din apropierea locuinței lor, câteva adunări de evanghelizare. Le-am trimis un pliant și duminica trecută, seara, mama și Hary, soțul ei, au mers la întrunire, unde cu adevărat le-a plăcut. Chiar și mama, care rareori este sensibilizată de cele spirituale, a făcut comentarii elogioase cu privire la felul cum a decurs întâlnirea.

Tata, dragul de el, dădea semne vizibile de convertire. Observam o schimbare hotărâtă în atitudinea lui de când primise adevăratul Sabat. Cu numai trei luni înainte, nu aș fi visat vreodată că aș putea sta lângă părinții mei într-o biserică adventistă de ziua a șaptea. Ce emoționant a fost! Văd în fața ochilor mei lucrarea Duhului Sfânt în viața lor, și asta îmi dă curaj."

Ambele scrisori au fost, de fapt, cu mult mai lungi, în fiecare dintre ele fiindu-mi povestite și alte cazuri de oameni binecuvântați prin lucrarea Duhului Sfânt. Când citesc sau când aud relatări ale unor astfel de experiențe, întotdeauna îmi vine în minte următorul pasaj din *Hristos*,

Lumina lumii, p.143, ed.1990 : „Când Duhul lui Dumnezeu ia inima în stăpânire, El transformă viața. Gândurile păcătoase sunt înlăturate, faptele rele sunt părăsite, iubirea, umilința și pacea iau locul mâniei, invidiei și certurilor. Bucuria ia locul întristării, iar fața oglindește lumina cerească".

Bucuria mea creștea zilnic pentru că un mare număr dintre membrii bisericii noastre pledau înaintea lui Dumnezeu pentru extinderea efectului sacrificiului lui Hristos asupra celor în nevoi. Cineva îmi scria: „Am rămas profund impresionat de importanța și marele preț pe care îl puneți pe sângele lui Hristos, curs pe cruce, atunci când este vorba de cei pentru care vă rugați. De atunci îmi iau timp în fiecare zi pentru a sta de vorbă cu Tatăl ceresc despre considerația pe care o am față de puterea de mântuire ce se află în meritele sângelui lui Isus și în lucrarea Duhului Sfânt. Constat că rugăciunile mele primesc răspunsuri vizibile, și aceasta este cel mai minunat!"

Cred că am început să fim martori ai împlinirii profeției din Isaia, despre încheierea lucrării lui Dumnezeu pe pământ.

„Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine. Căci iată că întunericul acoperă pământul și negură mare, popoarele; dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui se arată peste tine. Neamuri vor umbla în lumina ta, și împărați în strălucirea razelor tale" (Is.60,1-3).

Citind scrisori de la oameni cărora li s-a răspuns la rugăciunile de intermediere, observ că, în același timp, ei dobândesc o frumoasă înțelegere a felului în care Duhul Sfânt „face să aibă efect cele săvârșite de Mântuitorul lumii". (*Hristos, Lumina lumii*, p.627, ed.1990)

Ei percep cu claritate faptul că numai Duhul Sfânt poate curăți și menține așa inima omului.

Căutând, cu mai mulți ani în urmă, o umblare cât mai aproape de Isus și o cunoaștere mai bună a „științei mântuirii", am dat peste un pasaj din *Mărturii pentru comunitate*, vol.8, p.27: „Domnul Hristos a declarat că influența dumnezeiască a Duhului urma să fie cu urmașii Săi până la sfârșit. Dar făgăduința nu este apreciată așa cum ar trebui; și, de aceea,împlinirea ei nu se vede așa cum ar fi cu putință. Făgăduința cu privire la Duhul Sfânt este ceva la care se cugetă prea puțin; iar rezultatul este numai ceea ce s-ar putea aștepta – secetă spirituală, întuneric spiritual, decădere și moarte spirituală. Lucruri mai mărunte ocupă atenția, iar puterea dumnezeiască necesară pentru creșterea și prosperitatea bisericii, care ar aduce după sine toate celelalte binecuvântări, lipsește, deși este oferită în plinătatea ei nemărginită."

Vreme de mai multe zile, mi-au tot revenit în minte fraze-cheie din acest pasaj. Ele m-au pus pe genunchi și mi-au îndreptat inima spre Dumnezeu pentru ajutor special. Citind și recitind ultima frază a pasajului, simțeam profund că greșisem față de Mântuitorul. Faptul că lucruri minore puteau să obstrucționeze puterea divină a Duhului Sfânt mă făcea să mă simt aproape ca un trădător. Pe loc, am decis să pun capăt atitudinii mele de indiferență.

Și m-am rugat zilnic ca Dumnezeu Tatăl să mă facă și mai asemenea lui Isus, care „a trăit, a gândit și S-a rugat nu pentru Sine, ci pentru alții" (*Parabolele Domnului Hristos*, p.105). M-am rugat ca cea mai mare bucurie să-mi fie aceea de a cere ca Duhul lui Dumnezeu să binecuvânteze viețile acelora ale căror nume se aflau pe lista rugăciunilor mele neîntrerupte. Nu după mult timp, am văzut Duhul Sfânt la lucru în viața mea, în timp ce gândul meu era îndreptat spre cei care aveau nevoie de binecuvântările lui Dumnezeu în viața lor.

Am descoperit bucuria de a mă ruga în timp ce conduceam mașina, în timpul cumpărăturilor, în timp ce așteptam pe cineva sau ceva. Iar rezultatele au fost și ele îmbucurătoare. Mă rugam, de exemplu, pentru aceia dintre clienții mei de afaceri, despre care știam că trec prin necazuri. Când ajungeam la ei, în mod spontan, aceștia îmi povesteau cum tocmai îi binecuvântase Dumnezeu.

Binecuvântarea lui Dumnezeu prin intermediul oamenilor care se roagă este și astăzi de actualitate. Dați-mi voie să vă povestesc o experiență personală chiar în perioada când scriam acest capitol:

Era vineri seara, pe la ora 22,35. Orele sacre ale Sabatului aduseseră multă pace și liniște. Hilda era concentrată asupra unei cărți bune, iar eu meditam la un telefon pe care îl primisem de departe.

O tânără femeie, căreia am să-i spun Mary, îmi telefonase cerându-mi să mă rog pentru o prietenă de-a ei, care era pe punctul de a-și părăsi soțul pentru un alt bărbat. Printre lacrimi, ea mi-a povestit cum această prietenă, căreia am să-i spun Betty, se rugase ea însăși pentru cea care

îmi telefona, atunci când avusese probleme în familie. De fapt, Betty luase şi ea legătura cu mine, cerându-mi să mă rog pentru Mary. Acum era rândul lui Mary să caute pe cineva care să intermedieze la Dumnezeu pentru rezolvarea cazului lui Betty.

Deşi i-am recunoscut imediat numele, am lăsat-o pe Mary să spună ce avea de spus. Fără ca eu să o întrerup într-un fel, Mary mi-a povestit frământările prin care trecuse. „Jim şi cu mine eram căsătoriţi de doi ani şi ne iubeam foarte mult. El învăţa pentru absolvirea facultăţii şi venitul nostru era foarte limitat, astfel că ne-am bucurat foarte mult când am găsit pentru mine un serviciu mai bine plătit, ceea ce părea un răspuns la rugăciuni". După o mică pauză, Mary m-a întrebat:

– Domnule Morneau, credeţi că este posibil ca o femeie să se îndrăgostească de un alt bărbat, chiar fiind puternic îndrăgostită de soţul ei?

În loc să mă lansez într-o prezentare a ce înseamnă dragoste curată şi ce înseamnă puterea pasiunii, i-am răspuns simplu că, în ziua de astăzi şi la vârsta ei, sunt posibile multe ciudăţenii.

– Nu ştiu de ce vă spun dvs. toate acestea, continuă Mary. Poate fiindcă mă gândesc că Duhul Sfânt vrea să vă arate cum a răspuns rugăciunilor dvs. pentru mine.

„După ce m-am prezentat la noul meu serviciu, într-un mare raion al unui magazin, în câteva luni atenţia mi-a fost atrasă de unul dintre manageri. Blândeţea lui şi felul în care îmi făcea complimente m-au atras şi a început să-mi placă foarte mult de el.

În scurtă vreme, am ajuns să nu mi-l mai pot scoate din minte. Mă trezeam gândindu-mă tot timpul la el, chiar şi când eram cu soţul meu. Deşi îmi dădeam seama că nu trebuia să las să se întâmple aşa ceva, pur şi simplu nu reuşeam să evit continua lui prezenţă în gândurile mele. Eram atât de atrasă de el, încât, într-o zi, m-am pomenit mărturisindu-i lui Betty că, dacă m-ar invita la el acasă, nu l-aş putea refuza.

Ştiam precis că exact aşa s-ar fi întâmplat dacă lucrurile ar fi continuat să evolueze pe această linie. Cu doar câteva zile înainte, mă descoperisem sperând să mă cuprindă cu braţul pe după umăr sau mijloc, în vreme ce am fi fost mai singuri prin magazie.

De câteva ori pusese mâna pe braţul meu când stăteam de vorbă,

ceea ce îmi provocase un fior cât se poate de plăcut în toată fiinţa. Atracţia pentru el mă copleşea. Dar, slavă Domnului, dvs., domnule Morneau, şi Betty v-aţi rugat pentru mine. În ziua în care omul de care eram irezistibil atrasă m-a invitat în apartamentul lui, să văd o colecţie de timbre de care era mândru şi fericit, i-am răspuns automat că nu aş putea face asta fără să fie şi soţul meu cu mine.

Apoi, un fior de teamă mi-a străbătut mintea, când mi-am dat seama ce s-ar fi petrecut în apartamentul lui dacă am fi fost numai noi doi. Un pasaj pe care îl ţineam minte de copil – cuvintele lui Iosif rostite atunci când s-a confruntat cu ispita – mi-a străfulgerat gândul: 'Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare şi să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?' Dintr-o dată, începuse să mă înspăimânte ceva ce până atunci ajunsesem să îmi doresc.

Nu exagerez, domnule Morneau, când afirm că în acele câteva clipe mi-am redobândit simţul discernământului între bine şi rău. Fiorii pasiunii ilicite m-au părăsit şi, prin harul lui Dumnezeu, nu cred să se mai întoarcă la mine."

I-am amintit atunci lui Mary că se înălţaseră puternice rugăciuni pentru ea. Duhul Sfânt lucrase intens când ea se afla în încercare. Vreme de 10-15 secunde, Mary a tăcut la telefon, dar îi puteam simţi tulburarea. Adunându-se, în cele din urmă, mi-a mulţumit din nou că m-am rugat pentru ea.

Motivul pentru care mă sunase continua să o tulbure. Îmi mărturisea că nu putea înţelege cum era posibil ca Betty, o femeie care se rugase pentru ea atunci când trecea prin acea încercare, să ajungă dintr-o dată să trăiască cu un bărbat străin.

– Cum poate o femeie ca Betty, pe care întotdeauna am considerat-o un foarte bun creştin, să cadă astfel în păcat, încât să nu-şi mai asculte glasul raţiunii? Concepţiile ei de viaţă s-au schimbat atât de mult, încât cele spirituale nu par să mai aibă vreo importanţă pentru ea.

Mă înspăimântă gândul şi mă întreb mereu: Dacă Betty, o persoană întotdeauna tare în principii, este capabilă se renunţe la cele spirituale, ce şanse am eu să nu cad?

– Nu eşti singura, Mary, care îmi pui acest gen de întrebare, i-am răspuns. De fapt, sunt mulţi care mi-au scris, rugându-mă să mă rog

pentru unele căsnicii. Oamenii îmi vorbesc frecvent despre şocul lor, când văd că persoane pe care ei le considerau stâlpi ai bisericii îşi distrug căsnicia.

Un accent de îngrijorare i-a cuprins vocea, întrebându-mă ce cred eu că se întâmplă cu biserica. I-am explicat părerea mea, că aceşti oameni nu au învăţat să fie „păziţi de puterea lui Dumnezeu, prin credinţă" (1 Petru 1,5), şi că răspândirea adulterului şi a divorţului printre adventişti este consecinţa slăbirii dependenţei lor de Dumnezeu, până când tendinţele naturale ale inimii omeneşti decăzute i-au biruit.

Cartea *Patriarhi şi Profeţi* identifică trei factori clari, care i-au făcut pe vechii israeliţi să-L părăsească pe Dumnezeu: „Israeliţii au fost ispitiţi să păcătuiască într-un moment când se aflau într-o stare de tihnă şi siguranţă. Au pierdut din vedere să caute fără încetare faţa lui Dumnezeu, au uitat să se mai roage şi s-au lăsat în voia unei deosebite încrederi în sine" (p.472). În următoarele două pagini, Ellen White continuă, avertizându-ne că factorii care au determinat apostazia poporului lui Dumnezeu pe malul Iordanului vor predomina şi înaintea celei de a doua veniri a lui Isus.

– A nesocoti ceva atât de sacru ca legământul căsătoriei, i-am mai spus, ar părea de neconceput dacă nu am şti că „inima este nespus de înşelătoare şi de deznădăjduit de rea" (Ier.17,9). De fapt, inima este atât de înşelătoare, încât chiar Solomon, cel mai înţelept dintre oameni şi de trei ori numit de Scriptură prea iubitul lui Dumnezeu, şi-a ruinat viaţa când a uitat să-L aibă în permanenţă pe Dumnezeu drept călăuză. El a descoperit de timpuriu puterea pasiunii neţinute în frâu. Biblia spune că „nevestele i-au plecat inima spre alţi dumnezei... şi Solomon a zidit pe muntele din faţa Ierusalimului un loc înalt pentru chemoşi, urâciunea Moabului, pentru Moloh, urâciunea fiilor lui Amon... Aşa a făcut pentru toate nevestele lui străine, care aduceau tămâie şi jertfă dumnezeilor lor" (1 Împ.11,4-8).

Mary vroia să afle mai mult despre cum poţi să fii păzit de puterea lui Dumnezeu, prin credinţă. I-am promis o scrisoare în care să-i explic despre puterea păcatului şi a despărţirii de Dumnezeu şi despre cât de neajutoraţi suntem în faţa acestor forţe, dacă nu intervine Duhul Sfânt.

În capitolele ce urmează, voi prezenta unii factori importanţi necesari

păstrării vitalei noastre relaţii cu Dumnezeu. De asemenea, voi arăta cum pot rugăciunile noastre pentru alţii să-I ofere lui Dumnezeu posibilitatea de a-Şi trimite mai abundent Duhul Sfânt, pentru a susţine bătăliile celor dragi nouă cu păcatul şi cu răul.

26. Părinți marcați „de vinovăție"

Din numărul foarte mare de scrisori și cereri de rugăciune pe care le primesc, un anume gen reușește întotdeauna să mă miște adânc. Unele vin de la părinți credincioși, ai căror copii le resping religia și biserica. Și cred că nu exagerez, șapte din zece asemenea părinți simt că, într-un fel, ei trebuie să fie acuzați pentru ceea ce fac copiii lor. Aproape toți îmi scriu: „Ca părinți, unde am greșit în educația copiilor noștri? Unde am ratat?"

Unii dintre acești părinți sunt atât de marcați de nereușita lor, încât se feresc să intre în contact cu mulți membri ai bisericii, de teamă că vor avea de explicat ce s-a întâmplat cu copiii lor. După ce și-a descărcat povara grijilor de acest gen, referitor la copii, o mamă mi-a cerut să mă rog în mod special pentru soțul ei. Viața acestuia era atât de răvășită de felul în care trăiau copiii lor adulți, încât nu mai dorea să meargă la biserică. Nu mai putea să dea ochii cu frații săi.

Soția lui se temea că, în curând, acesta s-ar putea sinucide. „Aș prefera să mor", îi spusese el de mai multe ori, „să nu mai fie nevoie să duc o astfel de viață nenorocită".

Când răspund la scrisori părinților creștini care trec prin asemenea situații, accentuez faptul că nu trebuie să se acuze pe ei pentru ceea ce fac copiii lor. Nici un părinte nu a fost vreodată perfect, dar mai important este să nu uităm că tinerii fac singuri alegeri. Diavolul este cel care încearcă să așeze asupra părinților vina pentru ceea ce fac sau nu fac copiii lor maturi. De ce să nu lăsăm vina acolo unde este locul ei adevărat – asupra celor care au păcătuit? Fiecare individ alege singur să urmeze propriile înclinații rele și căile lui Satana și ale îngerilor căzuți.

Satana caută să ne forțeze asumarea unei inutile vinovății. Pe vremea când cu mulți ani în urmă participam la ședințe oculte, un lider spiritist mi-a spus că, după moartea unuia dintre soți, spiritele demonice au o mare

plăcere să readucă în mintea celui rămas toate necazurile pe care le-a făcut dispărutului în timpul vieții.

Îngerii răului bombardează pe cei îndureraţi cu imagini ce inspiră vinovăție și regret, pentru a-i descuraja și chiar pentru a le frânge bucuria de a trăi. „Acest gen de presiune mentală îi place mult lui Satana", spunea acel închinător la spirite. Iar eu cred că trebuie să privim în mod serios această idee. Ea este un ecou a ceea ce spune Scriptura despre pofta lui Satana de a distruge ca un leu care urlă. Dacă nu poate să ne determine să-L respingem pe Dumnezeu făcând lucruri rele, el va încerca să ne distrugă, paralizându-ne cu un fals sentiment de vinovăție.

Părinții care-și fac singuri imputații au nevoie să dea curs invitației lui Hristos: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă" (Mat.11,28). Domnul nostru Se oferă să ne înarmeze cu rezistență – această capacitate specială de a face față dificultăților atunci când alții cad.

După cum am mai spus înainte, am primit nenumărate scrisori de la părinți aflați în pragul disperării, din cauza copiilor lor. Dar, după ce au început să-și dea seama că Duhul Sfânt poate să realizeze miracole ale redeșteptării, aceiași părinți au început să-mi scrie despre felul în care Domnul le-a binecuvântat familiile și despre felul cum puterea Duhului transformă vieți și repară situații disperate. Aceste scrisori relatează biruințe în cazuri ce păruseră fără nici o șansă.

„Vă scriu cu inima grea", începea una din scrisori. „Știu că Dumnezeu nu este parțial atunci când răspunde doar la rugăciunile unora. Totuși, simt că rugăciunile mele sunt ineficiente, pentru că nu observ răspunsurile pe care le doresc.

Nu mă rog pentru bani, case sau bunuri pământești. Rugăciunile noastre sunt pentru copii. Avem un băiat și o fată. În mare, problemele sunt acestea:

Darlene, fiica noastră, minte și este foarte influențabilă. De asemenea, este foarte recalcitrantă, nu ține seama de regulile noastre și nu se gândește la Dumnezeu.

Charles, băiatul, nu are o motivație în viață, nu îi pasă de lecții, se descurajează foarte ușor și, la cea mai mică dificultate, renunță la orice, devenind extrem de necomunicativ. L-am trimis la un colegiu adventist,

dar fără rezultate. Căminul nostru este permanent în zbucium.

Frate Morneau, aceste probleme poate nu par grave, dar suntem conştienţi că, dacă fiul şi fiica noastră continuă în acest fel, diavolul îi va avea curând acolo unde doreşte el. Nu am vrut să creăm impresia că suntem „perfecţi", dar am încercat să le fim un bun exemplu în închinare, prezenţă la biserică şi în respectarea poruncilor. Şi trebuie să spun că Dumnezeu a fost bun cu noi. Dar, uneori, datorită felului în care evoluează lucrurile în ceea ce îi priveşte pe copiii noştri, apare o tensiune insuportabilă. Avem în mod disperat nevoie de ajutor în prezentarea cazului copiilor noştri înaintea lui Dumnezeu. Vă rog, frate Morneau, puneţi-ne pe lista rugăciunilor dumneavoastră".

Într-o scrisoare asemănătoare, semnatara mi-l cita pe bărbatul ei care spusese: „Simt că, dacă o singură supărare îi mai depărtează pe copiii noştri de Dumnezeu, am să-mi pun capăt zilelor".

Asemenea cuvinte disperate îmi aduc întotdeauna lacrimi în ochi şi dureri în inimă. De aceea, după ce prezint fiecare caz înaintea Domnului, încerc să răspund părinţilor într-un fel care să aducă o scânteie de speranţă în viaţă. Vreau ca ei să vadă că, prin desăvârşitul plan de mântuire al Tatălui nostru ceresc, Duhul Sfânt poate să schimbe în chip minunat chiar şi cea mai descurajată situaţie. El Îl va înălţa pe Hristos şi-L va prezenta ca pe un puternic Mântuitor.

Oamenii sunt mişcaţi de faptul că cineva îşi ia timp pentru a răspunde amărăciunilor lor. Mama Darlenei şi a lui Charles mi-a scris din nou: „Când am primit şi am citit scrisoarea dvs., m-am bucurat atât de mult – cu atât mai mult cu cât sosirea ei a fost neaşteptată". Nenumăraţi oameni speră că există cineva cu care să împartă măcar puţin din povara lor, care să fie măcar dispuşi să le asculte necazul, dacă nu mai mult.

După aproape încă două luni, femeia mi-a trimis o nouă scrisoare, în care îmi spunea despre notabile schimbări petrecute în viaţa celor doi copii mari ai ei – o scrisoare plină de recunoştinţă pentru binecuvântările lui Dumnezeu.

Darlene se schimbase dintr-o adolescentă recalcitrantă şi mereu împotriva religiei într-o tânără curtenitoare, respectabilă, care mergea acum în mod regulat la biserică şi era dornică să discute despre noul ei mod de a înţelege problemele spirituale, mărturisind chiar că se ruga

Domnului să o transforme în continuare.

Băiatul, Charles, avea şi el în prezent o nouă optică de viaţă. În locul apatiei şi neglijenţei, simţea acum bucuria de a fi student la colegiu, abordând orice problemă cu seriozitate. De asemenea, el i-a mărturisit mamei că s-a lăsat de fumat şi de celelalte obiceiuri proaste pe care şi le făcuse.

Având serviciu şi dându-şi seama că nu dispune de atâta timp cât ar fi vrut pentru a-mi scrie despre schimbările din viaţa familiei ei, acea mamă mi-a cerut numărul de telefon şi, de atunci, mă ţine la curent atât prin scrisori, cât şi la telefon cu ceea ce se întâmplă în viaţa ei. Acum nu mai este deprimată şi descurajată, ci se bucură, relatându-mi ceea ce a făcut Duhul Sfânt în viaţa celor pentru care ea şi soţul ei s-au rugat. Împreună, ei au văzut cum Duhul Sfânt al lui Dumnezeu le acordă oamenilor neajutoraţi puterea de a trăi o viaţă de succes, de biruinţă creştină.

Înfruntând realitatea

Puterea răului s-a consolidat de-a lungul secolelor, atingând acum stadiul în care poate trece peste raţiunea şi autoritatea părintească, devastând căminele creştine. Dar eu refuz să accept ideea populară, că nu ai nimic altceva de făcut decât să-I ceri Domnului să vadă de cei dragi ajunşi la rătăcire. Avem posibilitatea să apelăm la meritele sângelui lui Hristos, care a curs pe Calvar. Şi, dacă înţelegem felul în care această putere divină poate fi angajată spre salvarea celor care s-au depărtat de la Dumnezeu, putem aştepta mari minuni de redeşteptare, care să aibă loc în viaţa celor pentru care ne rugăm.

Înainte de a analiza felul în care puterea divină reuşeşte să transforme vieţile, cred că, mai întâi, trebuie să luăm în considerare amploarea păcatului în viaţa noastră. Sunt trei elemente puternice ale răului care vizează controlul asupra fiecăruia dintre noi, elemente în faţa cărora, fără puterea lui Dumnezeu, suntem lipsiţi de apărare. Acestea sunt:

1. Puterea păcatului
2. Puterea morţii
3. Puterea depărtării de Dumnezeu.

1. Isus a enumerat câteva din relele pe care le poate aduce în viață puterea păcatului: „Căci dinlăuntru, din inima oamenilor ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, vicleşugurile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinlăuntru, şi spurcă pe om" (Marcu 7,21-23). Nu-i de mirare că Biblia declară că inima omului este „nespus de înşelătoare şi de deznădăjduit de rea" (Ier.17,9).

Am primit o serie de scrisori de la creştini necăjiți de gânduri necurate, ce le invadează mintea, şi de dificultatea reorientării gândului lor spre lucruri bune.

„Sunt aproape descurajat de faptul că dimineața, imediat după ce mă scol, mă trezesc gândindu-mă la imoralitățile pe care le săvârşeam înainte de a deveni creştin", îmi scria cineva. „Mă străduiesc din greu să mă gândesc la lucruri bune, dar, nu după mult timp, unele din aceste imagini stricate îmi apar în minte. Dar partea şi mai proastă este că, uneori, descopăr că mă gândesc la ele cu interes.

Mă întreb de multe ori dacă nu cumva duc o bătălie deja pierdută.

Există oare posibilitatea de a învinge aşa ceva?

Credeți că sunt un caz fără nici o şansă?

Când citesc Psalmul 24,3-4: 'Cine se va putea sui la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul lui cel Sfânt? Cel ce are mâinile nevinovate şi inima curată, cel ce nu îşi dedă sufletul la minciună, şi nu jură ca să înşele', am impresia că voi rata viața veşnică pentru faptul că nu am o inimă curată, aşa cum este menționat aici".

I-am răspuns că, în lipsa puterii divine a lui Hristos revărsată zilnic prin Duhul Sfânt, nimic nu îi va putea aduce biruința. Apoi i-am făcut cunoscut o formulă testată în timp, care zeci de ani a oprit păcatul să mă despartă de Isus. Au trecut şase luni şi omul mi-a scris din nou, anunțându-mă că acum umbla mai aproape de Hristos. Îl lăuda pe Dumnezeu pentru că reuşise să-i schimbe viața prin Duhul Sfânt.

2. Puterea morții aduce pe mulți la tutun, alcool, droguri şi un stil de viață nesănătos. Ei ignoră dovezile ştiințifice ale pericolelor unor asemenea obiceiuri şi practici şi refuză să asculte glasul rațiunii şi al bunului simț.

Alții au de luptat cu impulsul de a risca. Cu cât un pericol este mai

mare, cu atât ei sunt mai atraşi. Cred că acesta este unul dintre motivele pentru care tinerii fac atât de multe accidente rutiere mortale. În anii 1980, accidentele de maşină au ucis în Statele Unite mai mult de 74.000 de adolescenți. Mulți supraviețuitori ai unor accidente afirmă că o putere interioară îi impulsiona să conducă în mod iresponsabil.

3. Analizând puterea depărtării de Dumnezeu, găsim că ea cuprinde două elemente distincte – discreditarea lui Dumnezeu şi necredința. De-a lungul secolelor, acestea au ruinat nespus de multe vieți. Antediluvienii au refuzat să intre în corabia lui Noe. Tot aşa evreii, care au părăsit Egiptul, au pierit în pustie, în loc să intre în țara promisă.

Pe lângă forțele autodistrugătoare, ce stau la pândă în fiecare din noi, trebuie să nu uităm că, de asemenea, Satana şi discipolii săi căzuți fac şi ei tot posibilul să ne distrugă, să ne rătăcească şi să ne manipuleze mintea şi viața.

Dacă până acum nu am căzut încă în disperare, este pentru faptul că puternicul nostru Răscumpărător, Isus Hristos, poate să ne mântuiască de eu, de păcat, de lume şi de puterea îngerilor răi. El poate să realizeze ceea ce noi nu putem face, poate să ne apere de ceea ce pentru noi este irezistibil şi poate să ne transforme în ceea ce niciodată nu am putea deveni fără El. El este singura noastră speranță.

27. Ajutor nelimitat

Revenirea lui Hristos este prea aproape ca să mai continuăm să ne irosim timpul în încercarea lipsită de şanse, de a ne câştiga propria mântuire. În schimb, trebuie să ne petrecem timpul în rugăciuni pentru primirea Duhului Sfânt, singura mare putere prin care putem rezista păcatului şi îl putem învinge (*Hristos, Lumina lumii*, p.627, ed.1990). La aceeaşi pagină, Ellen White ne spune că Isus ne dă Duhul Său ca o „putere divină pentru a birui toate înclinaţiile spre rău, moştenite şi cultivate, şi pentru a întipări propriul Său caracter în biserică".

A trăi o viaţă creştină, biruitoare şi plină de succes, este lucrul cel mai important, realizat într-un singur mod – prin Duhul lui Dumnezeu asupra noastră şi în noi.

Scriind efesenilor, pentru a căror mântuire a lucrat cu atâta sârguinţă, apostolul Pavel le atrage atenţia, scoţând în evidenţă genul de rugăciune pe care a făcut-o pentru ei: „Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care îşi trage numele orice familie, în ceruri şi pe pământ, şi-L rog ca, potrivit cu bogăţia slavei Sale, să vă facă să vă întăriţi în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru, aşa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credinţă; pentru ca, având rădăcina şi temelia pusă în dragoste, să puteţi pricepe împreună cu toţi sfinţii, care este lărgimea, lungimea, adâncimea şi înălţimea; şi să cunoaşteţi dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoştinţă, ca să ajungeţi plini de toată plinătatea lui Dumnezeu" (Ef.3,14-19).

Aceste câteva rânduri trebuie să fi fost o minunată încurajare pentru creştinii din Efes, care îşi dădeau seama că Pavel se rugase pentru ca Duhul Sfânt să-i întărească într-un mod deosebit. Numai astfel ei au putut să trăiască nişte vieţi de biruitori în această lume căzută.

Pentru a înţelege impactul pe care l-a avut rugăciunea lui Pavel asupra lor, trebuie să nu uităm că, într-o vreme, efesenii fuseseră cu totul altceva

decât nişte modele. Efeseni 2,1.2 declară despre ei: „Voi eraţi morţi în greşelile şi păcatele voastre, în care trăiaţi odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării".

Mulţi dintre ei fuseseră chiar puternic angajaţi în practici oculte. Faptele 19,19 ne raportează: „Şi unii din cei ce făcuseră vrăjitorii, şi-au adus cărţile, şi le-au ars, înaintea tuturor; preţul lor s-a socotit la cincizeci de mii de arginţi". Mustraţi de Duhul Sfânt, aceşti practicanţi ai vrăjitoriei şi-au ars cărţile de specialitate, care valorau o avere, predându-şi viaţa lui Isus. Îmi imaginez că Pavel şi cei doisprezece tovarăşi ai lui s-au rugat serios pentru aceşti bărbaţi şi femei. Cred că s-au rugat atât pentru ca Dumnezeu să le atribuie meritele sângelui lui Hristos, care a curs pe Calvar, cât şi pentru Duhul Sfânt, care să-i înconjoare pe fiecare cu o atmosferă de pace şi lumină spirituală. Şi se prea poate ca ei să-I fi cerut lui Dumnezeu ca puterea acestui Duh Sfânt să înlăture puterea păcatului, puterea morţii şi puterea depărtării de Dumnezeu din viaţa oricărui credincios. În mod sigur, aşa au procedat Pavel şi prietenii săi.

Convertiri serioase s-au produs printre efeseni şi sunt convins de Cuvântul lui Dumnezeu, că se vor petrece schimbări asemănătoare şi mult mai numeroase când poporul lui Dumnezeu va intermedia pentru alţii cu o credinţă la fel de hotărâtă ca a lui Pavel şi a prietenilor săi.

În anul 1946, după ce Duhul Sfânt m-a convertit de la spiritism la creştinism, Epistola către Efeseni a devenit o bună sursă de încurajare pentru mine, mai ales după ce mi-am dat seama ce a realizat rugăciunea lui Pavel printre cei ce fuseseră angajaţi în practici oculte. Efeseni 2,4-7 nu a încetat niciodată să mă impresioneze: „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morţi în greşelile noastre, ne-a adus la viaţă împreună cu Hristos (prin har sunteţi mântuiţi). El ne-a înviat împreună şi ne-a pus să şedem împreună în locurile cereşti, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăţie a harului Său, în bunătatea Lui faţă de noi în Hristos Isus". În faţa restului universului, noi vom fi modelul de iertare a lui Dumnezeu şi capacitatea Lui de a-i transforma pe răzvrătiţii păcătoşi.

Harul a însemnat şi mai mult pentru mine, din ziua în care am citit că el este o parte fundamentală a caracterului lui Dumnezeu. Ellen White spune că el „este un atribut al lui Dumnezeu, exercitat faţă de fiinţe

omenești nedemne. Noi nu l-am căutat – acesta a fost trimis în căutarea noastră. Dumnezeu are plăcere să-Și reverse harul asupra noastră nu pentru că suntem vrednici, ci pentru că suntem deznădăjduit de nevrednici. Singura pretenție pe care o putem aduce pentru a primi îndurarea Sa este însăși marea noastră nevoie de a o avea." (*Divina vindecare*, p. 142).

Duhul lui Dumnezeu i-a întărit pe primii creștini, făcându-i să devină ceva ce, altfel, nu ar fi putut deveni. Numai El le-a dat putere să trăiască vieți creștine de succes. Și, potrivit apostolului Ioan, cerul le-a binecuvântat viața de rugăciune, secretul biruinței creștine. „Și orice vom cere, vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui, și facem ce este plăcut înaintea Lui" (1 Ioan 1,22). Ei au putut păzi poruncile, pentru că viața lor de rugăciune le-a permis accesul la puterea Duhului Sfânt, așa cum observăm în repetate rânduri în Noul Testament.

Faptele Apostolilor cap. 3 ne relatează cum Petru și Ioan vizitau Templul din Ierusalim la ora rugăciunii zilnice. Apropiindu-se de una din porți, un cerșetor olog i-a oprit, cerându-le bani: „Atunci Petru i-a zis: Argint și aur nu am, dar ce am îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!" (vers. 6). Scriptura relatează faptul că picioarele și gleznele ologului s-au înzdrăvenit și el a început să meargă și să-L laude pe Dumnezeu.

Convingerea mea fermă este că Dumnezeu va repeta aceste minuni cu oamenii din poporul Său, dar la ora actuală ne aflăm încă în procesul dobândirii adevăratei credințe biblice. Această credință este o condiție pentru ca El să poată onora rugăciunile noastre așa cum a făcut în cazul ucenicilor și primilor creștini. Potrivit cu Evrei 11, această credință cuprinde trei elemente:

1. Credință în Dumnezeu
2. Încredere în Dumnezeu
3. Loialitate față de Dumnezeu.

Isus, Domnul imposibilului

La scurtă vreme după publicarea cărții mele despre rugăciunea de intermediere, o femeie îmi scria: „Am un fiu care are nevoie de genul de rugăciune despre care vorbiți în cartea dvs. Aș fi foarte bucuroasă să vă

vorbesc despre el, dacă ați fi atât de bun să-mi dați numărul dvs. de telefon. Mi-ar fi mult mai ușor să vă spun despre problema lui prin telefon. Ajutați-mă, vă rog! – o soră în Hristos".

Câteva zile mai târziu, am primit un apel telefonic de la ea. Mi-a spus că avea un băiat de 32 ani, pe nume Henry, care pe la vârsta de 20 de ani își pierduse aproape în întregime facultățile mintale, din cauza folosirii drogurilor. De atunci încoace, nu mai fusese în stare să aibă grijă de el însuși. Stătea uneori în fotoliu trei ore la rând, fumând în tăcere și uitându-se pe un perete. Din când în când, o urmărea cu privirea pe mama lui gătind sau umblând prin bucătărie. Nu avea noțiunea timpului (zi, noapte) și, atunci când dormea, somnul îi era scurt. Uneori, începea să-și tragă palme peste față și să se lovească peste brațe și picioare, până se umplea de vânătăi.

Când i se spunea să nu-și mai facă rău, Henry exploda mânios și cerea insistent să nu i se spună nimic. Își lăsase părul lung, până la mijlocul spatelui, refuzând orice încercare de a fi tuns. Părea că nu este în stare să-și recunoască nici chiar părinții, iar vorbirea îi era neinteligibilă. Câteodată vorbea de unul singur, mormăind și scrâșnind. Părinții lui îl considerau irecuperabil.

După ce am ascultat-o pe doamna Harvey (nu este numele ei real) vreme de 20 de minute, am început să mă întreb de ce îmi cerea ajutorul într-o situație ce părea peste puterile științei medicale. Femeia încerca să ajungă la Dumnezeu, prin mine. Poate că Domnul dorea să mă folosească pe mine, ca să o conducă la Duhul Sfânt și la puterea Sa dătătoare de viață. Poate că Duhul Sfânt aștepta ocazia refacerii facultăților mintale ale tânărului, înălțându-L astfel pe Hristos și întărind credința multora.

În gând, I-am cerut lui Dumnezeu să-mi binecuvânteze mintea cu ceea ce trebuia să-i răspund femeii. După puțină conversație, am asigurat-o că deja am pe inimă cazul lui Henry, că voi pune numele lui pe lista mea de rugăciuni și că am să mă rog pentru el într-un mod deosebit. De asemenea, i-am cerut să mă țină la curent cu starea tânărului.

A trecut un timp și, într-o zi, am primit o scrisoare de la doamna Harvey, în care îmi spunea că Henry începea să facă progrese. Vorbirea îi era mai clară și, spre surpriza părinților, pentru prima dată în ultimii 16 ani, i-a cerut mamei lui să-l tundă. Doamna Harvey era entuziasmată și-mi

mărturisea că, văzând cum Duhul Sfânt le binecuvânta fiul, atât credința ei, cât și cea a soțului deveneau mai puternice.

Adăugând și mulțumirile mele către Dumnezeu, i-am amintit doamnei ocaziile biblice în care Domnul făcuse lucruri minunate pentru poporul Său. Și am accentuat cel mai mult faptul că Dumnezeu „dorește ca să-L căutăm prin credință. El dorește ca noi să așteptăm lucruri mari de la El". (*Parabolele Domnului Hristos*, p.112, ed.1993)

După câteva luni, Henry s-a hotărât să nu mai fumeze. La auzul acestei intenții, mama și-a spus că, întrucât tânărul era un fumător înrobit de foarte mulți ani, nu va reuși. Cunoscuse mulți oameni care încercaseră așa ceva, dar fără succes.

Dar, spre uimirea părinților săi, Henry nu a mai pus mâna pe țigară. Doamna Harvey a lăsat o lună de probă, până să-mi scrie despre asta. În următoarele 6-7 luni, mi-a trimis rapoarte lunare și, spre bucuria mea, ea împreună cu soțul ei acordau credit total lui Dumnezeu pentru toate schimbările petrecute în viața fiului lor. Un singur lucru o neliniștea încă – Dumnezeu nu Se ocupa de restabilirea sănătății mintale a băiatului, așa cum sperau. A sosit o altă scrisoare. Doamna Harvey recunoștea că, în cea ce privește puterea lui Dumnezeu de a-i mai ajuta, credința ei începuse să se clatine. Bineînțeles, m-am rugat atunci ca această credință a ei să nu se clatine.

Atunci când se caută o binecuvântare deosebită de la Dumnezeu, Biblia spune: „Dar să o ceară cu credință fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoiește seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt încoace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul".

Peste zece zile, pe la orele 11, doamna Harvey m-a sunat din nou. De-abia putea să vorbească, din cauza plânsului. Făcând repede o rugăciune în gând, am reușit să o fac să se calmeze, ca să-mi poată spune ce avea de spus. Henry devenise pe neașteptate violent, aruncând cu scaune prin ferestre și amenințându-și tatăl cu bătaia. Fuseseră nevoiți să sune la poliție și băiatul a fost dus într-o instituție de psihiatrie. Mama mă anunța acum că își pierduse orice speranță, chiar și numai de ameliorare, în cazul băiatului ei: „Îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar mi-am pierdut puterea rugăciunii și, de acum înainte, nu am să-L mai

deranjez pe Dumnezeu cu problemele mele".

I-am spus că nu trebuie să renunțe și că-mi voi schimba rugăciunile de intermediere pentru fiul ei. Părerea mea era că ieșirea violentă se datora forțelor întunericului, care încercau să ne determine să nu ne mai rugăm pentru Henry. Înainte de a închide, i-am spus câteva texte din Scriptură, la care să se gândească.

Nu au trecut multe zile și doamna Harvey m-a sunat din nou. De data aceasta, vocea ei vibra de fericire și-L lăuda pe Dumnezeu pentru marea minune a harului divin. Henry era din nou acasă, sănătos atât la trup, cât și la minte. Deși nu putea să-și amintească nimic din ceea ce se petrecuse în ultimii doisprezece ani, acum mergea împreună cu tatăl său în vizită pe la vechii prieteni, pe la vecini și rude.

Când am întrebat-o cum s-a întâmplat, doamna Harvey mi-a povestit că, într-o dimineață, la ospiciu, fiul ei s-a sculat simțindu-se perfect sănătos. Doctorii l-au consultat și l-au găsit normal din punct de vedere psihic și, după o zi sau două, le-au telefonat părinților să vină să-și ia copilul vindecat miraculos.

„Slavă Dumnezeului Prea Înalt!" am strigat, pur și simplu, în receptor, bucurându-mă cu ea pentru felul în care Dumnezeu încă Își demonstrează iubirea pentru noi.

28. Tragedia căminelor care se destramă

O plagă spirituală răvăşeşte vieţi de bărbaţi, femei şi copii, de-a lungul pământului. Ea afectează atât tineri, cât şi bătrâni, dar în mod deosebit îi nenoroceşte pe copiii nevinovaţi, care nu pot să înţeleagă de ce mama şi tata nu mai pot sta împreună, de ce unul dintre ei trebuie să plece.

Ultimele decenii au fost martore ale unui climat ce dezrădăcinează din mintea omului responsabilităţile de soţ şi de părinte. Satana şi îngerii săi lucrează cu toate forţele lor diverse, aparţinând societăţii actuale, pentru a degrada sentimentul natural al dragostei, sădit de Creator în fiecare fiinţă omenească, penetrând cultura cu pornografie şi confruntând pe toată lumea cu tot felul de imoralităţi.

Cu mult timp înainte, Ellen White a arătat felul în care lucrează Satana la distrugerea familiei şi a oricărei relaţii aşezate de Dumnezeu. „În publicaţiile de toate zilele, se povestesc oamenilor faptele celor răi şi stricaţi, şi tot ce poate aţâţa patimile li se înfăţişează în povestiri ispititoare. Ei aud şi citesc atât de mult despre aceste fărădelegi înjositoare, încât conştiinţa care odată era foarte simţitoare şi se dădea înapoi cu scârbă de la scenele acestea ajunge să se înăsprească şi să se ocupe cu foarte mult interes de asemenea lucruri". (*Patriarhi şi Profeţi*, p.480-481)

În zilele noastre, prin mass-media, Satana îşi desăvârşeşte nefasta sa lucrare. Fără constante şi hotărâte cereri de ajutor de la Dumnezeu, pentru a rămâne curat în gând, inimă şi fapte, chiar şi cel mai autodisciplinat om poate, fără să-şi dea seama, să fie corupt şi să cadă dintr-o dată exact ca un copac putred.

„Soţul meu şi cu mine avem peste cincizeci de ani", îmi scria o femeie. „Am ridicat împreună o familie, am muncit la educarea copiilor şi i-am păstrat lângă Domnul. Aceştia s-au căsătorit bine şi şi-au întemeiat cămine

care sunt binecuvântate de Dumnezeu. Întotdeauna m-am dedicat activităţilor bisericii şi am slujit cu bucurie Domnului.

Soţul meu era prim-prezbiter în comunitatea noastră mare şi trăia o viaţă pe care cu toţii o consideram exemplară. A fost privit ca un stâlp al bisericii până acum aproape şase luni, când s-a descoperit că se delecta, în secret, cu o revistă pornografică şi cu casete video de acelaşi gen.

Această preocupare rea a lui a evoluat după cum urmează: Nişte prieteni de la ţară aveau probleme cu fata lor în vârstă de 20 de ani, elevă la un colegiu de stat. Au discutat cu noi şi am consimţit ca Reta (nu este numele ei) să stea la noi pentru a putea merge la un colegiu adventist.

Totul a fost bine până într-o seară, când serviciul din comunitate, la care am fost singură, s-a terminat cu o oră mai devreme decât de obicei. Ajunsă acasă, am avut surpriza să-mi găsesc soţul în pat cu Reta. De atunci, totul a devenit un coşmar. Soţul meu s-a mutat în altă parte, continuă să trăiască cu acea fată aparent inocentă şi tocmai m-a anunţat că doreşte să divorţeze. Este un alt om acum, dar schimbarea nu e în bine. Nu-i mai pasă de mine, nu-i mai pasă de biserică, nici măcar de faptul că a produs suferinţă în viaţa atât de multor persoane. Ceea ce mi s-a întâmplat este cât se poate de rău. Atinsesem stadiul în care nu mai aveam probleme financiare sau alte griji. Pusesem deoparte destul de mulţi bani pentru bătrâneţe şi aşteptam încrezători să ne bucurăm de vârsta de aur a vieţii noastre.

Lucrul care mă face să mă obişnuiesc atât de greu cu această mare pierdere este faptul că soţul meu a fost un bărbat al corectitudinii toată viaţa lui de până atunci. Îl credeam tare ca stânca Gibraltarului, când era vorba de principii. Îmi este greu s-o spun, dar m-am înşelat.

Cei doi fii căsătoriţi ai noştri au încetat să mai meargă la biserică şi asta a adus mult rău în viaţa soţiilor şi copiilor lor".

După alte informaţii suplimentare despre situaţie, această femeie mi-a cerut să mă rog pentru fiecare membru al familiei ei. Ea suferă şi se întreabă dacă ar fi putut face ceva mai mult pentru prevenirea acestei tragedii.

Într-un alt caz, o soţie mi-a scris despre bărbatul ei, în vârstă de 60 de ani, care întreţinea relaţii sexuale cu fiica lor adoptivă, în vârstă de 17 ani. Şi acesta s-a mutat într-o altă regiune, continuând să trăiască cu

fata. Fiind prim-diacon în comunitate, comportarea lui a şocat multă lume. Soţia lui se întreba dacă nu cumva omul se dezechilibrase mintal dintr-o dată şi-mi cerea să mă rog pentru toţi trei, pentru că dorea în continuare ca şi el să fie în Împărăţia lui Dumnezeu. Şi ea, ca de altfel atât de mulţi alţii loviţi de asemenea tragedii, se întreba dacă există vreo formă specială de rugăciune prin care ar fi putut preveni această întâmplare din viaţa soţului ei.

Înainte de a explica ce anume definesc eu prin termenul „rugăciune preventivă", aş vrea să vă spun că am fost, de-a lungul anilor, un observator atent al naturii omului. Întotdeauna m-a interesat să aflu ce anume îl determină pe om să facă ceva ce mai târziu va regreta profund. Vreme de 20 de ani, numele şi adresa mea au fost trecute în cartea de telefoane în paginile galbene (să le numesc speciale), eu fiind agent publicitar. An de an, ţineam legătura telefonic cu aceiaşi oameni de afaceri, care se învăţaseră să aibă încredere în mine, povestindu-mi adeseori despre problemele lor.

Din cele povestite, am descoperit că, deşi se pare că bărbaţii au ajuns la un autocontrol şi o temperanţă în toate privinţele, atunci când mass-media, Satana sau orice altceva începe să le influenţeze imaginaţia în legătură cu o persoană atractivă de sex opus, în scurtă vreme, ei vor fi dispuşi să rişte totul, să renunţe la orice pentru a încuraja acea aventură.

Un lider spiritist mi-a spus odată că spiritele demonice pot scăpăra imagini în mintea oamenilor, prin care să-i influenţeze într-o anumită direcţie. Cum poate Satana să facă asta nu ştiu, dar cu toţii recunoaştem felul în care influenţele rele îi clatină pe oameni. Dacă aceştia încep să cocheteze cu sugestiile celui rău, în scurtă vreme ei vor porni să-şi făurească o seducătoare imagine a ceea ce ar însemna punerea în practică a respectivelor idei.

Cu cât cineva cochetează mai mult cu o persoană, cu o idee sau cu o sugestie, cu atât aceasta devine mai puternică şi mai realizabilă. În scurtă vreme, ea preia controlul minţii, astfel încât cel în cauză se va descoperi făcând lucruri pe care ştie că nu ar trebui să le facă. Spiritele demonice sau alte influenţe pot prelua controlul în viaţă până acolo, încât, la nivel omenesc, nu se mai poate face nimic pentru îndreptare.

Din cauza puterii de seducţie a păcatului, soţii creştini trebuie să fie dispuşi să facă „rugăciuni preventive", indiferent cât de fideli le-ar fi partenerii. Oricât de bun ar fi un creştin, există totuşi posibilitatea ca el să cadă. Şi Satana a fost cândva o fiinţă fără păcat. Este bine ca zilnic să-I mulţumim lui Dumnezeu pentru că l-a binecuvântat pe cel care ne este drag cu har şi putere, pentru că i-a insuflat dragoste divină. Atunci când ai dragostea lui Hristos, ea poate să reflecte prin tine, spre cel drag, darurile cereşti care împodobesc caracterul Marelui nostru Răscumpărător.

Soţul (soţia) care doreşte să-şi petreacă viaţa veşnică împreună cu soţia (soţul) sa, aşa cum a făcut-o în această viaţă, trebuie să-şi asigure căminul cu influenţa stabilizatoare a Duhului Sfânt, singura mare putere divină care poate conferi curăţia gândului, a inimii şi a vieţii. Nesilind pe nimeni să facă ceva împotriva propriei sale voinţe, prin meritele sângelui lui Hristos, care a curs pe cruce, Dumnezeu face tot posibilul pentru a-l proteja pe om şi a-l conduce la mântuire. Hristos ne spune să ne rugăm întotdeauna unii pentru alţii.

În ultimii ani, am primit multe scrisori de la soţi şi soţii ale căror căsnicii se clătinau. După ce le-am împărtăşit aceste principii, Duhul lui Dumnezeu le-a acordat partenerilor lor graţiile răscumpărării şi le-a întărit unirea în Hristos. Nici o răsplată nu poate fi mai de preţ decât să-i auzi din nou pe aceşti oameni spunându-ţi în ce chip surprinzător şi fericit i-a binecuvântat Domnul.

Pierdut şi regăsit

Urmează o extraordinară ilustrare a modului în care influenţa stabilizatoare a Duhului Sfânt îi poate reface spiritual pe cei care au rătăcit în vreun fel.

La scurtă vreme după ce *Incredible Answers to Prayer* a ieşit de sub tipar, am primit o scrisoare de la o femeie al cărei bărbat o părăsise de aproape patru ani. Era în mod deosebit impresionată de faptul că, înainte de a mă ruga pentru o persoană care nu Îi slujeşte lui Dumnezeu, eu cer mai întâi ca Tatăl să atribuie meritele sângelui lui Hristos acelei persoane, conştient întotdeauna că răscumpărarea a fost deja plătită pentru ea.

„Când am citit în cartea dvs. că putem să ne rugăm pentru ca Domnul să ierte păcatele altuia, am fost uimită şi am început să mă rog pentru soţul meu cu o nouă credinţă şi speranţă."

Mi-a spus că ea şi soţul ei erau trecuţi de 30 de ani, erau sănătoşi, aveau servicii bune şi-şi întrezăreau un viitor strălucit. Angajat la o corporaţie multinaţională, bărbatul vorbea trei limbi, şi acest lucru l-a ridicat rapid pe scara ierarhică a corporaţiei.

„În scurtă vreme, cerinţele slujbei au început să-l facă să lipsească de acasă, uneori chiar zile întregi. În acelaşi timp, stilul de viaţă din cadrul corporaţiei a început să-şi pună amprenta pe manifestările soţului meu. Chiar şi caracterul lui a suferit modificări, devenind foarte critic cu mine şi părând a căuta cu tot dinadinsul să fie în dezacord cu aproape tot ce spuneam eu.

A început să critice biserica şi pe membrii ei, şi vremea când a trebuit să merg singură la biserică nu a întârziat să vină. Între timp, a început să poarte bijuterii foarte scumpe şi, nu după mult timp, am început să-mi dau seama că se apucase de fumat. Iar când a fost adus acasă beat de la o petrecere de Crăciun, a adăugat acestei surprize neplăcute şi ştirea că avea o legătură cu secretara lui.

Căminul nostru a devenit un loc al discuţiei şi zbuciumului. La acea oră, Îi mulţumeam Domnului că nu aveam copii care să aibă de suferit de pe urma teribilei situaţii. Am făcut tot ce îmi stătea în putere pentru a-l convinge să căutăm ajutorul unui consilier adventist, dar nu a fost chip. De fapt, el plecase, dar mă acuza pe mine de desfacerea căminului."

Într-o conversaţie telefonică, această femeie mi-a spus că nu a mai auzit de el vreme de aproape doi ani. Apoi, a aflat că era în mare încurcătură cu serviciul. Luase mai multe decizii care provocaseră corporaţiei mari pierderi de bani. Firma l-a dat afară şi a plecat de prin acele părţi, aşa că i s-a pierdut urma. Păţania de la corporaţia multinaţională îi făcea acum imposibilă obţinerea unei slujbe asemănătoare, ceea ce l-a făcut să înceapă să bea foarte mult.

După aceea, am aflat că se apucase de jocuri de noroc şi o vreme avusese succes. Apoi s-a apucat de droguri, ceea ce l-a dus la pierderea controlului propriei vieţi şi a tot ceea ce avea. Însepuse să se gândească la sinucidere, „dar şi-a dat seama că nu avea putere să o facă, şi gândul

că era un fel de laş îl afecta cel mai mult", mi-a spus soţia lui.

Între timp, ea a citit cartea mea, fiind în mod deosebit impresionată de capitolul „Rugăciunea pentru cei nesfinţi şi căzuţi". Mi-a scris, întrebându-mă dacă vreau să-mi alătur rugăciunile de ale ei, pentru bărbatul ei, despre care spera că mai este încă în viaţă.

I-am răspuns, asigurând-o că Duhul Sfânt va onora cererile noastre, făcând uz de harul mântuitor al Domnului Isus Hristos. Ellen White spune că Satana şi îngerii lui „îşi dublează eforturile pentru a nimici lucrarea lui Hristos în favoarea omului, ca să prindă sufletele în cursele lui. Scopul pe care caută să-l îndeplinească este să-i ţină pe oameni în întuneric şi în nepocăinţă, până când mijlocirea Mântuitorului se încheie şi nu va mai fi jertfă pentru păcat" (*Tragedia Veacurilor*, p.475, ed.1992). Dar, de asemenea, ea ne aminteşte în repetate rânduri că Dumnezeu caută să pună capăt acestei situaţii.

Ştiind ce anume intenţionează demonii şi ce intenţionează Hristos în viaţa omului, m-am îndârjit mai tare în hotărârea mea de a contribui la zădărnicirea planului lui Satana şi împlinirea voinţei lui Hristos. În cazul acestui om, ca de altfel în cazul tuturor celor pentru care m-am rugat, m-am bazat pe considerabila putere a Duhului Sfânt de a-i anihila pe duşmanii lui Isus şi ai tuturor acelora pe care El vrea să-i mântuiască.

Am asigurat-o pe acea femeie că atât ea, cât şi soţul ei se vor afla pe lista rugăciunilor mele neîntrerupte. Zilnic şi neabătut, aveam să prezint cazul lor înaintea lui Isus. I-am cerut să mă ţină la curent cu ceea ce avea să se întâmple în viaţa lor.

A trecut aproape un an. Într-o seară, la ştirile televiziunii naţionale, se prezenta un reportaj cu un grup de oameni fără locuinţă dintr-un oraş îndepărtat. Aceştia trăiau în spatele unei fabrici părăsite, sub un pasaj de autostradă. Statul intenţiona să le desfiinţeze adăposturile şi să-i mute în altă parte.

Din bucătărie, femeia a auzit o voce familiară. Întorcându-se spre televizor, ea şi-a văzut soţul pe ecran. Dacă acesta nu ar fi vorbit, nu l-ar fi cunoscut. Purta barbă şi părul lung, pe spate, şi, spunea ea, „arăta ca o epavă". O privelişte jalnică. Când acesta a mărturisit că, în cea mai mare parte, hrana şi-o asigura din containerele de gunoi din spatele restaurantelor, soţia lui a izbucnit în lacrimi, rupându-i-se inima. Dar, în

ciuda profundei întristări pe care i-o pricinuia starea bărbatului ei, îi părea bine că acesta este încă în viață, ceea ce îi dădea speranța unor anticipări oportuniste.

A doua zi, a luat legătura cu biroul de ştiri şi a aflat unde fusese realizat reportajul. Luându-şi câteva zile libere de la serviciu, ea a pornit în căutarea soțului.

Mai târziu, făcând slalom cu maşina printre adăposturi şi utilajele moarte ale fabricii şi îndreptându-se spre un grup de oameni care se încălzeau la un foc ce ardea într-un butoi metalic, a simțit că o cuprinde frica şi a verificat dacă maşina este încuiată.

Unul dintre oameni i-a spus la ce adăpost să meargă, precizându-i că este „cel fără uşă". Pe bărbatul ei l-a găsit într-un adăpost de 2 x 3 m, întins pe un aşternut din ambalaje de carton, care-l izola de răceala pavajului. Când acesta s-a ridicat, ea s-a aruncat în brațele lui, spunându-i: „Nu te mai las de lângă mine!" Şocat, el repeta întruna: „Lasă-mă, te rog, sunt infect, sunt dezgustător de infect".

Era sfârşitul toamnei în acel oraş din est şi începuse să ningă uşor. Fiindu-i frig, l-a invitat să stea împreună cu ea în maşină. El a refuzat-o, ca să nu murdărească interiorul maşinii, şi a rămas în dreptul uşii, cu geamul pe jumătate deschis. Continuând să ningă, în scurtă vreme bărbatul a început să semene cu un om de zăpadă.

– Ai vrea să te aşezi în maşină, dacă ar fi acoperită canapeaua cu o pătură? l-a întrebat ea.

La răspunsul lui afirmativ a plecat, revenind după 45 de minute cu o pătură şi multă mâncare de la un „fast food". Văzându-l, i s-a umplut inima de bucurie. În gând, a trimis spre cer un imn de slavă lui Dumnezeu pentru că a readus acest om în viața ei. Era convinsă că Dumnezeu răspunsese în chip minunat rugăciunilor ei.

A fost nevoie de o săptămână întreagă de insistențe, până l-a convins să se întoarcă acasă. Cu această ocazie, a descoperit că, atunci când viața cuiva este degradată într-un asemenea stadiu, numai un har divin deosebit poate să o refacă.

Nereuşind din prima zi să-l facă să renunțe la adăpostul lui, ea s-a întors la motelul unde trăsese. În acea seară s-a rugat mult, cerând îndrumări speciale pentru cum să procedeze. Dorea cu disperare să-l

readucă la o viață normală. După cum avea să-mi spună mai târziu, a recitit pasaje lungi din *Incredible Answers to Prayer*, pentru a se întări cu putere şi dragoste de la Dumnezeu. Apoi, înainte de culcare, a deschis Biblia pentru meditație. Privind pe pagina din dreapta, ochii ei s-au oprit pe următoarele cuvinte: „Şi dacă Duhul Celui care a înviat pe Isus dintre cei morți locuieşte în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia şi trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuieşte în voi". „Am găsit", şi-a spus ea atunci. „Mintea soțului meu trebuie şi ea recreată de puterea Duhului lui Dumnezeu, refăcută, adusă la gradul ei de integritate de odinioară." S-a plecat pe genunchi, deschizându-şi inima lui Dumnezeu.

Au trecut cinci zile şi totul părea că stă pe loc. Atunci, i-a venit în minte o idee: „Ceea ce îi trebuie bărbatului meu este să audă despre puterea şi dragostea lui Dumnezeu, care lucrează pentru om în aceste timpuri. Am să-i citesc din cartea d-lui Morneau". Şi aşa a făcut, iar Dumnezeu a început să lucreze prin slabele cuvinte ale cărții mele. Încet-încet, el a început să răspundă Duhului şi sugestiilor unui încă posibil frumos viitor alături de ea, dacă Dumnezeu ar fi persoana cea mai importantă din viața lor.

„Nu-mi puteam opri lacrimile când îl auzeam vorbind şi când înțelegeam că Duhul Sfânt îmi întorsese soțul de la moarte. Fusese mort spiritual şi acum trăia din nou, vorbindu-mi despre bucuria lui de altădată, când Îi slujea lui Dumnezeu."

Apoi a urmat şocul vieții ei, când l-a auzit spunând: „Bine, Linda (nu este numele ei adevărat), accept să trăim din nou ca soț şi soție, dar numai dacă ai să te transferi prin companie într-un oraş unde nu ne cunoaşte nimeni. Nu aş putea să dau ochii cu oamenii din trecut, care mă cunosc. Până atunci, eu am să locuiesc la câteva mile de oraş, da?"

Femeia l-a reasigurat că va face tot ce-i promisese mai devreme. A mai fost nevoie de câteva zile bune până să-l convingă să meargă la un frizer, la un magazin de îmbrăcăminte şi să se spele pentru a putea trăi din nou în mod civilizat.

Prin eficiente intervenții ale Duhului Sfânt, Linda a obținut transferul în alt oraş şi, spre marea ei surpriză, o promovare ce-i atrăgea şi o substanțială creştere a salariului. La ora actuală, ea şi soțul ei trăiesc

fericiți în Domnul. Viața de creștin a amândurora, spune ea, s-a maturizat, sub controlul Duhului Sfânt al lui Dumnezeu.

Discretă, Linda mi-a spus să nu spun niciodată nimănui despre experiența soțului ei. I-am promis că îi voi respecta dorința. Totuși, acum câtva timp, am simțit nevoia să îi cer permisiunea de a include această istorie în prezenta carte, pentru a reliefa și onora iubirea și puterea Mântuitorului nostru. Au fost amândoi de acord, cu condiția să nu menționez numele lor și locul unde s-a petrecut întâmplarea. Cred că experiența lor aduce slavă Dumnezeului Prea Înalt.

29. Lucrarea celui care se roagă

Poate cea mai frecventă întrebare ce mi se pune este: „Cum poate cineva să înceapă și să continue o slujire prin rugăciune? O lucrare care să aibă ca efect răspunsuri la rugăciune, reale și vizibile?"

Am descoperit cinci pași de urmat, ce au dovedit că aduc puterea lui Dumnezeu în viața celor care se roagă pentru ei:

Pasul 1. Succesul oricărei rugăciuni începe cu o umblare mai aproape de Isus. El este căpetenia mântuirii și dorește să ne ajute pe fiecare să fim părtași în această misiune. Pentru mine, această umblare cu Isus începe dimineața, imediat după ce am deschis ochii, înainte chiar de a coborî din pat. Rugăciunea mea de dimineață sună cam așa:

„Scump Isus, Domn al slavei, privesc spre Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc, unde slujești în favoarea omenirii căzute, și doresc de dimineață o proaspătă revărsare a dragostei harului Tău. Tu știi că natura mea este atât de căzută, încât, dacă ar fi după mine, aș face doar tot felul de lucruri rele, ce m-ar duce la pieire veșnică. De aceea strig, Doamne, către Tine și Te rog să îmi atribui în acest moment meritele sângelui Tău, care a curs pe Calvar, pentru iertarea păcatelor noastre. Doresc ca Tu să mă preiei și să-mi inunzi sufletul cu dragostea Ta, ca după aceea să-i binecuvântezi pe cei cu care mă voi întâlni pe acest teren al vrăjmașului.

Te rog, scump Mântuitor, ca Duhul Sfânt să vină asupra mea și să rămână cu mine în această zi, făcându-mă asemenea cu Tine la caracter. Îți mulțumesc pentru că îmi asculți rugăciunile. Amin!"

După ce mă ridic din pat și îmi rezolv treburile matinale – igienă, duș, câinele afară etc., încep programul devoțional. De obicei, acesta constă în citirea Bibliei sau a altui material inspirator, care mă va conduce în conversația cu Isus. Numai după aceea Îi prezint Domnului lista mea (care la ora actuală a umplut 150 de pagini de consemnări).

Fiecare nume de pe această listă este însoţit de o descriere a problemelor celui ce-l poartă. Îmi este imposibil să menţionez fiecare persoană individual, dar prezint totuşi un număr mare de persoane, pe nume, după cum mi le aduce Duhul Sfânt în atenţie. Mă rog însă pentru marile nevoi spirituale ale întregului meu popor, în felul în care cred că s-a rugat şi apostolul Pavel pentru membrii bisericii din Efes (vezi cap. 4).

După micul dejun, conversez în rugăciune cu Tatăl meu ceresc, slăvindu-L şi aducându-I mulţumiri pentru infinitele Sale binecuvântări revărsate în viaţa acelora pentru care m-am rugat. Mă bucur şi-I mulţumesc lui Dumnezeu pentru faptul că sunt pensionar, având astfel atât de mult timp la dispoziţie ca să-mi desfăşor lucrarea de rugăciune.

Pasul 2. O temelie solidă este obligatorie când vrei să ridici un edificiu care să reziste testului timpului. Acelaşi principiu este aplicabil şi în domeniul spiritual. Pentru a ne consolida o încredere statornică în Dumnezeu şi în puterea Duhului Sfânt, trebuie să avem în memorie Cuvântul lui Dumnezeu. Mintea noastră trebuie să fie plină de citate care încurajează, inspiră, înalţă şi, mai presus de toate, îndreaptă inima omului spre El. Făcând aceasta, deschidem Duhului Sfânt o cale de a ni le readuce în minte când este nevoie. Cuvântul lui Dumnezeu este o divină rezervă de putere şi de viaţă.

Vorbesc din experienţă. De-a lungul ultimilor 46 de ani, am purtat în buzunarul hainei bucăţi de hârtie pe care aveam copiate versete din Scriptură, pe care le memoram când aveam puţin timp liber. Astfel, am reuşit să reţin mai bine de 2.200 de versete, îmbogăţindu-mi inestimabil viaţa spirituală. Vă invit să vă adânciţi în Scriptură. Veţi vedea că veţi reuşi rugăciuni cu frumoase rezultate în câştigarea de suflete.

Pasul 3. Dragostea şi compasiunea L-au făcut pe Hristos să coboare pe această planetă răzvrătită şi să Se lase pironit pe cruce de către cei păcătoşi – numai aşa se putea asigura viaţa veşnică pentru fiecare dintre noi. „El, care printr-o poruncă putea aduce în ajutorul Său oştile cereşti, El, care ar fi putut alunga mulţimea îngrozită din faţa Sa prin străfulgerarea maiestăţii Sale divine, S-a supus cu un desăvârşit calm insultelor şi batjocurii celei mai josnice." (*Hristos, Lumina lumii*, p.688, ed.1992)

Cu alte cuvinte, Hristos a avut o dragoste nemărginită pentru copiii Săi. El a fost o persoană a compasiunii în cel mai deplin sens al cuvântului şi doreşte ca tu şi eu să împărtăşim acelaşi sentiment. Trebuie să ne rugăm cu cea mai mare intensitate posibilă şi cu dorinţa ca El să ne înzestreze cu aceeaşi forţă mobilizatoare.

Pasul 4. Ca să ne rugăm pentru alţii, ne trebuie în mod absolut o credinţă vie. Întrebarea lui Isus, din Luca 18,8, sugerează faptul posibil ca aceasta să fie o experienţă mai rară în timpul zilelor noastre, dar rugăciunea cu succes pentru alţii este imposibilă fără ea.

Citind cele patru Evanghelii, observăm că dimensiunea minunilor pe care Isus le-a putut face pentru alţii a fost în relaţie cu măsura credinţei acestora. Biblia relatează, spre exemplu, despre doi orbi care s-au luat după Isus, cerându-I: „Ai milă de noi!" Matei 9, 29.30 consemnează: „Atunci s-a atins de ochii lor, şi a zis: Facă-vi-se după credinţa voastră! Şi li s-au deschis ochii. Isus le-a zis: Vedeţi să nu ştie nimeni!"

În Matei 4,23.24, ni se spune că „Isus străbătea toată Galilea, învăţând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăţiei şi tămăduind orice boală şi orice neputinţă care era în norod. I s-a dus vestea în toată Siria; şi aduceau la El pe toţi cei ce sufereau de felurite boli şi chinuri: pe cei îndrăciţi, pe cei lunatici şi pe cei slăbănogi; şi El îi vindeca".

Pe de altă parte, oameni cu credinţa slabă s-au autoprivat, realmente, de binecuvântări. Matei 13,58 raportează: „Şi nu a făcut multe minuni în locul acela din pricina necredinţei lor". La fel este şi în cazul rugăciunii noastre pentru ceilalţi – trebuie să căutăm şi să menţinem un înalt grad al credinţei.

Pasul 5. Iertarea contează.

Trăim într-un timp în care oamenii nu află răspuns la rugăciunile lor din cauză că nu I-au cerut mai întâi lui Dumnezeu să le ierte propriile lor păcate. Este obiceiul meu statornic de a nu mă ruga niciodată pentru cineva, dacă nu mi-am înălţat mai întâi inima către Dumnezeu, astfel: „Iubit Părinte ceresc, în Numele lui Isus Hristos, Te rog să mă ierţi dacă Ţi-am greşit cu gândul, cu fapta sau cu vorba. Ştiu, Doamne, că mâna Ta nu poate fi împiedicată să salveze, nici urechea Ta să asculte, dar îmi dau

seama că nelegiuirile şi păcatele noastre ne pot despărţi de Tine şi de bogatele Tale binecuvântări (vezi Is.59,2). Nu-mi pot permite să fiu despărţit de Tine nici o clipă măcar şi, de aceea, fă acum ca totul să fie în regulă între mine şi Tine, Te rog".

Un mare număr de creştini mi-au spus în scrisori sau în apeluri telefonice că au impresia că rugăciunile lor se pierd în neant, întrebându-mă care cred eu că este cauza. Am încercat să-i ajut, întrebându-i mai întâi despre viaţa lor de creştini. Însă acest demers părea lipsit de şansa revelaţiei. În cele din urmă, I-am cerut Domnului ca Duhul Sfânt să mă ajute să înţeleg problema.

În acea seară, înainte de a mă duce la culcare, am deschis Biblia căutând un subiect de meditaţie. Răsfoind filele sfinte, am dat cu ochii de rugăciunea domnească: „Dacă iertaţi oamenilor greşelile lor, şi Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greşelile voastre. Dar dacă nu iertaţi oamenilor greşelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşelile voastre" (Mat.6,14.15).

Chiar în acel moment, mi-am dat seama că atitudinea neiertătoare a unora poate bara calea binecuvântărilor lui Dumnezeu. De atunci, am fost de ajutor multora, întrebându-i dacă le este greu să ierte greşelile celorlalţi sau răul pe care aceştia se poate să li-l fi făcut.

O femeie era nedumerită de ce rugăciunile ei păreau atât de fără efect. Când i-am prezentat această posibilă cauză, mi-a declarat pe loc că în aceasta constă problema ei. „De fapt", mi-a spus ea, „este o trăsătură caracteristică în familia noastră. Nu-l pot uita pe bunicul care spunea: „Dacă cineva îţi face un rău, nu-ţi pierde cumpătul – aşteaptă numai momentul potrivit să-i plăteşti datoria". Apoi a recunoscut că numai o minune a lui Dumnezeu în viaţa ei ar putea-o face în stare să-i ierte pe alţii.

După aproximativ şase luni, m-a sunat din nou. Dar de data aceasta, vocea îi era plină de bucurie, spunându-mi cum i-a dat Dumnezeu puterea de a-i ierta cu adevărat pe alţii şi cum, după aceea, rugăciunile ei au avut rezultate frumoase.

În ultimii ani, am primit scrisori din întreaga lume, în care mi se relata cum Duhul lui Dumnezeu a binecuvântat atât viaţa celor care au citit *Incredible Answers to Prayer*, cât şi a celor pentru care aceştia s-au

rugat. Urmează câteva fragmente din aceste scrisori. Le prezint nu pentru a mă lăuda, ci pentru a arăta ce poate să facă Dumnezeu chiar prin cei mai umili dintre slujitorii Săi. El caută pretutindeni canale prin care să-Şi reverse binecuvântarea şi harul asupra celor de lângă noi.

De la un cuplu misionar din Africa

„În timpul sesiunii din 1990 a Conferinţei Generale, soţul meu a făcut o comandă pentru un exemplar retipărit al cărţii dvs., întrucât primul tiraj fusese epuizat. Eram necăjiţi că nu puteam pleca la locul activităţii noastre având această carte la noi.

Am primit-o în ianuarie, exact când, personal, aveam nevoie de genul de ajutor aflat pe paginile ei. Prin *Incredible Answers to Prayer*, Duhul lui Dumnezeu mi-a adus pace sufletească, acea pace care vine numai prin contemplarea măreţiei lui Dumnezeu, a dragostei Lui uimitoare, ce intervine chiar şi în aspectele mărunte ale vieţii noastre şi ne susţine credinţa astfel, încât 'paşii noştri să stea neclintiţi' (Ps.17,5)."

Aceste două paragrafe de mai sus sunt traduse dintr-o scrisoare de trei pagini, în limba franceză. Răspunsul meu la această scrisoare a fost urmat de o alta, la aproximativ două luni.

„Zi de zi, inimile noastre sunt inundate de mulţumire faţă de Dumnezeu pentru biruinţele pe care le observăm în viaţa celor pentru care înălţăm rugăciuni", scria femeia. „Faptul că suntem martori ai acestor schimbări ce au loc în viaţa multora ne apropie şi mai mult de Răscumpărătorul nostru."

Din America de Sud

„Dragă frate Morneau,

Pur şi simplu nu ştiu cum să încep, având atât de multe să vă spun! Daţi-mi voie, mai întâi, să-L laud şi să-I mulţumesc Tatălui din ceruri pentru ce a făcut în viaţa dvs. şi să vă mulţumesc şi dvs. pentru că aţi scris *Incredible Answers to Prayer*, astfel încât poporul lui Dumnezeu să poată fi îmbărbătat şi binecuvântat în aceste vremuri grele.

Am citit minunata dvs. carte de trei ori şi chiar în prezent citesc zilnic lungi fragmente din ea. De fiecare dată, Domnul îmi descoperă ceva mai frumos. Cartea dvs. îi ajută pe atât de mulţi oameni să înveţe să se roage

mai eficient şi să vadă cum rugăciunile lor pentru alţii primesc răspunsuri într-un chip pe care nu şi-l imaginaseră până atunci. Citind lucrarea dvs., multe lucruri mi-au atras atenţia. Dintre acestea, bunătatea şi credincioşia cu care Dumnezeu îi onorează pe cei care Îl onorează sunt deosebit de interesante. Sunt uimit de ceea ce poate face Domnul atunci când cineva Îi predă inima şi trăieşte pentru a-I aduce onoare.

Daţi-mi voie să repet că nu am cuvinte să-mi exprim gratitudinea faţă de Domnul şi faţă de dvs. pentru o carte atât de minunată."

Aceste lucruri vor fi spuse de toţi aceia care se roagă pentru alţii. Dumnezeu doreşte ca fiecare dintre noi să se deschidă în rugăciuni înaintea Lui, astfel încât să ne poată folosi pentru a aduce lumii inepuizabila binecuvântare a mântuirii.

30. Păziţi de spiritele demonilor prin puterea rugăciunii

Trăim vremuri grele. De fapt, intrăm în marea „vreme de strâmtorare, cum nu a mai fost de când sunt neamurile", despre care vorbea profetul Daniel (Dan.12,1). Nenorocirea şi confuzia lovesc oameni de orice vârstă. Frica îi paralizează pe mulţi, care nu văd viitorul decât lipsit de orice speranţă. De asemenea, trăim într-o lume rapid schimbătoare. Lucruri care cu foarte puţini ani mai înainte păreau imposibile, cum ar fi căderea zidului Berlinului şi retrasarea graniţelor în Europa, la ora actuală sunt deja istorie. Dizolvarea fostei Uniuni Sovietice i-a luat prin surprindere pe liderii lumii.

În vreme ce problemele actuale ale lumii ocupă mintea oamenilor, îngerii lui Satana îşi dublează eforturile „pentru a nimici lucrarea lui Hristos în favoarea omului, ca să prindă sufletele în cursele lor". (*Tragedia Veacurilor*, p.475, ed.1992)

Proiectul principal al diavolului este să-i facă pe oameni să-şi piardă viaţa veşnică, şi el îşi ia misiunea în serios. „Scopul pe care caută să-l îndeplinească este să-i ţină pe oameni în întuneric şi în nepocăinţă, până când mijlocirea Mântuitorului se încheie şi nu va mai fi jertfă pentru păcat." (*Ibid.*)

E trist, dar, dacă ne luăm după sutele de scrisori pe care le-am primit şi în care mi se cere să mă rog pentru cei dragi, care şi-au pierdut calea din cauza imoralităţii, mă văd nevoit să trag concluzia că Satana are un succes uriaş.

Trăim timpuri unice şi Dumnezeu caută, în rândurile celor care Îi păzesc poruncile, oameni pe care să-i poată folosi pentru încheierea misiunii Sale pe pământ. El are nevoie de o armată puternică de oameni care să se roage, bărbaţi şi femei care înţeleg regulile angajării în conflictul dintre

bine şi rău.

Dumnezeu vrea oameni care înţeleg că rugăciunea nu este un mijloc de a-L convinge pe El, Cel refractar la nevoile noastre, să ne ajute pe acest pământ şi că Dumnezeu şi îngerii Lui nu au legitimaţie în ochii lumilor nevăzute să pătrundă în domeniul lui Satana, dacă noi, ca prizionieri ai acestuia, nu apelăm la meritele lui Hristos, ca raţiune pentru ajutorul divin.

O experienţă de-a mea de acum mulţi ani, când eram spiritist, va ilustra acest fapt. Un lider satanist mi-a explicat cu mândrie cum Satana L-a forţat pe Creator să-i lase terenul proaspăt cucerit. Omul spunea că Satana a declarat că această cerere era dreptul lui legitim în faţa universului şi astfel a obţinut ceea ce dorea. „Stăpânul", spunea acel preot ocult, „a declarat că el şi îngerii lui se vor face invizibili pentru oameni, lăsându-i astfel liberi să-şi trăiască viaţa după cum vor". Apoi, a subliniat că sângerosul mod „cinstit", prin care forţele supranaturale aveau să influenţeze conduita umană, ar fi săparea unor imagini în mintea fiecăruia.

Nu ştiu cât de mult din expunerea acestui preot poate fi credibilă, dar multe din cele spuse mie de spiritişti sunau logic şi, realmente, m-au ajutat ca, în câteva luni, să mă decid pentru Hristos.

Dumnezeu caută oameni plini de compasiune, care doresc să reflecte caracterul lui Hristos. „Iubirea pentru Dumnezeu, râvna pentru slava Lui şi iubirea pentru omenirea decăzută L-au adus pe Isus pe pământ ca să sufere şi să moară. Aceasta a fost puterea care a condus viaţa Sa. El ne invită să ne însuşim acest principiu." (*Hristos, Lumina lumii*, p.296, ed.1990)

În viaţa Sa de om, pe pământ, Isus Şi-a manifestat marea grijă pentru orice fiinţă omenească. Uneori, El petrecea nopţi întregi în rugăciune pentru oameni. Ceea ce vedea pretutindeni în lume Îl conducea la rugăciune. „Fiul lui Dumnezeu, cercetând lumea, a văzut suferinţă şi mizerie. Cu milă, El a văzut cum oamenii ajunseseră victime ale cruzimii lui Satana. El privea cu compătimire la aceia care erau corupţi, ucişi şi pierduţi" (*Hristos, Lumina lumii*, p.25, ed.1990). Nu-i de mirare că El folosea orice moment pentru a Se ruga pentru mântuirea rasei umane.

Motivele care-L determinau pe Isus să Se roage pentru alţii există şi

azi şi trebuie să ne facă să căutăm ajutorul Duhului Sfânt în a participa la bătăliile spirituale ale oamenilor împotriva forţelor întunericului. De fapt, apostolul Pavel spunea: „Căci noi nu avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva domniilor, împotriva stăpânirilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti".

Fiecare dintre noi este implicat în permanenta luptă dintre forţele cereşti şi cele ale răului. Am devenit conştient de acest conflict acum, la aproape 50 de ani de la convertirea mea la creştinism. De-a lungul anilor, am văzut cum puterile întunericului pierdeau teren în viaţa unui mare număr de oameni, pentru care mă rugam zilnic ca Dumnezeu să le atribuie meritele sângelui lui Isus. El a onorat rugăciunile mele, făcând ca în permanenţă Duhul Sfânt să alunge spiritele demonice şi să-i ferească pe oameni de influenţele lor.

„Numai cererea stăruitoare şi sinceră către Dumnezeu, în credinţă, ... poate izbuti să aducă oamenilor ajutorul Duhului Sfânt în lupta împotriva domniilor şi puterilor, conducătorilor întunericului acestei lumi şi duhurilor răutăţii din locurile cereşti." (*Hristos, Lumina lumii*, p.398, ed.1990)

Pentru a ilustra cum sunt oamenii „păziţi de puterea lui Dumnezeu, prin credinţă", aş vrea să vă povestesc o experienţă petrecută în 1991. Primind un teanc de scrisori, m-am uitat rapid peste ele, apoi am luat să citesc mai întâi pe cea care mi-a atras atenţia în mod deosebit. Era datată din 3 iunie acelaşi an şi avea scris în colţul din stânga jos cuvântul „urgent". Am citit-o imediat.

„Tare mult aş vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră", îmi scria expeditoarea, o femeie căreia am să-i spun Norma White. „Sunt sigură că sunteţi invadat de scrisori şi apeluri telefonice, după cum mi-a spus un secretar de redacţie de la 'Review and Herald Publishing Association', atunci când m-am interesat de adresa dvs.

Sunt creştină adventistă de ziua a şaptea, care-L iubesc pe Domnul cu multă adoraţie. Anul trecut, în ianuarie, au început să mi se întâmple lucruri ciudate şi neaşteptate, forţe supranaturale producându-mi neplăceri în viaţă şi atacându-mă chiar şi fizic. Pastorul nu a putut să mă ajute, aceasta fiind o problemă delicată pentru el.

Dar, când am citit despre minunatele dvs. experienţe în ceea ce priveşte rugăciunea de intermediere, speranţa a erupt cu tărie în inima mea şi m-am

hotărât să iau legătura cu dvs. Dacă aveți timp, aș dori foarte mult să stăm de vorbă. Numărul meu de telefon este..."

Imediat ce am terminat de citit scrisoarea doamnei White, am deschis Biblia la relatarea lui Matei despre crucificare, am pus scrisoarea între acele pagini, apoi L-am implorat pe Cel Prea Înalt să facă sângele lui Isus folositor acestei victime a cruzimii lui Satana. În acea seară am sunat-o, iar ea mi-a prezentat situația.

Pentru început, mi-a spus că fusese activă în cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea de mai bine de 36 de ani. Soțul ei trecuse la odihnă după o boală de trei săptămâni, cu câțiva ani mai înainte, iar ea a continuat să locuiască singură în casa ei. Am întrebat-o când au început duhurile satanice să-i producă neplăceri. Mi-a spus prin telefon o parte a acestei istorii, pe care a completat-o a doua zi, într-o scrisoare de opt pagini. Voi cita din această scrisoare.

Femeia predase studii biblice „unui domn care era foarte atașat de cei dragi ai lui care dispăruseră". În calitate de creștin, l-a încurajat pe acest om să-L primească pe Isus ca Mântuitor.

Din glasul ei, îmi dădeam seama că-i venea greu să vorbească despre această experiență, dar i-am explicat că singura cale prin care puteam să o ajut era să aflu detalii despre situația ei. Astfel, în scrisoare ea mi-a explicat: „În timpul nopții, am început să aud ferestre și uși deschizându-se și închizându-se, pași de bărbat urcând și coborând pe casa scării. De asemenea, câteodată, un întuneric dens mă învăluia o bucată de timp și, luni de zile, am fost supusă la hărțuieli și presiuni, cu amenințarea că voi muri din cauza interesului meu mare pentru mântuirea lui Henry (omul căruia îi predam studii).

Într-o noapte, am fost sculată la ora trei, simțind că sunt zgâlțâită în propriul meu pat. Un întuneric dens m-a învăluit instantaneu și atunci am strigat la Isus să mă scape. Chiar în acea clipă, violența asupra mea a încetat."

Într-un fel, aveam impresia că nu Henry, persoana căreia îi predase studii biblice, era miezul problemei. Când am întrebat-o dacă mai bănuia și alte motive pentru care spiritele nu îi dădeau pace, ea mi-a povestit o altă experiență.

„O doamnă, pe care o cunosc bine, mi-a cerut să-i țin locul o vreme la

îngrijirea unei bătrâne oarbe, două zile pe săptămână. În aceste zile, trebuia să dorm cu bătrâna, pe o perioadă de cinci săptămâni. M-am simțit foarte rău în tot acest timp. La două zile după ce am terminat această treabă, hărțuielile au reînceput, durând din noiembrie până în aprilie.

De data aceasta eram aproape de prăbușire, dar o prietenă bună a venit 320 de mile cu mașina și m-a luat la ea acasă. Într-o duminică dimineața, urmăream la televizor programul „Quiet hour". Fratele Tucker vorbea frumos despre jertfa Domnului pe crucea de pe Calvar. Când am îngenuncheat să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru marea Lui iubire și pentru jertfa Sa, teribila zguduire a reînceput. Pe moment, m-am rugat ca Isus să mă salveze și tot pe moment a încetat și zguduirea.

Am continuat să o ajut pe bătrâna oarbă. Avea la telefonul ei un buton prin care mă suna automat și eram fericită că puteam să o încurajez. Telefoanele ei îmi intraseră în cotidian.

Numai că, din timp în timp, mă simțeam stoarsă, epuizată, în urma acestor convorbiri. După o vreme, bătrâna a devenit foarte posesivă cu mine și simțeam că încerca să-mi controleze viața. Când ciudata pâclă de întuneric a început să mă învăluie după ce vorbeam cu ea, am întrerupt legăturile cu această femeie."

Spunându-mi aceasta la telefon, Norma comenta: „Mă întreb de ce îngăduie Isus spiritelor să revină". Toate aceste experiențe o nedumereau.

I-am explicat că „Satana caută să-i învingă pe oameni astăzi, așa cum i-a biruit pe primii noștri părinți, slăbindu-le încrederea în Creatorul lor". (*Tragedia Veacurilor*, p.490, ed.1992)

Un lucru fenomenal o tulbura în mod deosebit – faptul că spiritele au început să nu îi dea pace în biserică. „În vreme ce mă aflam în biserică, am simțit ca și cum un corset foarte strâns a fost pus pe mine, înăbușindu-mi răsuflarea. Am ieșit afară imediat din Casa Domnului și m-am rugat cu voce tare ca Isus să mă ajute."

De atunci, ea a început să fie din ce în ce mai reținută față de mersul la biserică, întrucât situația se mai repetase de două ori.

„De ce mă chinuie duhurile rele pe mine, și nu pe altcineva?" se întreba femeia. „De ce se întâmplă asta în viața mea? Întotdeauna L-am iubit pe Dumnezeu. De ce îngăduie Isus spiritelor rele să revină? Nu pot să înțeleg."

Am ajuns la concluzia că, în vreun fel, această femeie se atinsese de ceva ce s-ar putea numi un talisman necurat al duhului rău, care ar putea fi ceva ce deschide accesul duhurilor demonice. Îi dăduse Henry sau femeia oarbă, vreodată, ceva ce se afla în prezent în posesia ei? „Da", mi-a răspuns, gândindu-se o clipă. „Am un dar de aniversare, o Biblie şi câteva lucruri mărunte pe care mi le-a dat bătrâna oarbă."

I-am sugerat să se debaraseze de ele, întrucât, se pare, este un principiu al spiritelor, acela de a avea acces la o persoană, dacă aceasta păstrează anumite obiecte ce au legătură cu ele. „Duceţi-le în garaj până veţi putea să scăpaţi definitiv de ele", i-am propus eu.

În ceea ce priveşte nedumerirea ei – de ce spiritele o aleseseră tocmai pe ea să o şicaneze –, i-am spus că mai sunt şi alţii care trec prin asemenea experienţe şi că aceste manifestări supranaturale vor deveni din ce în ce mai frecvente, pe măsură ce conflictul dintre bine şi rău se apropie de sfârşit.

I-am explicat că astfel de fenomene supranaturale au fost ceva comun în lumea occidentală, până acum două secole, şi că există încă şi în alte părţi ale lumii. Dar, o dată cu avansarea ştiinţei moderne, Satana s-a hotărât să-i convingă pe oameni că el şi îngerii lui, realmente, nu există. O mare parte din lumea occidentală a ajuns la concluzia că supranaturalul este o simplă închipuire a imaginaţiei. În acest fel, Satana speră să acrediteze ideea că Bibila nu este decât un basm.

La întrebarea ei, de ce se întâmplă asemenea lucruri unei persoane care a trăit şi trăieşte în temere de Dumnezeu, i-am răspuns că, atâta vreme cât ne aflăm în această lume păcătoasă, nici unul dintre noi nu poate avea garanţia că vrăjmaşii lui Hristos nu ne vor ataca. Îngerii răi se întorceau să o tulbure pentru că Dumnezeu le-a lăsat dreptul de a se apropia de orice persoană care păstrează ceva ce are legătură cu ei. Exact aşa ceva mi se întâmplase şi mie. Timp de şase luni după ce Îl primisem pe Isus şi renunţasem la închinarea la duhuri, acestea au continuat să ciocănească la uşile şi pereţii micului meu apartament. Când i-am spus asta pastorului meu, acesta m-a întrebat dacă mai aveam în acel apartament ceva ce avea legătură cu trecuta mea închinare la spirite. I-am spus că aveam nişte cărţi pe un raft închis, iar el mi-a sugerat să mă debarasez de ele. După ce am făcut asta, hărţuielile supranaturale au încetat.

După ce i-am prezentat doamnei White ceea ce numesc programul meu de „şapte paşi pentru recuperare" (material pe care îl ofer în mod special tuturor celor care au luat contact cu aşa-numita „lucrare de eliberare" şi pe care îl voi discuta într-un capitol următor), am încurajat-o să se întărească în credinţa ei în Domnul. De atunci încoace, ea trăieşte în pacea şi bucuria pe care numai Duhul lui Dumnezeu le poate aduce, această mare putere pe care a folosit-o şi Isus în timpul lucrării Sale, în calitate de om, de alungare a demonilor (Matei 12,28). Am păstrat legătura cu ea prin scrisori şi telefon şi, de fiecare dată când vorbesc cu ea, mă bucur simţindu-i bucuria. Îmi repetă întruna faptul că una din cele mai mari bucurii ale ei este lucrarea de rugăciune şi suflul în care vede cum Dumnezeu îi binecuvântează pe alţii prin ea.

Norma este în mod deosebit mişcată când vede căsnicii care odată erau pe punctul de a se destrăma, iar acum sunt stabile şi fericite. Ea a devenit o persoană intens preocupată şi dedicată nevoilor spirituale ale celor pe care îi cunoaşte. Împreună cu cei pentru care se roagă, şi ea este binecuvântată de puterea lui Dumnezeu, revărsată în urma rugăciunii credincioase.

O experienţă îngrozitoare

O mamă mi-a scris despre fiica ei, căreia am să-i spun Marta, afectată de o stare depresivă ce a condus-o la o cădere nervoasă. Imediat ce şi-a revenit, ea a început să sufere de diferite fobii.

Martei îi era acum frică de întuneric, frică să conducă maşina, frică de înălţimi, ce până atunci nu-i creaseră probleme, şi tot aşa. Ceea ce se petrecea cu ea părea că depăşeşte orice ştiinţă medicală. Medicamentele care le fuseseră de ajutor altora se dovediseră fără folos în cazul ei.

Apoi, s-a întâmplat ceva neobişnuit. Într-un miez de noapte, o prezenţă nevăzută avea să o trezească, scuturându-i patul şi făcând lucruri ciudate. De exemplu, jaluzelele celor două ferestre ale dormitorului ei au început deodată să se ruleze, cu un zgomot înspăimântător.

Atunci, mama şi-a dat seama că forţe demonice lucrau la distrugerea fiicei ei. Ea a cerut ajutor pastorilor adventişti, dar aceştia au ezitat să se implice mai mult, asigurând-o însă că se vor ruga pentru Marta.

La scurtă vreme, ea a intrat în posesia celor două cărți ale mele și, citindu-le, nu a ezitat să ia legătura cu mine. După ce am auzit despre ce era vorba, am început să-i pun întrebări care speram să mă conducă la ceva ce spiritele foloseau drept cale de acces la fiica ei. Era posibil ca Marta să fi fost, inconștient, implicată în activități oculte?

Necăjita mamă a spus că va lua din nou legătura cu mine, într-o zi sau două, după ce va avea ocazia să stea de vorbă cu Marta. Fata i-a povestit că una din prietenele ei de liceu avea o masă Quija și o folosea pentru a comunica cu presupusul spirit al vărului ei mort. Spiritul s-a purtat prietenos cu Marta până într-o zi, când fata a spus ceva despre religia ei. De atunci încoace, spiritul a refuzat să mai răspundă întrebărilor ei, scriindu-i în schimb despre lucruri teribile care, susținea el, i se vor întâmpla.

Când am auzit despre ce era vorba, i-am spus cât de important era ca Marta să-I ceară iertare lui Dumnezeu pentru această greșeală și pentru păcatele ei. Dumnezeu consideră conversarea, prin orice fel de canal, cu duhurile rele, unul dintre cele mai periculoase lucruri. Le-am sfătuit, pe mamă și pe fiică, să-și înceapă fiecare zi în rugăciune, cerând ca Dumnezeu să-i atribuie și Martei meritele sângelui lui Hristos, care a curs pe lemnul crucii, și ca Duhul Sfânt să o înconjoare cu o atmosferă de lumină și pace. Numai atunci spiritele demonice urmau să nu mai aibă acces la ea. În plus, le-am trimis planul meu: „șapte pași pentru recuperare".

În scurtă vreme, Domnul slavei a eliberat-o complet pe Marta de opresiunea lui Satana.

31. O mare descoperire

Într-un apreciabil număr se scrisori, oamenii îmi vorbesc despre felul cum viața lor de rugăciune a devenit una dintre cele mai valoroase experiențe și cum au ajuns la o apropiere de Hristos, apropiere despre care niciodată nu au crezut că ar fi posibilă în această viață. Cuvintele lor diferă, dar tema este aceeași. Întotdeauna ei își susțin afirmațiile, povestindu-mi una sau mai multe din experiențele lor de rugăciune. Iată câteva dintre acestea:

Un bărbat, care locuia într-un mare oraș canadian, a primit un exemplar din cartea *Incredible Answers to Prayer* și i-a plăcut atât de mult ceea ce a citit în ea, încât a mai făcut rost de 50 de exemplare, pe care le-a împărțit rudelor sale, de religie catolică, și unui număr de prieteni. Printre primitori s-a numărat și fiica lui, măritată cu un industriaș. Soțul fiicei fusese o vreme în atenția medicilor, din cauza unei afecțiuni cauzate de stres. Tensiunea ridicată în care își desfășura munca îi provocase ulcer și, uneori, îl făcea să aibă ieșiri nervoase necontrolate. Tensiunea arterială îi crescuse la valori periculoase, afectându-i inima. Doctorul îi spusese fiicei industriașului că soțul ei nu va mai trăi multă vreme, dacă nu va face unele schimbări radicale în viața lui.

Aceste știri au întristat-o pe femeie până în clipa în care și-a amintit o afirmație citită la pagina 68 din *Incredible Answers to Prayer*, chiar cu câteva zile mai înainte. Spuneam acolo că Domnul Isus este un specialist mai ales în rezolvarea cazurilor fără speranță. Ea a înțeles că aceasta înseamnă că, dacă se va ruga pentru soțul ei, Dumnezeu îl va elibera de multele poveri și-l va vindeca.

Cu Biblia într-o mână și cu *Incredible Answers to Prayer* în cealaltă, ea a început se se roage pentru soțul ei cu o credință care a dat rezultate aproape instantaneu. În două săptămâni, s-au putut observa schimbări notabile petrecute cu soțul ei. După alte două săptămâni, omul a mers la

doctor. Analizele dovedeau acum că starea sănătății lui se îmbunătățise considerabil.

La scurtă vreme, am primit o scrisoare entuziastă de la ea, în care îmi cerea numărul de telefon (din 1985, cardiologul meu a insistat ca numărul meu de telefon să nu fie trecut în carte, pentru a mă putea odihni netulburat). La telefon, femeia mi-a spus: „Eram sigură că aveți un accent franțuzesc. Ah, ce bucuroasă sunt că putem sta de vorbă!"

După câteva replici de circumstanță, ea a început să-mi spună cum participase la o campanie evanghelistică a lui Billy Graham în orașul ei, cu câțiva ani în urmă, și cum, cu acea ocazie, Hristos devenise cât se poate de real pentru ea. Misticismul care îi marcase până atunci concepul despre Isus se destrăma și ea realiza acum faptul că El este „calea, adevărul și viața", singurul mijloc de mântuire. Atunci și-a dat seama, contrar celor ce crezuse până atunci, că trebuia să renunțe la orice idee despre vreun alt mijlocitor al mântuirii și să-și predea viața direct și total lui Isus.

Numai El a murit pe Calvar pentru mântuirea noastră și numai Lui trebuia să-și închine viața.

„Oricât de minunați au fost acei ani de viață pentru Hristos", spunea ea, „cartea dvs. mi-a deschis cu totul o nouă înțelegere a slujbei Lui de Mare Preot în Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc. Ea adaugă experienței mele creștine o bogăție de har ceresc. Intermedierea pentru alții mi-a adus nețărmurită bucurie în viață, precum și binecuvântări în viața celor pentru care mă rog."

Deși era o oră de vârf, a vorbit cu mine la telefon mai bine de două ore. Avea de pus multe întrebări despre credința mea, iar convertirea mea la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea părea să o fascineze.

Starea sănătății soțului ei a continuat să se îmbunătățească. La ultima convorbire, mi-a spus că are să-mi povestească ceva interesant. Deși soțul ei nu era o persoană care să meargă la biserică, nu avea obiecții față de practicile ei religioase sau ale copiilor. Într-o zi, în timp ce scria o scrisoare unei prietene, și-a amintit brusc că avea o întâlnire importantă în oraș și a lăsat totul așa cum era, ieșind grăbită.

Ceva mai târziu, soțul ei a venit acasă. Văzând scrisoarea neterminată pe masă și fiind curios din fire, a început să o citească. Scria acolo cum

soția lui se rugase pentru el și cum starea sănătății i se îmbunătățise considerabil. Nu a spus nici un cuvânt despre această descoperire a lui, până într-o zi când i-a oferit în dar soției sale un Cadillac nou-nouț. Când ea a întrebat de ce i-a făcut un cadou atât de minunat, el i-a răspuns printr-o întrebare: „Unde ai învățat tu să faci rugăciuni așa pline de putere – rugăciuni care au rezultate atât de uimitoare?" „Am făcut unele descoperiri minunate", i-a zis ea, apoi i-a povestit întreaga istorie.

Motivați să scrie

Este întotdeauna minunat când cercetez ștampilele poștei de pe scrisorile pe care le primesc. De fapt, Hilda îmi spune întotdeauna de unde sunt, înainte de a mi le înmâna. Dar nimic nu mă bucură mai mult decât conținutul lor.

Când scriu aceste rânduri, mai sunt doar două zile până la Ziua recunoștinței. O vom sărbători împreună cu fiica și ginerele nostru, Linda și Mike Hatley, aici, în California. Adunați în jurul mesei, Îi vom mulțumi Domnului pentru multe lucruri. Unul dintre acestea va fi marele număr de scrisori primite, care mi-au dat posibilitatea de a auzi despre minunatele căi prin care Duhul lui Dumnezeu binecuvântează viețile altora. Iată un exemplu:

„Dragă domnule Morneau,

Binecuvântările primite mă determină să vă scriu această scrisoare pentru a vă mulțumi că ați scris *Incredible Answers to Prayer*. M-am alipit bisericii rămășiței lui Dumnezeu acum 23 de ani și pot să spun, fără a exagera, că aceștia au fost niște ani minunați. Dar acum, după ce am citit cartea dvs. despre rugăciune, pot să fiu sigur că viitorul îmi rezervă și mai mari bucurii în Domnul, pe măsură ce observ că rugăciunile mele pentru alții primesc răspuns în remarcabile moduri.

Știți, citind cartea dvs., am făcut o minunată descoperire. Acum știu cum poate Duhul Sfânt să facă rugăciunile noastre să devină realitate."

Accentuând cum a realizat el, acum, că Duhul Sfânt este „puterea divină care este necesară pentru creșterea și prosperitatea bisericii" (*Istoria Faptelor Apostolilor*, p.41), autorul scrisorii mi-a mulțumit, pentru că I-am îngăduit lui Dumnezeu să mă folosească pentru înviorarea

experienței lui creștine. Apoi, mi-a povestit ce se petrecea în viața celor care își pierduseră interesul față de biserică și pentru care el se rugase. „Când am văzut intrând în biserică o familie care nu mai venea la adunare de doisprezece ani, m-am bucurat foarte tare de rezultatele rugăciunilor mele."

O forță stabilizatoare

Este minunat să primești vești de la oameni foarte ocupați, pentru că îmi dau seama ce efort înseamnă să trimiți o scrisoare. Și eu am fost cândva în această situație, mereu în criză de timp pentru unele treburi personale.

„Am plănuit de mult timp să vă scriu", începea o astfel de scrisoare, „dar nu am reușit până acum să o fac. Programul meu încărcat mă presează într-atât, încât mă privează de posibilitatea de a face lucruri pe care, de altfel, le consider importante, cum ar fi acela de a vă scrie.

Lucrez în domeniul medical și ocupația mea mă solicită foarte mult.

Cartea dvs. a venit în viața mea exact atunci când aveam cel mai mult nevoie de ajutor de la Domnul. O consider un răspuns la rugăciunile mele. Sunt adventist de ziua a șaptea și mă consider destul de citit în chestiunile spirituale. Dar, citind cartea dvs., am descoperit o serie de lucruri care acum îmi fac diferită umblarea mea de creștin.

Viața mea de rugăciune a devenit o îmbucurătoare și stabilizatoare forță a felului în care trăiesc și determină rezultate valoroase în viața celor pentru care m-am rugat și mă rog."

Scrisorile sosite în plicuri de dimensiuni tipice corespondenței de afaceri conțin, de regulă, mesaje sau probleme majore. Deci, pe acestea le citesc primele. Iată un exemplu:

„Sunt multe lucruri minunate pe care vreau să vi le spun, dar, realmente, nu știu de unde să încep. Familia noastră este atât de fericită acum, datorită modului în care Dumnezeu ne-a binecuvântat în atât de multe feluri.

Recent, inimile ne-au fost inundate de bucurie când tatăl nostru a fost botezat în biserica rămășiței lui Dumnezeu. Vreme de mai bine de patruzeci de ani, mama și noi, copiii, ne-am rugat pentru ca tata să vină și el la Domnul. Dar tutunul exercita o puternică stăpânire asupra lui, iar cele

spirituale nu îl atrăgeau deloc. În plus, afacerile îl făceau un om prea ocupat pentru a-și lua timp pentru Dumnezeu.

Într-o zi, în 1991, am cumpărat de la Adventist Book Center un exemplar al cărții dvs. și, pe măsură ce citeam, îmi veneau în minte tot felul de gânduri despre cum am putea să ne rugăm pentru tata în modurile eficiente și verificate de timp, pe care le menționați. Sora mea și cu mine am citit și noi cartea în întregime, făcând câteva descoperiri minunate. Nu știu dacă acesta este cuvântul potrivit, pentru că, în mod normal, cunoșteam deja rugăciunea, dar nu în felul în care ați explicat-o dumneavoastră.

Faptul că am citit despre experiențele rugăciunii și felul în care ați prezentat nevoile oamenilor înaintea lui Dumnezeu ne-au ajutat foarte mult. Am început să ne rugăm mai serios, cerând ca Duhul Sfânt să ne ajute să facem rugăciuni mai pline de putere. Am devenit conștiente că meritele prețiosului sânge al lui Hristos, care a curs pe cruce, este într-adevăr cheia care deschide calea spre mântuire.

Domnule Morneau, vă mulțumim atât de mult pentru că ne-ați ajutat să vedem cum Duhul Sfânt poate să ajungă și să mântuiască chiar în cazuri care nu mai prezintă nici o șansă de rezolvare. Am început să ne rugăm zilnic pentru ca Duhul Sfânt să creeze în jurul tatălui nostru o atmosferă de lumină și pace, blocând astfel influențele nefaste ale celui rău, care-l făceau să poarte atâtea poveri grele în viață.

A trecut o vreme și apoi am început să observăm o schimbare încurajatoare la el – zâmbea mai des. După încă puțin timp a devenit mai comunicativ, până acolo încât ajunsese să-i spună mamei foarte multe despre ceea ce se întâmpla în afacerile lui, lucru pe care nu-l făcuse niciodată până atunci.

– Mary (nu este numele ei adevărat), i-a zis el într-o zi, cred că, pe măsură ce înaintezi în vârstă, ești tot mai bună la capitolul rugăciune!

Mama a fost aproape șocată. Dar el a continuat prin a-i spune că, puțin mai înainte, avusese o situație foarte grea la fabrică, explicându-i apoi cum a rezolvat-o.

– Iată ce mă face să cred că ești mai bună la rugăciune, i-a spus el mamei. Urma să-i dau telefon directorului și să-i sugerez ce are de făcut. Atunci, mi s-a întâmplat cel mai curios lucru. În loc să mă înfurii, așa

cum mi se întâmpla întotdeauna în astfel de cazuri, am rămas foarte calm. Asta i-a surprins pe toţi cei din jur... Atunci m-am gândit la tine şi la felul în care rezolvi tu problemele, rugându-te. În mintea mea s-a înfiripat ideea că, fără îndoială, tu te rugai pentru ca eu să-mi înving acest obicei groaznic. Impresia acestei idei era puternică. Ciudat, nu-i aşa? Nu îmi este uşor să ţi-o spun, dar ştiu că trebuie s-o fac. În consecinţă, I-am cerut Domnului să fie atât de bun şi să rezolve situaţia grea din fabrică, cu toate că eu nu Îi oferisem niciodată prea mult din timpul meu. Am adăugat şi faptul că tu Îl conoşti bine şi, poate luând şi asta în considerare, mă va ajuta mai uşor. Şi, crede-mă, după o oră, am primit un telefon de la fabrică prin care eram asigurat de rezolvarea peste noapte a situaţiei."

Citeam scrisoarea femeii şi inima îmi vibra de fericire, văzând cât de minunat lucrase Duhul lui Dumnezeu pentru a-l conduce pe acel om la Hristos.

„Mama, sora mea şi cu mine am continuat se ne rugăm", îmi explica ea în scrisoare, „dar nu îndrăzneam să-i vorbim despre religie, ştiind mai ales felul cum reacţionase cu patruzeci de ani în urmă, când mama a intrat în Biserica Adventistă. Şi, într-un fel, simţeam că este bine aşa, ştiind că Duhul Sfânt Se ocupa de el. Tatăl nostru se afla pe mâini bune. 'Ce altceva ar fi putut să-i fie mai de ajutor?' spunea mama. În plus, dacă el ar fi vrut să afle ceva în probleme de religie, mama avea în bibliotecă un întreg raft plin cu cărţi bune.

Apoi, într-o zi, tata ne-a anunţat că el nu mai fumează. L-am felicitat pentru hotărârea lui de a învinge această puternică şi distrugătoare forţă din viaţa lui şi ne-am bucurat nespus, dându-ne seama că rugăciunile noastre primeau răspuns în chip atât de minunat. Într-o seară, înainte de culcare, el a arătat spre *Incredible Answers to Prayer*, aflată pe noptiera mamei, spunând:

– Cum îţi place cartea aceasta despre rugăciune, pe care văd că o citeşti? Sunt, în realitate, acele răspunsuri atât de incredibile pe cât pretinde titlu? Pot să mă uit şi eu?

Mama era surprinsă şi bucuroasă în acelaşi timp, din cauza noului interes al tatei faţă de cele spirituale. El a citit două capitole din carte, a stins lumina şi s-a culcat. Seara următoare, tata a recitit aceleaşi două capitole, apoi s-a culcat. În a treia seară, a citit capitolul doi, a spus despre el că este o lucrare impresionantă, apoi s-a culcat. În următoarele două nopţi, a citit din nou acelaşi capitol, dar nu a mai spus nici un cuvânt despre el.

Mama era nerăbdătoare să-i audă părerea în legătură cu ceea ce citise, dar nu a îndrăznit să-i pună nici o întrebare, spunându-şi: 'Nu trebuie să fac eu lucrarea Duhului Sfânt'. Mai târziu, tata ne-a spus că fusese impresionat în mod deosebit de comentariul referitor la neîncrederea şi necredinţa în Dumnezeu, aflat la paginile 26-28 din acel capitol.

În Sabatul care a urmat, tata a anunţat-o pe mama că el nu mai merge la lucru sâmbăta, ci va rămâne acasă. Încântată, mama s-a gândit să-l invite să meargă cu ea la biserică, dar apoi şi-a zis: 'Mai bine nu! Hotărârea trebuie să vină de la el'.

Când s-a întors acasă, pe mama o aştepta însă o mare surpriză:

– Ei, Mary, i-a spus tata, am ceva foarte important să-ţi comunic. În vreme ce tu erai la biserică, am terminat de citit *Incredible Answers to Prayer* şi apoi am stat de vorbă cu Domnul despre tot ce am aflat din această carte, iar El m-a convins cu tărie că e vremea să văd ce este cu 'timpul sfânt' pe care îl menţionează autorul la pag. 28. În Sabatul următor, merg şi eu cu tine la biserică. Va trebui să ne sculăm puţin mai devreme, pentru că sâmbăta mă mişc foarte încet. Şi poţi să le spui şi fiicelor noastre despre hotărârea mea – s-ar putea să le bucure.

Domnule Morneau, sper că nu v-am obosit cu lunga mea scrisoare. Am vrut să vă relatez, în toate amănuntele ei, experienţa rugăciunii în cazul tatălui meu, pentru că este un exemplu atât de minunat despre cum poate Duhul Sfânt al lui Dumnezeu să transforme vieţile, chiar şi în situaţii ce par fără şanse de rezolvare. Gândiţi-vă – patruzeci de ani de aşteptare a unei minuni în viaţa cuiva este ceva timp!

Îi mulţumesc în fiecare zi Domnului pentru cartea dvs., iar dvs. veţi fi întotdeauna prezent în rugăciunile mele. Mama vă mulţumeşte, la fel sora mea şi cu mine, pentru că aţi scris despre experienţele rugăciunii dumneavoastră.

Cu dragoste creştinească..."

32. Dragoste necondiționată

De la ieşirea de sub tipar a cărții mele despre rugăciunea de intermediere, am avut o serie de experiențe care nu numai că au constituit o provocare pentru condiția mea de om, dar câteodată chiar s-au dovedit stânjenitoare.

Unii au emis ideea că posed un intelect superior şi o capacitate de înțelegere, cu ajutorul cărora pot rezolva orice problemă, fie că e de natură religioasă sau seculară. Ei cred că am un fel de înțelepciune solomoniană. Alteori, am fost considerat chiar un lider spiritual. Aş vrea să ilustrez acest lucru.

Vizitându-şi rudele din Statele Unite, o femeie din Ecuador a aflat adresa mea de la editor şi mi-a scris pentru a-mi cere numărul de telefon. „Este important", mi-a spus, aşa că i-am dat numărul.

După câteva zile m-a sunat şi, după ce am conversat puțin, mi s-a adresat cu „Domnule pastor Morneau". La început, nu am reacționat în nici un fel, dar, când a repetat de mai multe ori acest titlu, i-am precizat că nu eram un lider spiritual, ci doar membru laic. Ea mi-a mulțumit pentru informație şi a continuat să vorbească.

La câteva minute, mi s-a adresat din nou: „Domnule pastor Morneau, vreți să faceți ceva pentru mine?"

„Dacă este ceva care pot să fac şi dacă veți înceta să-mi mai spuneți 'Pastor Morneau', voi fi fericit să vă ajut."

După o pauză de trei-patru secunde, ea mi-a spus: „Îmi este foarte greu să admit că nu sunteți un slujbaş al lui Dumnezeu. Am primit atâta ajutor, atâta încurajare în Domnul şi atâta pace şi linişte în urma citirii cărții dvs., încât pentru mine sunteți un pastor". Şi cu o voce reflectând respect şi dorință de aprobare, deopotrivă, a adăugat: „Vă supără dacă am să continuu să mă gândesc la dvs. ca la pastorul meu? Ca la părintele meu spiritual? M-ar face atât de fericită!"

I-am oferit acelaşi răspuns pe care l-am dat soției când a vrut să luăm o pisică: „Cred că e-n regulă, dacă asta vă face fericită" (eu sunt alergic la pisici).

Ori de câte ori o persoană începe să exprime laude la adresa mea, îi îndrept imediat atenția spre Hristos, Cel care mi-a binecuvântat viața în atâtea feluri. Le spun că toată slava trebuie dată Sfintei Treimi. Toată onoarea trebuie acordată Tatălui, Fiului şi Duhului Sfânt. Tot ce am realizat, prin rugăciunile şi scrisul meu, datorez puterii şi dragostei Lor divine.

Pe lângă sfatul religios, mulți caută şi sfaturi mai profane. Unul dintre frecventele subiecte este ce trebuie să facă părinții copiilor adulți, care L-au părăsit pe Dumnezeu şi biserica, cu moştenirea care, în mod normal, li s-ar cuveni acestora. Să-i „penalizeze"? Să le dea o lecție, nelăsându-le nimic?

Unii dintre părinții care au luat legătura cu mine în această problemă deja se hotărâseră să-şi dezmoştenească copiii, dar doreau să afle cum gândesc eu în legătură cu această problemă. În fiecare caz, am încercat să folosesc tot tactul de care puteam da dovadă. M-am rugat să pot spune ce trebuie, fără a leza pe nimeni.

Recent, am avut o experiență care poate va oferi o soluție pentru mulți. O văduvă bogată, trecută de 70 de ani, a luat legătura cu mine, anunțându-mă că intenționa să-şi dezmoştenească cei doi copii de vârstă medie, care nu umblau cu Dumnezeu. Cum procedasem şi în alte cazuri, i-am sugerat să se roage referitor la aceasta. Cu siguranță, i-am spus, Domnul o va călăuzi să facă exact ceea ce trebuie, în situația ei.

„Citind cartea dvs.", mi-a răspuns ea, „am observat că, atunci când vă confruntați cu o problemă, Îi cereți Domnului să vă arate ce să faceți şi, aproape instantaneu, vă vine în minte un verset din Scriptură sau vreun pasaj din Spiritul Profetic – texte ce conțin răspunsul cel mai bun. V-aş fi foarte recunoscătoare dacă ați face acest lucru, rugându-vă şi pentru problema mea."

În acea seară, conversând în rugăciune cu Tatăl meu ceresc şi mulțumindu-I pentru felul în care îmi acordase călăuzire în trecut, I-am prezentat cererea acelei femei în vârstă. Am cerut o iluminare specială, care să-i conducă pe părinții creştini confruntați cu aceeaşi problemă ca a ei.

Este obiceiul meu ca, atunci când mă rog, să mă opresc şi să meditez destul de des la subiectul rugăciunii mele. Zi de zi este posibil să-L rog pe Domnul să-mi aducă în minte ceea ce trebuie să spun sau să fac. Şi, de foarte multe ori, în mintea mea îşi face apariţia un verset din Biblie, care îndepărtează orice neclaritate şi-mi deschide în faţă o cale limpede.

În acea seară aparte, în mintea mea şi-au manifestat prezenţa cuvintele „dragoste necondiţionată". Repetându-le de câteva ori şi încercând să văd ce legătură au cu problema în cauză, versetul 21 din cap. 14, Evanghelia după Luca, mi-a penetrat gândurile: „Când s-a întors robul, a spus stăpânului său aceste lucruri. Atunci stăpânul casei s-a mâniat, şi a zis robului său: 'Du-te degrab în pieţele şi uliţele cetăţii, şi adu pe cei săraci, ciungi, orbi şi şchiopi'". Cu ani în urmă, memorasem parabola fiului risipitor pentru a-mi aminti mereu de bunătatea lui Dumnezeu faţă de fiinţele omeneşti căzute. Acum, îmi amintesc foarte viu experienţa fiului risipitor, trăită de doi părinţi, prieteni de-ai mei şi ai soţiei.

Aceştia ne-au povestit cum fiul lor, proaspăt bacalaureat, le-a frânt inima într-o dimineaţă, când s-a hotărât să plece de-acasă şi să nu se mai întoarcă niciodată. Deşi aceşti părinţi nu aveau avere care să-l tenteze pe tânăr, există alte asemănări între experienţa prietenilor noştri şi parabola fiului risipitor: surpriza anunţării intenţiei de a pleca, gelozia că părinţii o tratau mai bine pe sora lui etc.

Înainte de a pleca, fiul şi-a descărcat veninul faţă de părinţii lui. Inima mamei sângera. A plâns în fiecare zi, vreme de cel puţin două luni, până să se împace cu gândul că trăim într-o lume rea şi că este şi ea doar una din nenumăratele mame ce suferă de pe urma unei astfel de despărţiri.

Înăbuşindu-şi durerea în inimă, tatăl făcea tot posibilul pentru a-şi mângâia soţia. Au trecut câţiva ani fără nici o veste de la fiul lor, până când, într-o zi, au primit un apel de la şeriful din Erie County, New York, prin care îi anunţa că fiul lor se află în închisoare. Fusese implicat într-o serie de furturi.

Oricât de neplăcută era situaţia, părinţii s-au bucurat de faptul că băiatul lor era cel puţin în viaţă. Pornind neîntârziat spre locul unde-l puteau vedea, ei au aranjat totodată cu un avocat posibila lui eliberare.

După aceea, mulţi dintre prietenii acestor părinţi au spus că, dacă ar fi fost fiul lor, l-ar fi lăsat în temniţă, „să fiarbă". Dar prietenii mei îşi

iubeau încă fiul. Au fost alături de el în timpul desfăşurării întregului proces şi, în final, au achitat toate cheltuielile acestei „afaceri".

Episodul acesta mi-a venit imediat în minte. Mi-am dat seama pe loc că el reprezenta o ilustrare a dragostei necondiţionate în acţiune, a genului de dragoste izvorâtă direct din inima lui Dumnezeu.

Aprinzând lumina, am deschis Biblia şi am citit încă o dată parabola. M-am hotărât să înţeleg perfect dragostea necondiţionată a lui Dumnezeu şi felul în care ea caută să ne ajute să ne formăm un caracter asemenea celui al Său. Isus spunea: „Voi fiţi dar desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit" (Mat.5,48). Tatăl din parabolă Îl reprezintă pe Tatăl nostru ceresc.

Dorind întoarcerea tânărului, probabil că tatăl privea de-a lungul drumului de multe ori pe zi, sperând să-l vadă apărând în zare. Când fiul s-a întors, Biblia spune că atunci „când era încă departe, tatăl său l-a văzut, şi i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui, şi l-a sărutat mult" (Luca 15,20).

Înclin să cred că, la acea oră, fiul nu numai că se afla în zdrenţe, dar şi mirosea ca de la porci. În *Parabolele Domnului Hristos* citim: „Tatăl nu va îngădui nici unui ochi dispreţuitor să-şi bată joc de mizeria şi zdrenţele fiului său. El luă mantia largă şi bogată de pe umerii săi şi înveli cu ea făptura slăbită a fiului". (p.158, ed.1993)

Aici putem vedea exemplificarea dragostei necondiţionate. V-aţi gândit cum s-ar fi desfăşurat întâlnirea după tipicul omenesc?

Imaginaţi-vi-l pe tata ieşind în întâmpinarea fiului lui nu pentru a-i spune bun venit, ci pentru a-i da o lecţie. Când tânărul se apropie la vreo opt metri, tatăl îi porunceşte să se oprească, să nu mai înainteze.

– Fiule, îi spune, miroşi îngrozitor şi eşti în zdrenţe. Ce-ai făcut cu toţi banii pe care ţi i-am dat la plecare? Şi, până la urmă, de ce ai venit acasă? Cine ţi-a spus că mai eşti binevenit aici?

Băiatul încearcă să-i explice, dar, de fiecare dată când deschide gura, tatăl îi taie vorba. Apoi, bătrânul îşi începe tirada:

– Ţi-am spus când ai plecat de acasă să nu te întorci, dacă nu ai de gând să te faci un om model. Şi văd bine că nu ai învăţat nimic din ceea ce te-ar face un om de ispravă.

Tânărul îşi ridică mâna de mai multe ori, timid, părând că ar vrea să-i

spună ceva drept răspuns, dar tatăl nu pare dispus să-i lase vreo şansă.

– Ce ai aşa de important să îmi spui, de tot încerci să mă întrerupi? întreabă el sec şi aspru în cele din urmă.

– Tată, nu am mâncat de trei zile. Crezi că putem merge acasă şi, în vreme ce eu voi mânca, tu să-mi prezinţi regulile după care va trebui să trăiesc de acum încolo?

– Nu ai mâncat de trei zile? Perfect, aşa-ţi trebuie. Nu meriţi să mănânci după ce ai risipit toţi banii pe care ţi i-am dat.

Am meditat atent şi îndelung la această parabolă. Când văduva bogată m-a sunat din nou, i-am povestit cum m-am rugat pentru un răspuns la întrebarea dacă să-şi dezmoştenească sau nu copiii. Dar înainte să-i spun la ce mă gândisem, i-am pus o întrebare:

– Cât de mult doriţi să vă întâlniţi cu copiii dvs. pe noul pământ?

– De ce îmi puneţi această întrebare? mi-a răspuns ea. Aş face orice să-i văd pe John şi pe Mary în Împărăţia lui Dumnezeu.

Atunci i-am sugerat că, dacă nu va reuşi cât trăieşte să-i aducă înapoi la Hristos, ar putea cu ajutorul Duhului Sfânt să realizeze un puternic impact în viaţa lor după ce va muri, prin manifestarea dragostei ei necondiţionate, într-un mod deosebit.

– Aţi putea scrie şi sigila o scrisoare, cu menţiunea de a nu fi deschisă decât după moartea dvs., pe care să o încredinţaţi avocatului personal. Mesajul acestei scrisori va trebui să le demonstreze dragostea dvs. necondiţionată pentru ei.

Aţi putea începe scrisoarea vorbindu-le despre bucuria şi fericirea aduse de ei în cămin în ziua în care s-au născut, despre felul în care prezenţa lor v-a îmbogăţit viaţa, dvs. şi soţului, despre zâmbetul lor când le vorbeaţi despre preferinţa lor pentru o jucărie, despre curiozitatea lor când au început să meargă etc.

Cu cât veţi descrie mai entuziast evenimentele din viaţa lor, care v-au produs bucurie, cu atât mai mult ei vor înţelege cât de mult v-aţi dedicat fericirii şi bunăstării lor, atât pentru această viaţă, cât şi pentru cea veşnică.

Prin influenţa Duhului Sfânt, ei ar putea astfel să fie conduşi la o revizuire a felului în care trăiesc şi, probabil, recunoscând incertitudinea acestei vieţi, vor încerca să adopte noi valori şi să înceapă să trăiască pentru acele lucruri ce duc la viaţa veşnică. Apoi, s-ar putea ca ei să

dorească să fie cu dvs. pe noul pământ.

Femeia a început să plângă şi a fost nevoie de câteva secunde până să-şi recapete stăpânirea. Apoi, mi-a zis:

– Domnule Morneau, sunt atât de bucuroasă că am stat de vorbă cu dvs. Un prieten bun m-a sfătuit să-i dezmoştenesc pe cei doi copii, în aşa fel încât să nu o uite niciodată. Dar acum îmi dau seama că aceasta nu ar fi făcut altceva decât să le împovăreze sufletul şi să-i facă să nu urmeze niciodată exemplul meu, de a-I sluji Domnului. Să vrea să fie cu mine pe noul pămât, cred că ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar mai fi dorit.

De atunci am mai avut ocazia să ajut încă două persoane, aflate în aceeaşi situaţie. În fiecare dintre cazuri, le-am înfăţişat dragostea necondiţionată a lui Dumnezeu, în contrast cu dragostea obişnuită a omului, şi i-am întrebat cum ar putea-o ei ilustra pe cea dintâi, în situaţia dată.

33. Gândurile vă aparţin?

Trăim într-o lume a vitezei şi suntem expuşi unei constante presiuni din orice direcţie. Atenţia noastră este supusă unor puternice influenţe şi, de multe ori, trebuie să luăm în viteză decizii importante.

Reţeta de alimentaţie de tip „fast food", sistem bancar computerizat, telefon celular prin care putem vorbi din goana maşinii pe autostradă şi avioane supersonice care ne duc de pe un continent pe altul în câteva ore, toate acestea par destinate să ne propulseze prin viaţă cu o viteză supersonică. Dar o astfel de viaţă îi apasă pe mulţi dincolo de limita suportabilului. Primesc un număr tot mai mare de scrisori, care vorbesc despre o mai mare nevoie de putere divină tocmai pentru a face faţă vitezei actuale a lumii. Oamenii strigă după mai multă putere şi rezistenţă. Priviţi următoarele fragmente din astfel de scrisori marcate de disperare, suferinţă şi nedumerire.

„Nu vreau să fiu o povară pentru dvs., dar am o disperată nevoie de ajutor divin pentru a nu îmi pierde minţile. Deşi nu vă cunosc deloc, vă scriu sperând că veţi înţelege marea mea nevoie şi veţi media înaintea lui Dumnezeu pentru mine..."

„V-aş fi recunoscător dacă v-aţi ruga pentru mine, întrucât mintea mea e cu adevărat în suferinţă. Am o stare depresivă... credinţa îmi este slabă, iar gândurile, foarte pesimiste.

Aveţi dreptate în cartea dvs., când spuneţi că gândurile pesimiste sunt o calamitate. Am aflat asta din proprie experienţă şi totuşi nu reuşesc să mă apăr singur. Nu pot pur şi simplu să mă gândesc la partea pozitivă a lucrurilor. Deşi am fost la specialişti şi am urmat tratamentele medicale şi celelalte prescripţii, acestea nu mi-au rezolvat problema.

Mă tem că, dacă lucrurile continuă să meargă aşa, s-ar putea să ajung la ospiciu... Vreţi să vă rugaţi pentru mine, iar dacă Isus vă va arăta cumva ce trebuie făcut în cazul meu, să-mi scrieţi?"

„Scriu cu speranţa că poate veţi voi să vă rugaţi pentru mine. De multă vreme, am fost lovit de o stare depresivă, care, uneori, îmi face imposibilă gândirea corectă. Deşi am fost sub îngrijire medicală, medicii nu au reuşit să mă ajute prea mult.

I-am spus ultimului doctor care m-a văzut că, uneori, îmi pare că sunt ca şi cum mă apasă ceva de care nu mă pot elibera. Mi-a sugerat să stau de vorbă cu pastorul, pentru că s-ar putea să fiu terorizat de forţe ale întunericului. Credeţi că este posibil să se întâmple aşa ceva în viaţa mea? Eu Îl iubesc pe Dumnezeu şi toată viaţa am fost un bun adventist de ziua a şaptea."

„Nu mai fac faţă la toate acestea. Sufăr cumplit de angoasă şi depresie... Aş vrea ca Domnul să mă cheme la odihnă."

„Toţi copiii mei, ajunşi acum adulţi, au părăsit biserica, negăsind ajutorul de care au nevoie în rezolvarea problemelor vieţii din ziua de azi. Mintea lor este tulburată şi confuză, până acolo că sunt pe punctul de a-şi desface căsniciile, iar noi, ca bunici, ne vedem nevoiţi să preluăm nepoţii, dacă vrem să nu îi lăsăm să sufere... Totul este foarte ciudat. Frate Morneau, avem cu disperare nevoie de rugăciunile dumneavoastră."

Scrisorile din care am extras aceste fragmente nu sunt cele mai rele din câte am primit. Am scrisori în care autorii îmi scriu că se gândesc să se sinucidă. Alţii îmi descriu suferinţele incredibile şi agonia prin care trec. Oamenii îmi spun lucruri pe care nu le-ar destăinui nici chiar pastorilor lor. Ei îmi descriu o lume în care forţe nevăzute se află la lucru, forţe al căror scop este să semene distrugere şi nenorocire. De plâns este faptul că puţini oameni sunt în vreun fel conştienţi de puterea ori de activitatea acestor forţe şi de felul în care le pot afecta minţile celor care nu se păzesc.

În vremea când mă închinam la spirite, un lider spiritist mi-a spus că duhurile satanice ne pot extenua resursele vitale suprastimulându-ne imaginaţia, că ele au capacitatea de a insinua atât de subtil imagini în mintea oamenilor, încât aceştia cred că e vorba de propriile lor gânduri. Spiritelor le place să creeze confuzie în mintea oamenilor, se grozăvea el. „Crezând că toate gândurile le aparţin", spunea el, „oamenii se îngrozesc de ceea ce descoperă în mintea lor. Ei cred atunci că 'aşa sunt', iar spiritele folosesc această ocazie pentru a-i deprima până acolo, încât să înceapă

să se urască pe ei înşişi".

Pe de altă parte, prin ceea ce le sugerează, spiritele îi fac pe unii oameni să se creadă superiori ca intelect. Ei încep să-i critice pe ceilalţi mai puţin dotaţi şi simt că este de datoria lor să le spună acestora cum să trăiască. Cuvintele lor otrăvesc şi rup.

Auzim adeseori de oameni care se manifestă bizar, râzând şi vorbind, pentru ca imediat, fără vreun motiv evident, să devină irascibili, dornici chiar de dispută. Uneori, sunt în cauză probleme de ordin fizic sau psihologic, dar alteori se poate ca aceştia să fie sub apărarea a ceea ce eu numesc sugestii satanice. În moduri pe care încă nu le înţelegem, Satana şi spiritele lui pot influenţa dezastruos mintea cuiva. Este mult mai uşor să te rogi pentru cineva cu manifestări asemănătoare celor descrise mai sus, atunci când îţi dai seama că este nevoie de protecţie divină pentru bararea influenţelor celui rău. Rugăciunea noastră devine, în aceste cazuri, parte din „lucrarea de împăcare" de care vorbeşte apostolul Pavel.

În *Mărturii pentru comunitate,* vol.1, Ellen White scrie despre un cuplu – fratele şi sora C – cuplu ce traversa o mulţime de dificultăţi. Ei i s-a arătat în viziune că cele mai multe din necazurile lor îşi aveau originea în influenţa satanică ce bântuia gândurile bărbatului.

„Ai o imaginaţie bolnavă şi ceri milă. Totuşi, nimeni nu te poate ajuta aşa de bine cum te poţi ajuta tu singur. Dacă ai nevoie de credinţă, vorbeşte despre credinţă... Dacă îi permiţi lui Satana să îţi stăpânească gândurile, aşa cum ai făcut până acum, vei deveni ţinta lui specială şi te va distruge şi pe tine şi va nărui şi fericirea familiei tale." (p. 716)

Adresându-se femeii, sora White i-a spus: „Starea în care se află fratele C. este vrednică de milă. Atât de mult timp s-a simţit nefericit, încât viaţa a devenit o povară pentru el... Imaginaţia lui este bolnavă şi el şi-a aţintit atât de mult privirea asupra unui tablou întunecat, încât, dacă întâmpină greutăţi sau dezamăgiri, îşi închipuie că totul se duce de râpă... Cu cât gândeşte mai mult în felul acesta, cu atât va fi mai mizerabilă viaţa lui şi a tuturor celor din jurul lui. Nu are motive să aibă astfel de simţăminte; aceasta este în întregime lucrarea lui Satana." (p. 719)

Când spun că putem cădea sub influenţa sugestiilor satanice, asta nu înseamnă că suntem supuşi demonilor, după cum adeseori susţin cei

implicaţi în „misiuni" de eliberare (vezi cap.11). Când Isus a început să le spună ucenicilor că El va muri şi va învia, ucenicul Petru nu a fost de acord (Mat.16,21.22). Şi atunci Isus i-a răspuns categoric: „Înapoia Mea, Satano: tu eşti o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor" (vers.23).

Deşi Isus îi atribuia lui Satana manifestarea lui Petru, asta nu însemna că Petru era posedat de demoni, ci mai degrabă că omul se lăsase singur să cadă sub influenţa celui rău. Este o diferenţă clară.

Când le răspund celor care îmi scriu scrisori de genul acesta, din care am citat la începutul acestui capitol, fac eforturi deosebite pentru a-i încuraja, îndreptându-le atenţia spre faptul că „normele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământeşti, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile minţii şi orice înălţime, care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu; şi orice gând îl facem rob ascultării de Hristos" (2 Cor.10,4.5).

În mod deosebit, accentuez importanţa rugăciunii pentru Duhul Sfânt care să lupte în bătăliile lor spirituale. „Numai cererea stăruitoare şi sinceră către Dumnezeu în credinţă... poate izbuti să aducă oamenilor ajutorul Duhului Sfânt în lupta împotriva domniilor şi puterilor, conducătorilor întunericului acestei lumi şi duhurilor răutăţii din locurile cereşti." (*Hristos, Lumina lumii*, p.398, ed.1990)

Mulţi dintre aceia care s-au întors la rugăciune cu deplina înţelegere a naturii forţelor cu care se confruntau se bucură acum de biruinţă asupra problemelor care îi răvăşeau cândva.

Trebuia să luăm în serios atacurile lui Satana asupra credincioşilor. Ellen White spune că „se dă pe faţă puţină vrăjmăşie contra lui Satana şi a lucrărilor lui, pentru că este o lipsă de cunoaştere atât de mare cu privire la puterea şi la răutatea lui, cât şi la marea întindere a luptei lui împotriva lui Hristos şi a bisericii Sale. Aici, mulţi sunt amăgiţi. Ei nu ştiu că vrăjmaşul lor este un general puternic, care stăpâneşte minţile îngerilor răi, şi că prin planuri bine puse la punct şi prin maşinaţii pricepute el luptă împotriva lui Hristos pentru a împiedica mântuirea sufletelor. Printre aceia care poartă numele de creştini, şi chiar printre slujitorii Evangheliei, rareori se aude vreo referire la Satana.

În timp ce oamenii sunt necunoscători cu privire la planurile lui, acest duşman veghetor este în orice clipă pe urmele lor. El se amestecă cu prezenţa lui în toate domeniile căminului, pe toate străzile oraşelor noastre, în biserici, în consiliile naţionale, în tribunale, încurcând, amăgind, seducând, ruinând pretutindeni sufletele şi trupurile bărbaţilor, femeilor şi copiilor, distrugând familii, semănând ură, concurenţă, luptă, răzvrătire, crimă. Iar lumea creştină pare să privească aceste lucruri ca şi când „Dumnezeu le-ar fi rânduit şi trebuie să existe". (*Tragedia Veacurilor*, p.466, ed.1992)

Relevând multitudinea acţiunilor lui Satana împotriva familiei umane, serva Domnului ne spune, de asemenea, şi cuvinte de încurajare în lupta noastră împotriva lui. „Puterea şi răutatea lui Satana şi a oştirii lui ne-ar putea îngrozi cu adevărat, dacă n-am găsi ocrotire şi scăpare în puterea cu mult mai mare a Răscumpărătorului nostru. Ne asigurăm casele cu încuietori şi cu zăvoare pentru a ne apăra proprietatea şi viaţa de oameni nelegiuiţi; dar rareori ne gândim la îngerii cei răi, care caută continuu intrare la noi şi împotriva atacurilor cărora, prin puterea noastră, nu avem nici o metodă de apărare. Dacă le îngăduim, ei ne pot lua mintea, pot produce dezordine şi suferinţă în trupurile noastre, ne pot distruge proprietăţile şi viaţa. Singura lor bucurie este în nenorocire şi distrugere... Dar aceia care urmează pe Hristos sunt totdeauna siguri sub grija Lui ocrotitoare. Îngerii care sunt tari în putere sunt trimişi din cer să-i păzească. Cel nelegiuit nu poate trece prin paza pe care Dumnezeu a pus-o în jurul poporului Său." (*Tragedia Veacurilor*, p.474, ed.1992)

Dumnezeu ne-a dat minţi minunate şi ne-a binecuvântat cu capacitatea de a ne forma în ele imagini despre lucruri ce ne scapă simţurilor. El ne-a înzestrat cu abilitatea de a crea idei sau de a le combina pe cele vechi în forme noi. Aceasta înseamnă imaginaţie. Să veghem întotdeauna şi să ne rugăm cu cea mai mare grijă, ca vrăjmaşii Domnului nostru să nu o lezeze în nici un fel. Numai prin ajutor divin acei nefericiţi bărbaţi şi femei care mi-au scris vor putea depăşi cumplita deznădejde şi suferinţă cu care Satana şi această lume plină de păcat îi împovărează.

34. „Misiuni" exorciste

Una dintre cele mai frecvente întrebări care mi se pun se referă la părerea mea faţă de aşa-numitele misiuni de eliberare. Mulţi dintre autorii scrisorilor au avut cunoscuţi sau rude implicate în asemenea organizaţii. Persoane aparţinând unor astfel de misiuni i-au convins pe cei dragi că se află în posesia demonilor şi, dacă într-adevăr au fost cândva, rudele lor consideră că se află şi în prezent sub dominaţii demonice. Întrucât am cunoscut atât de multă suferinţă şi chin datorate acestei confuzii, simt că trebuie să răspund scrisorilor respective.

Pentru început, am să prezint experienţa unei femei creştine, pe nume Doherty, a cărei fiică, Clara, a solicitat o acţiune de alungare a duhurilor din ea, în urma auzirii unei predici a unei persoane ce activa într-o misiune de exorcişti. Predica îi crease fetei convingerea că şi ea era posedată de demoni.

După cum mi-a spus la telefon doamna Doherty, acea predică i-a distrus total credinţa Clarei în Isus şi, de atunci, viaţa fiicei ei nu a fost altceva decât un chin. Ea auzea aproape tot timpul voci care uneori o sculau noaptea din somn şi nu o lăsau să doarmă până spre dimineaţă. Un lider exorcist chiar i-a spus că ar fi bine să se obişnuiască cu aceste voci, pentru că ele o vor însoţi tot timpul vieţii.

Doamna Doherty intrase în posesia unui exemplar din *Incredible Answers to Prayer* şi a citit din ea într-o noapte, fără ştirea fiicei. Apoi s-a rugat ca Dumnezeu să o ajute să-mi poată scrie despre problema Clarei. La scurtă vreme, fata a ieşit furtunos din dormitorul ei şi, teribil de tulburată, a întrebat-o: „Mamă, cine este Roger Morneau?" Mama a întrebat-o de ce vroia să ştie şi atunci fata i-a spus că o voce o avertizase: „N-o lăsa pe mama ta să-i telefoneze lui Roger Morneau. Îl urâm teribil pe acest om şi, în plus, nu poate să te ajute în nici un fel. Dacă mama ta îl sună, nu o să te mai lăsăm să dormi zile întregi".

Potrivit relatărilor doamnei Doherty, atunci când fiica ei le poruncea spiritelor să o părăsească, în Numele lui Isus, acestea râdeau şi spuneau că nu există nici o posibilitate ca ea să le alunge. În scurtă vreme, fata a ajuns să se gândească la sinucidere, pentru a scăpa de asuprirea demonilor.

„Unele persoane au luat asupra lor lucrarea Duhului Sfânt", i-am scris doamnei Doherty, „cu rezultate dezastruoase. Un mare număr de creştini au devenit astfel victime ale cruzimii lui Satana.

Experiența mea de fost spiritist m-a ajutat să înțeleg pericolele implicării fiicei dvs. în relații cu misiunea exorciştilor, demascând valoarea naturii puterii care-i anima pe aceşti aşa-zişi eliberatori.

Mai întâi, dați-mi voie să vă atrag atenția asupra faptului că unii dintre aceia care se vor descoperi printre cei răi, aflați mai jos de zidurile Noului Ierusalim, vor avea la activ fapte de alungare a demonilor. Auziți ce spune Isus: 'Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? Nu am scos noi draci în Numele Tău? Şi nu am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege»' (Mat.7,22.23).

Înțeleg prin aceasta că Isus vrea să spună că unii dintre aceia care par a scoate demoni din oameni nu fac, în realitate, lucrarea lui Hristos, ci lucrarea celui rău. Mulți se întreabă cum de este posibil aşa ceva. Dar, cercetându-i în lumina Cuvântului lui Dumnezeu şi a Spiritului Profetic, veți recunoaşte că aceşti autoproclamați alungători de duhuri sunt victimele unei puternice înşelătorii.

Deuteronom 18,10-12 ne prezintă o listă de nouă activități ce pun oamenii în legătură cu supranaturalul. Moise declară că a te implica în aceste activități Îl mâhneşte în mod deosebit pe Dumnezeu, pentru că El ştie cât de periculoase sunt.

'Să nu fie la tine nimeni care să îşi treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meşteşugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei care cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului; şi din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul, Dumnezeul tău, pe aceste neamuri dinaintea ta' (Deut.18,10-12).

Neamurile vecine se ocupau cu aceste practici oculte, iar Dumnezeu le interzicea israeliților să aibă de-a face cu ei. Aş vrea să vă întorc atenția spre versetul 11 şi spre expresia 'cei ce cheamă duhurile'.

În Biblia mea franceză scrie: 'cei ce cheamă duhurile prietenoase'. În timpul relațiilor mele cu închinătorii la demoni, am fost uimit să descopăr că aceştia clasificau spiritele în trei categorii distincte. Spiritele 'prietenoase' erau acelea specializate în amăgirea oamenilor. Ele sunt spirite mincinoase, cărora le place să apară ca duhuri ale celor morți.

Celelalte două categorii de spirite menționate erau 'duhurile războinice'. 'Războinicele', spuneau ei, se axează pe producerea discordiei în familii, între clasele sociale şi între națiuni. Cele din ultima categorie, 'chinuitoarele', îşi găsesc cea mai mare plăcere în producerea suferinței şi dezastrului în viața oamenilor.

Să vedem acum cât mai avea de trăit în mijlocul lui Israel cel care conversa cu vreun duh 'prietenos'. Leviticul 20,26.27 ne spune: 'Voi să-Mi fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt, Eu, Domnul; Eu v-am pus deoparte dintre popoare, ca să fiți ai Mei. Dar dacă un om sau o femeie cheamă duhul unui mort sau se îndeletniceşte cu ghicirea, să fie pedepsit cu moartea; să-i ucideți cu pietre: sângele lor să cadă asupra lor'.

Aşadar, acei 'slujitori' care au stat de vorbă cu spiritele demonilor, care posedau diferite persoane, se pot considera norocoşi că nu au trăit în vremurile Vechiului Testament. Dacă ar fi trăit atunci, scurtă le-ar fi fost cariera.

'Satana caută să învingă pe oameni astăzi aşa cum a biruit pe primii noştri părinți, slăbindu-le încredereea în Creatorul lor' (*Tragedia Veacurilor*, p.490, ed.1992). Cel mai eficient mijloc al lui Satana de a submina încrederea oamenilor în Dumnezeu este acela al folosirii liderilor spirituali.

De exemplu, atunci când un pastor al Evangheliei îi spune cuiva că este posedat de un demon al fricii (sau de oricare alt gen de demon), el i-a spus, de fapt, acelei persoane că îşi va petrece restul vieții într-o temniță spirituală.

Pe loc, unul dintre spiritele lui Satana pune în mintea acelei persoane gândul că Isus a abandonat-o total. Că El, Cel în care îşi pusese toată încrederea de salvare, nu a fost în stare să o protejeze de asuprirea

demonică. Aşa cum s-a petrecut şi cu fiica dvs., acest gând zdruncină încrederea în Hristos şi astfel este deschisă calea de acces şi posedarea unui duh demonic, ce va relua controlul asupra tuturor facultăţilor.

Însă vreau să vă asigur că, în cazul fiicei dvs., nu este totul pierdut. Iată un plan de şapte paşi de recuperare, pe care l-am dat mai multor oameni, victime ale aşa-numiţilor eliberatori de spirite:

1. Debarasaţi-vă de orice fel de literatură care face apologie exorcistă. Spiritele demonice au dreptul să fie acolo unde se află orice obiect ce ar putea avea legătură cu ele.

2. Nu vorbiţi spiritelor demonice nici chiar pentru a le porunci, în Numele lui Isus, să se îndepărteze. Să-L lăsăm pe Duhul Sfânt să facă asta. Chiar Isus a spus că, în ceea ce priveşte alungarea demonilor, era dependent de Duhul lui Dumnezeu (Mat. 12,28).

3. Dimineaţă, devreme, citiţi relatarea răstignirii lui Isus, în Mat. 27,24-54. Nu vă ia decât patru minute, dar vă va binecuvânta din plin viaţa.

4. Cereţi-I lui Dumnezeu iertarea păcatului săvârşit în gând, vorbă sau faptă.

5. Pledaţi pentru meritele sângelui lui Hristos, care a curs pe Calvar, ca raţiune a purtării bătăliilor dvs. spirituale de către Duhul Sfânt. 'Numai cererea stăruitoare şi sinceră către Dumnezeu în credinţă... poate izbuti să aducă oamenilor ajutorul Duhului Sfânt în lupta împotriva domniilor şi puterilor, conducătorilor întunericului acestei lumi şi duhurilor răutăţii din locurile cereşti.' (*Hristos, Lumina lumii*, p.398, ed. 1990)

6. Rugaţi-vă să vă reabiliteze credinţa pe care o aveaţi cândva în puterea lui Hristos, de a mântui, astfel încât să aveţi din nou o încredere neclintită în marele nostru Răscumpărător.

7. Memoraţi din Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a avea o viaţă de creştin, biruitoare şi plină de succes. Umpleţi-vă mintea cu pasaje din

Scriptură dătătoare de speranţă, încurajare şi bucurie în Domnul.

Cunosc din proprie experienţă cum pot aceşti şapte paşi să ne ajute să scăpăm de tracasarea spiritelor demonice."

În scrisoarea mea către doamna Doherty, i-am dat detalii suplimentare şi despre ceea ce îi trebuie ei, ca intermediar prin rugăciune în favoarea fiicei sale, şi despre felul în care să-L înalţe pe Hristos în toată slava Lui înaintea Clarei, astfel încât fata să-şi poată redobândi credinţa în El.

Pe lânga porunca expresă a lui Dumnezeu, de a nu conversa cu spiritele, mai este un motiv pentru care trebuie să evităm contactul cu „misionarii" exorcişti. A mustra duhuri, aşa cum fac unii, înseamnă a-ţi asuma singur un atribut divin. Aceia care practică „eliberarea" de duhuri se aşază în locul lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu are dreptul de a mustra spiritele.

Să vă explic, prezentându-vă câteva pasaje din Scriptură. Dacă treceţi printr-o concordanţă biblică şi analizaţi folosirea cuvântului „a mustra" în Vechiul Testament, veţi observa un lucru interesant. El mustră marea, un simbol al Vechiului Testament pentru cel rău sau pentru orice se opune lui Dumnezeu (vezi Ps.18,15; Ps. 104,5-7; Ps. 106,9; Isaia 50,2; Naum 1,3-4).

Dumnezeu continuă să mustre marea chiar şi în Noul Testament, după cum vedem în Mat. 8,23-27. După ce a mustrat Marea Galileii, înfuriată (vers.26), ucenicii au exclamat: „Oamenii aceia se mirau şi ziceau: Ce fel de om este acesta, de-L ascultă până şi vânturile şi marea?" (vers.27). Ei simţeau că Isus făcuse ceva ce numai Dumnezeu putea şi avea dreptul să facă.

Dar, pe lângă mare, ca simbol al răului, Dumnezeu mai mustră şi altceva. El mustră pe Satana şi acele fapte folosite de el împotriva lui Dumnezeu şi a poporului Său (Is.17,13; Zah.3,1.2). Un studiu atent al acelor pasaje în care Biblia Îl arată pe Dumnezeu mustrând ceva relevă că numai El are autoritatea şi puterea de a Se ocupa de forţele care încearcă să bareze înfăptuirea voinţei Sale, mai ales la nivelul supranaturalului.

Marcu 9,14-29 relatează cum a vindecat Isus un băiat, după ce a mustrat demonul care-l poseda pe copil. Deşi Isus, fiind Dumnezeu la fel ca şi Tatăl, ar fi putut să facă uz de autoritatea Sa divină pentru a alunga

demonul, El, având natură umană, în acest caz recurge la rugăciunea de intermediere (vers.29). În umanitatea Sa perfectă, El apelează la Duhul Sfânt pentru a scoate demonul.

Isus mai scoate demoni şi în Marcu 1,21-28 şi 8,33. El mustră în mod deosebit pe Satana, ca instigator al lui Petru (vers.32). Isus alungă demoni în Matei 8,28-34. Deşi aici nu este folosit termenul „a mustra", incidentul urmează imediat mustrării furtunii de pe mare.

Ce înseamnă aceasta? Isus are dreptul să mustre demonii şi forţele răului. Acesta este un atribut divin la Său. Ucenicii au scos demoni pentru că Isus îi împuternicise să facă aceasta, pentru o vreme. Dar a ne lua acest atribut înseamnă a ne pune singuri în locul lui Dumnezeu. Adam şi Eva au căutat să aibă atributele lui Dumnezeu şi El a trebuit să-i scoată din grădina Eden. „Misionarii" exorcişti caută şi ei să se aşeze în locul lui Dumnezeu, iar asta nu poate duce decât la confuzie şi distrugere. Când cineva încearcă să preia responsabilitatea lui Dumnezeu de a alunga demonii, comite din nou păcatul lui Adam şi al Evei. În mod natural, Satana şi agenţii lui se bucură atunci când noi încercăm să exorcizăm, pentru că ne jucăm pe terenul lor.

Domnul slavei, Cel care, la creaţiune, a putut să zică şi „aşa a fost", are puterea de a ne proteja de spiritele rele. Nu trebuie niciodată să ne temem de puterea sau ameninţarea lor, dacă ne amintim că Isus ne-a dat cuvântul Său: „Să nu fiţi iubitori de bani. Mulţumiţi-vă cu ce aveţi, căci El Însuşi a zis: 'Nicidecum nu am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi'" (Evrei 13,5). Pavel declara şi el triumfător: „Căci sunt bine încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru" (Rom. 8,38-39).

Isus pretinde că El poate să „vă facă să vă înfăţişaţi fără prihană şi plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurul Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreţie, putere şi stăpânire, mai înainte de toţi vecii, şi acum şi în veci" (Iuda 24.25).

Din experienţă personală, am învăţat că Hristos, care Şi-a dat sângele pe Calvar pentru noi, nu ne va lăsa niciodată.

Aceia care stau la amvon şi pretind că, dacă cineva simte vreo nelinişte,

este posibil să fie posedat de demoni insinuează că Hristos nu a reuşit să protejeze şi să salveze acea persoană. Fugiţi de aceşti oameni înainte ca ei să vă distrugă în totalitate credinţa în Dumnezeu, despărţindu-vă de El atât în prezent, cât şi în veşnicie. Ei nu pot niciodată să vă elibereze de Satana, pentru că ei înşişi au devenit agenţi ai răului. Pentru a ilustra roadele nefaste ale acelora care au luat asupra lor responsabilitatea şi lucrarea Duhului Sfânt, de alungare a demonilor, voi relata experienţa unei femei de 30 şi ceva de ani, a cărei încredere în puterea de mântuire a lui Hristos a fost total distrusă. Fragmentele ce urmează sunt extrase dintr-o foarte lungă scrisoare.

„Soţul meu şi cu mine ne-am alipit Bisericii A.Z.Ş. la sfârşitul anului 1987. Venerarea Sabatului era pentru noi una dintre cele mai frumoase experienţe. A face parte din grupul păzitorilor poruncilor lui Dumnezeu era cât se poate de benefic şi pot spune sincer că bucuria noastră în Domnul era perfectă.

La fel ca mulţi alţii, eram şi eu îngrijorată de multe lucruri. Mă îngrijoram de copii, dacă întârziau de la şcoală, de sănătatea mamei... Uneori, mă temeam ca soţul meu să nu fi avut un accident, când nu venea acasă la ora obişnuită.

Întotdeauna eram în tensiune când mă aflam în maşina altcuiva. Descărcările electrice din natură mă înspăimântau teribil şi multe lucruri îmi produceau nelinişte în viaţă.

Apoi, într-o zi, ascultând o predică a unui pastor activ în misiune exorcistă, am fost uimită să aud că foarte mulţi exorcişti posedaţi de demoni aveau aceleaşi nelinişti ca mine. Pe măsură ce ascultam, eram mai convinsă că şi eu sunt posedată de demoni.

Vorbitorul era foarte convingător. Părând atât de bine a fi omul lui Dumnezeu, nu am pus la îndoială nimic din ceea ce spunea. Şi am fost puternic mâhnită de gândul că Isus, Cel în care îmi pusesem toată încrederea, nu a putut să împiedice spiritele demonice să mă ia în stăpânire. Răvăşită, am acceptat să mă supun unui serviciu de exorcizare.

Serviciul a durat mai multe ore şi, pe măsură ce ieşeau, spiritele se supuneau autorităţii preotului. Ele mărturiseau felul în care îmi controlaseră viaţa."

În scrisoare, femeia spune că, pentru o scurtă vreme, s-a simţit

eliberată de neliniştile ei. De fapt, a observat că nu îi mai pasă atâta de orice lucru – reacţie străină de ea. În scurtă vreme însă, viaţa i-a devenit un coşmar şi, câteodată, se gândea să isprăvească cu totul. Experienţa aceasta i-a afectat puternic mintea.

„Cu greu duc la bun sfârşit orice aş începe", mărturiseşte ea. „Memoria îmi e la pământ. Lucruri pe care odată mi le aminteam cu uşurinţă, acum îmi trebuie atâta efort pentru a mi le evoca.

Am ajuns să nu îmi mai pese de ce se întâmplă cu mine. Simt că ar trebui să mă internez într-un ospiciu, nemaiputând face faţă tensiunilor acestei vieţi.

Mintea mea este sub controlul constant al unei forţe nevăzute. Zbuciumul şi presiunea la care am fost supusă sunt inimaginabile. Simt ca şi cum Domnul S-a depărtat de la mine şi eu nu am nici o putere să fac ceva pentru a rămâne cu El. Nu simt dorinţa să mă rog, iar când încerc să o fac, simt că mă rog degeaba.

Soţul meu m-a părăsit acum doi ani şi nu pot să-l acuz. Mă urăsc pe mine însămi, pentru că m-am implicat în exorcism. Toate visele şi speranţele mele s-au sfărâmat".

Această femeie susţine că pastorii adventişti nu au ajutat-o. Neştiind cum să procedeze în situaţia ei, aceştia se simt prost în preajma ei şi o evită. Ea îşi încheie lunga scrisoare cu o rugăminte: „Domnule Morneau, am nevoie de ajutor. Am nevoie de pace". Cum o va ajuta Domnul, încă nu ştiu. Dar ştiu că alţii pot evita acestă suferinţă, ferindu-se de pericolele „misiunilor" exorciste.

35. A doua mea viaţă

Epilog

Din tot ce s-a spus despre mine până acum, nimic nu mi-a inspirat atât de bine un simţământ de recunoştinţă faţă de Creator ca un comentariu făcut de cardiologul meu, după aproape opt ani de îngrijire medicală.

Hilda şi cu mine eram pe punctul de a părăsi oraşul New York pentru a merge în California şi tocmai îmi făceam ultima consultaţie. După efectuarea testelor, am intrat în biroul doctorului, unde el a început să comenteze situaţia mea, cazul medical pe care-l constituiam şi care-l uimise pe el şi pe colegii lui vreme de câţiva ani buni. Mi-a spus că testele din 1985 arătau că nu voi mai avea putere să mă dau jos din pat.

– Era uimitor pentru mine să te văd umblând fără a da vreun semn că ar fi ceva în neregulă cu inima ta. Eşti un om fenomenal, Roger.

Felul în care mă privea m-a făcut să îi răspund:

– Mă faci să mă simt de parcă m-aş fi întors dintre morţi.

După o mică pauză, el mi-a spus:

– Aproape chiar aşa este, Roger, aproape chiar aşa.

Sprijinindu-se de spătarul scaunului, el rămase puţin pe gânduri. După aceea, rosti următoarele:

– Am impresia că ţi s-a dat o a doua viaţă. Preţuieşte-o, Roger, şi consideră-te un om foarte norocos.

Conducând maşina spre casă, mi-am dat seama că recitam Psalmul 105,1-5: „Lăudaţi pe Domnul, chemaţi Numele Lui! Faceţi cunoscut printre popoare isprăvile Lui! Cântaţi, cântaţi în cinstea Lui! Vorbiţi despre toate minunile Lui! Făliţi-vă cu Numele Lui cel Sfânt! Să se bucure inima celor ce caută pe Domnul! Alergaţi la Domnul şi la sprijinul Lui, căutaţi necurmat Faţa Lui! Aduceţi-vă aminte de semnele minunate pe care le-a făcut, de

minunile şi de judecăţile rostite de gura Lui".

Aş vrea acum să-L proslăvesc pe Domnul şi Mântuitorul meu Isus, prezentând felul în care m-a păstrat în viaţă în ultimii ani.

În decembrie 1984, în vreme ce mă aflam pe moarte într-un salon de terapie intensivă din Greater Niagara General Hospital – Niagara Falls, statul Ontario, Dumnezeu a răspuns rugăciunilor mele pentru pacienţii din jur. Mulţi dintre aceştia s-au făcut bine „peste noapte". Un bărbat, pe care doctorul îl declarase mort, şi-a revenit instantaneu, în vreme ce eu pledam pentru el înaintea Marelui Preot care slujea în Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc. După spusele soţiei, a mai trăit încă cinci ani într-o sănătate perfectă.

Văzând cum Duhul lui Dumnezeu lucra şi simţind realmente slava maiestăţii divine a lui Hristos în acel loc, mi-am dat seama că Domnul şi Mântuitorul meu putea să frângă puterea morţii. Conversând cu Răscumpărătorul meu, I-am spus că, dacă era voia Lui, aş fi dorit să rămân în viaţă pentru a putea să mă rog pentru alţii tot restul zilelor mele.

Dumnezeu mi-a onorat cererea şi, o săptămână mai târziu, părăsisem spitalul ajutat de propriile-mi forţe. La câteva zile după sosirea mea acasă, în Endicott, New York, cardiologul meu m-a internat într-unul din spitalele locale, pentru o serie de teste. Voia să afle precis starea inimii mele şi tratamentul de care aveam nevoie.

Analizele au relevat că aveam miocardiopatie. Un virus îmi infectase ireparabil cordul. O bună parte din peretele ventricolului stâng era distrusă. Doctorul i-a spus Hildei că ştiinţa medicală nu mai poate face nimic pentru mine. Zona moartă a muşchiului cardiac avea să se dezintegreze şi, când inima nu ar mai fi putut pompa sângele din această cauză, eu urma să mor. Îl rugam pe Tatăl nostru ceresc să binecuvânteze inima mea bolnavă cu puterea „Duhului de viaţă în Hristos Isus" (Rom.8,2), să-mi dea putere pentru a face faţă cerinţelor zilnice, astfel încât să pot ajunge să cunosc mai bine „puterea învierii Sale".

Au trecut săptămâni, luni... un an! În cele din urmă, cardiologul m-a supus din nou unei serii de teste, pentru a vedea ce anume mă ţine în viaţă. Nu am aflat acest motiv al testelor decât după ce ne-am mutat în California. Acum înţeleg de ce atât de des îmi spunea el că sunt „un miracol pe două picioare". În aprilie 1992, împreună cu Hilda, ne-am

mutat pentru a fi cu fiica noastră şi familia ei în Golden State, California. Îndată ce mi-au sosit fişele medicale, noul meu doctor m-a chemat, surprinzător, la cabinetul său:

– Aveţi un foarte mare noroc că sunteţi în viaţă, mi-a spus el, explicându-mi că starea inimii mele în 1985 era mult mai rea decât îmi dăduse de înţeles doctorul din New York.

Inima mea se mărise şi, prin urmare, îmi blocase artera principală – aorta – în proporţie de 80%. O altă arteră îmi era închisă în proporţie de 85% şi numai asta ar fi putut foarte bine să-mi provoace moartea.

Doctorul din California mi-a propus o nouă serie de teste, incluzând cele mai moderne investigaţii. Spera ca asta să-l facă să înţeleagă din ce cauză eram atât de bine, cu o inimă atât de bolnavă.

Testele indicau faptul că blocajul aortei scăzuse pe jumătate, iar obturarea celeilalte artere dispăruse complet. Ţesutul mort al inimii, în loc să se dezintegreze, devenise o substanţă tare. Acest ţesut fiind rigid, sângele poate fi pompat normal. Doctorul este de aceeaşi părere cu mine, că sunt în viaţă numai prin puterea rugăciunii.

Inima mea lucrează la 45% din capacitatea ei normală, ceea ce mă obligă să stau acasă, pentru că şi cel mai mic efort mă oboseşte. Evident, îmi petrec mult timp în pat şi trebuie să stau pe partea stângă, pentru a preveni durerile de inimă.

Dar nu sunt nefericit din cauza infirmităţii acesteia – de fapt o salut, pentru că ea îmi asigură timpul necesar lucrării mele de rugăciune. Dacă Dumnezeu mi-ar fi restabilit perfect sănătatea, asta mi-ar fi limitat timpul disponibil pentru a mă ruga pentru alţii.

Toată lumea ar fi aşteptat de la mine să merg şi să vorbesc, după cum primesc invitaţii de pretutindeni.

Recompensele mele sunt multe. În fiecare zi primesc scrisori care îmi spun despre cum Domnul îi binecuvântează pe oameni. Puterea Duhului lui Dumnezeu transformă vieţi şi rezolvă situaţii ce par lipsite de speranţă. Aceste scrisori şi telefoane îmi aduc în inimă o bucurie născută în cer. Ca şi apostolul Pavel, eu pot să declar: „Şi el mi-a zis: „Harul meu îţi este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârşită". Deci mă voi lăuda mult mai mult cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine.

A primi un supliment de viață în aceste vremuri ale sfârșitului istoriei acestui pământ este cu adevărat un dar minunat. Iar a desfășura o lucrare de rugăciune exact în vremea în care Duhul Sfânt lansează ultima Sa invitație, ca oamenii să se pregătească pentru apropiata venire a lui Hristos, este într-adevăr grozav. Nu pot să nu exclam: „Slavă lui Dumnezeu cel Prea Înalt!"

EDITURA

VIAȚĂ ȘI SĂNĂTATE

VĂ OFERĂ:

Ellen G. White

MINTE, CARACTER, PERSONALITATE (2 volume)